

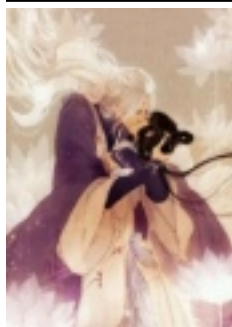
Muốn Nói Yêu Em

Contents

Muốn Nói Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	46
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	60
17. Chương 17	65
18. Chương 18	68
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	81
22. Chương 22	84
23. Chương 23	87
24. Chương 24	89
25. Chương 25	92
26. Chương 26	96
27. Chương 27	100
28. Chương 28	104
29. Chương 29	109
30. Chương 30	113
31. Chương 31	116
32. Chương 32	119
33. Chương 33	122
34. Chương 34	126
35. Chương 35	132
36. Chương 36	136
37. Chương 37	139
38. Chương 38: Ngoại Truyện Ngải Mộc	143
39. Chương 39: Ngoại Truyện Ngải Mộc	146
40. Chương 40: Ngoại Truyện Ngải Mộc	150
41. Chương 41: Ngoại Truyện Ngải Mộc	153

42. Chương 42	164
43. Chương 43	168

Muốn Nói Yêu Em

Giới thiệu

Trong hàng tỷ con người luôn có một người khiến bạn nhớ nhung quyến luyến, không thể nào quên, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-noi-yeu-em>

1. Chương 1

Trước khi Tống Tiểu Tây gọi điện thoại cho Giang Thừa Mạc, đặc biệt nhìn qua thời gian trên màn hình bảo vệ của điện thoại di động. Hơn mười một giờ ngày mười bốn tháng hai.

Tổ hợp thời gian thật là kì dị.

Ở đầu bên kia điện thoại có giọng nói trầm thấp nhận điện thoại, hơi xen giọng mũi, trong giọng nói của có chút khàn khàn, bên phía Tống Tiểu Tây, trong tiếng gió vù vù, mặc dù giọng nói nghe có vẻ vẫn giữ được phong độ, nhưng Tống Tiểu Tây vẫn có thể khẳng định giờ phút này anh đang xoa mi tâm nghe điện thoại.

Tống Tiểu Tây với năm phần chột dạ, bốn phần thử dò xét, một phần áy náy: “Anh đang ngủ à?”

Hai giây sau, rốt cuộc Giang đại nhân, người chỉ kính chứ không thể yêu “ừm” một tiếng, giọng nói bởi vì còn lưu lại một chút mỏi mệt, cho nên có vẻ không chút để ý, hỏi một đằng, lại trả lời một nẻo: “Lại cãi nhau với ba hả?”

Người này nói chuyện chưa bao giờ chừa cho cô chút đường sống. Tống Tiểu Tây một hơi nhắc lại, lại không cam tâm tình nguyện chậm rãi nuốt xuống, bị gió lạnh thổi đến đỏ bừng lỗ mũi, im lặng nói duy nhất một chữ với người trong điện thoại. Nhưng mà cô cũng không có dũng khí để anh nghe thấy, người này kiểm soát mình còn ác hơn cả ông trời.

Cô không nói lời nào, Giang Thừa Mạc liền trực tiếp coi là cô đang ngầm thừa nhận. Dừng một chút rồi lại nói: “Em đang ở bên ngoài?”

Tống Tiểu Tây tiếp tục không nói lời nào, Giang Thừa Mạc lại tiếp tục coi là cô đang ngầm thừa nhận. Tiếp tục dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp: “Trẻ như thế này bác Tống vẫn cho em ra ngoài chạy loạn?”

Từ trong lỗ mũi của Tống Tiểu Tây phát ra một tiếng “Hừ”, giọng nói lập tức lạnh đi trông thấy: “Rõ ràng là ông ấy rời nhà đi trước.”

“Vậy bây giờ em đang ở đâu?”

“” Ngay lập tức, khí thế của Tống Tiểu Tây bị diệt sạch, giọng nói truyền ra giống như con muỗi đang vo ve, “Đường Song Tuyền.”

“Giọng nói quá nhỏ, lặp lại lần nữa.”

“ đường Song Tuyền.”

Hiện giờ, Tống Tiểu Tây cũng có thể đoán được động tác của anh vào lúc này. Nhất định là nhắm mắt lại trước, sau đó là mặt không chút thay đổi, sau đó là chậm rãi mở miệng, trên mặt tràn đầy áp suất thấp, thậm chí ngay cả câu nói tiếp theo anh nói cô cũng chuẩn bị sẵn trong lòng rồi, nhất định là câu này ở phía sau: “Tống Tây tiểu thư, muộn như thế này một người còn có thể chạy hết năm con phố dài, em rất có tinh lực đó.”

“Tống Tây tiểu thư, muộn như thế này một người còn có thể chạy hết năm con phố dài, em rất có tinh lực đó.”

Tống Tiểu Tây ngẩng đầu nhìn bầu trời đen thui ở phía trên đỉnh đầu. Nhìn xem, cô cũng biết là sẽ như vậy mà.

Chỉ cần Giang Thừa Mạc bỏ bớt chữ “Tiểu” trong tên của cô đi thì sẽ có chuyện không tốt xảy ra. Rốt cuộc Tống Tiểu Tây cũng tỉnh ngộ, tối nay tìm Giang Thừa Mạc là việc cực kỳ không sáng suốt. Đối với cô lúc nào anh cũng cầu nhàu nhiều hơn những người khác. Nếu như không phải do trường hợp của ngày hôm nay quá đặc thù, hôm nay đám bạn tốt của cô đang ngâm mình trong giấc mộng đầy say mê, còn ví tiền của cô bởi vì mới vừa rồi rời đi quá vội mà rơi ở trong nhà họ Tống, cô mới không nhàn rỗi đến nhàm chán mà đi tìm anh.

Giang Thừa Mạc thở ra một hơi, mở miệng: “Nếu như anh nhớ không lầm, thì ở đầu con đường đó có nhà hàng KFC. Em đến đó đợi một lát, anh đi đón em.”

“Cái gì cơ?” Tống Tiểu Tây không có thành ý, “Đêm nay em có làm phiên mỹ cảnh của anh không? Nếu như có mỹ nhân ở bên cạnh, anh cũng không cần để ý đến em đâu, thật đấy!”

Giang Thừa Mạc “Xùy” một tiếng, cho thấy rõ ràng đối với mấy câu giải thích này của cô anh đã quen lắm rồi, chọn trực tiếp bỏ qua: “Mười lăm phút sau anh sẽ đến, đói bụng thì ở đó ăn cái gì đi.”

“Không phải anh vẫn không thích chỗ đó sao?”

“Bây giờ anh vẫn không thích đến đó.” Tính nhẫn nại của Giang Thừa Mạc vốn rất tốt, có lẽ lúc này đã bị cô mài mòn hết, lời nói càng ngày càng giản lược, ngay cả chủ ngữ cũng tiết kiệm, “Lập tức tới ngay. Đến đó chờ, không nên chạy loạn.” Âm cuối còn chưa kết thúc, điện thoại đã bị cúp.

Buổi tối mùa đông ở miền Bắc cực kì lạnh, Tống Tiểu Tây vừa mới rời nhà quá vội vàng, ngay cả khăn quàng cổ, thậm chí cả găng tay cũng quên không mang theo, nhưng bởi vì đang tràn đầy oán giận, nên cũng không thấy lạnh lắm. Giờ phút này cúp điện thoại xong, đột nhiên mới nhận ra tay của mình cũng sắp đông cứng rồi, mà gió Bắc lạnh thấu xương vẫn liên tục thổi vào trong cổ áo của cô.

Tống Tiểu Tây nói vuốt đuôi như sấm hồi, dưới tình huống lời Giang Thừa Mạc từ trong chăn ra ngoài, thật đúng là không hề phúc hậu.

Nhưng mà cũng không biết là anh chưa tỉnh ngủ hay đầu óc bị hư, dám nói mười lăm phút sau sẽ chạy tới. Tống Tiểu Tây vừa ngồi trong cửa hàng KFC ấm áp như mùa xuân, vừa uống trà sữa vừa mới mua bằng mấy đồng tiền lẻ lấy ra từ trong túi áo, vừa tính toán khoảng cách từ khu nhà trọ của Giang Thừa Mạc ở Thành Nam đến Thành Tây, cùng với số lượng đèn xanh đèn đỏ ở trên đường, đồng thời cầu mong người kia mau ổn định lại tính tình, dù thế nào thì vẫn không cảm thấy trong vòng mười lăm phút anh có thể chạy kịp tới đây.

Tống Tiểu Tây nghiêng người ngồi cách cửa ra vào không xa, dùng di động lên mạng xem tin tức, thời gian trôi đi cũng nhanh, sau khi che miệng ngáp một cái, vừa mở mắt ra thì thấy một bóng người che khuất.

Quả nhiên là Giang Thừa Mạc ngồi xuống trước mặt cô. Khóe miệng mím lại, hai tay ôm lấy nhau, trên người khoác một chiếc áo gió màu đen, Tống Tiểu Tây bị ánh mắt đẹp đẽ nhưng tràn ngập tức giận của anh nhìn chằm chằm, trong thoáng chốc cảm thấy nếu như lúc này trên sống mũi của anh đeo một cặp kính, với dáng vẻ ngạo mạn này, còn cả khí thế lạnh lùng này, chính là The Matrix (1) hiện thế.

(1) Ý Tống Tiểu Tây là Giang Thừa Mạc giống nhân vật chính trong phim The Matrix (Ma trận)

Giang Thừa Mạc ghét người khác quấy rầy anh lúc ngủ nhất, Tống Tiểu Tây bất hạnh đụng vào trên họng súng, lúc này không thể làm gì khác hơn là mặt mày cong cong cười với anh, lắc đầu vẫy đuôi giả bộ vô tội đáng thương, ý đồ lừa dối vượt qua kiểm tra. Cô quơ quơ đồ uống trong tay trước mặt anh, cố gắng khê động khóe miệng cùng khóe mắt, làm ra bộ dáng tươi cười rạng rỡ: “Bên ngoài lạnh lắm à? Anh uống không?”

Tống Tiểu Tây một lần nữa được nghiệm chứng câu nói không đưa tay đánh người mặt cười là cực kì chính xác, quả nhiên gương mặt không có biểu tình gì của Giang Thừa Mạc thoáng hòa hoãn đi một nửa. Nhưng mà cô còn chưa kịp thở ra một hơi, bờ môi mỏng của anh liền giật giật, phun ra mấy chữ: “Em chạm qua rồi nên anh không uống.”

Ngay lập tức Tống Tiểu Tây quắc mắt nhìn anh trừng trừng giương nanh múa vuốt, đặt ly trà sữa lên bàn, nhưng vẫn chưa kịp nói gì thì thấy một cái liếc mắt lạnh lạnh của Giang Thừa Mạc nhẹ nhàng quét tới, vì vậy cô nhanh chóng yên tĩnh lại, cứng đờ cắn ống hút.

Giang Thừa Mạc đứng lên, vẻ mặt rõ nét sinh động, đút tay vào trong túi áo, dưới ánh đèn sáng rực chiếc áo khoác ngoài tối màu làm nổi bật lên dáng người cao lớn, tuấn tú của anh, hơi dựa vào bàn mở miệng: “Đi thôi, không phải ngày mai em còn phải đi làm hay sao?”

Tống Tiểu Tây lắc lắc đầu giằng co với anh: “Em vẫn chưa uống hết!”

Giang Thừa Mạc: “Vậy em cứ tiếp tục uống.”

“ ”

Hôm nay Giang Thừa Mạc nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu, Tống Tiểu Tây cũng muốn xù lông. Nhớ ngày đó khi còn bé, Giang Thừa Mạc bị cô hành hạ đã lâu, còn có thể “Không thể nhịn được nữa thì sẽ không cần nhịn nữa”, sau đó anh chau mày nổi đóa, Tống Tiểu Tây liền lập tức nói cái gì cũng không có. Nhưng bây giờ Giang Thừa Mạc luyện thành rồi.” Mặc kệ người thổi gió Đông Tây Nam Bắc, ta vẫn lù lù bất động” giống như một lão tăng đang ngồi thiền, Tống Tiểu Tây càng có bản lãnh giày vò anh, anh lại càng có bản lãnh vân đạm phong khinh, sau đó Tống Tiểu Tây càng giày vò anh hơn, sau đó Giang Thừa Mạc lại càng vân đạm phong kinh hơn.

Bây giờ Tống Tiểu Tây quả thật đã bị dáng vẻ hờ hững của Giang Thừa Mạc làm cho tức giận, cô tức tối nhìn anh, hạ thấp giọng nói liến thoắng: “Em sẽ không đến công ty của anh thực tập! Em muốn từ chức!”

Giang Thừa Mạc gật đầu một cái, mặt mày bất động, giọng nói thông thả ung dung, rất là êm tai dễ nghe: “Vậy cũng được. Lúc nào về nhớ viết đơn từ chức đưa cho Ngải Mộc.”

“ ”

Tống Tiểu Tây vốn đang bận tâm đây là nơi công cộng, mặc dù trong tiệm chỉ có lẽ tẻ vài khách hàng và hai nhân viên bán hàng. Hiện tại cô muốn vứt bỏ hết mặt mũi, lông mày nhíu lên, chọt đánh về phía anh, kết quả bị Giang Thừa Mạc tay mắt lanh lẹ đưa tay ra bắt được, túm lấy cổ áo kéo cô ra ngoài: “Dáng vẻ của em khó coi quá rồi đấy, anh không muốn ở đây với em rồi mất hết thể diện.”

“ ” Tống Tiểu Tây như con mèo nhỏ bị nắm ở cổ, một chút kỹ xảo phản kháng cũng không làm được, chỉ có thể mặc cho đối phương lôi ra ngoài.

Bọn họ dọc theo đường cũ trở về, đích đến cuối cùng lại là một khách sạn. Khí thế bên ngoài hào hùng tráng lệ, nhìn một cái cũng biết đây là nơi đắt tiền, Giang Thừa Mạc trực tiếp dẫn cô đến tầng cao nhất.

“Sao không về nhà trọ của anh?”

“Bên kia đang sửa chữa, vẫn chưa xong.”

“Vậy cũng tội gì mà phải ở đây, anh không phải thỏ khôn ba hang sao, em thừa biết anh có mấy chỗ liên.” Ánh mắt của Tống Tiểu Tây xoay vòng vòng, lập tức chuyển trọng điểm, ngửa mặt quay về phía anh nháy mắt mấy cái, “Chẳng lẽ anh tặng đưa cho vị minh tinh kia, sau đó thì anh không có chỗ để đi? Lần trước vị Bạch tiểu thư kia. ”

Giang Thừa Mạc khẽ ngược mắt, không đợi cô nói xong đã gỡ một cái không nặng không nhẹ lên trên trán cô: “Nghĩ lung tung cái gì vậy. Những chỗ kia cách công ty quá xa, anh ngại phiền toái.”

“Còn nữa, ” anh ôn hoà nhìn cô, mặt trầm như nước, “Em nghe được mấy câu nói nhảm này từ đâu vậy. Còn nói chuyện với anh như vậy, cẩn thận anh bảo Ngải Mộc đổi tổ trưởng cho em.”

Tổng Tiểu Tây le lưỡi một cái, tối nay Giang Thừa Mạc rất nóng nảy, cô trêu chọc không nổi.

Mà Ngải Mộc là trợ lý của Giang Thừa Mạc, đáng người xinh đẹp làm việc cũng gọn gàng. Tổng Tiểu Tây đã từng đến phòng làm việc của Giang Thừa Mạc một lần, đúng là đã khiến cô mở mang kiến thức. Nghĩ tới gương mặt lạnh như núi băng của Ngải mỹ nhân, Tổng Tiểu Tây bỗng cảm thấy lạnh cả người.

Công ty Giang Thừa Mạc, dùng lời nói của bạn thân cô Nguyễn Đan Thanh, đó chính là một nơi không nhiễm khói lửa nhân gian.

“Sao hôm nay anh lại ngủ sớm như vậy..., lúc em gọi điện thoại cho anh mới hơn mười một giờ.” Tổng Tiểu Tây đi theo anh vào trong phòng, sau khi toàn bộ ánh đèn sáng lên, nhìn không sót một cái gì trong phòng phòng khách rộng rãi, cô lục soát khắp nơi, nhưng không hề thấy một mảnh bóng dáng nào của bảo bối chó cưng, hỏi anh, “Hadow đâu rồi?”

“Muốn tìm con chó kia thì đi tìm chị họ em ấy, gần đây công việc của cô không tốt, cướp chó đi để tự an ủi rồi.”

Giang Thừa Mạc vừa vào cửa liền cởi áo khoác ngoài, ném chìa khóa xe lên khay trà, tiện tay cởi luôn mấy cái nút áo sơ mi, dựa lưng vào ghế sa lon bày ra vẻ tư thái, với vẻ ngoài này, nếu thoáng nhìn qua, sẽ thấy mấy phần tài năng, thêm một chút lưỡi biếng. Sau đó chỉ về về phía bên phải: “Em ngủ ở phòng đó đi, cần gì thì gọi phục vụ phòng.”

Tổng Tiểu Tây đi vào phòng ngủ lắc lư một vòng, lại lộ đầu ra: “Anh không ngủ à?”

Một tay Giang Thừa Mạc khoác lên đầu gối, trầm thấp đáp một tiếng, nhắm hai mắt lại, ngón trỏ khẽ nhấn lên trán của mình: “Anh chưa buồn ngủ.”

Tổng Tiểu Tây đi vòng qua phía sau anh, kề sát vào hít hà, trong khoang mũi trừ mùi thơm ngát thì cái gì cũng không có. Nhưng lại khiến Giang Thừa Mạc mở mắt: “Em hít cái gì đấy?”

“Anh uống rượu à?”

“Buổi tối uống một chút . Em đoán được rồi hả ?”

Trái lại cô không hề đoán được. Tổng Tiểu Tây hiểu rất rõ tật xấu này của Giang Thừa Mạc... yêu sạch sẽ đến nghiện, vả lại trình độ còn khiến người ta giận sôi, hơn nữa càng đến tối cái tật xấu này lại càng nghiêm trọng. Chỉ cần ở bên ngoài uống tí xúu rượu hoặc là ngửi thấy chút xúu mùi thuốc lá, sau khi về nhà việc làm đầu tiên chắc chắn chính là đi tắm. Hơn nữa cô dám đánh cược, coi như mấy giờ trước anh vừa mới tắm một lần, khẳng định một lát nữa anh sẽ đi tắm một lần nữa, cũng chỉ bởi vì anh vừa mới đi ra ngoài nửa tiếng đồng hồ.

Ngón tay cái của Tổng Tiểu Tây khẽ ấn lên huyệt Thái Dương của anh, không nặng không nhẹ xoa bóp cho anh. Thấy anh khẽ giãy giụa, hai đầu ngón tay tăng thêm thêm chút lực rồi nói, âm trầm uy hiếp: “Đừng động. Dám không thành thật ta liền một nhát móc mắt bộ óc quý giá của người.”

Giang Thừa Mạc vốn đang khẽ chau mày lại, nghe thấy thế khóe miệng khẽ mân thành một nụ cười thần nhiên, ngồi thấp xuống một chút để phối hợp với cô: “Này, Tổng sư phụ. Tay nghề này của ngài là vừa mới xuống núi à, không hề có chút kĩ thuật nào cả.”

“Rõ ràng là anh được tiện nghi mà còn ra vẻ.” Tổng Tiểu Tây dùng đầu ngón tay đâm đâm vào khuôn mặt của anh, ngoài ý muốn là cảm giác rất tốt, râu ria sạch sẽ, da mặt bóng loáng co giãn, hơn nữa dưới ánh đèn nhu hòa cũng cực kì sáng bóng, rất có cảm giác tự như mộng ảo giống như hình ảnh người mẫu của mấy phần quảng cáo sau khi được xử lý. Tổng Tiểu Tây nhìn xong trong lòng không ngừng than thở, cố gắng kìm nén bàn tay đang rất muốn đưa ra sờ soạng anh, lại tập trung, nói tiếp, “Giáo viên dạy yoga của bọn em vốn xuất thân là học xoa bóp, thuận tiện dạy bọn em hai chiêu. Công phu của em chỉ là mèo cào, dĩ nhiên là kém hơn so với mấy người đẹp có chuyên môn, tay nghề của Giang tiên sinh ngài rồi.”

Giang Thừa Mạc không thèm đếm xỉa tới lời nói của cô: “Cuối tuần này rảnh không, anh đi Hải Nam một chuyến, em đi với anh không?”

Trong nháy mắt, hai mắt Tống Tiểu Tây tỏa sáng: “Thật à? Đương nhiên là rảnh rồi! Anh Thừa Mạc từ khi nào thì anh trở nên tốt như vậy, không đúng, anh Thừa Mạc trở nên xấu như vậy từ khi nào vậy, cũng không đúng. Aiz, anh muốn làm gì, mới vừa rồi em không nên nói năng lộn xộn.”

Về mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi thở hắt ra một hơi: “Anh đi tắm.”

“ ”

2. Chương 2

Giang Thừa Mạc là người luôn biết cách hưởng thụ, Tống Tiểu Tây nằm trên giường lớn mềm mại mang theo hương thơm thoang thoảng của khách sạn lần qua lần lại, một lần nữa xác nhận điểm này.

Trong ấn tượng to lớn của cô, Giang Thừa Mạc chỉ thích nhất có hai việc, một là kiếm tiền, việc còn lại chính là đốt tiền. Tống Tiểu Tây túm vạt áo của anh đi theo phía sau anh hai mươi mấy năm vẫn chưa gặp sự việc nào có thể khiến anh đau đầu hơn một ngày. Nhưng mà theo lời của Nguyễn Đan Thanh thì bao nhiêu năm qua, Giang Thừa Mạc vẫn không thể thoát được một mớ rắc rối, hơn nữa cũng chỉ có một người, đó chính là Tống Tiểu Tây cô.

Nguyễn Đan Thanh nói, Giang Thừa Mạc - người anh trai không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào với Tống Tiểu Tây, về ngoài hạng nhất, chiều cao hạng nhất, dáng người hạng nhất, mảnh khảnh hạng nhất, chỉ số thông minh hạng nhất, tài năng hạng nhất, tóm lại tất cả đều là hạng nhất. Nguyễn Đan Thanh còn nói, trong mắt của nhân viên ở công ty, Giang Thừa Mạc hoàn toàn là một vị thần sống, bất khả xâm phạm. Thường phạt phân minh, tiếc chữ như vàng, bình thường đối đãi với mọi người thì khoan dung độ lượng, không chút để ý thậm chí còn có phần thờ ơ, nhưng sự thật chứng minh khi anh đối mặt với Tống Tiểu Tây, coi như Giang Thừa Mạc tiếp tục áo xống bồng bềnh, thông minh tuyệt đỉnh, anh tuần tiêu sái, gặp phải Tống Tiểu Tây thì cũng không thể không bị vận thành Đường Tăng nhiều chuyện không ngại lập đi lập lại mấy bài thuyết giảng.

Giang Thừa không phải là người giám hộ của Tống Tiểu Tây, nhưng anh có trách nhiệm với Tống Tiểu Tây hơn bất cứ ai. Giang Thừa Mạc dạy bảo Tống Tiểu Tây một cách nghiêm khắc và cẩn thận như một tín đồ Thanh giáo bảo thủ. Từ cách ăn mặc đến phẩm cách đạo đức rồi đến 300 bài Đường Thi Tống Từ, câu mà anh nói nhiều nhất với Tống Tiểu Tây chính là: Em như vậy là muốn làm cái gì.

Hình thức giáo dục như vậy dẫn đến hai loại hậu quả, loại thứ nhất chính là Tống Tiểu Tây nói gót mẹ cô, thực sự trở thành một thực nữ đầy bụng thi thư, giờ tay nhắc chân cũng có thể quý khí bức người như Mona Lisa; loại thứ hai chính là kiểu binh đến nước chặn, Giang Thừa Mạc trên có chính sách, sử dụng trăm phần tinh lực quản thúc cô, Tống Tiểu Tây ở dưới cũng có đối sách, nặn ra 1% linh cảm và 99% mồ hôi đối phó với anh.

Và thật không may, hai mươi mấy năm qua, Tống Tiểu Tây quyết chí không thay đổi vẫn thuộc loại thứ hai.

Tống Tiểu Tây hơi quen giường, nằm lì ở trên giường không ngừng nghịch điện thoại di động, cho đến sau nửa đêm mới thấy mệt mỏi. Nhưng đồng hồ sinh học của cô lại cực kì chuẩn xác, ngày hôm sau đồng hồ báo thức còn chưa vang lên cô đã rời giường. Cô thiếu sức sống lác lư ra khỏi phòng ngủ, liếc mắt liền thấy Giang Thừa Mạc đang cúi đầu cài cúc tay áo, nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra cũng không ngừng đầu lên, chỉ dùng một ngón tay chỉ về phía đối diện: “Ăn chút gì đó đi. Một lát nữa anh sẽ đưa em đến công ty.”

Tống Tiểu Tây đáp lại một tiếng, chậm rãi uống sữa tươi, thấy ở phía đối diện, Giang Thừa Mạc đang cầm ly Cafe đen trong tay, ý xấu nổi lên, đầu óc lại bắt đầu vận động một cách không bình thường. Nhưng mà cô còn chưa kịp hành động, người ngồi ở phía đối diện đã nhẹ nhàng ném ra một câu nói: “Cuối tuần này về khu đông ăn cơm với anh.”

Tổng Tiểu Tây sững sờ, ngay sau đó nghiêng rằng kèn kẹt, lông mày nhăn lại: “Rõ ràng tối hôm qua anh nói cuối tuần này sẽ đi Hải Nam!”

“Đó là sợ em lại kiếm cớ không về, dùng tạm bảng quảng cáo hỏi trước xem rốt cuộc ngày mai em có rảnh rồi hay không.” Giang Thừa Mạc không nhìn Tổng Tiểu Tây đang xù lông, nộ khí xung thiên, vẫn bày ra vẻ thông thả ung dung, đáng vẻ thản nhiên khiến Tổng Tiểu Tây rất muốn đánh anh, “Chẳng qua nếu đã đồng ý cho em đi Hải Nam với anh, nhất định sẽ có dịp. Nhưng mà ngày mai là sinh nhật dì Hân, nên phải trở về khu đông.”

“Em không về.” Trên mặt Tổng Tiểu Tây là một mảnh lạnh lẽo, “Sinh nhật của em bà ấy cũng đâu có nhớ, vì sao em phải đi mừng sinh nhật bà ấy.”

“Mấy năm nay, năm nào sinh nhật em dì ấy cũng gọi điện thoại cho em, nhưng lần nào em cũng tắt máy.” Giang Thừa Mạc tiếp tục rót cho cô một ly sữa bò, rồi đưa khăn tay cho cô, ý bảo cô hãy lau sạch vết sữa trên khoe miệng, “Năm nay thân thể dì ấy không được tốt, rất muốn gặp em.”

Tổng Tiểu Tây không hề nghĩ ngợi: “Nhưng em không muốn gặp bà ấy.”

Vẻ mặt của anh vẫn không nhanh không chậm như trước: “Em làm loạn, giận dữ, trả thù dì, em cũng sẽ không vui vẻ. Dù sao dì Hân cũng là mẹ em.”

“Chỉ cần không phải gặp bà ấy, em sẽ rất vui vẻ.”

Giang Thừa Mạc thản nhiên liếc mắt nhìn cô: “Em lại muốn tùy hứng đúng không?”

Tổng Tiểu Tây cực kì buồn bực nhìn anh chằm chằm, thấy anh vẫn duy trì tư thế đưa khăn giấy, cô cố ý không nhận, chỉ đưa tay rút tờ khăn giấy khác lau hai cái, giọng nói cũng trở nên kém hơn: “Em no rồi, không uống nữa. Em đi làm.”

“Vây em chờ một lát.” Lông mày Giang Thừa Mạc cũng không động một cái, chỉ thu tay lại, nhấp một ngụm cà phê rồi nói tiếp, “Anh còn chưa ăn xong.”

Sự tức giận của Tổng Tiểu Tây đang từ từ bành trướng rốt cuộc bởi vì thái độ vãn đạm phong kinh này của anh mà nhảy vọt đến giá trị cực đại, “xoạt” một tiếng đứng lên, trừng hai mắt vừa tròn vừa đỏ, giống như ánh mặt trời đang chậm rãi mọc lên từ phía đông.

“Không cần anh quan tâm! Tự em bắt xe đi!” Tổng Tiểu Tây giống như con khỉ nhỏ nhảy loạn ở trong phòng, thấy anh vẫn chẳng ừ hử gì cả, quăng ra câu đó rồi vọt thẳng ra cửa, trong nháy mắt lại xoay người lại, cầm áo khoác ngoài đang treo trên giá, giương cằm lên khiêu khích anh, vẻ mặt căm hận: “Giang Thừa Mạc, anh cấu kết với người xấu làm điều ác, là tên Hán gian tội ác tày trời, em nguyện rửa anh cả tháng này ăn mì ăn liền không có gói gia vị, không, phải là vĩnh viễn đều không có!”

Cô nói một hơi không hề vấp vấp, rốt cuộc Giang Thừa Mạc nhanh chóng bỏ đồ ở trong tay xuống, lấy khăn giấy lau miệng, buồn cười nhìn cô: “Anh chưa bao giờ ăn mì ăn liền.”

Giọng nói của anh vừa dứt, ngay sau đó cửa bị đóng cái rầm một tiếng.

Giang Thừa Mạc cũng không quan tâm, vẫn ngồi đó uống cà phê, nhìn kim giây trên đồng hồ đeo tay khẽ đếm đến mười, sau đó liền nghe thấy chuông cửa vang lên dồn dập. Vốn là tiếng chuông leng keng leng keng dễ nghe như tiếng nước chảy, bây giờ nghe chẳng những không có tính nghệ thuật, lại còn cực kì quấy nhiễu sự yên tĩnh của người khác. Giang Thừa Mạc lại nhìn kim giây trên đồng hồ đeo tay khẽ đếm đến mười, cuối cùng anh thông thả ung dung đi ra mở cửa.

Anh vừa mới mở cửa ra một khe nhỏ, Tổng Tiểu Tây đã lạnh đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt chen vào. Hai mắt giận dữ đến tỏa sáng, dùng vẻ mặt tràn đầy phẫn hận nhìn anh, cũng không lên tiếng.

... Coi như cô xui xẻo. Vừa không mang theo ví tiền, lại không biết đường từ khách sạn đến công ty, vừa mới ra khỏi khách sạn liền ý thức được hành động ngu xuẩn của mình, vì vậy giống như con mèo nhỏ đứng trước cửa khách sạn đuổi theo cái đuôi của mình một vòng lại một vòng, sau khi bồi hồi nửa ngày trời rốt cuộc vẫn phải quyết định cúi đầu trước thế lực độc ác, bắt đầu dĩ phải rề rà quay lại.

Giang Thừa Mạc một tay chống nạnh, vuốt nếp nhăn trên áo sơ mi, cúi đầu nhìn cô từ trên xuống dưới, thản nhiên mở miệng: “Anh còn nhớ khi còn bé em rời nhà trốn đi còn biết tìm rạp chiếu phim có điều hòa, ngược lại bây giờ lớn rồi lại chỉ biết chỗ nào lạnh thì chui vào đó. Em đi vòng quanh bên ngoài khách sạn ba vòng cũng không biết ra được một bông hoa, không ngờ trong mắt em, điều hòa trong đại sảnh khách sạn chỉ là vật trang trí.”

Bản lĩnh ăn nói vòng vèo tổn hại người khác của Giang Thừa Mạc ngày càng cao siêu, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một giây đồng hồ, Tống Tiểu Tây vừa chun mũi lại, khước miệng hạ xuống, giống như là chỉ một phút sau là có thể gào khóc ngay lập tức.

Giang Thừa Mạc lập tức sửa miệng: “Tối nay anh mời em ăn cơm, địa điểm do em chọn.”

“Không rảnh.” Tống Tiểu Tây cúi đầu lau lau nước mắt cá sấu, “Bản tiểu thư tối nay có hẹn rồi, đi ăn cá trần cước sôi với một anh chàng cực kì đẹp trai.”

Giang Thừa Mạc “ừm” một tiếng: “Cũng được. Hóa ra lực hút của vở kịch Trịnh Yên Yên còn kém hơn so với trai đẹp. Vốn cho rằng sẽ có hứng thú, định sau khi ăn cơm tối xong sẽ dẫn em đi xem. Đã vậy thì thôi vậy, chờ lần sau có cơ hội sẽ đưa em đi.”

“” Chiêu trò này với việc anh lừa cô trở về khu đông đúng là bình cũ rượu mới. Giang Thừa Mạc làm như vậy, quả thật là khinh người quá đáng. Tống Tiểu Tây nghiêng rằng, nhìn chằm chằm vào động mạch chủ trên cổ anh, kết quả còn chưa kịp hành động đã bị Giang Thừa Mạc đưa tay ra tóm lấy giống như tối hôm qua, bị anh ném lên trên ghế sa lon: “Buổi tối sau khi tan làm anh sẽ đón em. Bây giờ để anh ăn xong bữa sáng đã, nếu không em có đi làm muộn anh cũng không chịu trách nhiệm đâu.”

“”

Chỗ Tống Tiểu Tây thực tập là công ty con của Giang Thừa Mạc, cách tổng công ty vài con phố. Lúc Tống Tiểu Tây xuống xe rời đi Giang Thừa Mạc gọi cô lại, rồi đưa ví tiền cho cô. Tống Tiểu Tây rút ra hai tờ màu hồng, đứng thẳng người liếc mắt nhìn anh cười một tiếng, xiêu xiêu vẹo vẹo kính cận chào: “Cảm ơn anh Thừa Mạc.”

Trong nhà, Tống Tiểu Tây đứng thứ bảy, là đứa bé nhỏ nhất. Phía trên có ba bốn anh trai, hơn nữa đều là con trai của các chú bác thế giao với ba Giang Thừa Mạc, có thể để cô gọi là anh trai sợ là hai cái tay cũng đếm không hết. Nhưng cô cũng rất hiếm khi mang theo lời nói kính trọng gọi bọn họ, bình thường khi bị chọc cho xù lông gọi cả họ cả tên cũng là chuyện thường xuyên xảy ra. Mà giờ phút này, Tống Tiểu Tây đang đứng dưới ánh mặt trời mùa đông ấm áp, tóc bị mặt trời rực rỡ chiếu đến sáng rực, trong vẻ tươi cười còn mang theo một chút khôn vặt vốn có, bình thường trừ phi phạm sai lầm hoặc là có chuyện năn nỉ anh, cô rất hiếm khi nhu thuận như bây giờ. Giang Thừa Mạc liếc cô một cái, khẽ mỉm cười, thuận thực đánh tay lái, xe liền trở về đường cũ đi mất.

Kì nghỉ đông vừa mới bắt đầu, Tống Tiểu Tây đã thực tập ở đây hơn một tháng. Thư ký của Giang Thừa Mạc _ Ngải Mộc mặc dù thoát nhìn có vẻ là người khó gần, nhưng sắp xếp cho cô đi theo tổ trưởng Triệu cũng không tệ lắm, hai người tiếp xúc lâu ngày, lá gan của Tống Tiểu Tây cũng từ từ lớn hơn, muốn ở đây đục nước béo cò thêm một thời gian nữa.

Tổ trưởng Triệu, tên đầy đủ là Triệu Viện Viện, giới tính nữ, đã lớn tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn, chòm sao Song Ngư, thích nhất là thưởng thức mỹ nhân. Trong mắt Tổ trưởng Triệu người hay bắt bẻ thành thói quen, anh trai Giang Thừa Mạc của Tống Tiểu Tây không thể nghi ngờ được xưng tụng là mỹ nhân trong mỹ nhân. Theo lời Triệu Viện Viện nói, khuôn mặt của Giám đốc Giang - Giang Thừa Mạc rất có bản lĩnh có thể khiến người ta nhìn mãi không chán, là khuôn mặt anh tuấn thuộc phong cách thưởng thích kinh điển của phái nữ hiện nay. Làn da trắng nhưng không yếu ớt, đôi mắt hẹp dài không giấu được sự bén nhọn, sườn mặt thoát nhìn có vẻ nước chảy mây trôi, làm tăng thêm khí chất sang quý từ tận trong xương tủy, cả người liếc nhìn qua tựa như trăng rằm, cực kì hoàn mỹ.

Thật ra thì Tống Tiểu Tây cũng phải thừa nhận trong số các anh trai của mình, Giang Thừa Mạc chính là người xuất sắc nhất. Cho dù là ngồi, nằm hay đứng, mặc áo ngủ hay tây trang anh vẫn toát ra phong độ không thể nào thay đổi được. Nhưng mà về phong độ này chỉ giới hạn trong trường hợp Giang Thừa Mạc

không nói chuyện với Tổng Tiểu Tây, chỉ cần nói chuyện với cô, những câu nói ác độc chuẩn mực lại tuôn ra, thật sự là khói lửa đạn lạc, muốn ngăn cản cũng không đỡ nổi.

Nói ví dụ, Giang Thừa Mạc đã từng không chút khách khí, nói trúng tim đen của Tổng Tiểu Tây ngay trước mặt cô, nếu theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của anh, vóc dáng nhỏ bé do dậy thì không tốt của Tổng Tiểu Tây chắc chắn không thuộc loại anh thích; còn nếu theo tiêu chuẩn về sự thông minh của anh, từ lúc học tiểu học một bài Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ thì Tổng Tiểu Tây phải mất một tháng mới có thể học thuộc; còn nếu theo tiêu chuẩn của một thương nhân như anh, ngay từ nhỏ, Tổng Tiểu Tây đã ghét gấp chần, lớn lên hơn nửa đêm rồi còn gọi người ta đi ăn khuya, còn cười với vẻ mặt không tìm không phổi chỉ có thể được xưng tụng là cô nàng mơ hồ, chắc chắn không thuộc loại người thông minh tháo vát, biết nhìn sắc mặt của người khác.

Tóm lại, Giang Thừa Mạc tổng kết lại là: “Tổng Tiểu Tây, bản thân là một cô gái vừa không xinh đẹp lại không thông minh còn không có tình người, cô ấy còn có thể có cái gì? Chờ sau này sẽ giúp cô ấy lừa gạt người ta, không, giúp cô ấy tìm một người đáng tin cậy để gả đi, sau này sẽ là bà chủ nhà, gieo họa ột người là đủ rồi, nếu lại đi gieo họa cho toàn xã hội, thật sự là không có thiên lý.”

Tuy nói cô đã sớm biết trình độ độc mồm độc miệng của Giang Thừa Mạc, nhưng mấy câu nói này vẫn khiến Tổng Tiểu Tây tức gần chết, ít nhất ba tháng cũng không thêm để ý đến anh.

Buổi tối Tổng Tiểu Tây la hét muốn giảm cân, chỉ ăn vài miếng rồi để dao nĩa xuống. đối với bộ dáng muốn ăn ít để giảm cân của cô, Giang Thừa Mạc rất không đồng ý, sau khi lời đề nghị ăn điểm tâm ngọt sau bữa ăn bị từ chối, anh lạnh nhạt liếc cô một cái, hiếm khi nói được một câu có nhân tính: “Em đã rất gầy rồi, giảm nữa là sẽ uốn cong thành thẳng đó.”

“Hôm qua em kiểm tra tiêu chuẩn cân nặng của mỹ nhân, em còn kém 1 kg mới được.” Tổng Tiểu Tây liếc anh, nhỏ giọng kháng nghị việc anh đối xử bất công, “hơn nữa, thời gian trước cô bạn gái của anh để có vóc người đẹp, cái cằm nhọn từ buổi chiều đã bắt đầu nhện ăn, thậm chí cơm trưa cũng chỉ ăn trái cây, anh cũng không nói gì.”

Ngay cả Tổng Tiểu Tây cũng biết, mấy người bạn gái có tiếng mà không có miếng của Giang Thừa Mạc một bàn tay cũng có thể đếm hết, nhưng mà scandal về bạn gái của anh không biết tại sao lại cực kì nhiều. Trong số đó người này để lại cho Tổng Tiểu Tây ấn tượng sâu sắc nhất. Bởi vì cô gái đó là nữ minh tinh, hơn nữa hình tượng công chúng cũng cực kì tốt, giọng nói nũng nịu, cười lên cũng cực kì ngọt ngào, đáng người hay gương mặt đều là hạng nhất, nhất là cặp mắt kia, linh động như biết nói. Hiện tại Tổng Tiểu Tây đặc biệt chọn cô ấy để chứng minh cho luận điểm, hơn nữa vì muốn Giang Thừa có thể nhớ lại, cô còn đặc biệt thêm hai chữ đằng trước tên cô ấy, đồng thời có ý thêm từ “Bạn gái” trước hai chữ “Scandal”.

Giang Thừa Mạc ngẩng đầu lên khỏi quyển thực đơn, mặt không chút biểu cảm liếc mắt nhìn cô: “Tổng Tiểu Tây, em ngứa da đúng không?”

Tổng Tiểu Tây nhìn sắc mặt của anh, lạnh lẽo như băng vậy, khiến cô không tự chủ được mà rụt cổ lại, đành đổi lời: “Em kể chuyện cười cho anh nghe nhé?”

“Bây giờ là thời gian ăn cơm.”

Tổng Tiểu Tây không để ý tới anh, nói tiếp: “Một con cá mập nuốt phải một hạt đậu, xin hỏi nó biến thành cái gì?”

Giang Thừa Mạc dùng ánh mắt để nhìn một kẻ ngu ngốc để nhìn cô, bưng cái khay của cô qua, từng nhát từng nhát thông thả ung dung cắt thịt bò bít tết.

Tổng Tiểu Tây nheo mắt cười: “Anh không đoán được chứ gì? Là chè đậu xanh!”

Nói xong cô còn ngu ngốc tự cười “Ha ha”, kết quả vẫn không được Giang Thừa Mạc đáp lại, cuối cùng tiếng cười liền tự động mai danh ẩn tích trong không khí. Tổng Tiểu Tây suy sụp cúi đầu, rất không cam lòng nhìn anh: “Được rồi, tính hài hước của em kém.”

Vì vậy Tổng Tiểu Tây không thể làm gì khác hơn là im lặng không lên tiếng tiếp tục ăn đồ ăn, vừa ăn vừa dùng thìa ra sức đâm đâm chọc chọc. Một lát sau nghe thấy từ phía sau có người nói gì đó: “Ai ôi, nhìn xem là ai ngồi đây vậy. Hai người tới đây từ bao giờ vậy?”

Kiểu cố ý kéo dài giọng này, thanh âm quyến rũ như dây leo, chỉ nghe một lần sẽ khắc sâu ấn tượng. Tống Tiểu Tây vừa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một gương mặt tuần tú.

Mặc dù Thẩm Dịch và Giang Thừa Mạc cùng nhau lớn lên, những cá tính lại hoàn toàn trái ngược nhau. Nhị tử công Thẩm gia từ nhỏ đến lớn đều không dọa người ta chết thì không chịu thôi, tối nay cũng giống như vậy. Bộ tay trang màu tím đậm cực kì bắt mắt, trên cổ áo lộ ra một vết son môi nhàn nhạt, áo khoác ngoài vắt trên khuỷu tay, cánh tay còn lại đang ôm một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp, giờ phút này Thẩm Dịch đang dùng vẻ mặt tươi cười nhìn hai người bọn họ, đôi mắt đào hoa hơi híp lại, trong nháy mắt liền toát ra vẻ phong tình vô hạn.

Thẩm Dịch không đợi hai người bọn họ ý tiếp lời, ánh mắt nhanh chóng hướng về phía Tống Tiểu Tây, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, hơi hất cằm, cười nói: “Tiểu Thất, đã lâu không gặp nhé. Có nhớ nhugn anh không, gọi một tiếng anh trai cho anh nghe nào?”

Trên mặt Tống Tiểu Tây bỗng hiện ra vẻ u ám: “Nhìn anh như vậy em còn chưa biết là giống gì, gọi chị cũng được nhỉ.”

Thẩm Dịch sờ sờ cằm, vẫn nở nụ cười: “Gọi chị cũng được nha, anh cũng không ngại.”

“” Thoáng nhìn những người đang ngồi xung quanh, một lúc sau Tống Tiểu Tây mới nặn ra mấy chữ, “Em ngại.”

“Em để ý cái gì? Để ah đây giải quyết hộ em?” Thẩm Dịch nháy mắt mấy cái, lại khẽ nghiêng mặt sang một bên, rồi lại nháy mắt mấy cái nữa, “Chẳng lẽ anh không đẹp sao?”

“Cậu thì đẹp lão rồi.” Giang Thừa Mạc vẫn luôn ngồi bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn hai người bọn họ cuối cũng cũng chen vào, “Cuối tuần này hai chúng ta trở về khu đông, cậu có về không?”

“Vây cũng đúng dịp quá nhỉ.” Thẩm Dịch hồi phục lại dáng vẻ ban đầu, thấy Tống Tiểu Tây vẫn dùng ánh mắt giống như thấy kẻ thù nhìn anh, anh đưa tay đi vuốt của cô, lại bị cô tránh khỏi, cười cười thu tay lại, “Ngoan nào, đừng nổi giận. Hôm nào em đi Kim Độ mua đồ thì cứ hết vào các khoản của anh?”

Giang Thừa Mạc lạnh lùng ngồi một bên: “Cậu đừng để ý tới cô ấy. Tối ngày hôm qua chạy từ Tống Trạch đến đây, đến bây giờ đều không ỉnh gọi điện thoại cho bác Tống. Ngay cả nói cũng không cho phép nói, tính khí quá lớn.”

Lời nói của Giang Thừa Mạc có thể đông lạnh một mảnh thủy tinh, Tống Tiểu Tây co rụt đầu lại một lần nữa, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân xuống mức nhỏ nhất. Thẩm Dịch liếc cô một cái, vừa cười: “Thật ra thì Tiểu Thất làm việc rất cô gắng, đúng không?”

Giang Thừa Mạc xùy một tiếng, Thẩm Dịch lại quay đầu nói với anh: “Chẳng phải mình đã nói với cậu, ở đây vừa không có sỏi xám lớn, cậu quản người ta giống như quản tiểu Bạch Thỏ cũng không tốt. Con gái chính là để theo đuổi, biết chưa?”

Giang Thừa Mạc như có thâm ý nhìn về phía sau anh, cười cười: “Vây sao.”

“” Thẩm Dịch chợt ho một tiếng, “Coi như mình chưa nói gì cả. Hai người tiếp tục ăn, mình còn có chuyện phải đi trước.”

3. Chương 3

Thời gian mà Giang Thừa Mạc hẹn cô là chín giờ sáng ngày thứ bảy. Tám giờ năm chín phút, Tống Tiểu Tây đứng phía dưới nhà trọ, dõi mắt nhìn quang, trừ gió Bắc đang khẽ thổi mấy chiếc lá khô ra, thì không hề có bất kì vật thể sống nào khác. Sau vài giây, cô rụt cổ lại cúi đầu xuống rồi lại ngẩng đầu, một chiếc xe màu đen khiêm tốn đến mức không thể khiêm tốn được nữa rẽ ngoặt rồi xuất hiện trong tầm mắt của cô, hai chiếc xe đèn chớp chớp, lái về phía cô.

Tổng Tiểu Tây chui vào xe, vừa nhìn thấy Giang Thừa Mạc mặc trên người bộ quần áo thoải mái, cô kéo vạt áo, rồi lại sờ sờ độ dày mỏng, nói: “Cái áo khoác ngoài này có vẻ vẫn còn mới đến bảy phần. Ném vào máy giặt quay một lần đi Giang tiên sinh?”

Giang Thừa Mạc tập chung tinh thần lật tạp chí, đối lời nói của cô thì từ chối cho ý kiến.

Tổng Tiểu Tây lại ngó nhìn lái xe Thẩm Dịch ở phía trước, kiểu dáng quần áo trên người cũng cũ lắm rồi, chỉ ít cũng là kiểu dáng của ba năm về trước. Hai người này bình thường chẳng bao giờ mặc lặp lại quần áo, nhất là cái người đang ngồi bên cạnh cô lúc này. Tổng Tiểu Tây cũng không biết Giang Thừa Mạc có tật xấu này từ lúc nào, trước kia lúc còn đi học, xét theo quy định của trường học, bọn họ phải khoác trên mình bộ đồng phục trung học rõ ràng ba năm liền, khi đó cũng không thấy anh có vẻ bất bệ hay oán trách gì cả, nhưng bây giờ lại trở nên rất thích đốt tiền.

Nhưng ông cụ nhà họ Giang lúc nào cũng đề cao việc tiết kiệm, hận không thể khiến mọi người cùng ăn gạo kê, vác súng trường, đi giày cỏ, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, hề nhìn thấy con cháu ăn mặc rêu rao bắt mắt, thậm chí có thể giận đến ăn không ngon. Tổng Tiểu Tây bằng mặt không bằng lòng im lặng khinh bỉ hai người này ở trong lòng, chợt “Ai nha” một tiếng.

“Làm thế nào bây giờ, đột nhiên em nhớ ra, hôm nay em mặc áo khoác cũ, nhưng áo len vừa mới mua nửa tháng trước.” Tổng Tiểu Tây ngồi trong xe kêu lên, lông mày nhíu lại, “Hay là đến Kim Độ mua đi.”

“Lát nữa về nói là áo cũ của đồng nghiệp bán cho em, 100 đồng một cái.” Giang Thừa Mạc thờ ơ lật tạp chí, cũng không ngừng đầu lên, thần nhiên nói tiếp, “Ông cụ sẽ tin ngay.”

Cách anh thay đổi giá trị quần áo của cô quá là kém, dĩ nhiên là Tổng Tiểu Tây nghe thấy. Cô nghiêng đầu quay sang khích bác ly gián ngay lập tức: “Thẩm Dịch, anh nghe xem, anh ấy đang ám chỉ anh kiếm tiền bất chính kia.”

Thẩm Dịch cười híp mắt quay đầu lại: “Xa xỉ phẩm mà, không phải tiền bất chính thì là gì.”

“” Hai người này cá mè một lứa cấu kết với nhau làm việc xấu, cô với bọn họ không cùng chí hướng nên không thể nói chuyện được.

Kể từ lúc xe chạy vào địa phận khu đông thành phố T, Tổng Tiểu Tây liền bắt đầu đứng ngồi không yên. Xoa xoa hai tay rồi lại nhìn mu bàn tay, vắn vắn cái cổ dậm dậm chân, cuối cùng còn rướn người lên dán sát vào kính chiếu hậu giữa hai cái ghế. Giang Thừa Mạc Bỗng đang nhắm mắt giả vờ ngủ, kết quả bị Tổng Tiểu Tây chơi đùa không ngủ được, đột nhiên thốt lên một câu, dọa cô giật mình: “Em đang tập thể dục theo đài à?”

Tổng Tiểu Tây bày ra vẻ mặt đáng thương, biến tay áo của anh thành khăn lau, ra sức lay lay: “Em khăn trương.”

Giang Thừa Mạc cười giễu cợt một tiếng, kéo tay áo của mình ra khỏi tay cô: “Không có tiền đồ. Dĩ ấy là mẹ em mà.”

“Từ nhỏ đến lớn cũng chẳng gặp mẹ được mấy lần.” Tổng Tiểu Tây tức giận bổ sung, “Anh có thể tưởng tượng cảm xúc của dân thường thời cổ đại khi sắp gặp vua không? Hiện giờ em đang cảm thấy như vậy đó. Em cũng không phải là anh, trái tim cứng rắn như được làm bằng sắt thép vậy, đao kiếm bất nhập, thủy thổ bất xâm, dầu muối không vào.”

“Nếu trái tim của anh chính là sắt thép, thì đầu em chính là hệ điều hành Windows 2000.” Giang Thừa Mạc nghiêng nghiêng đầu, tiếp tục giả vờ ngủ say, “Muốn làm gì thì cách anh xa một chút, anh rất mệt.”

Tổng Tiểu Tây đẩy đẩy anh: “Anh còn ngủ gì nữa, sắp đến nơi rồi.”

“Ít nhất còn phải mười phút mới đến cửa nhà.”

“Anh nhất định không được ngủ, đừng có ngủ mà.” Tổng Tiểu Tây tiếp tục đẩy anh.

Giang Thừa Mạc không để ý đến cô, nhắm hai mắt lại không nhúc nhích, nhìn thoáng qua có vẻ là đã ngủ thiếp đi.

Ở trong xe người mệt mỏi nhất chính là Giang Thừa Mạc, vậy mà đến khi tới nhà chính của nhà họ Giang, người có thần thái sáng láng nhất cũng là Giang Thừa Mạc. Trong nháy mắt trước khi xuống xe, Giang Thừa Mạc mới mở mắt ra, đôi mắt thâm thúy sáng ngời không chứa một tia uể oải, cứ như mới vừa rời người nghiêm túc nói “Anh rất mệt, anh buồn ngủ” ở trong xe chính là một người khác chứ không phải là anh.

Ba người dưới sự hướng dẫn của nữ giúp việc đi đến phòng khách, Giang Thừa Mạc dẫn đầu, Tống Tiểu Tây đi ở giữa, Thẩm Dịch đi sau cùng. Thẩm Dịch không nhanh không chậm ở trong hành lang đứng trái đứng phải mò mẫm, trên hoa ghẹo nguyệt, thấy sống lưng của Tống Tiểu Tây so bút lông còn thẳng hơn, cùng với khuôn mặt mặc dù cố gắng kìm nén nhưng vẫn không được vẻ đau khổ, không nhịn được cười khê thành tiếng.

Tống Tiểu Tây nghiêng đầu trợn mắt với anh, anh hắng giọng, nghiêm trang nói: “Không phải anh đang giấu cọt em đâu. Anh chỉ đang suy nghĩ, Tiểu Thất, đầu em sao lại là hệ điều hành Windows 2000 nhỉ, Giang công tử thật sự là đã đánh giá em quá cao rồi, em đại khái cũng chỉ được coi là MS-DOS thôi.”

Tống Tiểu Tây dừng bước, hít sâu một hơi, cúi phải gối lên, dùng hết toàn bộ sức lực của cơ thể đập lên chân của Thẩm Dịch. Nụ cười của Thẩm Dịch nhất thời cứng đờ ở trên mặt, không thể tin nổi nhìn cô một cái, sau đó run rẩy từ từ thu chân về, sau đó nhanh chóng cúi người xuống, ngồi chồm hổm trên mặt đất rên rỉ như sống không bằng chết.

Giang Thừa Mạc đang đi đầu rất cuộc không thể nhịn được hỏi người lớn rồi mà còn như trẻ con, dừng bước chân, lạnh lẽo quay đầu lại: “Đi bộ không được cười đùa, đánh nhau.”

Tống Tiểu Tây cũng không tình nguyện, cuối cùng cũng đi đến cửa phòng khách. Cô vừa vào phòng khách, liền nhìn thấy một phụ nhân vừa có vẻ quen thuộc lại vừa xa lạ, dáng vẻ xinh đẹp, tư thế đoan trang. Trong tay của bà đang cầm một ly trà tử sa, từ từ thưởng thức hương vị trà Phổ Nhĩ đang lượn lờ, vào giây phút này đầu óc Tống Tiểu Tây như rơi vào trạng thái chân không, nhất thời không kịp bận tâm đến những người khác, trong một khoảng thời gian dài, trong mắt chỉ còn lại gương mặt và vóc người mỹ lệ của người phụ nữ không hề bị năm tháng mài mòn. Cô cứng lại ở đó không động đậy, cho đến Giang Thừa Mạc đẩy một cái từ phía sau mới tỉnh hồn lại, nhanh chóng cung kính cúi đầu, rũ mắt, thanh âm nhỏ giống như đang thì thầm: “Mẹ.”

Trần Thanh Hân ngẩng đầu nhìn một chút cô, gạt đầu một cái rồi đặt ly trà xuống, lạnh nhạt nói: “Tới đây đi.”

Tống Tiểu Tây không thể làm gì khác hơn là chậm chậm đi tới, ngồi xuống bên cạnh Trần Thanh Hân. Thấy bà cời vòng ngọc thượng hạng trên tay phải ra, sau đó đeo vào cổ tay của cô, Tống Tiểu Tây theo trực giác muốn rút tay về, nhưng trong chớp mắt lại thấy cách đó không xa, Giang Thừa Mạc đang liếc mắt cảnh cáo cô, cô không thể làm gì khác hơn là kiên trì nhịn xuống.

Từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện, số lần gặp Trần Thanh Hân công lại cũng không được mấy lần. Nhưng mà mỗi lần gặp cô, Trần Thanh Hân nhất định sẽ đưa cho cô một đến hai món đồ trang sức bằng ngọc có giá trị liên thành, từ phẩm thứ thượng hạng đến ngọc lục bảo, độ tinh khiết cao, trình độ gọt giũa cũng rất tinh tế, tất cả những đồ mà Trần Thanh Hân tặng cô đều rất có giá trị. Lần đầu tiên Tống Tiểu Tây nhận được món đồ trang sức quý giá như vậy nên bàn tay dường như cũng mềm ra, nhưng nét mặt của Trần Thanh Hân lại hết sức lạnh nhạt, giống như là người tặng món đồ quý báu này đi không phải là bà ấy.

Mặc dù Trần Thanh Hân là mẹ của cô, nhưng Tống Tiểu Tây vẫn không khỏi cảm thấy lầy đời của người khác thì như kiểu há miệng mắc quai, những lời này đối với cô và Trần Thanh Hân mà nói cũng rất thích hợp.[Truyện được edit & đăng tải tại D!ễn Đàn ề Quý Đ ị] Mỗi lần sau khi nhận những món đồ này cô đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, trong tiềm thức của cô sẽ không tự chủ được tự ra lệnh cho bản thân phải tỏ ra là một thực nữ, phải biết khoan hồng độ lượng, cho dù từ khi cô còn bé, Trần Thanh Hân đã không quan tâm cô, cho dù bây giờ cô không hề muốn gặp Trần Thanh Hân, cô cũng phải bỏ qua.

Hôm nay cũng giống như vậy. Tống Tiểu Tây cụp mí mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn mẹ.”

Tuy đây là nhà họ Giang, nhưng rõ ràng nhân vật chính của ngày hôm nay lại là Trần Thanh Hân. Đợi đến khi bữa tiệc gia đình bắt đầu, cảm giác này lại càng mãnh liệt. Khi Trần Thanh Hân không có ở đây, bình

thường Tống Tiểu Tây không sợ kiểu tụ họp gia đình này. Bởi vì có nhiều con cháu, nên lời nói của những trưởng bối cũng có hạn, trong bữa cơm ai cũng bị hỏi mấy câu, nhưng rơi vào trên đầu cô cũng chỉ có mấy lần, hơn nữa phần lớn đều là đề tài an toàn. Nhưng hôm nay xét thấy người mẹ mỹ lệ, dịu dàng của Tống Tiểu Tây đi nước ngoài sáu năm mới quay về, lại đúng vào ngày sinh nhật, thành ra chủ đề chính đều xoay quanh Trần Thanh Hân, kéo theo con gái của bà, Tống Tiểu Tây cũng bị ánh mặt trời ở bên cạnh chiếu vào đến mức tỏa ra ánh sáng rực rỡ như một ngôi sao nhỏ.

Từ việc học đến việc thực tập, từ chuyện bạn bè thân thiết đến chuyện bạn trai, cứ cách một phút Tống Tiểu Tây lại phải ngẩng đầu lên trả lời một vấn đề, nên ngay cả món ăn mà cô thích nhất là đậu hũ đặc biệt của nhà họ Giang cô cũng không nếm được mấy miếng. Cô bị để ý tới nên rất khổ sở, bị hỏi quá nên rất sốt ruột, quay sang nhìn Thẩm Dịch và Giang Thừa Mạc đang ngồi gần mình, người trước đang mỉm cười dứt cho cô cháu gái nhỏ năm tuổi - Tuệ Tuệ ăn cái gì đó, còn người sau đang ngồi ở bên cạnh cô, đang nhàn nhả tự đắc gấp một miếng đậu hũ đặt vào trong đĩa ở trước mặt mình.

Một mình cô ứng phó với các trưởng bối một đến chết đi sống lại, còn hai người kia thì không hề có ý định giải vây cho cô một chút nào. Tống Tiểu Tây không vừa mắt, tìm đủ mọi cách ở dưới gầm bàn hung hăng đá Giang Thừa Mạc một nhát.

Cánh tay Giang Thừa Mạc hơi dừng lại một chút, cuối cùng liếc mắt nhìn sang một cái, thấy ánh mắt u oán, khổ sở của Tống Tiểu Tây, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng cho cô gấp một miếng đậu hũ. [Truyện được edit & đăng tải tại D!ễn Đàn ê Quý Đ n]

“” Tống Tiểu Tây khóc không ra nước mắt nhìn anh, cũng sắp tuyệt vọng đến nơi rồi.

Cứ ngày tổ chức tiệc gia đình, tất cả con cháu ngủ lại một đêm là lệ thường. Tống Tiểu Tây ăn xong cơm tối đang định ngồi trên ghế sa lon xem tạp chí, đang từ từ đi theo Giang Thừa Mạc, thì bị Trần Thanh Hân ở phía sau gọi lại: “Tiểu Tây, buổi tối con ngủ với mẹ.”

Giọng điệu như ra lệnh, không được phép cự tuyệt. Tống Tiểu Tây không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Tống Tiểu Tây cảm thấy, không riêng gì tuổi tác của cô là kém nhất so với bọn họ, mà hình như ngay cả năng lực cũng kém nhất. Giang Thừa Mạc thì khỏi phải nói, gờ tay nhắc chân đều lộ vẻ tự tin, bình tĩnh, ánh mắt chân thành đáng tin; Thẩm Dịch cũng vậy, bình thường cười đùa chế nhạo thành quen, gặp chuyện nghiêm trọng thì cũng không hề nao núng, sắc mặt nghiêm túc làm người khác nơm nớp lo sợ, cho dù là chỉ bảo hay phê bình đều nói trúng tim đen; những anh chị khác đều như vậy, cũng không khác là mấy, chỉ có một mình cô, không biết cách từ chối người khác, chỉ cần người khác hơi nghiêm túc ra lệnh, cô sẽ theo bản năng mà chấp nhận, cũng không để ý xem bản thân mình có tình nguyện chấp nhận hay không.

Hiện tại thì như thế này. Tống Tiểu Tây nhìn bóng lưng của Trần Thanh Hân, trong lòng thở dài một cái rồi đi theo.

Cảnh hai người bọn họ chung đụng với nhau cũng không tự nhiên cho lắm. Tống Tiểu Tây đoan đoan chính chính ngồi trên ghế sa lon chơi trò chơi điện thoại một tiếng đồng hồ, Trần Thanh Hân đi ra ban công gọi điện thoại cho người khác một tiếng đồng hồ. Mặc dù Tống Tiểu Tây không muốn xâm phạm không gian riêng tư của người khác, nhưng giọng nói dứt quãng của Trần Thanh Hân vẫn theo cơn gió truyền tới, từ “Còn anh, đã ăn xong cơm tối rồi sao” đến “Không thể như vậy, em muốn ở thành phố T thêm một tuần nữa, nói trước với anh một tiếng”, rồi “Không cần vội, anh không cần lo lắng” đến “Không đâu, em đặt xong vé máy bay rồi, nhất định sẽ quay về đúng thời gian”, giọng điệu kiên nhẫn, giọng điệu dịu dàng, Tống Tiểu Tây nghe một lúc, hai mắt bắt đầu cay cay.

Chờ Trần Thanh Hân đi từ ban công vào, Tống Tiểu Tây đã khôi phục vẻ bình tĩnh trước đó, cầm điện thoại vào ổ sạc, nói: “Mẹ, con chuẩn bị nước rồi đó, độ ấm vừa đủ, ngài đi tắm đi.”

Trần Thanh Hân nhìn cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không mở miệng nói gì cả, chỉ gật đầu một cái.

Tống Tiểu Tây cảm thấy chắc bản thân mình không đoán sai, mới vừa rồi người mà Trần Thanh Hân nói chuyện điện thoại tận một tiếng đồng hồ, là người yêu của bà hiện giờ. Khi Trần Thanh Hân nói chuyện với cô, giọng nói chưa bao giờ dịu dàng như vậy, một lần cũng không có. Tống Tiểu Tây nâng cằm lên cảm thấy hơi xót xa, nếu Tống Thường Thanh và Trần Thanh Hân đều không thích nhau, ban đầu còn sinh cô

ra làm gì? Nếu lúc sinh hạ cô không muốn nuôi dưỡng cô, vậy sao không để cô tự sinh tự diệt có phải tốt không, bây giờ lại bắt đầu cố gắng bù đắp tình phụ mẫu với cô làm gì?

Lúc Trần Thanh Hân vừa lau tóc vừa đi ra từ phòng tắm, Tống Tiểu Tây đang ôm gối ngẩn người, cô thấy thế thì ngồi dậy: “Để con giúp mẹ.”

Trần Thanh Hân liếc nhìn cô một cái, đưa máy sấy qua. Động tác của Tống Tiểu Tây rất nhẹ nhàng, im lặng một lúc lâu, cuối cùng khẽ mở miệng: “Mẹ, chúc người sinh nhật vui vẻ. Con nghe nói gần đây nhất thể mẹ không được tốt, hi vọng mẹ có thể giữ gìn sức khỏe.”

Trần Thanh Hân nhắm hai mắt, từ từ nói: “Tiểu Tây, con đối với mẹ quá tôn kính rồi.”

Tống Tiểu Tây nhếch môi yên lặng. Trần Thanh Hân mở mắt ra nhìn vòng tay trên cổ tay cô, còn nói: “Mỗi lần gặp con, những đồ trang sức mà mẹ tặng con con đều không đeo.”

“Những cái đó đắt tiền quá.”

“Cũng không đáng bao nhiêu.” Trần Thanh Hân lạnh nhạt nói, “Về sau đợi đến khi mẹ mất, tất cả mọi thứ của mẹ đều là của con.”

Tống Tiểu Tây cứng người lại, lời này làm cho cô không biết nên nói gì tiếp theo: “. Xin mẹ đừng nói như vậy.”

“Tiểu Tây, có phải con vẫn oán hận mẹ hay không?”

“Con không có. Trước kia cũng không có.”

“Ba con rất yêu con.”

Tống Tiểu Tây khẽ mỉm cười: “Ông cũng nói mẹ như vậy.”

Trong lúc nhất thời Trần Thanh Hân nói không ra lời. Một lát sau, Tống Tiểu Tây lại từ từ nói: “Mẹ sống ở nước ngoài có tốt không?”

Trần Thanh Hân lơ đãng gật đầu một cái, có hơi hoảng hốt. Tống Tiểu Tây sấy tóc của bà khô khoảng tám phần, tắt máy sấy, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, vì vậy lời nói của cô cũng trở nên cực kỳ rõ ràng: “Mấy năm nay con cũng sống rất tốt. Mẹ không cần cảm thấy áy náy, mẹ xem mẹ và ba cho dù không có ở bên cạnh con, con vẫn luôn sống tốt đấy thôi?”

Trần Thanh Hân dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, không gật đầu cũng không lắc đầu.

4. Chương 4

Theo trí nhớ của Tống Tiểu Tây, cô đều ngủ một mình, ngay cả bảo mẫu cũng không cần ở bên. Nay cả người cô cứng đờ nằm trên một cái giường với Trần Thanh Hân, cả buổi tối cũng chưa ngủ được.

Trên đời này đứa nhỏ không cha không mẹ có rất nhiều, Tống Tiểu Tây cảm thấy nếu mình so sánh với bọn họ, đã xem như may mắn; trên đời này đứa nhỏ chịu đói khổ lạnh lẽo cũng có rất nhiều, Tống Tiểu Tây cảm thấy nếu mình so sánh với bọn họ, cũng đã xem như may mắn; nhưng mà trên đời này, đứa nhỏ có gia đình áo cơm không lo cũng có rất nhiều, Tống Tiểu Tây cảm thấy nếu mình so sánh với bọn họ, thì đúng là có vẻ bi thảm.

Làm người như nào đây, cố tình cái cuối cùng lại tồn tại nhiều nhất trên người Tống Tiểu Tây.

Mỗi đứa nhỏ đều có nguyện vọng giấu ở đáy lòng. Nếu không thể thực hiện, có lẽ nguyện vọng này vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy ánh sáng. Nguyện vọng của Tống Tiểu Tây từ sáu tuổi đến mười sáu tuổi chỉ có một, đó là Trần Thanh Hân và Tống Thường Thanh có thể quay về bên nhau, sau đó sẽ tham dự hợp phụ huynh của cô.

Nhưng thực tế, nguyện vọng chung quy cũng chỉ là nguyện vọng. Mỗi năm đến kỳ họp phụ huynh, không cần nói có đôi có cặp, chỗ ngồi Tổng Tiểu Tây thậm chí đều không có ai.

Sau khi hai người ly hôn, Tống Thường Thanh vội vàng xử lý chuyện kinh doanh của mình, Trần Thanh Hân thì vội vàng xuất ngoại tìm người mình yêu, sự tồn tại của Tống Tiểu Tây cố tình bị bỏ qua. Chỉ là, trái ngược với thiếu hụt tình thân, cho tới bây giờ đời sống vật chất của Tống Tiểu Tây đều rất tốt. Tình cha của Tống Thường Thanh keo kiệt, nhưng còn nhớ mình có một người con gái. Tuy rằng cơ bản một năm Tống Tiểu Tây cũng chỉ có thể nhìn thấy ông một lần, nhưng Tống Thường Thanh cho cô những thứ khác bù lại khiến người ta phải cực kỳ hâm mộ. Ví dụ, có thể quẹt thẻ vĩnh viễn không hết, ví dụ như, một tòa biệt thự đầy đủ tiện nghi, lại ví dụ như, một quần gia tận tâm, một nữ giúp việc cẩn thận cùng với một tài xế lái xe chu đáo.

Nhất là lúc sáu năm trước ông tái hôn, Tống Thường Thanh lại hào phóng khiến Tống Tiểu Tây không nói được gì. Nếu không phải cô ngăn cản, không chừng ông đã viết di chúc chuyển hết tài sản sang cho Tống Tiểu Tây.

Ở trong mắt người lớn, cho dù có cha và mẹ như vậy, Tống Tiểu Tây vẫn được xem là trưởng thành khỏe mạnh. Thành tích học tập tốt, tính cách ngoan ngoãn, làm việc hiểu biết đúng mực, cũng không phải tính tình tiểu thư còn nhà giàu cùng thói quen tiêu tiền như nước.

Tống Tiểu Tây sống quy củ hơn hai mươi năm, có lẽ chỉ cô biết cô có khát vọng phản nghịch cỡ nào.

Chính xác cô thử phản nghịch một lần. Vào tối hôm mười sáu tuổi, cô ăn bánh sinh nhật rất ngon mà Giang Thừa Mạc mang đến, cho phép mình không biết cái gì gọi là nguyện vọng, cho đến ban đêm mười hai giờ Tống Thường Thanh và Trần Thanh Thư cũng không gọi điện ân cần hỏi thăm cô, cô đột nhiên cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Kết quả thất vọng chính là, ngày hôm sau cô đi dạo phố, trong vòng một ngày một hơi quẹt thẻ hết trên trăm vạn. Bao gồm những túi xách mẫu mới sang trọng trong năm, mười bộ váy, mấy chục đôi giày sáng long lanh, thậm chí còn mua một chiếc xe thể thao màu đỏ. Cô định quẹt thẻ quá mức để khiến cho Tống Thường Thanh chú ý, đáng tiếc vẫn không thành công. Đã tiêu tốn một lượng lớn calo của cô, nhưng Tống Thường Thanh đi châu Âu công tác, không chú ý tới. Tống Tiểu Tây đi mua sắm khiến cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi, thời điểm mười một giờ đêm Giang Thừa Mạc tìm được cô, cô đang cô đơn ngồi trên tảng đá cạnh một vườn hoa nhỏ khóc lớn.

May lúc ấy đã là nửa đêm, Tống Tiểu Tây khóc gần ba giờ đồng hồ, hình tượng xấu xí này chỉ mình cô cũng không ai nhìn thấy. Đôi mắt của cô hồng như mắt thỏ cũng sưng lên như mắt cá vàng, tóc dài rối tung dính vào mặt, trên quần trắng còn bị dính không ít bùn, ngồi trên tảng đá, giống như người lưu lạc không có nơi nào để về.

Giang Thừa Mạc ngồi xổm trước mặt cô, tiếng khóc của Tống Tiểu Tây dừng lại.

Anh giơ tay ra đưa cho cô một chiếc khăn tay, hình kẻ sọc trắng đen đơn giản, phía dưới bên phải còn thêu logo tinh tế, dưới ánh sáng tối tăm của vườn hoa nhỏ vẫn như trước không mất đi sự tinh tế thanh lịch. Tống Tiểu Tây cảm thấy Giang Thừa Mạc có phần bảo thủ cổ hủ. Anh luôn sống theo một quy định cứng nhắc, từ nhỏ như nào sẽ không thay đổi, và cũng không có ý định thay đổi. Dùng khăn tay, không đi sandal, móng tay luôn luôn sạch sẽ, quần bò chắc chắn phải màu tối, trên người luôn thoang thoảng mùi nước hoa.

Tống Tiểu Tây không cầm khăn tay, dùng tay che mặt tiếp tục thút thít. Giang Thừa Mạc liếc nhìn cô, nói: “Lúc em xấu anh đều thấy qua rồi. Nếu không lau mặt em sẽ mất nước mắt.”

Tống Tiểu Tây “Ồ oa” một tiếng, càng khóc vang dội.

Giang Thừa Mạc mím môi đợi cô mười giây, sau đó nói: “Đừng khóc, nhé?”

Anh kéo tay cô xuống, ngón tay nhẹ nhàng lau sạch sẽ từng vết bẩn trên mặt cô. Thật vất vả mới hiện ra làn da trắng nõn, ánh mắt Tống Tiểu Tây sưng sờ, gần người nhìn đồng hồ lộ ra ở cổ tay anh, bỗng nhiên chớp chớp, nước mắt lại lăn xuống.

“Bọn họ đều không cần em, có phải em là người trời buột không?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô chậm rãi thở dài, sau đó vươn tay ôm cô vào trong lòng.

Tiếng nói của anh nhẹ nhàng mềm mỏng: “Đừng khóc, em còn có anh mà.”

Tổng Tiểu Tây ghé vào vai Giang Thừa Mạc khóc, khóc tới tấp mặt mũi. Anh kiên nhẫn vỗ lưng an ủi cô, lời nói dịu dàng hiếm thấy, cái ôm ấm áp, mùi hương nhẹ nhàng sạch sẽ, dần dần phát huy hiệu quả, tiếng khóc thút thít của Tổng Tiểu Tây từ từ dừng lại.

Ý nghĩ hỗn độn của cô trở nên rõ ràng, trừ bỏ thấy đôi chân tê dại đau nhức, còn bỗng nhiên phát hiện ra một điểm khác biệt – cô lớn như vậy, đây là lần đầu Giang Thừa Mạc dịu dàng với cô như thế.

Cô vẫn cảm thấy anh là người rất nghiêm túc, vẫn là lần đầu cô biết hóa ra anh cũng có thể dịu dàng. Mà lời nói vô cùng đơn giản kia của anh, bây giờ là lời nói hay nhất Tổng Tiểu Tây nghe được từ miệng Giang Thừa Mạc.

Đối với Tổng Tiểu Tây, Giang Thừa Mạc không phải là nguyên liệu phụ như hành gừng tỏi, mà là gạo trà không thể thiếu trong cuộc sống hàng ngày.

Anh chỉ lớn hơn cô sáu tuổi, nhưng Tổng Tiểu Tây cảm giác cô với anh như hai thời đại khác nhau. Anh luôn trầm ổn bình tĩnh hơn so với tuổi, biết làm thế nào để sử dụng thời gian hợp lý và tận dụng tối đa hiệu quả làm việc của nhân viên, khi đối phó với các vấn đề phức tạp thì rất kỹ càng thành thạo, khi mưa thuận gió hòa thì dễ dàng loại bỏ người khác. Anh có hóc mắt sâu, do đó ánh mắt càng thêm sắc bén lợi lại.

Nói như vậy, Giang Thừa Mạc nghiêm khắc đối với người ngoài, nhưng không bao gồm Tổng Tiểu Tây. Giang Thừa Mạc đối với Tổng Tiểu Tây, tỉ mỉ giống như đối đãi với hàng mỹ nghệ, ở trong năng lực của anh, không cho phép có bất cứ sai lầm nào. Phàm hạnh đạo đức, mọi thứ Giang Thừa Mạc đều rất tốt, cho nên anh đều dạy bảo để Tổng Tiểu Tây phải tốt như thế.

Thời kỳ trưởng thành, Tổng Tiểu Tây từng kháng nghị đối với chính sách cứng rắn của anh. Trước đây trong lòng Giang Thừa Mạc kiên trì có thi thư từ họa, bắt Tổng Tiểu Tây học “Kinh thư” “Ly Tao”(*) “Luận Ngữ” “Ba trăm bài thơ Đường Tống” “và đọc “Nhị thập tứ sử”, lúc nhỏ Tổng Tiểu Tây chỉ biết nghe theo, lúc học trung học mới ý thức được mình có quyền kháng nghị, dựa vào nguyên tắc “ngu sao không xài”(**), cô bắt đầu ý định cáu giận với Giang Thừa Mạc.

(*) “Ly Tao” là một trong những bài thơ nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc do Khuất Nguyên sáng tác. Đây là một tác phẩm bất hủ của ông. Tác phẩm dài 370 câu tả tâm sự của tác giả.

(**) Có ngu đâu mà không xài, ý nói sử dụng đồ chùa, đồ miễn phí, sử dụng những thứ không phải của mình.

Cô mỗi lần đứng trước bàn trà của anh, vẻ mặt ngoài mạnh trong yếu, Giang Thừa Mạc ngay cả mày cũng không động, chỉ từ giá sách của anh lấy xuống một quyển bìa cứng, thản nhiên nói: “Nếu như vậy, “Luận ngữ” và “Luận Tư bản”, em chọn một quyển.”

“...” Tổng Tiểu Tây trừng mắt nhìn quyển kia bị anh dùng đầy đủ các ghi chú đầy màu sắc đánh dấu, ý đồ cáu giận đối với Giang Thừa Mạc biến mất ngay lập tức.

Từ nhỏ đến lớn, Giang Thừa Mạc vẫn biết cách đối phó cô. Như lời nói của nhị công tử nhà họ Thẩm – Thẩm Dịch, Tổng Tiểu Tây chỉ cần mở miệng, Giang Thừa Mạc sẽ biết cô muốn ăn cái gì hay muốn nói gì.

Bởi vì trên đời này thứ có thể làm Giang Thừa Mạc để tâm không nhiều lắm, mà rõ ràng Tổng Tiểu Tây vinh quang được chọn, điều này làm cho cô đôi khi cũng cảm thấy thật vinh hạnh. Chỉ là điều này có thể khiến cho người khác cảm thấy ghen tỵ đối với thân mật của hai người bọn họ, nhưng khi ở riêng với nhau, cô không hề cảm thấy điều này.

Ngày thứ hai lúc Tổng Tiểu Tây theo Giang Thừa Mạc và Thẩm Dịch trở về thì liên tục ngáp, ở trên xe dùng tay kéo vành mắt cho Giang Thừa Mạc xem tơ máu bên trong. Thẩm Dịch vừa lái xe vừa nhìn cô từ kính chiếu hậu cười khê: “Tiểu Thất em có thể nhìn dưới vành mắt của anh Mạc, cũng rất đỏ.”

Tổng Tiểu Tây thật sự lại gần xem, lại bị Giang Thừa Mạc đẩy ra rất nhanh: “Ngồi yên. Nhích tới nhích lui giống cái gì?”

Tổng Tiểu Tây lấy cái chăn từ phía sau bao quanh mình, lại ngáp một cái, rồi tiến gần bên cạnh anh: “Anh khóc?”

Giang Thừa Mạc lạnh lùng liếc cô một cái cười nhạt: “Tổng kết trực tiếp từ những lời này thì sẽ là tình huống đêm qua của em, đúng không?”

Tổng Tiểu Tây méo miệng, bắt đầu già mồm lần ất: “Nếu không phải anh bắt em trở về, em sẽ như vậy sao?”

“Hiện tại anh thấy em cũng không khác, còn có sức cáu giận với anh. Ngay cả việc này cũng không giải quyết được, lúc thực tập em học được cái gì?”

Tổng Tiểu Tây bị anh làm nghẹn lại, nhưng rất nhanh nghênh cổ hùng hồn cãi: “Đây không phải điều trọng điểm, ai lúc nhàn rồi không có việc gì lại đi chịu tội?”

Giang Thừa Mạc lười đấu võ mồm với cô, lấy một cái gối từ phía sau ngăn giữa hai người: “Trong lúc anh ngủ giữ nước bọt lại, đừng có tới gần anh.” Nói xong bắt đầu nhắm mắt.

“...”

Còn chưa đầy một tuần nữa rời trường, cái gọi là tháng thực tập nghỉ đông của Tổng Tiểu Tây cũng gần kết thúc. Cô nhận tiền lương xong thì gọi điện thoại cho Giang Thừa Mạc, nói muốn mời anh ăn cơm.

Đối với kích động của cô, Giang Thừa Mạc có vẻ không chút để ý: “Mấy ngàn đồng sẽ khiến em vui sướng đến như vậy?”

Tổng Tiểu Tây tức giận: “Anh có biết cái gì gọi là ý nghĩa hay không? Đây là số tiền đầu tiên em tự mình kiếm được.”

“Tối nay anh không rảnh.” Đầu dây điện thoại bên kia còn vọng lại tiếng giở trang giấy, Giang Thừa Mạc nói tiếp, “Bây giờ em đến đây, buổi tối đi dự tiệc cùng anh.”

“Em mới không thèm tham gia bữa tối nhảm chán cùng anh! Anh không rảnh để đi, em tìm người khác! Mời khách ăn cơm cũng phải ghi sổ, anh thật sự rất chán ghét mà!”

Giang Thừa Mạc “Ừ” một tiếng, vẫn là giọng nói không gọn sóng: “Buổi tối có Trịnh Yên Yên.”

“...” Vì câu này, tất cả những từ hay Tổng Tiểu Tây chuẩn bị đều bị chết đuối từ trong dạ dày, nghiến răng: “Anh nói dối em, nơi đó các anh tụ hội những người to lớn, làm sao có thể có người trong giới giải trí?”

“Lý Duy Diệp.”

“...”

Giang Thừa Mạc chỉ nói ba chữ lời ít ý nhiều, ngay lập tức Tổng Tiểu Tây hiểu ra. Mấy ngày trước Trịnh Yên Yên bị mấy tay săn ảnh chụp một bức ảnh có tình huống không nhỏ. Trong ảnh chụp, cô thay đổi hình tượng khéo léo dịu dàng trong quá khứ, ngây thơ nép vào trong lòng một người đàn ông khóc như hoa lê đài vũ. Trong khi đó chỉ chụp được một góc của người đàn ông, còn đeo mắt kính, lại có người tinh mắt nhận ra đó là nhĩ công tử Lý Duy Diệp của tập đoàn A nổi tiếng thành phố.

Chỉ là, ảnh rõ ràng cho thấy sự thân mật gần bó, chứng cứ rõ ràng vô cùng chính xác, mấy ngày nay Trịnh Yên Yên vẫn thông qua người đại diện phủ nhận quan hệ, công bố rằng hai người bọn họ “Chỉ là bạn bè tốt mà thôi.”

“Khi nào anh bắt đầu chú ý tới tin tức bát quái này?” Tổng Tiểu Tây suy nghĩ, “Lý Duy Diệp không phải là ở tuyến đồ K, làm sao có thể đến tuyến đồ T tham gia tiệc? Hơn nữa làm sao anh xác định Lý Duy Diệp và Trịnh Yên Yên sẽ đến?”

“Anh không xác định” Giang Thừa Mạc từ từ nói, “Em có thể không đến, anh không ép em.”

“...”

Giang Thừa Mạc nói tiếp: “Quyết định nhanh lên, quyết định xong thì tới chỗ anh trong đúng 40 phút.” Nói xong cúp điện thoại.

“...” Tổng Tiểu Tây trừng mắt nhìn màn hình hiện ba chữ to “Đã gác máy”, một hơi nghẹn ở cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong.

Rốt cuộc Tổng Tiểu Tây vẫn đến công ty Giang Thừa Mạc, hơn nữa là trong vòng 20 phút. Lúc đứng trước mặt bàn người nào đó, cô thật sự vô cùng muốn tạo ra khí thế chỉ huy, nhưng bất đắc dĩ tầm vóc và dáng người trong bộ váy, cho dù cô đứng Giang Thừa Mạc ngồi, cũng như cũ không có một chút uy hiếp nào.

Thậm chí đầu Giang Thừa Mạc cũng chưa ngẩng, chỉ cầm bút đen chỉ cách đó không xa: “Vị tiền khăn quàng găng tay cha em để ở đó.”

Tổng Tiểu Tây nhìn gói to trên ghế sofa, không khỏi rụt cổ lại. Cô lo lắng Giang Thừa Mạc muốn bắt đầu giảng đạo. Tổng Thường Thanh nếu đưa đồ của cô đến nơi này cho anh, tám chín phần Giang Thừa Mạc sẽ biết chuyện cô không nhận điện thoại của Tổng Thường Thanh. Nếu anh cố ý hỏi cô vì sao lúc Tổng Thường Thanh gọi đến đều là đường dây bận, ở dưới con mắt của anh Tổng Tiểu Tây không thể không nói thật là cô đã cho số điện thoại của Tổng Thường Thanh vào sổ đen.

Cô cẩn thận ngừng thở trong chốc lát, không nghĩ tới Giang Thừa Mạc không có hỏi. Chỉ thấy cô vẫn đứng ở đó, nói một câu đơn giản: “Ngồi đợi ở sofa một lát, mười phút.”

Tổng Tiểu Tây nghiêng ngả trên sofa, suy nghĩ hỏi anh: “Anh sao không thể không tìm em, hậu cung công ty anh, á, nhóm mỹ nữ quan hệ xã hội đâu?”

Giang Thừa Mạc không trả lời ngay, một lát sau mới băng quơ mở miệng: “Loại này là nơi đi lại nhàm chán, mấy người đảm nhiệm chức vụ này lại không hứng thú. Đến lúc đó vẫn là đùa với em có vẻ thú vị hơn.”

“...”

Giang Thừa Mạc nói là làm được, đúng mười phút sau rời ghế, cầm quần áo đưa cô ra khỏi công ty. Xe đi đến một câu lạc bộ tư nhân quen thuộc, Tổng Tiểu Tây hí mắt nhìn số lượng lễ phục phiên bản giới hạn, không khỏi cảm thán ông chủ thật giỏi kinh doanh chỗ này, Giang Thừa Mạc đặc biệt để ý nơi này, bề ngoài nhìn vô vị nhạt nhẽo, bên trong hoành tráng. Thẩm Dịch cũng không tới chỗ như thế, nếu anh ta mua đồ cho bạn gái, nhất định phải đi chỗ đó mà còn phá sản cửa hàng quốc tế tô vàng nạm ngọc bên ngoài.

Cô và Giang Thừa Mạc có ước định bất thành văn, chọn lựa lễ phục trang sức dự tiệc đều do Giang Thừa Mạc chuẩn bị, thường xuyên bị khinh bỉ vì ánh mắt kém cỏi Tổng Tiểu Tây chỉ cần đứng một bên chờ thử quần áo.

Giờ này cũng thế. Giang Thừa Mạc thay cô đánh giá một loạt quần áo treo trên móc, Tổng Tiểu Tây nhàm chán đứng ở bên quan sát anh.

Thời sinh viên, Tổng Tiểu Tây thường xuyên nghe nội dung nhiều nhất về Giang Thừa Mạc, chính là Giang Thừa Mạc đứng hạng nhất toàn bộ năm học, Giang Thừa Mạc là quán quân giải cờ vây trẻ tuổi, Giang Thừa Mạc là người đạt học bổng cao nhất, Giang Thừa Mạc là chủ tịch hội học sinh, đợi chút. Anh rõ ràng không hề cố gắng, tối thiểu theo Tổng Tiểu Tây thấy cả cấp ba anh đều nhận tản đọc quyển Lão tàn du kí nghiệt hải hoa, nhưng anh rất dễ dàng thi qua các kỳ thi, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng vẫn mạnh mẽ đứng trên bục cao nhất.

Thậm chí lúc Thẩm Dịch mười tuổi cũng bị áp chế khắp nơi, dứt khoát tuyệt thực hai ngày, chọn đi đường vòng, lợi dụng tình thương của dì, cương quyết lại không chùn bước đến trường học.

Ở trong ấn tượng của Tổng Tiểu Tây, trừ bỏ càng lạnh lùng càng trầm ổn âm hiểm bên ngoài, hơn mười năm trước, Giang Thừa Mạc so với hiện tại cũng không khác. Anh dường như không trải qua thời kỳ ngây ngô trưởng thành của con trai, tất cả học sinh đều phải mặc đồng phục, đại đa số lúc các nam sinh đều bị mụn trứng cá hoặc đam mê chơi bóng rổ, Giang Thừa Mạc một chút cũng không đánh mất vẻ bề ngoài xuất sắc và năng lực được nhiều người ủng hộ. Địa vị, tiền tài, cũng với thành quả tự tay đạt được, đối với những người sinh ra là quý công tử như anh mà nói, bởi vì dễ dàng có được, nên không biết quý trọng như nào.

Cùng Giang Thừa Mạc đứng như thế dưới ánh mặt trời, Tổng Tiểu Tây hoảng hốt cảm thấy anh thu hút ánh sáng rực rỡ hơn cô rất nhiều.

5. Chương 5

Tổng Tiểu Tây vẫn ngẩn người nhìn Giang Thừa Mạc cầm quần áo đi đến. Tiếp theo một viên đạn không chút khách khí bay tới, trong nháy mắt cô tỉnh táo lại, ngay lập tức đau đến nghiêng răng nghiêng lợi nước mắt giàn giụa.

“Nghĩ cái gì?”

Tổng Tiểu Tây ôm trán, gật gù đắc ý: “Em suy nghĩ, có phải anh cực vừa lòng với thư ký Ngải Mộc của anh hay không?”

“Nói cái gì?”

“Bởi vì nghĩ lại tính cách hai người rất giống, hẳn là khó nghĩ như nhau mới đúng...”

Giang Thừa Mạc cười mà như không: “Hử? Buổi chiều lúc em tới công ty lại đi vòng qua cô ấy, có vẻ em rất sợ cô ấy à?”

“Em mới không sợ cô ấy được không?” Tổng Tiểu Tây nâng cao giọng nói, thấy nhân viên cửa hàng nhìn, rất nhanh liền đề xuống nói, “Em chỉ là tôn trọng người xinh đẹp vừa có năng lực lại vừa có đầu óc mà thôi.”

“Sao anh thấy em không tôn trọng Thẩm Dịch?”

Tổng Tiểu Tây quay cổ: “Tại sao anh không nói em không tôn trọng anh?”

“Anh không cùng một dạng với vẻ xinh đẹp kia.” Giang Thừa Mạc mím môi mỉm cười nhẹ, đưa quần áo cho cô, “Tại sao đột nhiên lại nhớ tới cô ấy?”

“Thật ra, em chủ yếu đang suy nghĩ, người toàn năng giống như Giang công tử ngài, bề ngoài có nhiều tiền, về mặt tính cách bình thường, cũng không quá kém, về sau sẽ cưới một người vợ như nào mới tốt đây?”

Giang Thừa Mạc lạnh lùng rũ mắt xuống nhìn cô: “Cho nên em nhớ đến Ngải Mộc hả?”

“Em đi thử quần áo.” Tổng Tiểu Tây nhìn trộm sắc mặt anh, ôm lấy quần áo chạy mất.

Thời gian hai người đến bữa tiệc không tính là sớm, Tổng Tiểu Tây đi theo Giang Thừa Mạc nghe tiếng người đến giờ đã ong ong hết cả đầu. Giang Thừa Mạc đưa áo khoác ngoài của hai người cho phục vụ, Tổng Tiểu Tây đi giày cao gót, cẩn thận kéo cánh tay Giang Thừa Mạc, lúc ở riêng thấp giọng: “Anh lừa em. Em nhìn xung quanh phòng khách ba lần rồi, đâu có thấy Trịnh Yên Yên.”

“Anh chỉ nói có khả năng, chỉ có thể nói rằng bản thân em thật sự không may mắn.”

“...” Tổng Tiểu Tây nghiêng răng, “Có phải lúc anh đàm phán với khách hàng cũng lừa dối như vậy?”

Giang Thừa Mạc kéo Tổng Tiểu Tây đến chào hai vị trưởng bối trước. Giang Thừa Mạc biến sắc như lật sách, trong đám người là một biểu cảm lạnh lùng lạnh nhạt xa cách, giờ đã biến thành bộ dáng cúi đầu rũ mắt lắng nghe chăm chú. Giang Thừa Mạc gọi người kia là người thầy già, nhìn thấy Tổng Tiểu Tây cúi người bắt tay đứng phía sau Giang Thừa Mạc, vẻ mặt cười tủm tỉm: “Cô gái xinh đẹp ngoan ngoãn này là bạn gái của cậu hả?”

Giang Thừa Mạc ho nhẹ một cái: “Không phải. Đây là em gái của cháu, Tổng Tiểu Tây.”

Ông lão “Hả” ngạc nhiên: “Họ Tổng? Không cùng họ với cậu.”

“Không phải em gái ruột, là con gái người bạn lâu năm của gia đình, đã biết nhau từ nhỏ.”

Ông lão “À” một tiếng, nhìn cô từ trên xuống dưới, vẫn cười tủm tỉm như cũ: “Ta đã biết.”

Ánh mắt của ông lão nhìn cô thật sâu xa, giống như khai thác được một miền đất mới. Chỉ là Tổng Tiểu Tây ù ù cạc cạc, hoàn toàn không hiểu ông đã biết được cái gì.

Việc chính xong xuôi, Giang Thừa Mạc bắt đầu không kiên nhẫn, rất nhanh tìm chỗ nghỉ. Tống Tiểu Tây đứng cách anh hai mét bên ngoài khu vực an toàn trên chóc anh tuổi già sức yếu không dùng được nữa, sau đó bản thân đi đến khu ăn uống để lấy đồ ăn.

Khu ăn uống cơ bản là chỗ của phụ nữ. Mỹ nhân đứng tốp năm tốp ba thành cặp, vừa ăn vừa nói, miệng anh đào hé mở, cắn một quả nho, phong thái rất là thanh lịch quyến rũ. Tống Tiểu Tây đi dạo quanh bàn tiệc dài một vòng, không nhìn thấy cái gì khiến mình thèm ăn, nhưng thật ra lỗ tai chứa đầy những câu bát quái.

“A a, cậu xem bên kia là ai?”

“Người nào hả?”

“Chính là người ngồi ở vị trí đầu tiên, nhìn trông thật quyến rũ. Này, đừng có nhìn lộ liễu như vậy được không, làm chúng ta cứ như một dạng.”

“Cậu vốn rất háo sắc, cần gì phải che giấu. Còn có, làm ơn đi, đó là Giang Thừa Mạc đấy, đừng có nói là đến bây giờ cậu cũng không biết anh ấy.”

“...”

“Cậu thật sự không biết? Trời ơi, cậu thật sự lẩn lộn ở thành phố T một năm. Đừng kéo mình, cậu cứ yên tâm, dù cậu có nhìn anh ấy một trăm lần anh ấy cũng không liếc mắt nhìn về bên này một cái đâu. Giang Thừa Mạc nổi tiếng là lạnh lùng, không gần phụ nữ, trừ em gái thanh mai trúc mã của anh ấy, phụ nữ khác ở trong mắt anh ấy đoán chừng như tinh vật không sai biệt lắm.”

“Em gái thanh mai trúc mã?”

“Thiên kim nhà họ Tống Tống Tiểu Tây, hình như hai người lớn lên từ nhỏ với nhau. Mình chưa thấy qua, nhưng nghe nói là một cô gái rất ngoan ngoãn lạnh lợi, lớn lên cũng không khác biệt. Từ nhỏ Giang Thừa Mạc đối với cô ấy cực kỳ tốt, như là muốn gì được gì, mình nghe nói họ trao đổi mật mã thẻ ngân hàng, Giang Thừa Mạc người này rất khó có thể thân cận, nhưng đối với cô ấy cưng chiều vô cùng.”

“Cậu nói hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ về sau hai người thật sự đính hôn hay sao?”

“Cứ theo như này, điều đó cũng không phải không thể.”

Tống Tiểu Tây đưa lưng về phía các cô, đĩa bưởi trên tay run run, một quả nho suýt chút nữa rơi ra bên ngoài, thật là miệng lưỡi thế gian có thể xói chảy được sắt đá, tin bát quái này cũng đúng là càng ngày càng thái quá.

Lúc Tống Tiểu Tây cầm ba quả anh đào màu đỏ quay lại tìm Giang Thừa Mạc, anh đang tựa nửa người trên sofa, một tay chống cằm, một tay đặt trên đùi, vẻ mặt xa cách, dùng bốn chữ để hình dung chính là “Người lạ chó gần.”

Rồi sau đó ánh mắt đảo tới người cô, mở miệng nhận quả anh đào Tống Tiểu Tây dứt, lúc nuốt xuống liếc cô một cái: “Đi đến khu thực phẩm có thể cười thành như vậy, em là heo sao?”

Tống Tiểu Tây cũng không để ý, ngồi xuống cạnh anh, lấy bả vai đẩy đẩy cánh tay anh: “Anh có biết vừa rồi em nghe được chuyện mới mẻ gì không? Có người nói sau này em và anh sẽ đính hôn.”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Còn muốn sau đó cái gì? Chuyện này truyền ra như vậy làm sao em còn mặt mũi mà đi tìm được bạn trai.”

Miệng cô phàn nàn, nhưng vẫn ngồi nghiêm chỉnh. Từ nhỏ Tống Tiểu Tây được dạy bảo nghi thức, mặc dù luôn bị Giang Thừa Mạc chê lưỡi biếng thiếu đoan trang, nhưng kỳ thật cô vẫn hình thành phản xạ có điều kiện. Giống như bây giờ, lúc mặc váy sẽ không tự chủ ngồi ngay ngắn, tay để ở đâu gối, hai chân hơi nghiêng, trên mặt là nụ cười Mona Lisa, cho dù thỉnh thoảng khó chịu, cũng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh sẽ an tĩnh trở lại.

Giang Thừa Mạc giữ im lặng, hình như nghĩ tới khoảng thời gian nào đó, lúc hồi thần thì thấy bộ dáng giả vờ ngoan ngoãn của cô. Sau khi nhìn qua vài lần thì bật cười, khuôn mặt cũng bớt vài phần lạnh lẽo,

nghe người đến trêu chọc: “Cái dạng này của em, nếu đeo thêm khăn quàng đỏ, toàn bộ đều giống học sinh tiểu học.”

“Giang tiên sinh, ngài nói thật là buồn cười.”

Cô nở nụ cười nghiêm túc khiến cho ý cười của Giang Thừa Mạc càng sâu. Đang muốn nói tiếp, thì một giọng nói quen thuộc truyền tới: “Ôi, đêm nay mặt trăng và mặt trời đều đã trốn hết rồi sao, chắc không phải tôi xuất hiện ảo giác chứ? Kỳ lạ, vì sao tôi lại thấy đại công tử Giang Thừa Mạc cười thoải mái thế này? Tiểu Thất em thật có bản lĩnh.”

Thẩm Dịch diêm dúa lờ lệt bước tới, tươi cười như hoa đứng trước mặt bọn họ, áo sơ mi hồng nhạt phối với lễ phục màu đen ở trên người anh lại không có nửa phần phẫn cảm, ngược lại hiện ra khuôn mặt như ngọc, đôi mắt ngập tràn đào hoa. Nhanh chóng đánh giá hai người một phen, chắc chắn hai tiếng: “Trái lại hai người thật hăng hái. Nhưng mà tiểu hôm nay Thất cực kỳ xinh đẹp nha, anh thiếu chút nữa không nhận ra em tới. Nếu bây giờ em đứng ở trung tâm phòng khách, chắc ngày mai sẽ nhận được tính ra cũng đến ngàn bông hoa đó.”

Anh nói một hơi nhiều như vậy, Tống Tiểu Tây hást cằm liếc mắt một cái: “Làm sao em so được với những người đẹp như hoa của Thẩm thiếu gia anh.”

Thẩm Dịch phi phi cười, còn muốn nói tiếp, bị Giang Thừa Mạc cắt đứt câu chuyện: “Tống Tiểu Tây, em có thù với Lý Duy Ngữ à?”

“A! Lý Duy Ngữ là ai?”

Anh dùng cằm hást hást chỉ chỗ cách cô năm mét nhíu mày: “Vì sao cô ta vẫn nhìn về hướng này của em?”

Tống Tiểu Tây nhìn theo ánh mắt của anh, quả nhiên thấy một mỹ nhân. Váy dài màu đỏ lịch sự tao nhã, đuôi lông mày cao cao, trang điểm đơn giản, xinh đẹp động lòng người, đang mỉm cười nói chuyện với một người đàn ông, thỉnh thoảng đảo mắt đến bên này.

Thẩm Dịch theo quán tính sờ cằm cười chen vào nói: “Vẫn là tiểu Thất xinh đẹp hơn.”

“Anh thật nông cạn.” Tống Tiểu Tây khinh bỉ nhìn anh một cái, “Em cũng không biết cô ấy. Thật ra là cô ấy nhìn Giang tiên sinh anh đi?”

“Không phải anh cố ý làm thấp sức quyến rũ của Giang công tử, chẳng qua người ta chính xác là nhìn tiểu Thất em.” Khóe miệng Thẩm Dịch mang ý cười, “Tuy rằng em không biết cô ấy, nhưng cô ấy biết em. Cô ấy và anh trai cô ấy Lý Duy Diệp còn qua lại với ba em đó.”

“Anh đừng có nhắc tới ba em với em.” Tống Tiểu Tây nhíu mày, “Anh nói cô ấy là em gái Lý Duy Diệp? Vậy người đối diện cô ấy chính là Lý Duy Diệp? Nhưng sao già vậy, không giống như tin tức giải trí nha.”

“Em cho là ai cũng giống em đi đến nơi nào cũng thành đôi như hình với bóng à? Người kia đương nhiên không phải Lý Duy Diệp” Thẩm Dịch cười nhẹ, chỉ phương hướng mười giờ, “Người kia kìa.”

Tống Tiểu Tây nhìn qua, quả nhiên thấy bóng dáng cao to tương xứng với người trong phương tiện truyền thông. Chỉ là khoảng cách với cô hơi xa, Tống Tiểu Tây chỉ có thể nhìn người kia mặc quần áo tao nhã khéo léo, cùng với phong thái trong sáng nhàn hạ. Tuy khuôn mặt anh ta mơ hồ, nhưng với loại khí chất ấy, Tống Tiểu Tây có thể xác định anh hẳn là không thuộc loại thứ phẩm.

Thẩm Dịch vỗ tay ra tiếng trước mắt cô, cười nhẹ: “Tống Tiểu Tây, em cũng là gái ngoan, nhìn người ta chăm chăm như vậy cũng không tốt. Đúng lúc, anh chưa chào hỏi anh ta, em đã hứng thú anh ta như thế, anh giúp em đi giới thiệu?”

Tống Tiểu Tây nhìn anh, theo bản năng quay đầu lại nhìn Giang Thừa Mạc. Anh một tay chống cằm liếc cô một cái, không nói gì.

Theo kinh nghiệm, Giang Thừa Mạc không nói gì nghĩa là không đồng ý. Trong thâm tâm Tống Tiểu Tây hơi đấu tranh, cuối cùng vẫn lựa chọn thành thật ngồi ngay ngắn ở chỗ mình.

Thẩm Dịch cong cong đôi mắt hoa đào, cười nói: “Em nhìn cậu ấy làm gì, anh Thẩm của em giúp em làm chủ không được sao?”

Tống Tiểu Tây liếc nhìn anh, mím môi không lên tiếng.

Thẩm Dịch chống tay ở thắt lưng, nhìn hai người trước mặt, vừa cười vừa thở dài: “Giang Thừa Mạc không phải mình nói nhiều, cậu quản chế người ta thật là quá mức có biết không? Có cô nương nào hai mươi ba tuổi còn sợ anh trai như con thỏ sợ chim ưng như thế?”

Tống Tiểu Tây nâng cằm phản bác: “Hai mươi hai.”

“Hai mươi hai một tuần, nói bình thường chính là hai mươi ba nha.”

“Hai mươi hai chính là hai mươi hai.”

“Hai ba.”

“Hai hai.”

“Thôi được rồi.” Thẩm Dịch cười như mưa phùn ngày xuân, “Đến cuối cùng tiểu thư hai hai tuổi em đi theo anh hay không? Nói không chừng về sau anh ta còn liên hệ với chúng ta nha.”

“Sẽ liên hệ cái gì, chẳng lẽ muốn làm thông gia hay sao?”

Thẩm Dịch vẫn cười: “Em đã xem nhiều phim truyền hình rồi đi. Bình thường không phải suy nghĩ đầu tiên là dựa vào liên quan hợp đồng trên công ty sao?”

“Thông gia cũng là liên quan đến hợp đồng nha, ba mẹ em chính là ví dụ tốt nhất.” Tống Tiểu Tây thấp giọng giải thích một câu, thấy Thẩm Dịch đã đi được hai mét, do dự một chút, vẫn là cầm váy đuổi theo.

Tống Tiểu Tây vốn cảm thấy hai năm bị Giang Thừa Mạc và Thẩm Dịch ảnh hưởng sâu sắc, hẳn trái tim đã được rèn luyện thành cái đẹp không thể xâm nhập. Nay đứng trước mặt Lý Duy Diệp mới phát hiện, thì ra không thể nói trước được cái gì, ấn tượng đầu tiên của cô về người đàn ông trước mặt này chỉ có hai chữ “Tuyệt vời”.

Diện mạo Lý Duy Diệp so với trong ảnh mơ hồ kia đẹp hơn rất nhiều. Da trắng nhưng lại không mất khí phách, khuôn mặt đẹp trai đến hoàn hảo, khóe môi nhếch lên như cười như không, hai má còn có hai lúm đồng tiền mờ mờ, phía trên một chút, Tống Tiểu Tây hơi ngửa mặt lên là có thể thấy đường cong đẹp đẽ của cằm anh.

Giờ phút này anh đứng ở đó, làm việc tùy ý, đã có phong độ cùng tao nhã không nói nên lời.

Tống Tiểu Tây cảm giác được tim mình đập thành thịch, hai má nóng lên, tám chín phần mười là đã phỉếm hồng. Cô có một tật xấu là khấn trương khi nhìn thấy đàn ông đẹp, càng đẹp trai thì càng khấn trương, hơn nữa càng khấn trương thì càng thất thần nghiêm trọng. Tống Tiểu Tây nhìn chằm chằm khuôn mặt dễ nhìn của Lý Duy Diệp hồn không tự chủ đã bay xa, Thẩm Dịch giới thiệu một câu cô cũng không nghe rõ, chỉ miễn cưỡng bắt được năm chữ cuối cùng: “Đây là Tống Tiểu Tây.”

Tống Tiểu Tây hồi thần, tay trái tự nhiên thu lại bên người, chậm rãi vươn tay phải ra, lộ ra một nụ cười không lớn không nhỏ, mở miệng: “Lý tiên sinh, xin chào.”

Lý Duy Diệp nhìn cô, ánh mắt khẽ đảo, vài giây sau cong cong khóe miệng, cười rất ấm áp, nhẹ nhàng cầm tay cô, lòng bàn tay của anh thoải mái sạch sẽ, giống như giọng nói anh: “Không cần khách khí như thế, có thể gọi anh là Lý Duy Diệp.”

6. Chương 6

Kỳ thật chuyện này vốn không như cô tưởng tượng lại có thể đau đầu như vậy, nếu nói khách quan, bình thường gặp mặt làm quen thì không khác nhau mấy. Nhưng mà không biết là hình như những lời nói không rõ ràng của Thẩm Dịch vẫn khiến trong lòng cô không lý do mà khấn trương, Tống Tiểu Tây cảm thấy có phần không được tự nhiên, giống như bề ngoài cũng thân thiết.

Thẩm Dịch cười nói với Lý Duy Diệp một câu: “Tiểu Thất cảm thấy hứng thú đối với cậu, cũng cảm thấy hứng thú về chuyện xấu của cậu và bạn gái Trịnh Yên Yên, nếu không có gì thì hai người nói chuyện vài câu”, sau đó, bất chấp ánh mắt đang ám chỉ của cô cũng không chút lưu tình quăng cô lại rồi đi. Thẩm Dịch vừa đi, cảm xúc xấu hổ của Tống Tiểu Tây bắt đầu dâng lên. Đồng thời chính cô cũng không hiểu, rõ ràng ngữ điệu của Lý Duy Diệp rất nhu hòa đúng mực, hiền lành hơn nhiều so với Giang Thừa Mạc, sao cô lại xuất hiện cảm giác không thoải mái dữ dội như vậy.

Giờ phút này ánh mắt Tống Tiểu Tây nhìn xung quanh, thường xuyên thất thần, hai má đỏ bừng. Nếu Giang Thừa Mạc đứng ở đây, chắc chắn sẽ không thương tiếc cho cô một trận về biểu hiện này, đánh xong về sau còn có thể bắt đầu trách mắng cô không hăng hái tranh giành, trong đó nhất định sẽ nói câu nói vụn vặt không đối: “Giống như cái gì.”

Ở trong lòng cô khinh thường mình một chút, hít một hơi thật sâu, nói: “Thẩm Dịch... Anh ấy nói anh không cần tin. Bình thường anh ấy thích nhất nói đùa, trong mười câu nói có đến chín câu đều là tàu chạy.”

Lý Duy Diệp nở nụ cười gật đầu, chỉ một món đồ chơi sang trọng cách đó không xa, lại chỉ người chủ trì đang cười mời những nam nữ trẻ tuổi chơi: “Dù sao cũng nhàn rồi đứng ở đây, em thích con chó đó không? Hai chúng ta cùng chiến thắng giành được nó thế nào?”

Tống Tiểu Tây quay đầu nhìn nhìn, hai người bên kia không biết nói cái gì, khóe mắt Thẩm Dịch lộ ra vài phần trêu đùa, Giang Thừa Mạc lại lộ ra khuôn mặt nghiêm nghị đối với anh ấy, xem ra là trước sau như một mím môi không đáp lại.

Cô quay lại nhìn Lý Duy Diệp đang cười, nghĩ nghĩ vẫn gật đầu.

Theo lý thuyết của Tống thị, hai người nam nữ gặp mặt lần đầu, việc đầu tiên là lịch sự như thế nào để không trở thành quá khách khí. Tuy nhiên, điều này có vẻ không đúng lắm đối với Lý Duy Diệp. Biểu hiện Tống Tiểu Tây càng lịch sự, Lý Duy Diệp còn muốn lịch sự hơn cô. Chỉ là lịch sự của anh còn ẩn nấp so với cô, có thể dùng hai chữ quý ông để thay thế. Lý Duy Diệp khéo léo diễn đạt bằng giọng nói nhẹ nhàng, không như những lời nói ác độc có vài phần hùng hổ dọa người của Giang Thừa Mạc, cũng không lém lỉnh giống như Thẩm Dịch, lúc nói chuyện với cô còn hơi nghiêng người, khóe miệng cười thành hình cung, cho thấy rất tận tâm lắng nghe.

Anh càng thể hiện lễ nghĩa toàn diện, khiến cho Tống Tiểu Tây càng luống cuống tay chân.

Tống Tiểu Tây than thở trong lòng. Vì sao cô gặp ai người đấy sâu hiểm khó dò, chỉ còn lại một mình cô như trúng chọi đá không biết làm sao.

Lúc Tống Tiểu Tây đang miên man suy nghĩ thì Lý Duy Diệp may mắn rút một lá thăm vượt qua ván đầu tiên, dựa vào bàn bên cạnh cau mày suy tư cúi đầu nhìn nam nữ xung quanh. Dù lúc anh im lặng thì khóe miệng vẫn có vài phần ý cười, mắt hơi cong cong lên, ngày thường Tống Tiểu Tây nhìn quen khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc của Giang Thừa Mạc, chợt nhìn thấy bộ dáng dịu dàng của anh như vậy, trái tim vốn dần dần bình ổn lại bắt đầu thùng thùng nhảy vài cái.

“Cái kia đúng lúc trái ngược với anh,” Lý Duy Diệp quay đầu hơi cười đi đến, “Có đợt thi trung học, có mười đề hỏi lựa chọn anh đoán bừa đúng tám.”

Tống Tiểu Tây nhìn trần nhà, “Lịch sử chính trị à, đó là phao cứu sinh của em, hỏi đó em đến trường dựa vào nó để cao điểm. Em kém toán nhất, em tình nguyện học mười trang văn cổ cũng không muốn làm một đề đại số nào hết.”

Thực ra chuyện này không phải không có quan hệ với hình thức giáo dục của Giang Thừa Mạc đối với Tống Tiểu Tây. Tống Tiểu Tây bị bắt ngâm thơ văn cổ trong thời gian quá dài, làm cho sáng tác văn như là bản năng của cô. Có thể lấy ra một đồng bản thảo văn chương viết trên lụa, ý nghĩa không hề mơ hồ. Tống Tiểu Tây tự hào nhất là ở năm nhất trong một lớp văn học cổ điển, bởi vì làm kiểm tra, ba bạn cùng phòng của cô và cả cô là bốn người đã nộp lên một tác phẩm văn cổ có bốn phong cách khác lạ. Lúc ấy cô viết rất hưng phấn và hồi hộp, khi tan học khuôn mặt đỏ bừng, tay phải run nhè nhẹ.

Chỉ là Tống Tiểu Tây học lệch nghiêm trọng, cô giỏi ngữ văn bao nhiêu thì toán học kém bấy nhiêu, một kỳ thi thử ở cao trung đã thất bại không vượt qua được. Sau lại chết không hết đề Giang Thừa Mạc nhìn

thấy bài thi toán của cô, Tống Tiểu Tây đứng trước mặt anh khấn trương nhìn khuôn mặt không thay đổi kia, đáy lòng đều run rẩy.

Chẳng qua Giang Thừa Mạc không tiến hành cách xử phạt về thể xác là chịu đối đứng góc tường, miệng chỉ hơi tức giận hé ra, sau đó ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Tống Tây, lúc Thẩm Dịch kém ngữ văn nhất mà điểm còn cao hơn điểm hiện giờ của em.”

“...”

Nhìn vào câu nói này, một hòn đá trúng hai con chim.

Lý Duy Diệp hợp tác thuận lợi với Tống Tiểu Tây, chính xác chọn một câu thơ cổ ít thấy, Tống Tiểu Tây có được con chó trong lời chúc mừng có chút phóng đại của người chủ trì.

Con chó nhưng ôm vào trong ngực còn to lớn hơn so với nhìn ở xa, gần như cao bằng người Tống Tiểu Tây. Tống Tiểu Tây đi giày cao gót ôm con chó cẩn thận đi xuống khỏi bậc linh thượng, nhìn Lý Duy Diệp đang vỗ tay, nhỏ giọng nói một tiếng cảm ơn anh.

Lý Duy Diệp lắc đầu với cô: “Không cần khách khí như thế.”

Phía sau anh có một người, một người hồng sáng, yếu điệu tinh tế. Lý Duy Diệp mở miệng rất nhanh: “Đây là em gái anh, Lý Duy Ngữ.”

Tống Tiểu Tây đưa bàn tay ra để bắt tay với cô ấy: “Xin chào, tôi là Tống Tiểu Tây.”

“Đã nghe qua”. Lý Duy Ngữ tự nhiên thoải mái, tươi cười nói rõ ràng: “Thần khải thiên kim của Tống tổng, cũng rất nổi tiếng ở thành phố A.”

Tống Tiểu Tây không biết rằng bản thân thường bị Giang Thừa Mạc nhắc tới “Trăm người không ai là Tống Tây”, lan rộng trong thành phố A. Nghĩ đến tám chín phần mười là hai ngày trước Lý Duy Ngữ cùng qua lại bàn công việc với cha cô, nghe ông nói linh tinh mà thôi.

Lý Duy Ngữ cười xinh đẹp: “Tống tiểu thư còn đang học đại học phải không? Là nghiên cứu sinh?”

“Gọi tôi Tống Tiểu Tây là được rồi.” Tống Tiểu Tây nói, “Ở đại học T, sang năm sau là có thể tốt nghiệp.”

Lý Duy Diệp ở bên cạnh nở nụ cười: “Đại học T?”

“Thật là khéo, trước kia anh của tôi cũng học đại học T đó. Khoa tài chính đại học T.” Lý Duy Ngữ cười âm áp, nháy mắt, “Hai ngày nữa đại học T khai giảng hả? Nếu có duyên, cô và anh tôi có thể gặp lại.”

Lại hàn huyên vài câu, cuối cùng Tống Tiểu Tây lễ nghi chu toàn rời đi. Chờ trở lại chỗ ngồi, cô mới hậu tri hậu giác nhớ tới cô vốn có thể quanh co lòng vòng hỏi người trong cuộc có thật sự có quan hệ yêu đương với Trịnh Yên Yên, đáng tiếc trong lòng vẫn nghĩ đến vấn đề này, liền bị nụ cười tươi mê hồn của Lý Duy Diệp đánh mất câu hỏi chính.

Tống Tiểu Tây gãi mũi chú chó nhưng, Giang Thừa Mạc không để ý tới cô, anh đang thấp giọng nói chuyện với một người đẹp. Mắt của anh hơi nhếch lên, vừa thấy thì biết ngay đó là dấu hiệu không kiên nhẫn, nhưng ánh mắt nhìn qua lại vẫn rất kiên nhẫn như trước, hơn nữa vẻ mặt thật tùy ý, thậm chí bày ra bộ dáng lắng nghe.

Cũng không biết lúc trước nhắc tới cái gì, người đẹp hình như vui vẻ, Tống Tiểu Tây hơi hơi nghiêng lỗ tai, nghe được một câu hỏi mềm mại: “Làm sao bây giờ em còn không tin, thật sự là như vậy sao?”

Về mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi: “Tôi rất ít nói dối.”

Người đẹp thoát nhìn dịu dàng như nước khe lấp đầu, vẫn tỏ vẻ không tin. Tua rua dài của đôi khuyên tai lay động, đôi mắt nhìn chằm chằm, mím môi cười: “Chỉ một câu này là đủ nói dối nha.”

Tuy rằng kinh nghiệm tình yêu của Tống Tiểu Tây không nhiều lắm, nhưng theo những gì cô hiểu biết về giới tính, cô vẫn có biết chút, người đẹp này nói chuyện có vài phần trêu chọc khẳng định cũng hi vọng người đàn ông đối diện cũng trêu chọc lại như vậy. Nếu lúc này đối diện người đẹp kia đổi thành Thẩm Dịch, chuyện tiếp theo sẽ phát triển thuận lợi bình thường: đầu tiên là trao đổi tinh thần, lại trao đổi ánh mắt, rồi trao đổi vật chất, lại trao đổi người cho nhau, cuối cùng lại trao đổi vật chất, sau đó là chia tay sáng khoái.

Nhưng thật bất hạnh là, giờ phút này đối mặt với cô ấy là Giang Thừa Mạc ngàn năm băng sơn không thay đổi, đến bây giờ Tống Tiểu Tây còn không có gặp qua người đẹp nào khiến anh tan chảy. Tống Tiểu Tây nhìn vị này không biết là người đẹp như hoa thứ bao nhiêu liễu lĩnh đâm đầu vào, trong lòng không nhận được vì cô ấy mà thương tiếc như những năm trước.

Nếu cô không đoán sai, phản ứng Giang Thừa Mạc nhất định vẫn là trăm lần không đổi như này: vẻ mặt thản nhiên, giọng nói nhàn nhạt, một câu sau đó “Quả thật tôi rất ít”, tiếp theo sẽ không mở miệng lại nữa.

“Quả thật tôi rất ít.”

Tống Tiểu Tây nhìn trần nhà, cô biết là sẽ như vậy mà.

Rốt cuộc người đẹp rời đi, lúc giày cao gót đi xa Tống Tiểu Tây cũng không nhẫn tâm nhìn sắc mặt cô ấy. Giang Thừa Mạc quay đầu sang, liếc mắt chỗ ngồi của con chó nhưng, khóe miệng nhếch lên một chút trào phúng không rõ: “Cuối cùng không cam chịu quay trở lại?”

Tống Tiểu Tây vươn hai tay, để lông mi con chó nhưng lớn ép lại cùng nhau, làm cái miệng lõm xuống, thoát nhìn rất giống đang mím môi. Sau đó cười tủm tỉm với anh: “Giang Thừa Mạc, anh xem như vậy không giống anh sao?”

Giang Thừa Mạc dùng ánh mắt kinh điển khi thấy chỉ số thông minh không bình thường nhìn Tống Tiểu Tây, sau đó khoát hai tay lên tay vịn, không để ý tới khuôn mặt tươi cười của cô.

“Làm sao sự hài hước của anh lại không cao như vậy chứ?” Tống Tiểu Tây ngượng ngùng, ngồi bên cạnh lắc đầu chú chó nhưng không ngừng trước mặt anh: “Vấn khuôn mặt nghiêm nghị, cẩn thận lão hóa sớm.”

Mười ngón tay Giang Thừa Mạc giao nhau ở hai đầu gối, liếc mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói tiếp: “Bây giờ có vẻ rất vui vẻ, vừa rồi lúc nói chuyện với Lý Duy Diệp nhanh mồm nhanh miệng chạy đi đâu? Anh từ xa như vậy đều có thể nhìn ra em kém đến mức không thể cùng cấp bậc so với Lý Duy Ngữ. Lúc em cùng với Triệu Viên Viên làm việc chơi thì những thông minh nhỏ bé này cũng rời nhà mà đi phải không? Thực tập ở công ty một tháng, thật sự là một chút tiến bộ cũng không có.”

Tống Tiểu Tây nhận không được hỏi: “Làm sao anh biết em đi làm hay đi chơi?”

Giang Thừa Mạc tiếp tục dùng ánh mắt kinh điển khi thấy chỉ số thông minh không bình thường nhìn cô một cái.

“...” Tống Tiểu Tây không nhận được rứt cổ. Vừa rồi lúc cô không ở đây khẳng định có người trêu chọc anh không nhẹ, làm cho hiện tại một bụng tức giận không có chỗ phát, vì thế giận chó đánh mèo lên người cô.

Lại tiếp cận, chọc chọc cánh tay của anh: “Hôm nay anh đưa em tới đây vì uống rượu chán sao? Những loại rượu này không thể so với rượu ngon nhà anh được.”

“Không phải em còn có một con chó hay sao?”

“Anh ghen tị à? Em cho anh được không?”

Giang Thừa Mạc liếc mắt nhìn cô, cười giễu cợt.

“Anh Thừa Mạc,” ngay cả xưng hô Tống Tiểu Tây đều thay đổi, cẩn thận dịch qua một chút, “Có người nói với anh không, thật ra anh cười lộ lên có vẻ gần gũi một chút, hơn nữa càng thêm đẹp trai?”

“Tống Tây,” Giang Thừa Mạc quay đầu nhìn sang, vẻ mặt không có gì thay đổi, tiếng nói lại lạnh băng như nước hồ sâu, khiến cô lập tức giật mình, “Tối hôm nay em nhìn Lý Duy Diệp đã nhiều rồi đi, bây giờ lại còn muốn lấy vẻ mặt tươi cười của hân cho lên mặt của anh?”

Anh tùy tiện đổ rượu đỏ vào khay, đứng lên đi về phía cửa. Tống Tiểu Tây túm tay áo của anh nhưng bước chân anh không ngừng như cũ, cô liếc mắt một cái ai oán trên người anh, đành phải chạy chậm đuổi theo.

Đêm nay Giang Thừa Mạc thật sự kỳ quái, ở trong xe Tống Tiểu Tây dò xét sắc mặt anh, xác định giờ phút này không thể trêu chọc anh, vì thế dọc đường đều im miệng, vẫn nên nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa kính xe.

Một lát sau cô thấy có điều lạ: “Đây giống như không phải đường về nhà? Sao lại đi đến đây vậy?”

Giang Thừa Mạc giảm tốc độ, chuyển động tay lái, dừng lại ở vị trí để xe: “Ăn ít cháo trước, buổi tối cũng chưa ăn cái gì.”

“Nhưng em vẫn chưa đói.”

Anh đóng cửa xe lại, cũng không quay đầu lại: “Anh đói.”

“...”

Tuy rằng khuôn mặt Giang Thừa Mạc lạnh lùng, dáng ăn vẫn tao nhã. Anh đã có thói quen không nói cười tùy tiện, ung dung tao nhã, thậm chí Tống Tiểu Tây còn chưa bắt gặp anh ngáp ở nơi công cộng một lần nào. Ở chỗ nào anh cũng lễ độ chu toàn mà Tống Tiểu Tây tự nhận không bắt chước được, rất nhanh cô ngáp một cái, còn muốn duỗi cái lưng mệt mỏi, bị Giang Thừa Mạc đảo mắt qua, lập tức đổi thành duỗi hai tay một chút.

Lúc Tống Tiểu Tây ăn chung với Giang Thừa Mạc, Tống Tiểu Tây luôn luôn phụ trách điều hòa không khí, nhất là lúc Giang Thừa Mạc cực giống khối băng tỏa khí lạnh vù vù. Tống Tiểu Tây ghé vào trên bàn, dùng sức thay đổi đề tài: “Ông chủ, công ty của anh cung cấp máy tính cho thực tập sinh chất lượng cực kỳ kém, có khi em chơi Võng Du sẽ bị đơ...”

... Vừa mới còn chết không thừa nhận, hiện tại nói lỗ miệng. Tống Tiểu Tây liếc nhìn Giang Thừa Mạc ánh mắt đang càng thêm lạnh lẽo, rất nhanh nói sang chủ đề khác: “Hai ngày trước có người cho em hai túi ổi, khó ăn cực kỳ, so với sầu riêng còn khó ăn hơn.”

“Hai ngày trước em thấy có người chủ trì nào đó ở đài truyền nào đó, trang điểm có vẻ không hợp với ông kính nha.”

“Em kể một chuyện cười cho anh được không? Có một ngày cà chua đi dọc đường, đột nhiên cảm thấy rất đói bụng, vì thế đi siêu thị mua hai quả trứng gà. Ha ha ha...”

“Lần đầu tiên lúc anh để cho bọn bạn đại học của em nhìn thấy, các cậu ấy say mê suốt một tuần, mỗi ngày bắt em kể lại toàn bộ những chuyện vĩ đại liên quan tới anh.”

Tống Tiểu Tây nói đến đây, đã vắt hết óc, còn miệng đắng lưỡi khô. Bộ dáng Giang Thừa Mạc vẫn không nhúc nhích, cứ thế ăn khuya như trước, không để ý tới, không ngẩng đầu lên, không nói lời nào.

Tống Tiểu Tây nhìn anh rồi lại nhìn trần nhà, sau đó hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt nghiêm nghị nói: “Vừa mới Lý Duy Diệp kia, chẳng qua là cười lên thì thấy đẹp lắm thôi, anh ấy chỉ là biết phát huy ưu điểm của mình thôi, nào có đẹp trai như Giang tiên sinh của chúng ta. Người nào không biết Giang tiên sinh không cười mà đã cười sẽ khuynh thành, làm sao Lý Duy Diệp có thể so với Giang tiên sinh của chúng ta đâu, quả thực hoàn toàn không thể so sánh được. Hơn nữa anh ấy không biết ông chủ Giang của chúng ta từ nhỏ tư chất thông minh, bất kể chỉ số thông minh đều là một trong những cao thủ, trưởng thành lại anh minh thần võ làm người rộng rãi cần gì cho đây, người tặng nickname Giang thần đăng.”

Cô nói xong một hơi, rốt cuộc nghe được một tiếng thở phào. Mở một con mắt ra nhìn, Giang Thừa Mạc lau miệng, nâng mí mắt nhìn cô một cái, nói: “Ngày kia anh đi Nhật Bản một chuyến.”

“Ồ,” Tống Tiểu Tây buồn nôn cười hề hề, “Anh đi bao lâu? Em sẽ nhớ anh.”

“Ai ôi, anh thật vinh hạnh, anh còn tưởng em vẫn không tìm không phôi.” Giang Thừa Mạc học cách nói của cô, “Không sai biệt lắm thì một tuần. Nếu muốn cái gì thì gọi điện cho anh.”

“Em kiên quyết không ủng hộ kinh tế Nhật Bản. Anh đi Indonesia hoặc Singapore cái gì có lẽ còn có thể lo lắng.” Tống Tiểu Tây thay đổi vị trí thoải mái, nói, “Anh đi Nhật Bản có thể được nhìn thấy người đẹp Nhật Bản động lòng người, vì sao em không thể nhìn thấy trai đẹp ở trường học. Không phải tướng mạo xấu xí thì là EQ thấp, ngay cả một người bình thường đều không có.”

“Thật ra cũng có.” Giang Thừa Mạc ngoắc gọi phục vụ tới trả tiền, thần nhiên mở miệng, “Cửa trường học của em giống thủ tướng Chu Ân Lai, vẫn rất là bình thường.”

7. Chương 7

Trước khi Giang Thừa Mạc đi công tác, như ngày thường, ném Cáp Đa cho Tổng Tiểu Tây.

Cáp Đa dùng một ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn Tổng Tiểu Tây, đầu tựa vào hai chân trước, tai xù cụp xuống hai bên, vươn chiếc lưỡi hồng hồng liến ngón tay cô, hừ một tiếng, nhìn rất thông minh đáng yêu.

Tổng Tiểu Tây ngồi xếp bằng trên thảm lông dê, dùng ngón tay chọc chọc đầu tròn vo của nó, nói: “Ngoan nha, chưa kịp mua thức ăn chó, buổi trưa hôm nay ăn bánh màn thầu với chị, biết không?”

Cáp Đa nức nở một tiếng, lập tức ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Giang Thừa Mạc đang mặc áo khoác ngoài ở cửa, chân trước cào cào, nếu không phải Tổng Tiểu Tây bắt kịp chỉ sợ nó đã sớm úp chân trên lưng Giang Thừa Mạc rồi.

Giang Thừa Mạc mỉm cười, cài xong áo khoác ngoài rồi ngồi xuống vỗ vỗ đầu nó, nói: “Còn có, ở đây đừng có trông cậy sáng sớm được đi chạy bộ. Chờ tao trở lại mang ày cục xương.”

Cáp Đa rên thê thảm hơn, ngao ô một tiếng, đầu cúi trên mặt đất, không nhúc nhích nữa.

Thật ra chú chó trắng này là vào sinh nhật ba năm trước cô cố gắng nhét cho Giang Thừa Mạc. Vào ngày đó mối tình đầu của Tổng Tiểu Tây thất bại đúng nghĩa, chỉ sau một đêm, Giang Thừa Mạc gặp lại thì cô đã biến thành một con thỏ mắt hồng, nhắm hay mở đều khó khăn. Hơn nữa tính tình cũng trở nên rối tinh rối mù, Giang Thừa Mạc nói một câu thậm chí cô không sợ chết cãi lại một câu, hơn nữa còn trích dẫn các câu kinh điển, ngẩng đầu ưỡn ngực khí thế mãnh liệt, lời nói dứt khoát có thể làm tuyển thủ tranh luận tốt nhất, thật khiến Giang Thừa Mạc nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Qua vài ngày lại đúng sinh nhật của cô, ngày đó Tổng Tiểu Tây ngồi xe anh đi qua một khu phố thú nuôi, liếc mắt một cái liền nhìn trúng Cáp Đa, lập tức ồn ào đòi xuống mua.

“Ngay cả nuôi mình em cũng không được, còn muốn nuôi chó?”

“Em tốt lắm, là nữ sinh trong lớp đầu tiên tự biết lo liệu.”

“Tự lo liệu là tối ăn kem, nửa đêm viêm đại tràng cấp tính, gọi điện thoại để anh đưa em đi truyền nước?”

“...”

Giang Thừa Mạc nói xong quẹo tay lái, Tổng Tiểu Tây sát lại ôm cánh tay: “Anh cũng có thể nuôi nó, em thường xuyên qua chỗ anh thăm nó cũng được mà.”

Giang Thừa Mạc liếc nhanh nhìn cô một cái: “Anh không phải chỗ thu nhận thú.”

“Giang Thừa Mạc, tại sao anh có thể không có tình cảm như vậy, nó đáng yêu như thế, anh nhìn cái mũi nhỏ, anh nhìn con mắt đen, anh còn có thể tưởng tượng bộ dáng nó vẫy đuôi chạy lòng vòng quanh chân anh...”

Giang Thừa Mạc không nhúc nhích, bị Tổng Tiểu Tây ôm lấy cánh tay: “Dù sao hôm nay em nhất định phải mua. Nếu không anh coi như là phần quà sinh nhật của em, nhận lấy nuôi nó, nếu không thì tự em nuôi.”

“Em nuôi đi.” Giang Thừa Mạc không do dự quãng cho cô một câu.

“...”

Tổng Tiểu Tây bị bức đến tường nam, chỉ có thể bưng bình đàm lao phải theo lao. Cô đẩy cửa xe đắc ý đi thẳng đến chỗ Cáp Đa, thậm chí dưới con mắt khinh bỉ của Giang Thừa Mạc còn không mặc cả giá, trực tiếp quẹt thẻ ôm lấy chú chó lông trắng chạy đi.

Nhưng mà vào ban đêm cô vẫn túng quẫn ôm Cáp Đa gõ cửa nhà Giang Thừa Mạc. Trong một lúc cô bị tẩu hỏa nhập ma ôm Cáp Đa về trường, thế nhưng quên mất lúc đó mình đang ở ký túc xá, tuy nói Cáp Đa rất nhỏ, nhưng cô vẫn không thể nào thành công giấu di trốn coi đi lên, kết quả nghĩ đến đây cũng biết, vẫn phải đưa đến nơi này của anh.

Giang Thừa Mạc rất dứt khoát chặn ở cửa, từ chối bất cứ động vật nào bao gồm cả cô đi vào: “Anh không cần nó.”

Tổng Tiểu Tây bị ép buộc cả đêm, dĩ nhiên mệt mỏi, nghe anh nói như thế, lời nói nghẹn ở cổ, trực tiếp ngồi ở bậc cầu thang không chịu đi.

Mặt Giang Thừa Mạc không chút thay đổi nhìn cô chùng một phút, cuối cùng mở miệng: “Em có thể đưa nó đến chỗ Tổng Trạch.”

“Dì Vương dì ứng với động vật.”

“Vậy bán nó đi.”

Nói xong anh chuẩn bị đóng cửa, Tổng Tiểu Tây nhanh nhẹn đuổi chân trái ra cản lại. Giang Thừa Mạc cúi đầu, con mắt Tổng Tiểu Tây chưa hết hồng như mắt thỏ, cộng thêm cô ôm Cáp Đa ngoan ngoãn vô tội cùng ánh mắt đen như mực, đôi mắt kia vô cùng tinh khiết như chục khóc nhìn anh.

Hai người một chỗ đứng im giằng co ở cửa khoảng ba phút, bỗng nhiên Giang Thừa Mạc kéo lại áo ngủ, rồi khước môi giật giật, sau đó bỏ tay khỏi cửa, bản thân quay lại vào phòng.

Ở sau lưng Tổng Tiểu Tây giờ tay hình chữ “V”, nhanh chóng ôm Cáp Đa đi vào.

Cô vừa vào phòng thì lập tức chân chó đi pha trà cho Giang Thừa Mạc, hơn nữa còn dùng phương pháp phức tạp mà cô đã học được pha loại trà anh thích uống nhất. Nhưng đợi đến lúc hai tay Tổng Tiểu Tây nâng cốc trà tiến tới, đối lấy là Giang Thừa Mạc không chút ý tốt nhìn qua, sau đó môi mỏng nhếch lên, phun ra một câu: “Em đã ôm qua nó, đi rửa tay ngay.”

“...” Thật sự lúc đó Tổng Tiểu Tây xúc động muốn sai Cáp Đa xông lên cắn anh một ngụm.

Sau hai ngày Giang Thừa Mạc đi Nhật Bản, Tổng Tiểu Tây khai giảng. Mới vào phòng học ngồi xuống, còn chưa kịp lấy bài ra thì đã bị Nguyễn Thanh Đan bắt được, ngón trỏ nâng cằm của cô, hừ hừ hai tiếng: “Tổng tiểu thư, nghỉ đông không thấy mặt, một phần chín năm đều đã qua rồi, cậu và Giang Thừa Mạc người kia vẫn dậm chân tại chỗ sao?”

Mặc dù Tổng Tiểu Tây nhiều lần công bố quan hệ của mình và Giang Thừa Mạc trong sạch trắng tinh hơn cả đá cẩm thạch, nhưng từ năm nhất cho đến bây giờ, năm năm rồi người bạn tốt này vẫn không chịu tin. Từ lần đầu Nguyễn Thanh Đan nhìn thấy Giang Thừa Mạc, đã không chỉ nói một lần: “Không phải cậu muốn có mối tình đầu sao, người nào chưa từng có mối tình đầu, cậu xem phản ứng của Giang Thừa Mạc còn tích cực hơn cậu tám lần; không phải là bị cấm cúp thôi sao, người nào đó chưa đến bệnh viện, đã có người phản ứng kịch liệt như anh ấy chứ, không biết còn tưởng là bệnh nặng rồi đấy; hơn nữa vào sinh nhật mỗi năm đều làm một thẻ tín dụng cho cậu, Tổng Tiểu Tây cậu có giao tình mười năm với anh ấy, nói cho cùng không phải vợ anh ấy, chẳng lẽ anh ấy không nghĩ tới sau này nói như thế nào với vợ của anh ấy? Quan trọng nhất là, anh Thừa Mạc của nhà cậu cũng sắp ba mươi hử? Làm sao còn không kết hôn? Không phải chờ đầu gối của cậu thông suốt còn có thể là cái gì? Nếu hai người không có chuyện gì, Nguyễn Thanh Đan mình sẽ viết tên ngược lại.”

Tổng Tiểu Tây bị một tràng nói dài làm cho đầu óc choáng váng, chỉ theo bản năng ngoan cường một câu: “Anh ấy là anh trai của mình.”

“Anh trai thì làm sao? Có người 82 tuổi còn cưới vợ 28 tuổi đấy, anh trai thì làm sao?”

Tổng Tiểu Tây hết cách: “Chỉ là anh trai thôi. Giang Thừa Mạc cũng chỉ là anh cả của mình, mình chưa bao giờ nghĩ tới hướng khác.”

“Những lời này đặc biệt cầu huyết trong những phim tình cảm cậu có biết không? Trong phim truyền hình trước khi nam nữ chính muốn va chạm, khẳng định nữ chính đều muốn nói câu này.”

“...” Tổng Tiểu Tây không còn hơi sức nhắc lại, “Anh ấy thật là anh trai của mình.”

“Anh trai thì làm sao?”

“...” Tổng Tiểu Tây không thể làm gì khác hơn là câm miệng.

Tổng Tiểu Tây suy nghĩ một chút, nói: “Để chứng minh mình thật sự vô tội, mình quyết định trình trọng giới thiệu Giang Thừa Mạc cho cậu. Cậu chờ, một tuần sau anh ấy đi công tác Nhật Bản quay trở lại, mình lập tức chuẩn bị bữa tiệc mai mối cho cậu.”

Nguyễn Đan Thanh lắc đầu như con quay: “Được rồi được rồi. Anh Mạc nhà cậu về cậu tự mình chiếm giữ là được rồi, mình không đủ khả năng.”

“Không phải Nguyễn tiểu thư nói anh ấy là món ăn cực phẩm mặc kệ mùi vị chiền xào chừng nấu như nào đều ăn trăm lần không ngấy sao, hôm nay tại sao lại muốn trở thành Diệp công thích rỗng(*) đến đây?”

(*) Diệp công thích rỗng: chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài (còn thực chất bên trong thì không). Do tích Diệp Công rất thích rỗng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rỗng. Rỗng thật biết được, đến thờ đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy.

Về mặt Nguyễn Đan Thanh thành thật: “Đó là vì bộ dạng cứng nhắc của anh Mạc nhà cậu, thật sự là người quá khó gần. Người hoàn mỹ như thế thì ở xa thưởng thức là được rồi, mình và anh ấy không chung một mặt trận, đi loạn cùng nhau sẽ gây hại cho cuộc sống. Hơn nữa, mình nghe nói anh Mạc không có một tỷ tình người nào, nhân viên của công ty anh đều nói với anh cần thanh nhiệt lại giải độc. Bởi vì lúc anh ấy tức giận ánh mắt có thể đóng băng chết người, lời nói sắc bén, trên thế gian này không ai độc ác bằng, tuyệt đối có thể lấy độc trị độc.”

“...”

“Hơn nữa, mình nghe nói trước kia có một người phụ nữ theo đuổi anh, chạm phải nguyên tắc của anh, dưới cơn nóng giận anh Mạc của cậu chính người ta phải sang Mỹ, đến bây giờ không giám quay trở về. Người ngốc mới chịu theo gót cô ấy.”

“...”

Hơn một tháng không nghe chuyện bát quái của Nguyễn Đan Thanh, hôm nay lại biết nhiều chuyện thiếu đạo đức của Giang Thừa Mạc như vậy.

Buổi chiều ngày khai giảng thứ ba, Tổng Tiểu Tây đi ngang qua trung tâm hoạt động sinh viên, trong lúc vô ý thoáng thấy một biểu ngữ điện tử trên cao, đột nhiên hiểu được ý tứ trong câu nói “Cô và anh tôi có thể gặp lại” ở buổi tiệc của Lý Duy Ngừ.

Giờ phút này mặt trên kia đang chạy một hàng chữ to bắt mắt: “Giàu có bên trái, hạnh phúc bên phải, Lý Duy Diệp làm khách lớn giảng đường T.”

Đối với tiêu đề kia Tổng Tiểu Tây không nhận được đồ mờ mờ. Một bên than thở tiêu đề này thật đầy đủ hơi thở của sinh viên, một bên nhìn thời gian trên điện thoại di động, 3 rưỡi chiều, cách lúc diễn thuyết của Lý Duy Diệp còn nửa giờ.

Lúc cô đứng tại chỗ cân nhắc xem làm bộ như không thấy rồi xoay người rời đi hay dù sao cũng nhân rồi không có việc gì làm nghe một chút cũng được, thì đã có hai chiếc xe màu đen chậm rãi đi qua khuôn viên dài của trường tiến tới. Bởi vì buổi tối hôm trước thành phố T mới có tuyết rơi, trên đường hôm nay đều là nửa bùn nửa nước, liếc mắt một cái thật là vô cùng bẩn. Mà hai chiếc xe hơi kia đi chậm hơn so với các xe khác, dường như không muốn bùn bẩn tung tóe lên.

Tổng Tiểu Tây cất di động đang định đi vào bên trong, thì hai chiếc xe con dừng lại cách cô hai thước, cô còn chưa kịp bước chân chợt nghe thấy một giọng nam rất ấm áp: “Tổng Tiểu Tây.”

Cô quay đầu lại, liếc mắt nhìn bóng dáng cao ngất sáng ngời bên cạnh xe. Cặp mắt đẹp mê người kia cong lên, mỉm cười với cô: “Thật là em à.”

Trong lúc nhất thời Tổng Tiểu Tây nói năng có chút lộn xộn: “A, Lý tiên sinh...”

Lý Duy Diệp cười đi ra, không nhìn ánh mắt nghi hoặc của nhân viên từ chiếc xe con khác, đánh giá cô trên dưới, cười nói: “Hôm nay em rất không giống với ngày ở buổi tiệc.”

Tống Tiểu Tây cúi đầu nhìn bản thân áo khoác ngoài vàng nhạt quần bò nâu nhạt và đi giày, cùng với chiếc khăn quàng cổ màu xám: “Cũng không nghiêm trọng như vậy chứ...”

“Nhìn em như vậy cũng là muốn đi vào trong, không phải cũng là muốn nghe anh diễn thuyết hả?”

Tống Tiểu Tây hắng giọng một cái: “Em cũng nghĩ như vậy.”

“Sau buổi chiều hôm nay em không có lớp sao?”

“Không có. Bình thường vừa khai giảng xong đều rất nhàn rỗi.”

Lý Duy Diệp mỉm cười: “Vụ buổi tối hôm nay em có dự định gì không? Nếu đúng như lời nói Lý Duy Ngừ anh thật sự gặp lại em, đợi một lát anh diễn thuyết xong mời em bữa cơm được không?”

“A?” lời này vượt qua dự đoán của Tống Tiểu Tây rồi, “Này...”

“Tổng tiểu thư nề mặt được không?”

Lý Duy Diệp vẫn tươi cười như nước mùa xuân, nhưng loại dịu dàng này giống với cường thế của Giang Thừa Mạc đều khó có thể từ chối. Tống Tiểu Tây liếc nhân viên khác đứng bên cạnh đang nhìn với ánh mắt nghiến cứa, trong lòng thở dài một hơi: “Được.”

Tống Tiểu Tây cảm thấy chỉ số thông minh của mình thật sự giảm xuống rõ rệt, cô còn không biết rõ tình huống, cũng đã bị người khác nắm mũi dẫn đi. Chờ khi cô ngồi ở thính phòng, chống má nhìn người kia không cần bản thảo lại không vấp chút nào diễn thuyết trên đài, mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng rằng cô mới gặp mặt một lần vào buổi tối mà không nửa giờ nữa sẽ cùng người đàn ông này đi ăn cơm.

Tuy rằng bộ dáng của Lý Duy Diệp tốt lắm, tuy rằng tính tình Lý Duy Diệp dịu dàng hơn gấp trăm lần so với Giang Thừa Mạc, nhưng đến giờ anh vẫn là một người xa lạ không quá quen thuộc. Tống Tiểu Tây nhớ tới biểu hiện không tốt của mình ở buổi tiệc kia, lại nghĩ tới sẽ ăn chung cùng anh, đã cảm thấy hết sức quý dị.

8. Chương 8

Bình tĩnh mà xem xét, diễn thuyết của Lý Duy Diệp rất đặc sắc. Nếu muốn làm sinh viên đại học trở nên hứng thú với những lời mời trong tầng lớp xã hội, một là dựa vào thành tựu, hai là dựa vào tài ăn nói, ba là dựa vào bề ngoài, mà rõ ràng Lý Duy Diệp chiếm toàn bộ cả ba. Tống Tiểu Tây nghe nữ sinh bên cạnh hưng phấn xì xào bàn tán, cùng với mỗi đoạn thì toàn bộ thính đường vỗ tay vang vọng, đột nhiên nhớ lại lần cô ngồi nghe giảng.

Tuy rằng đại học T có nhiều người nổi tiếng diễn thuyết hơn nữa, nhưng Tống Tiểu Tây không có hứng với việc cầu tiến này. Lần trước tại hội trường lớn cô trực tiếp nghe diễn thuyết của Giang Thừa Mạc.

Phía sau khán đài Giang Thừa Mạc dịu dàng hơn rất nhiều so với bình thường, tiếng nói của anh lúc diễn thuyết trầm ấm mà ổn định, nói trơn tru không cần bản thảo, giọng nói nghe du dương như đàn violon. Tâm tình ngày đó của anh có vẻ rất tốt, tại chỗ ngồi Tống Tiểu Tây cúi xuống nhặt di động, lúc vừa ngẩng đầu lên thì thấy Giang Thừa Mạc tươi cười trên màn hình lớn, trong một lúc cô không quen, suýt nữa lại làm rơi điện thoại tiếp.

Phần cuối của diễn thuyết là giao lưu sinh viên. Tống Tiểu Tây đứng lên, không hình tượng giơ cao tay, lại thêm cô đang đứng ở vị trí chính giữa, Giang Thừa Mạc muốn không chú ý cũng không thể không thấy cô.

Mà quả nhiên Giang Thừa Mạc không phụ kỳ vọng của cô gọi: “Bạn học kia.”

Tống Tiểu Tây hắng giọng, tiếp nhận micro của công tác viên, rất có thứ tự chào hỏi một câu “Chào Giang tiên sinh.”

Sau đó người anh trai cẩn thận tỉ mỉ trong ngày thường cười nhìn cô: “Chào bạn.”

“Tôi có một vấn đề bên ngoài muốn hỏi ngài một chút. Xin hỏi ngài có ý kiến gì về vấn đề yêu đương ở đại học? Trước khi học đại học anh trai của tôi đã nhắc nhở, cương quyết không cho tôi yêu đương ở 3 năm đại học. Ngài cũng cho rằng như thế sao?”

Tổng Tiểu Tây tự nhận rằng những lời này đã tính toán tốt lắm. Cô tin tưởng rằng phần đông sinh viên ở đây đều phản đối điều mà Giang Thừa Mạc đã đề cập qua với cô, nếu bây giờ Giang Thừa Mạc còn muốn khẳng khái ý của bản thân, vậy chắc chắn sẽ bị gán một cái mũ bảo thủ, do đó sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao ngạo to lớn kia của anh. Mà nếu giờ phút này Giang Thừa Mạc thay đổi và nói đồng ý được yêu đương trong ba năm tiếp, về sau cô còn có thể bắt bài lời nói của anh, nếu anh không cho cô làm cái này làm cái kia, cô sẽ lấy chứng cứ đáp trả lại việc anh nói một đằng làm một nẻo. Cô cậy ngay không sợ chết đứng mắt sáng như đuốc nhìn anh, Giang Thừa Mạc mỉm cười, bình thường anh đều cười rất lạnh nhạt, đuôi mắt và khóe môi đều cong lên thể hiện sự ảm áp, Tổng Tiểu Tây nhìn thấy Giang Thừa Mạc cười trên màn hình lớn, bỗng nhiên nghĩ tới một câu rất buồn nôn, đột nhiên gió xuân tới, ngàn vạn hoa lệ nở.

“Yêu đương thời đại học hẳn là rất đẹp, dĩ nhiên cũng có người yêu từ năm nhất sau này liền sống cùng nhau cả đời.” Giang Thừa Mạc nói không nhanh không chậm, “Nhưng mà, cái gọi là anh trai bảo vệ em gái đều có lý, tôi tin rằng đề nghị của người anh trai là ý tốt, hơn nữa là người suy tính từ góc độ cẩn thận của bạn.”

Giọng nói trầm ổn của anh chưa dứt đã nghe một tiếng vỗ tay “xôn xao” từ dưới đại sảnh kịch liệt vang lên. Tổng Tiểu Tây quay đầu nhìn nữ sinh bên người hét chói tai, mới phát giác người háo sắc không chỉ có mình cô.

Cô trả micro cho công tác viên, rất nhanh đã bị nữ sinh khác đoạt lấy. Tổng Tiểu Tây cảm thấy mình giữ bình tĩnh hơn nhiều, tối thiểu là không đỏ mặt lúng túng tay chân, sau đó Tổng Tiểu Tây nghe được lời nói của cô ấy: “Xin chào Giang tiên sinh, nghe lời nói vừa rồi của ngài, có thể ngài cũng có em gái phải không?”

Giang Thừa Mạc “À” một tiếng, liếc mắt rất nhanh nhìn Tổng Tiểu Tây, nói: “Phải.”

“Là anh em ruột thịt sao?”

“Không phải. Chỉ là cô bé hàng xóm, cô ấy nhỏ tuổi hơn tôi.”

Trong nháy mắt tất cả người nghe lại “xôn xao” một tiếng, mắt nữ sinh cầm micro như sáng lên, lập tức tùy cơ ứng biến(*): “Có nghĩa là cùng nhau trưởng thành phải không? Cũng chính là thanh mai trúc mã nữa?”

(*) Nguyên văn đã xà tùy côn thượng: “lựa gậy mà đánh rắn” cũng có nghĩa là “tùy cơ ứng biến”.

Giang Thừa Mạc gõ gõ bực diễn thuyết của mình, cười nói: “Bạn học, thành ngữ này không dùng như vậy. Lúc này đã lạc đề rồi, đúng không?” dứt lời nâng tay, “Bạn nam sinh kia. Mời công tác viên đưa micro cho bạn đó.”

Tâm hồn Tổng Tiểu Tây bị tiếng vỗ tay ở đại sảnh kéo trở về. Hiệu quả diễn thuyết của Lý Duy Diệp không kém bao nhiêu so với Giang Thừa Mạc, lời nói hài hước về mặt ảm áp, rất được hoan nghênh ở trước mặt sinh viên. Âm thanh của phòng được trang bị tốt lắm, giọng nói trầm thấp độc đáo dịu dàng của Lý Duy Diệp truyền khắp bốn phương tám hướng, nghe trong chốc lát thì Tổng Tiểu Tây bắt đầu không hiểu sao lại lúng túng và thất thần. Bên ngoài cô giống như đang nhìn thẳng về phía trước nhưng thật ra đã đi vào ngòi ở cõi thần tiên trong chốc lát rồi, rốt cuộc không nhận được nữa lấy di động ra, ánh mắt cũng không nhìn viết tin nhắn gửi tới Giang Thừa Mạc.

“Em có việc muốn hỏi anh...”

Vừa viết xong những lời này Tổng Tiểu Tây đã bắt đầu hối hận. Qua nhiều lần chứng minh, cô sẽ không thể đối diện với những việc làm khi bản thân đang xúc động. Nếu cô nói sự thật với Giang Thừa Mạc “Một lát Lý Duy Diệp muốn mời em đi ăn cơm, em nên làm gì”, theo thói quen của Giang Thừa Mạc khẳng định không chút do dự ném lại cho cô một câu “Tự em xem mà làm”, ở ngoài cô trừ bỏ bị bắt nạt ra thì không có được bất cứ sự giúp đỡ nào.

Không tới một phút điện thoại di động rung, Tổng Tiểu Tây nhìn chằm chằm màn hình lóe ra ba chữ “Giang Thừa Mạc”, nhìn lại Lý Duy Diệp nhẹ nhàng phong độ trên bục diễn thuyết, thở dài, nhanh như con mèo lên ra ngoài đại sảnh.

“Chuyện gì?”

Tống Tiểu Tây không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói tiếp: “Anh đang làm gì đó?”

“Đây là chuyện em muốn hỏi?”

“Đúng vậy.”

“...”

Giang Thừa Mạc lười trả lời cô, thính lực của Tống Tiểu Tây tốt lắm có thể nghe bên kia có người dùng tiếng Nhật cứng nhắc báo cáo, đành luyên thuyên: “Cái kia, anh đang xem ti vi?”

“...”

Tống Tiểu Tây tiếp tục luyên thuyên: “Lúc này anh lại ở khách sạn. Thật ngạc nhiên”.

“Anh đang xem tin tức tiếng Nhật sao?”

“Giọng nói người dẫn chương trình thật khó nghe.”

Cuối cùng Giang Thừa Mạc ngắt lời cô: “Rốt cuộc em muốn nói cái gì.”

Tống Tiểu Tây hắng giọng, nhìn lên trần nhà, dùng giọng chính mình cũng thấy buồn nôn nói: “Một ngày không gặp như cách ba thu, là em nhớ anh mà, muốn hỏi tình hình của anh một chút. Không phải anh nói em không tìm không phổi sao, em muốn dùng điều này chứng minh kết luận của anh là sai.”

Bên kia yên tĩnh một chút, khi mở miệng lại cũng không có nửa điểm cảm kích: “Gần đây em ăn nhiều thịt lợn, đầu bị đồng hóa rồi à?”

Lập tức giọng nói Tống Tiểu Tây trở lại bình thường, lớn tiếng nói: “Em nói nhớ anh cũng sai, không nhớ anh cũng sai. Anh mới ăn nhiều thịt lợn hơn đó.”

“Không có việc gì anh cúp máy.”

“...”

Bên kia im lặng ba giây, thấy bên này cô không nói như trước, quyết đoán “rụp” một tiếng cúp điện thoại.

Sau khi diễn thuyết của Lý Duy Diệp kết thúc, hai người đi thẳng đến Điền Ký ở chợ Nam nhỏ ăn cá hấp. Chợ Nam nhỏ thành phố T nổi danh là khu ẩm thực, trừ bỏ món ăn bình dân của thành phố, còn có rất nhiều quán ăn đặc sắc. Tống Tiểu Tây từng vài lần đến đây với Giang Thừa Mạc và Thẩm Dịch, buổi tối chỗ này cực kỳ náo nhiệt, tuy bị gọi là chợ Nam nhỏ, chiếm diện tích nhỏ nhưng giá trị chi phí thấp nhất quả thực không hề nhỏ. Mà cô biết, cá hấp Điền Ký là nhà hàng duy nhất trong chợ Nam nhỏ có cá hấp, cũng là quán cá hấp có danh tiếng nhất trong thành phố T.

Chỉ là làm cho Tống Tiểu Tây không nghĩ tới thế nhưng hôm nay cô khó có được cơ hội ăn một cân (1/2kg) tặng phiếu một cân cá. Cô nhớ rõ trước kia Thẩm Dịch từng nói đùa với ông chủ của quán ăn này, nói ông cũng là một kẻ lừa gạt, bên cạnh cử vài nhân viên phục vụ bộ dáng xinh đẹp, liền nâng giá cao như cho ngôi sao nổi tiếng, tới giờ cũng không có hoạt động ưu đãi gì, ngay cả thẻ hội viên cũng không có, về sau anh không bao giờ đến đây nữa.

Tuy nói như thế, hương vị cá hấp nhà hàng này quả thật khá ngon. Sau đó Thẩm Dịch không nhịn nổi thêm ăn, lại vì Tống Tiểu Tây âm ỹ la hét nhất định phải tới ăn nên lấy cớ kéo cô nhiều lần đi ăn cùng nhau.

Nhân viên phục vụ dắt hai người đi xuyên qua một hành lang thật dài. Tuy rằng vẫn là mùa đông, nhưng thực vật hai bên lại xanh tươi như trước. Cuối cùng là một gian phòng trang trí tuyệt vời, vừa bước vào chợt nghe tiếng nước suối chảy róc rách.

“Thật lâu không tới đây, không biết khẩu vị có thay đổi so với xưa hay không?” Lý Duy Diệp vừa cười vừa nói, “Đại học năm thứ nhất anh không về nhà, một kỳ nghỉ không có việc gì, nhàn rồi đi dạo quanh thành phố T, khi đó việc làm yêu thích nhất chính là cùng vài người bạn lần lượt tìm tòi các nhà hàng ở thành phố T, có lẽ anh còn quen thuộc đồ ăn nơi này hơn so với dân bản địa.”

Sau khi nói xong anh nhận thực đơn từ người phục vụ. Ánh sáng trong phòng rất tốt, Lý Duy Diệp cúi đầu gọi món ăn, mũi cao thẳng tắp, mày liễu đẹp héch lên, lông mi dài mà hơi cong, nói không khoa trương, chỉ cần tùy ý nghiêng mặt cũng đủ làm lu mờ rất nhiều người được gọi là minh tinh đẹp trai.

Hương vị thịt cá trong cá hấp rất ngon, Tống Tiểu Tây ăn tê cả môi vẫn không có ý định dừng lại. Hơn nữa không khí hai người ở chung cũng không đau đầu như trong trí tưởng tượng của Tống Tiểu Tây, thậm chí bầu không khí ăn chung còn tốt hơn khi ở với Giang Thừa Mạc. Lúc ăn khỏe miệng Giang Thừa Mạc sẽ không mang ý cười, sẽ không chủ động gọi ra đề tài, còn thường xuyên từ trên cao khinh bỉ nhìn xuống cô, so sánh với ở đây, quả thật Lý Duy Diệp rất thuận mắt.

Hơn nữa lại còn là quan hệ bạn cùng trường, nên có rất nhiều đề tài chung. Mà tính tình Lý Duy Diệp rộng rãi thoải mái, hai người bắt đầu từ chuyện cá hấp, không biết khi nào đã bàn luận chuyện thi đấu quần vợt công khai, sau đó lại chém gió nói xấu quan chức trong trường, cùng với mỗi năm tỉnh nào đó thu một trăm năm mươi triệu phí đường cao tốc, thậm chí Tống Tiểu Tây còn biết chuyện cũ của Lý Duy Diệp, anh vốn quyết định học luật, bị cha đe dọa dụ dỗ một phen cuối cùng theo chọn khoa kinh doanh, kết thúc bữa ăn hai người cũng coi là trò chuyện vui vẻ với nhau.

Sau đó trên đường đưa cô về nhà Giang Thừa Mạc, Lý Duy Diệp cười: “Thật ra anh sớm nhớ tới một câu bát quái, có phải hay không Giang công tử như lời đồn, là người rất độc quyền nhóm máu AB?”

“Loại lời đồn này truyền tới từ đâu? Anh ấy đúng là nhóm máu AB.”

Anh “Ừ” một tiếng: “Còn có, hôm nay anh tùy tiện rủ em ra ngoài, hi vọng em bỏ qua cho.”

“Là anh mời khách mà, làm sao em có thể để ý. Hơn nữa các hấp hôm nay thật ngon.”

Lý Duy Diệp vẫn cười: “Em thích là tốt rồi.”

Xe phía trước chợt bật đèn nháy màu vàng, Lý Duy Diệp đang câu được câu không nói chuyện phiếm với cô, bỗng nhiên thu lại tươi cười, nhanh chóng đập phanh.

Hai người cũng không tự chủ lao về phía trước, Tống Tiểu Tây nghe được một tiếng rầm, nhưng mà không có nhìn ra được bên ngoài xe. Cô dò xét một lúc lâu, lúc này mới thấy một người đàn ông ngã sấp xuống.

Lý Duy Diệp đã cởi dây an toàn xuống xe, nâng người kia dậy, cách cửa kính có thể nhìn miệng anh ta khe nhúc nhích, không biết đang nói gì. Nghiêm khắc mà nói, Lý Duy Diệp lái xe cực kỳ tốt, hơn nữa tuân thủ luật pháp, đèn đỏ dừng đèn xanh đi, nơi này không phải chỗ băng qua đường, phần lớn tai nạn này thuộc trách nhiệm của đối phương. Tống Tiểu Tây đi theo xuống xe, tiếng nói của Lý Duy Diệp trở nên rõ ràng hơn: “Nơi này không có lối băng qua đường, anh lại cuống cuống đi băng qua đường cái. Xe của tôi bị anh làm trầy xước rồi, ngoại trừ xước xước mu bàn tay anh cũng không có gì trở ngại, nếu còn yêu cầu cái gì, có phải hơi quá đáng hay không? Nơi này cũng là trung tâm thành phố, khẳng định là thu hình lại, anh thật sự muốn làm điều đó?”

Lúc anh nói câu này miệng vẫn hơi ần ần nụ cười như trước, thậm chí còn cầm giúp người kia một cái túi căng phồng. Người đàn ông kia nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, bỗng nhiên đoạt túi to trong tay anh, cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Tống Tiểu Tây nhìn bóng lưng người kia, bỗng nghiêng liên tưởng, nếu việc này đổi thành Giang Thừa Mạc, đối với kẻ lừa bịp tổng tiền này, chắc chắn anh sẽ không kiên nhẫn lãng phí vô mồm. Nếu đối phương là phụ nữ có lẽ dựa vào lễ nghi ý tứ anh sẽ trấn an vài câu, tuy khẳng định trong lòng không tình nguyện; còn đối phương là đàn ông, anh sẽ phân tích tình huống chung chung rồi lập tức viết một chuỗi số điện thoại đưa qua, sau đó keo kiệt phun ra mấy chữ, công ty luật XX, có yêu cầu gì mời gọi.

9. Chương 9

Lý Duy Diệp đưa cô về nhà, lúc Tống Tiểu Tây tóc ướt nằm lỳ ở trên giường vẫn cảm thấy kỳ lạ. Nhớ lại mấy giờ ở cùng Lý Duy Diệp, không chân thật giống như hư vô. Có lẽ bởi vì cử chỉ và tướng mạo của Lý Duy Diệp quá hoàn mỹ, hương vị đồ ăn tối cũng ngon, bầu không khí khi nói chuyện cũng tương đối tốt, quả thật quá vừa lòng, mới khiến Tống Tiểu Tây cảm thấy càng nghĩ càng không chân thật.

Hơn nữa làm cho Tống Tiểu Tây cảm thấy kỳ lạ là, nay đối với Lý Duy Diệp cô vẫn thấy hồi hộp. Loại hồi hộp này lượn lờ bình thường như khói bếp, lại không thể thoát được. Rõ ràng Lý Duy Diệp ôn hòa lại có văn hóa, nụ cười trên mặt chưa bao giờ thu lại, ánh mắt cũng dịu dàng, tay chân cô lại luôn luống cuống sợ khó chịu làm thất lễ.

Lúc gặp Nguyễn Đan Thanh thì Tống Tiểu Tây còn đang suy nghĩ chuyện này, cuối cùng không nhịn được nói với cô ấy vài câu. Sau khi trải qua ngạc nhiên và cơn háo sắc, Nguyễn Đan Thanh tỉnh táo lại, con mắt xoay chuyển nói: “Theo giọng điệu của cậu, thì cảm thấy anh ấy có ý với cậu.”

“Cậu nghiêm túc một chút.”

“Mình nghiêm túc mà. Cậu thấy biểu hiện của mình không nghiêm túc sao?” Nguyễn Đan Thanh nghiêm trang nói: “Nếu cậu cảm thấy anh ấy không có ý nghĩa với cậu, vậy cậu còn khiến phức tạp làm gì? Cậu quan tâm anh ấy vô duyên vô cớ mời cậu ăn cơm, nếu anh không quan hệ gì với cậu thì không cần để ý tới, cậu ăn thì đã ăn rồi, cho dù anh ấy như đóa hoa xinh đẹp lung lay theo chiều gió thì cũng không có quan hệ gì với cậu.”

“...”

“Thật ra, bản thân mình cảm thấy, Tống Tiểu Tây.” Nguyễn Đan Thanh dừng, khóe miệng cong lên thành một nụ cười, chậm rãi nói, “Nên là cậu có ý tứ đối với anh ấy đi.”

“Cậu xem cậu kích động cái gì, chuyện này không là vấn đề lớn.” Nguyễn Đan Thanh dè dặt bả vai cô đang muốn nhảy dựng lên, “Mình hỏi cậu, đối với Lý Duy Diệp trừ bỏ khấn trương ở bên ngoài ra còn có không cam chịu cùng cảm giác chán ghét sao? Cậu trừ bỏ hồi hộp đối với Lý Duy Diệp thì có cảm giác này đối với người khác không?”

“...”

“Mình nghĩ cậu không có.” Nguyễn Đan Thanh khinh bỉ nhìn cô, “Như cậu nói, Lý Duy Diệp cũng coi là một người đàn ông tổng hợp mọi thứ lại đều rất cao thôi. Nếu có một người đàn ông xuất sắc bày ra thái độ như vậy với cậu, cậu muốn rung động cũng là bình thường đó.”

“...”

“Nhưng có thể nghĩ như này, trước kia hoa đào của cậu nát nhiều như vậy, tất cả đều là nền móng cho lần vận may này nhỉ. Cái đạo lý này gọi là khổ lắm sẽ đến ngày sung sướng.”

“Hoa đào trước kia cũng không nát nhiều mà.”

Căn bản Nguyễn Đan Thanh không nghe được cô đang nói chuyện, cứ thế nói tiếp: “Nhưng mà, nếu cậu thích Lý Duy Diệp, anh Mạc thanh mai trúc mã của cậu kia nên làm cái gì bây giờ? Nếu mình là cậu, mình chắc chắn chọn Giang Thừa Mạc. Dù sao hai người các cậu vô tư, cũng không dễ dàng cùng nhau lớn lên. Có mới nói cũ không phải thói quen tốt.”

Tống Tiểu Tây ủ oải nói: “Mình đã nói với cậu quá nhiều lần rồi là quan hệ của mình và Giang Thừa Mạc chỉ là anh em thôi.”

Nguyễn Đan Thanh coi thường lời cô, tiếp tục nói: “Thật ra mình nghi ngờ nhất một việc khác. Đó chính là, cậu thích Lý Duy Diệp, Lý Duy Diệp thích cậu chuyện tình dễ hiểu như vậy thế nhưng lại không thông suốt, chỉ số IQ của cậu biến thành bướm bay mất rồi à?”

“...”

Chính bản thân Tống Tiểu Tây không có chút nào cảm thấy vận may rơi xuống, dùng xui xẻo năm xưa để hình dung còn kém nhiều lắm. Các tuần tiếp theo vận đen vẫn tiếp tục, uống nước cũng nghẹn, ba ngày liên tục trên mạng còn gặp phải một ông lão cổ tình gây sự văng lời thô tục, cuối cùng thì cô còn phát sốt.

Tống Tiểu Tây giờ nhiệt kế lên có chút khóc không ra nước mắt. Ba mươi chín độ ba, rất lâu rồi cô không bị sốt cao như vậy.

Lúc Tống Tiểu Tây phát sốt trừ bỏ ánh mắt hơi dại ra, hành động chậm chạp, căn bản không nhìn ra vấn đề gì. Bản thân cô cảm nhận được đầu đầu chóng mặt, khứu giác không nhạy, hai má nóng lên và miệng đắng lưỡi khô, nếu cô không nói, thì người khác sẽ không phát hiện ra.

Cô chậm rãi mặc áo khoác lông, đang định khấn cấp tới bệnh viện, tiếng chuông điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Trên màn hình lóe sáng ba chữ “Giang Thừa Mạc”, cô vừa thông máy bên kia đã mở miệng: “Nếu giữa trưa có rảnh anh đón em đi ăn cơm?”

Tống Tiểu Tây nhú mi, đỡ trán: “Anh đã trở lại?”

Giang Thừa Mạc “Ừ” một tiếng: “Vừa ra sân bay. Làm thế nào tiếng nói của em lại giống một con cừu nhỏ?”

“Anh Mạc.” Tống Tiểu Tây ngồi xổm xuống ôm lấy đầu đang đau đón muốn nứt ra, hai mắt lập tức đầm lệ rưng rưng: “Em phát sốt.”

“...”

“Cứu mạng.”

“...”

Ở trong điện thoại Giang Thừa Mạc hứa đến sau bốn mươi phút, Tống Tiểu Tây lại cởi áo khoác ngoài ra quay về phòng ngủ nằm sấp xuống tiếp tục ngủ. Cô rất nhanh liền mê man, ngay cả tiếng chó sủa vui mừng cũng không nghe được. Tỉnh lại lần nữa vì có người không nặng không nhẹ vỗ mặt cô, kèm theo giọng nói rất quen thuộc: “Tống Tiểu Tây”.

Tống Tiểu Tây cố gắng mở mắt ra, lọt vào trong mắt là khuôn mặt không chút thay đổi. Giang Thừa Mạc đang đứng bên cạnh giường từ trên cao nhìn xuống, khuỷu tay còn có áo khoác ngoài của cô.

“Chúng ta đi bệnh viện.”

Sau đó anh xoay người nâng cô dậy, duỗi thẳng tay áo khoác ngoài của cô. Tống Tiểu Tây nhìn đồng hồ đối diện vách tường, khoảng cách vừa mới gọi điện thoại là ba mươi phút.

Giang Thừa Mạc rất gần cô, bên ngoài áo khoác mặc dù nhiễm khí lạnh, nhưng vẫn truyền đến nhiệt độ ấm áp cùng với mùi hương thoang thoảng không thay đổi trên người anh như trong trí nhớ. Tống Tiểu Tây rời khỏi ổ chăn thì run lên, bằng trực giác liền chui vào nơi đó, bàn tay cũng lưu loát thò vào trong túi áo của anh.

“Em lạnh.”

Giang Thừa Mạc “Ừ” một tiếng, lấy cái mũ đội vào cho cô, kéo khóa áo lên tận cổ, lại quàng khăn quàng, sau đó mang tất giày tới đi cho cô, cuối cùng cúi đầu nhìn đôi mắt mê mang bất lực kia của cô.

Anh nhìn hai giây, đột nhiên duỗi tay hướng tới bả cô lên, khoe miệng hiện lên một độ cong, “Thật hiếm thấy cái dạng này của em.”

Đi thẳng đến bệnh viện, Tống Tiểu Tây rất phối hợp tiêm chuyen dịch uống thuốc. Chờ ý thức của cô hơi thanh tỉnh một ít, trước mặt Giang Thừa Mạc bắt đầu yếu ớt giải tỏa nỗi khổ: “Trong thời gian anh không ở đây đều không biết. Hạng mục nghiên cứu khoa học thì mắc sai lầm lớn, bị giáo viên không nể mặt mắng té tát; trong miệng ba lần bị nhiệt lở loét to như móng tay cái, uống nước thôi cũng thấy đau; đi ra ngoài ăn cơm với Lý Duy Diệp, trở về còn thiếu chút nữa thì xảy ra tai nạn giao thông; hôm nay lại phát sốt...”

Cô còn chưa nói xong đã bị đánh gãy: “Lý Duy Diệp?”

“Đây không phải trọng điểm được không? Em nói thiếu chút nữa thì xảy ra tai nạn giao thông, anh liền không đồng cảm như vậy sao?”

“Được rồi, trên mặt em không có nửa điểm sợ hãi, thật ra tám phần là cổ tình khoa trương lên.” Giang Thừa Mạc tùy tay bỏ quyển tạp chí xuống, mười ngón tay giao nhau ở trên đầu gối, “Như thế nào em đi ra ngoài ăn cơm cùng Lý Duy Diệp?”

“Hai ngày trước anh ấy có bài diễn thuyết lớn ở đại học T, vừa vặn bọn em gặp nhau, sau đó anh ấy mời em ăn cơm.”

“Vì sao anh ta muốn mời em ăn cơm?”

“...” Tống Tiểu Tây chống lại đôi mắt phượng không chút gợn sóng của anh, đột nhiên có chút nhụt chí không thể giải thích, cúi đầu câu được câu không nhìn ga giường, “Em không biết.”

Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, lại cầm tạp chí lên, tiện tay lật hai trang, chậm rãi nói: “Lại là hoa đào nát của em?”

Tống Tiểu Tây lập tức ngẩng đầu lên, “Hoa đào của em cũng đều không có nát như vậy có được không!”

Giang Thừa Mạc cười lạnh một tiếng, không đáp lại.

Từ nhỏ Tống Tiểu Tây không thiếu người theo đuổi, đây là sự thật. Nhưng chất lượng hoa đào cũng rất kém cỏi, cũng là sự thật. Lần đầu tiên lấy hết dũng khí thổ lộ với cô chính là một nam sinh ở trung học cơ sở, sau khi nhận được thư tình quả thực Tống Tiểu Tây kinh ngạc không nói lên lời, trước đó cô vẫn nghĩ nam sinh mỗi ngày chọc tức cô là dân tộc Hồi rồi lấy con gián hù dọa cô do chán ghét cô, làm sao cô dự đoán được đó là phương pháp cậu ta biểu đạt yêu thích; sau lại có một nam sinh đánh đàn guitar bộ dạng cũng rất tuấn tú, theo đuổi cô triệt để gần một năm, Tống Tiểu Tây đang định chấp nhận cậu ta, thì nghe được tin tức cậu ta bắt cá hai tay; sau nữa rốt cuộc Tống Tiểu Tây có mối tình đầu của chính mình, bắt đầu hẹn hò với chàng trai học cùng lớp có ngoại hình tốt, nhưng mà nửa năm sau đối phương đưa ra lời chia tay, lý do là cô tiêu tiền không hạn chế, tiêu tiền như nước.

Tống Tiểu Tây nỗ lực phấn đấu mười phần, cuối cùng là được một kết quả như vậy, dĩ nhiên đau khổ không thôi. Giang Thừa Mạc vui mừng khi thấy điều này, thậm chí còn miệng lưỡi ác độc trước mặt cô: “Em và hần vốn không thích hợp.”

“Có chỗ nào không thích hợp?”

“Không môn đăng hộ đối, làm sao thích hợp?”

Tống Tiểu Tây trừng mắt nhìn anh: “Anh thực sự là người tư tưởng cổ xưa!”

Giang Thừa Mạc lạnh lùng cười giấu cợt: “Nếu em không đồng ý, cái từ môn đăng hộ đối cũng vẫn là có đạo lý. Bình tĩnh mà nói, cho dù cậu ta có thể là người chồng, cũng không nhất định là của em.”

“...”

“Huống hồ cậu ta ngay cả người chồng cũng không bằng.” Giang Thừa Mạc khuấy cốc cà phê, cũng không ngẩng đầu lên, không để ý cảm nhận của cô, nói tiếp, “Lấy lý do chia tay mà nói, rõ ràng không bởi vì em tiêu tiền như nước, chẳng qua là cậu ta bị mặc cảm vì tự ti. Lúc chia tay, nguyên nhân thực sự cũng không dám nói ra, em nói cái gì gọi là có năng lực? Kiêu căng ngạo mạn được cho là năng lực gì? Chỉ là một con én nhỏ mà thôi, làm sao có thể nuôi dưỡng nổi thành phượng hoàng. Si tâm vọng tưởng.”

“...”

“Được rồi.” thấy Giang Thừa Mạc ai cũng đáp trả, Tống Tiểu Tây ngheh cổ, tìm cho chính mình một bậc thang, “Cho dù hoa đào từ trung học của em có chút nát, nhưng anh không thể phủ nhận mỗi lần tốt hơn đi.”

Giang Thừa Mạc hừ mũi một tiếng: “Cho tới bây giờ không cảm thấy.”

Tống Tiểu Tây nói: “Nếu thật sự là hoa đào, Lý Duy Diệp lại không vừa mắt anh chỗ nào?”

Giang Thừa Mạc mặt lạnh không nói một lời. Cho đến khi đọc xong quyển tạp chí, mới đóng lại, không chút để ý mở miệng: “Không phải em nói gần đây vận khí có vẻ kém sao?”

“... Cho nên làm sao?”

Giang Thừa Mạc đứng dậy: “Anh vẫn đều cảm thấy vận khí bỏ đi, chỉ còn mảnh vụn trí thông minh của em ở lại.”

“Chuyện này có liên quan gì đến trí thông minh... Không đúng, chỉ số IQ của em không thấp đâu! Không đúng, rõ ràng anh nói sang chuyện khác! Ah... Anh muốn đi đâu?” Tống Tiểu Tây trơ mắt nhìn Giang Thừa Mạc không nhanh không chậm đi ra ngoài phòng bệnh, “Giang Thừa Mạc, anh quay lại.”

Cùng với những lời này, bóng dáng Giang Thừa Mạc chợt lóe, biến mất trong phạm vi tầm nhìn của cô.

10. Chương 10

Tống Tiểu Tây ngồi đợi buồn chán đến chết mà chưa thấy anh trở lại, bản thân lại rất nhàm chán, không thể làm gì khác hơn là đắm đầu vào trong chán nằm chơi trò chơi ở điện thoại di động.

Nghĩ một chút về việc chung sống giữa cô và Giang Thừa Mạc, lúc nói chuyện bình thường cũng không suôn sẻ như ý của Tống Tiểu Tây. Bất kể là xã giao hay là đối với cái nhìn về cuộc sống, trăm đề tài Giang Thừa Mạc đều có thể vòng vèo biến cô trở thành một người chưa thông minh trưởng thành. Tống Tiểu Tây tức giận cãi lại một hồi, thì Giang Thừa Mạc đều bình tĩnh gạt bỏ, cứ như thể mọi chuyện đều kết thúc trong cái vớ không vui.

Vậy mà sự thật luôn chứng minh rằng sức quyết đoán của Tống Tiểu Tây không bằng anh, cho nên càng về sau Tống Tiểu Tây cũng tránh lý luận với Giang Thừa Mạc về vấn đề nào đó. Mỗi chuyện cô đều cố gắng lướt qua rồi dừng lại, nhưng Giang Thừa Mạc vẫn có thể đào móc được dấu vết trong vài câu nói của cô, vì vậy lại câu chuyện lại không như mong muốn của cô tiếp tục thêm, do đó Tống Tiểu Tây sẽ lại tức giận đến mức gơ tay gơ chân, thế không bao giờ muốn gặp anh nữa.

Nhưng về nói phương diện khác, Giang Thừa Mạc hết lòng quan tâm giúp đỡ cô. Thẩm Dịch từng trêu chọc, Tống Tiểu Tây là hoa tiêu tiền của Giang Thừa Mạc, giống như nước sông Hoàng Hà, hoàn toàn hợp lý, không chút do dự tiến về phía trước; Giang Thừa Mạc thấy Tống Tiểu Tây là hoa tiêu của anh, đồ sộ giống như núi Thái Sơn, mùa đông sét đánh mùa hè mưa bão cũng không bận tâm thay đổi sắc mặt.

Tống Tiểu Tây không có cách nào chối bỏ lời nói của Thẩm Dịch, bởi vì sự thật đúng là như thế. Ví dụ như, tiền Giang Thừa Mạc đạt học bổng hạng nhất bị cô tiêu không còn một giọt, cho dù lúc đó anh định dùng khoản đấy để mua một chiếc máy ảnh đã nhìn trúng từ lâu; laptop của Giang Thừa Mạc cũng bị cô không cẩn thận đổ nước vào làm hỏng, mặc dù bên trong có dữ liệu quan trọng chưa kịp lưu; ngoài ra, ngay cả mối tình đầu của Giang Thừa Mạc cũng do cô không cẩn thận gây rối không tốt.

Người bạn gái chính thức lúc trước của Giang Thừa Mạc tên là Tả Tiêm. Người cũng như tên, dáng người thanh mảnh cao gầy, chỉ đứng thôi cũng giống như bông hoa sen mới nở, duyên dáng đáng yêu như cây liễu trong gió, nói chung tổng hợp tất cả tố chất lại đều hơn mối tình đầu của Tống Tiểu Tây rất nhiều. Lần đầu tiên Tống Tiểu Tây đi xem mắt xong, trong đầu chỉ có bốn chữ, yếu điệu thực nữ.

Phụ nữ phần lớn đều xinh đẹp, phần lớn đều có khí chất, mà đã có sẵn điều này rồi – dĩ nhiên càng xinh đẹp. Khí chất cô ấy dịu dàng xinh đẹp mà thành tích học tập cũng rất tốt, hơn nữa nghe người khác nói trên mặt cô lúc nào cũng nở nụ cười, hơn nữa luôn theo thói quen giao hai tay trước người, lần thứ hai Tống Tiểu Tây thấy cô, trong đầu liền biến thành bốn chữ khác, Mona Lisa.

Khi đó Tống Tiểu Tây tràn ngập tò mò đối với người bạn gái này của Giang Thừa Mạc. nhưng mà còn chưa đợi cảm giác mới mẻ của cô với Tả Tiêm tan biến, thì Giang Thừa Mạc nói hai người đã chia tay. Tống Tiểu Tây kiên quyết hỏi Giang Thừa Mạc lý do hai người chia tay, câu trả lời sau đó vẫn luôn mơ hồ: “Còn không phải đều do em?”

Cho dù Tống Tiểu Tây tự nhận có nói xấu anh với Tả Tiêm, không quấy rầy hai người bọn họ chung sống, cũng không quần quít đòi hai người chia tay, cô vẫn luôn an phận thủ thường như thế làm sao lại khiến hai người chia tay được, nhưng mà Giang Thừa Mạc là người không bao giờ nói dối, mà thái độ rõ ràng không muốn trả lời, nên cô cũng chỉ ôm vấn đề ở trong bụng, ngoan ngoãn câm miệng.

Tuy rằng Tống Tiểu Tây bị Giang Thừa Mạc trách mắng cô không tin không phối, bản thân cô thấy thật oan uổng. Cô rất nghiêm túc muốn bù lại chuyện mối tình đầu này cho anh, chỉ là cái gì Giang Thừa Mạc cũng không thiếu, cô tìm bạn gái cho anh anh lại chướng mắt, vì thế không tìm ra vật gì đáng giá để đưa cho anh. Sau này có một cơ hội khó có được, lúc ấy công ty Giang Thừa Mạc thông báo tuyển dụng, Tống Tiểu Tây tận tâm tận lực giới thiệu một học trưởng phù hợp mọi phương diện cho anh. Trong bữa tiệc lúc mọi người đang nói chuyện vui vẻ, nhưng đến khi Tống Tiểu Tây hỏi ý kiến anh thì câu trả lời của anh rất thờ ơ: “Anh không cần nhân tài như vậy, thật ra em có thể giới thiệu cho Thẩm Dịch. Gần đây cậu ta cần một người trí tuệ và thủ đoạn nổi bật như thế.”

“...” Tống Tiểu Tây giận dữ, từ đó không bao giờ muốn giúp đỡ anh nữa.

Giang Thừa Mạc vẫn không quay lại, nhưng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, làm Tống Tiểu Tây đang chơi giật cả mình.

Mười một dãy số xa lạ, cô nhắc máy, nhưng khi nghe được tiếng nói bên kia, lập tức mặt của cô trở nên cứng ngắc.

Tống Tiểu Tây suy ngẫm hai chữ bên miệng, mới chậm rãi nói: “Ba ba.”

Tống Thường Thanh “Ừ” một tiếng nói: “Đây là số điện thoại riêng của ba. Về sau có việc gì con cứ gọi số này.”

“Con biết rồi.”

“Hiện tại con đang ở đâu?”

Cô cúi đầu nhìn kim tiêm đâm trong tay, nói: “Trong nhà.”

“Ba đi Châu Âu mang về một chút đồ cho con, hai ngày nay con đến chỗ ba một chuyến để lấy.”

“Không cần, cảm ơn ba. Ba cho con nhiều tiền rồi, ở đây con không thiếu cái gì, ba giữ lại tất cả cho dì Vương là được rồi.”

Tống Thường Thanh trầm mặc một lát, nói: “Gần đây thân thể ba không tốt, con không thể tới thăm ba một lát được sao?”

Tống Tiểu Tây nhìn các bác sĩ đi tới đi lui ngoài cửa, lại cúi đầu nhìn bàn tay mình, không nói gì.

“Nghe nói gần đây con kết giao với Lý Duy Diệp ở thành phố A. Người kia ba nhìn cũng không tệ lắm, nếu muốn cũng có thể tiến thêm bước nữa.”

“...”

“Thừa Mạc nói mấy ngày trước con thăm mẹ con, tuy rằng bà ấy không thường ở bên con, nhưng thực sự yêu con. Con đừng luôn tùy hứng đùa giỡn câu kính.”

“...”

Đầu bên kia Tống Thường Thanh nói mãi mà không có được câu trả lời, thở dài một hơi: “Quên đi, con cũng chăm sóc mình thật tốt, nếu muốn cái gì nói với ba.”

“Nếu muốn cái gì cũng được có phải không?” Tống Tiểu Tây đột nhiên lạnh lùng nói, “Con muốn Mật Lị bảo bối của dì Vương, ba khẳng định để bà ấy bỏ đi thứ mình yêu thích sao?”

Tống Thường Thanh không ngờ cô nói như vậy, dừng một chút mới nói: “Con muốn Mật Lị làm gì? Không phải con đã Cáp Đa sao?”

“Rượu Mao Đài ba mươi năm và rượu xái (hàm lượng còn 60% – 70%) cũng chỉ là rượu, ba cảm thấy mùi vị sẽ giống nhau sao? Con muốn Mật Lị, ba có chịu đưa hay không?”

“ ... ”

“Nếu không thể đưa, về sau xin mời ba đừng nói những lời như thế.”

Nói xong Tống Tiểu Tây liền cúp điện thoại.

Tống Tiểu Tây ném điện thoại sang một bên, cổ họng vẫn run run không thể kiểm soát được. Cả người cô cũng run rẩy ớn lạnh, nhìn bình truyền không nhanh không chậm nhỏ giọt, rất xúc động muốn giặt kim tiêm.

Wướng mắc giữa cô và Tống Thường Thanh rõ ràng rất đơn giản, muốn cởi bỏ lại rất khó. Hai người mỗi lần nói chuyện thì đều cãi nhau đã thành khuôn mẫu, mười câu mà không chứa khối thuốc súng liền có phần lỳ lợ. Chẳng qua, chung quy cô luôn là người thu thiệt, Tống Thường Thanh cho dù có tức giận, kết quả đầu tiên người lui từng bước cũng là ông. Nhưng mà mỗi lần sau Tống Thường Thanh càng nhường nhịn, Tống Tiểu Tây lại càng nóng nảy, càng nóng nảy thì thời gian buồn bực càng lâu, lâu dần, Tống Tiểu Tây đã sớm quên mất bình thường cha và con gái ở chung nên thế nào.

Lúc Giang Thừa Mạc quay lại liếc mắt một cái thấy được Tống Tiểu Tây ỉu xiu buồn bã, nhìn điện thoại cách xa cô, vẻ mặt lập tức biểu hiện đã hiểu rõ.

“Lại cãi nhau với ba em?”

Tống Tiểu Tây tức giận nâng mí mắt: “Tại sao anh quay lại? Không phải anh đi không thèm trở về nữa sao?”

“Khi nào anh nói không quay trời lại? Em âm ỹ xong lại bắt đầu giận chó đánh mèo phải không?”

Tống Tiểu Tây đối mặt với bức tường trắng, mím môi không lên tiếng.

“Lúc này bác Tống còn nói câu nào chọc em? Âm ỹ xong đều là em không thoải mái, cãi nhau có ích lợi gì? Hai người không thể bình tĩnh hòa nhã ngồi xuống nói chuyện không tốt sao?”

“Anh quay lại thì thao thao bất tuyện giãy dỗi em?” Tống Tiểu Tây không thể nhịn được nữa, quay đầu nhướn mi nói, “Bây giờ em là bệnh nhân được không? Anh như thế không phải từ bụng ta suy ra bụng người hả? Tốt xấu gì em cũng chưa chuyen xong, anh để ý tâm lý yếu ớt của bệnh nhân có được không?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô, mặt không chút thay đổi: “Hiện tại hai ta, ai là người đang thao thao bất tuyện?”

“ ... ”

Anh cúi người sờ thử trán của cô, nhiệt độ đã giảm đi không ít, còn nói: “Uống nhiều nước, uống thuốc đúng hạn. Buổi chiều anh đi công ty một chuyến, có chuyện gì gọi điện thoại.”

Tống Tiểu Tây liếc mắt nhìn anh, tiếp tục quái gở: “Anh thật là ông chủ chăm chỉ. Anh đi làm cái gì? Mở một cuộc phê bình phải không? Mang đến một loạt camera để xem ai lợi dụng lúc anh không có ở đây lười biếng hả?”

Giang Thừa Mạc đứng thẳng người dậy, thản nhiên nói: “Đầu óc em bị nóng đến hồ đồ rồi, anh không cãi nhau với người ngốc.”

“ ... ”

Ngày hôm sau là chủ nhật, bệnh của Tống Tiểu Tây đã giảm bảy tám phần. Cô nằm chán ở trong nhà, chuông cửa vang lên, đứng trước cửa là một người trung niên lạ mặt, trong lòng ôm một chú chó nhìn qua có chút quen mắt, rất giống Mật Lị.

“Tổng tiểu thư,” người kia tự giới thiệu, “Tôi là lái xe của Tống tổng, ngày hôm qua cô nói muốn Mật Lị, Tống tổng bảo tôi mang đến cho cô.”

“ ... ” Tống Tiểu Tây trừng mắt nhìn chú chó đáng yêu vô tội kia, trong lúc nhất thời đột nhiên mất đi ngôn ngữ.

Sau một lúc lâu cô mới nói, “Lúc ấy chẳng qua là tôi nói đùa, cũng không thật sự muốn. Làm phiền chú mang nó trở về đi.”

“Điều này, nhưng mà Tổng tổng nói nhất định phải đưa tận tay cô.” Người lái xe chần chừ đứng ở cửa, “Ngài còn nói Mật Lị rất ngoan ngoãn biết điều, cũng không khó chịu, nuôi dưỡng tốt lắm.”

“Ông còn nói gì nữa?”

“Không còn gì. Chỉ nói nhất định phải để cô nhận lấy.”

“... Dì Vương nói cái gì không? Bà có mất hứng hay không?”

“Mật Lị là Tổng tổng giao cho tôi. Tôi cũng không có nhìn thấy phu nhân.”

Tổng Tiểu Tây nghĩ nghĩ, vẫn nhận lấy Mật Lị: “Làm phiền chú rồi.”

Chờ lái xe đi, Tổng Tiểu Tây đặt Mật Lị xuống thăm, từng mắt nhìn chú chó trắng như tuyết, ngay lập tức phiền muộn. Ngày hôm qua cô nhất thời xúc động thuận miệng nói, cũng không nghĩ rằng Tổng Thường Thanh thật sự mang Mật Lị đến đây. Tuy rằng Mật Lị thực tình xảo đẹp đẽ, ánh mắt đen đen giống Cáp Đa, nhìn qua tính cách có vẻ im lặng hơn Hắc Đa nhiều, dù sao nó cũng là Mật Lị được dì Vương yêu thích nhất.

Tổng Tiểu Tây chống cằm nhìn càng ngày càng phiền lòng, lông mi chớp rất nhanh. Cô đang nghĩ nên xử lý tiếp như nào, điện thoại lại vang lên, cô tưởng là Tổng Thường Thanh, không nghĩ tới lại là Lý Duy Diệp.

Sau lần ăn cơm trước, Tô Duyệt Duyệt như người cá một đuôi, quấy đạp bắn tung tóe nước rồi lặn không thấy bóng dáng. Ấn tượng Tổng Tiểu Tây đối với anh đang dần phai nhạt, không nghĩ tới anh lại gọi điện thoại.

Sau hai câu chào khách sáo, tiếng nói ả ả ý cười của Lý Duy Diệp truyền tới, dịu dàng mà dễ nghe: “Phiếu tặng cá ở Điền Ký lần trước sắp quá hạn, hai ngày này em có rảnh không? Anh nghĩ đơn giản ngu sao không xài, lại đi ăn một lần được không?”

Tổng Tiểu Tây vẫn không trả lời, anh cười bỗ xung một câu: “Em cứ yên tâm, lần này anh sẽ không điều khiển tạo ra tình huống như thế nữa.”

Tổng Tiểu Tây nghĩ nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Thời gian định là giữa trưa ngày hôm sau. Tổng Tiểu Tây cúp điện thoại sau đó chạy đến phòng ngủ, mở tủ quần áo ra ngẩn người hai phút, sau đó để quần áo yêu thích trên giường, từ giữa chọn ra bảy bộ. Tiếp theo cô lại ngẩn người hai phút, không có biện pháp như trước, đơn giản tìm tờ giấy, trên mặt viết bảy con số, sau đó xé ra đặt thành một đồng, quăng lên trên rồi tùy tay bắt một tờ.

Ngày hôm sau Tổng Tiểu Tây xuống tầng, Lý Duy Diệp đang đứng ở xe chờ cô. Nhìn thấy cô đi qua, hơi nhú mày, khỏe miệng hiện ra nụ cười thần nhiên.

Từ nhà trọ đến xe chỉ có vài bước đi bộ, nhưng mà Tổng Tiểu Tây dưới ánh mắt của anh vẫn có chút khó chịu nhẹ không thể giải thích, tay cô để trong túi áo, ngay cả cầm cũng theo bản năng chôn ở trong khăn quàng cổ. Rất nhanh Lý Duy Diệp nhìn thấu cô đang khấn trương, mỉm cười thay đổi ánh mắt, không nói nhiều trực tiếp lái xe đưa cô đến Điền Ký.

Đọc đường đến Điền Ký Tổng Tiểu Tây miên man suy nghĩ. Dựa theo mê tín thứ nhất, số bốn là số xui xẻo của cô, mà hôm nay quần áo cô mặc là chọn từ tờ giấy số bốn; dựa theo mê tín thứ hai, hôm nay cô rời giường mắt phải vẫn nháy không ngừng, hơn nữa xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng; mà dựa vào mê tín cuối cùng, trên lịch có nói, hôn nhân tình yêu nên tránh đi vào ngày hôm nay.

Nói ngắn lại, thấy thế nào hôm nay cũng không phải ngày may mắn.

Chính cô cũng không biết được tại sao mình lại suy nghĩ lung tung như vậy. Nhưng mà chờ cô đến Điền Ký, vừa nâng mắt thấy gương mặt quen thuộc của Giang Thừa Mạc, cô bỗng nhiên hiểu rõ rồi.

Giang Thừa Mạc đang đi tới từ phía đối diện cô, ánh mắt dừng trên người cô và Lý Duy Diệp, quét qua quét lại hai lần, cũng không động thanh sắc.

Cổ Tổng Tiểu Tây lại không tự chủ rụt lại, vừa định ngoan ngoãn gọi một tiếng “Anh Mạc”, chợt phát hiện anh không phải là một người, mà bên cạnh anh còn có một mỹ nữ, trang dung (trang điểm dung mạo) tinh tế, quần áo tinh xảo, tóc dài đen thẳng buông xuống, đầu cũng đội mũ đẹp như thế.

Đội Tổng Tiểu Tây thấy rõ người đằng sau, cúi đầu “A” một tiếng, hơi trừng lớn hai mắt: “Chị Tả Tiêm”.

11. Chương 11

Tả Tiêm hơi nghiêng đầu, lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Tiểu Tây, thật sự là đã lâu không gặp.”

Cô cười rộ lên giống hệt như vài năm trước, làm cho người ta liên tưởng đến cười như hoa, kiều diễm động lòng người. Sau đó ánh mắt hướng tới người bên cạnh Tổng Tiểu Tây, quay đầu nhìn xem: “Thừa Mạc, vì này là?”

“Bạn của Tổng Tây, em đã hỏi anh rồi.” Giang Thừa Mạc thản nhiên nở nụ cười, “Đây là nhị công tử Lý Duy Diệp của tập đoàn A nổi tiếng thành phố. Gần đây có hợp tác với bác Tổng.”

Chờ nói mấy câu giới thiệu xong, Giang Thừa Mạc nhìn Lý Duy Diệp, lộ ra nụ cười: “Lý công tử bàn chuyện với bác Tổng tiến triển như nào rồi?”

Lý Duy Diệp vẫn duy trì nụ cười hòa thuận vui vẻ: “Tiến triển cũng bình thường, nhưng mà Tổng tổng có rất nhiều lãnh đạo có kinh nghiệm, tôi cũng học tập được rất tốt.”

“Thì ra là như vậy.” Thái độ Giang Thừa Mạc vẫn rất hòa ái dễ gần, “Tôi còn tưởng rằng Lý công tử thấy thành phố T núi tốt sông được phong cảnh đẹp, cho nên mới chạy đến thành phố T.”

“Phong cảnh thành phố T dĩ nhiên là rất đẹp,” Lý Duy Diệp cười nói, “Đất thiêng mới có người tài, chạy bao nhiêu chuyến cũng đáng giá.”

Lúc Giang Thừa Mạc cười rộ lên giống như là cây xanh ngàn năm mới chồi lên một lần, thậm chí lông mày ánh mắt sống động hơn mười lần so với trước đây. Rõ ràng chỉ có hai người đàn ông giống như đang bàn chuyện thời tiết, Tổng Tiểu Tây lại cảm thấy sống lưng bắt đầu trở nên lạnh lẽo. Giang Thừa Mạc nói chuyện với người khác tỏ vẻ thân thiện, cũng rất ít khi lộ ra nụ cười, mà một khi đã lộ ra, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt đẹp, ngược lại giống như đao ra khỏi vỏ, là điềm báo anh sắp tức giận.

Tổng Tiểu Tây không khỏi nhớ lại mấy ngày trước mới nhìn kịch Kinh Kha giết Tần vương. Cô nhìn nụ cười như cũ của Giang Thừa Mạc, cũng không biết lúc nào thì anh lộ dao găm.

Tổng Tiểu Tây không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người, cho đến khi bị Tả Tiêm nhẹ nhàng cầm cổ tay. Cô nghiêng đầu sang, Tả Tiêm nhìn trên nhìn xuống đánh giá cô một lượt, cười lên: “Mấy năm không gặp, Tổng Tiểu Tây trở nên xinh đẹp hơn so với trước kia.”

“Nói những lời này cho em nghe quá không đúng rồi, thích hợp dành cho chị Tả Tiêm hơn.”

“Lúc trước chị đã nói việc trở về nước với Giang Thừa Mạc, xem vẻ mặt kinh ngạc vừa rồi của em, đoán là anh ấy vẫn chưa nói em biết.” Mắt Tả Tiêm cong cong cười như cũ, “Chị mua cho em một món quà nhỏ, chỉ là hôm nay không có mang bên người, chờ có thời gian chị sẽ mang cho em.”

Tâm Tổng Tiểu Tây thấp thỏm cho đến khi hai bên mỗi người đi một ngã. Lúc tách ra, khóe môi Giang Thừa Mạc vẫn nhếch lên cộng với cái nhìn dừng đọng, sau khi Tổng Tiểu Tây nhìn thấy nhân viên phục vụ dẫn anh và Tả Tiêm đi trước, suýt nữa muốn bật thốt lên một tiếng anh Thừa Mạc, lời nói đến môi đành cố gắng nhịn xuống.

Hai người bọn họ cũng vào một phòng, Tổng Tiểu Tây chống cằm mang theo vài phần không yên lòng như cũ, Lý Duy Diệp nhìn cô, bỗng nhiên cười nói: “Dù sao bây giờ cũng chưa có đồ ăn, anh thử đoán một số điều cho em nghe, em xem anh nói đúng hay sai, được không?”

“Đoán cái gì?”

“Điều đầu tiên,” anh giơ ngón trỏ, “Tả tiểu thư kia hẳn là có mối quan hệ rất thú vị với anh Thừa Mạc. Nếu anh đoán không sai, trước kia hai người họ chắc là qua lại với nhau, sau lại chia tay.”

Sức chú ý của Tống Tiểu Tây rốt cuộc cũng trở về: “Làm sao anh biết?”

“Trực giác,” Lý Duy Diệp chỉ vào mũi mình, cười, “Các em đều nói chỉ có phụ nữ mới có trực giác chuẩn, thật ra đàn ông cũng như thế. Hơn nữa anh còn đoán là anh trai của em nói lời chia tay trước, có phải hay không?”

Tống Tiểu Tây lập tức bị dọa cho ngồi thẳng người, hai tay giao ở trước ngực: “Dự đoán chính xác, bán tiên, người có thể nói cho con biết lý do họ chia tay không? Chuyện này anh Mạc vẫn không chịu trả lời con.”

“Chuyện này ta cũng có thể đoán được. Nhưng mà Phật viết không thể nói.”

Tống Tiểu Tây nghiêng người liếc anh một cái: “Trước kia, lúc anh Thẩm Dịch muốn lừa dối em nhưng trong chốc lát không tìm được lý do hợp lý, đều luôn lấy lời này lừa gạt em.”

“Thật hả?” Lý Duy Diệp càng thêm cười lợi hại, “Nhưng mà anh không giống với anh ấy. Trước kia muốn lừa Lý Duy Ngữ, chỉ dùng thường xuyên nhất một câu đó là .”

“Lý do chia tay còn chưa nói cho em biết đâu, anh không cần ý định nói lảng sang chuyện khác.”

“Tục ngữ nói, không có cái gì là miễn phí, điều kiện trao đổi của hai ta như thế nào? Anh nói lý do cho em, em đổi lại cho anh cái gì?”

“Anh muốn em tặng anh cái gì?”

Lý Duy Diệp vẫn cười cười, “Thật ra anh chưa nghĩ ra, chờ anh nghĩ xong, anh lập tức nói đáp án cho em, được chứ?”

“...”

“Anh cho rằng em không nói gì nghĩa là đồng ý.” Lý Duy Diệp thu lại nụ cười trên mặt, hắng giọng một tiếng, “Anh đoán điều thứ hai. Em nói Tả tiểu thư xuất ngoại, nhưng không biết được cô ấy đi ra ngoài mấy năm. Giờ anh nói là năm năm, năm nay cô tốt nghiệp về nước.”

Tống Tiểu Tây bắt đầu đánh giá anh một lượt: “Thật sự anh không biết chị ấy? Trước kia không phải anh là bạn cùng trường của chị ấy đi? Hay là bạn bè? Nếu không chính là kẻ thù.”

Lý Duy Diệp nghe được câu cuối bật cười: “Thật sự không phải.”

“Vậy làm sao anh biết được?”

“Chuyện này sao,” Lý Duy Diệp chậm chạp nhắm một ngụm trà, chờ cô hết kiên nhẫn mới nói cho cô biết: “Thật ra là vừa rồi anh Thừa Mạc của em nói cho anh biết.”

“...”

Tả Tiêm làm việc thật nhanh chóng, ngày hôm sau đã hẹn Tống Tiểu Tây ra ngoài. Tống Tiểu Tây vốn muốn đến sớm mười phút, không nghĩ rằng Tả Tiêm còn đến sớm hơn cô, lúc cô đẩy cửa ra vào tiệm đã thấy cô ấy nhàn nhã ngồi đọc tạp chí.

Nhớ rõ ở một cuộc nói chuyện chủ đề là về các bà vợ của Thẩm Dịch, con gái tựa như một nhà viết văn, phong cách độc đáo và ý tưởng sâu sắc mới viết tốt bài. Người con gái đặc biệt, rất dễ dàng nhận ra trong đám đông. Chỉ tiếc thế giới này hào nhoáng bên ngoài nói sơ qua nhiều lắm, có thể vừa mắt hợp duyên lại đọc hoài không chán thật sự quá ít, nhưng mà nếu anh ấy cưới vợ sẽ cưới một người ăn trăm lần mà không hỏng, kết hôn như vậy mới không phải chỉ là một nhiệm vụ, tốt xấu gì cũng mang về chút kích thích mới. (==”)

Lúc ấy Giang Thừa Mạc nghe xong, nhấp một ngụm rượu, dựa lưng vào ghế thản nhiên nói, chắc chắn là cậu cưới kẻo cao su nhân vị bạc hà.

Lập tức cười vang.

Chỉ có điều thật ra Tống Tiểu Tây cảm thấy, ngoại trừ cái cuối cùng các cái khác đều rất phức tạp. Bạn có thể dễ dàng tưởng tượng làm giả trở thành phượng hoàng, nhưng nếu làm con quạ, thì bạn chỉ có thể làm trò cười cho thiên hạ. Cái gọi là cô bé lọ lem có thể biến thành công chúa, không phải chỉ vì đôi giày thủy tinh kia, mà cô ấy còn có bộ dáng xinh đẹp. Khuôn mặt xinh đẹp mà còn có tấm lòng tốt, giống như một mâm ngũ sắc toàn món ngon, hương thơm mùi vị đầy miệng.

Tả Tiêm trước mắt chính là ví dụ tốt nhất. Không có trang sức dư thừa, ngay cả phần cũng rất mỏng, nhưng mà khoe mắt đuôi lông mày tràn đầy thần thái có che chắn cũng không được, tay phải vuốt tóc hơi rũ xuống, đường nét trên khuôn mặt nổi bật, vẻ mặt chuyên chú càng thêm xinh đẹp.

Tả Tiêm cùng với mẹ của cô Trần Thanh Hân là một loại người, thanh lịch tuyệt đẹp, giống như sự sống của một bông bách hợp. Cũng bởi vậy Tống Tiểu Tây kiên trì cho rằng Tả Tiêm rất hợp với Giang Thừa Mạc, ví dụ như cách cư xử thập toàn thập mỹ, thái độ cẩn thận tỉ mỉ, cũng với vẻ mặt kiêu ngạo thản nhiên.

Tống Tiểu Tây đi đến, Tả Tiêm phát hiện ngẩng đầu lên, giơ tay gọi nhân viên phục vụ, cười vui vẻ với cô: “Em muốn uống gì? Năm năm trước Tống Tiểu Tây thích uống trà sữa, giờ thì sao?”

“Cho em một cốc nước trắng là được rồi.” Tống Tiểu Tây ngồi xuống liền nâng cằm bắt đầu than thở: “Chị quay trở lại, em đoán chừng sẽ không có một ngày tốt đẹp. Cái đó, Giang Thừa Mạc luôn bắt bẻ đối với em, ngày ngày đều nói em chỉ là người ngốc nghếch, mọi lễ nghi học vào bụng như đổ vào động không đáy, hiện tại so với chị, đoán chừng toàn thân cao thấp của em chắc cả xương cốt cũng không đủ tư cách.”

“Làm sao có thể? Anh Thừa Mạc của em đối với ai cũng không bao giờ thiên vị như đối với em. Chị rất ghen tị chị không có một người anh trai như thế.” Tả Tiêm vừa nói vừa lôi ra một hộp quà nho nhỏ, “Đây là đồ vật nhỏ chị mua cho em, mong em không ghét nó.”

Tống Tiểu Tây cẩn thận nói cảm ơn, “Bây giờ em có thể mở ra sao?”

“Đương nhiên.”

Bên trong là một chiếc nhẫn cực kỳ tinh xảo, hình dáng và màu sắc rất đẹp. Tống Tiểu Tây đeo lên vừa như in, Tả Tiêm nhìn khe cười nói: “Lúc ấy chị hỏi Thừa Mạc kích cỡ ngón tay em, quả nhiên là vừa vặn. Thật ra dùng cái này làm quà tặng không thích hợp, nhưng lúc ấy chị ở quầy nhìn thấy rất thích, nghĩ rằng chắc em cũng thích, cuối cùng vẫn không nịn được mua về.”

“Em có thể hỏi chị một câu được không, chị có tặng quà anh Thừa Mạc sao? Bình thường nghĩ muốn báo đáp tặng anh ấy một chút đồ, cũng không biết nên mua quà gì cho thích hợp.”

“Quà tặng em mua cho anh ấy phải rất dễ dàng mới đúng. Bình thường anh ấy dùng đồ luôn cố định, em xem rồi mua những thứ anh ấy thường dùng là được rồi. Chỉ cần không phải quá giới hạn, anh ấy chắc chắn không thể chối bỏ quà tặng của em, nếu không chính là chối bỏ thưởng thức của anh ấy. Cái này gọi là gây ông đập lưng ông.” Tả Tiêm mỉm môi cười, “Nói điều này, chị chợt nhớ tới, ngày hôm qua Lý Duy Diệp đi cùng em, không chỉ là người hợp tác với bác Tống mà thôi hả?”

“Hai chúng ta là bạn cùng trường, anh ấy cũng coi như là học trưởng của em.”

Tả Tiêm cúi đầu uống một ngụm, cười cười, “Chị biết rồi.”

Hai ngày gần đây Tống Tiểu Tây thực sự quá nhàn rỗi, nếu như có thể bỏ qua hai chú chó trong nhà không hợp nhau thỉnh thoảng sủa um lên khiến người khác phiền lòng. Cô chọc chọc đầu Mật Lị, lại chọc chọc đầu Cáp Đa, vẻ mặt phiền chán: “Như thế nào em không tự giác giống như chủ của em hả? Đối đãi với bạn khác giới phải quan tâm dịu dàng kiên nhẫn em hiểu không? Mỗi ngày gào thét với Mật Lị, em đang khoác da của chó ngao Tây Tạng sao?”

Mặc dù Tống Tiểu Tây lặp đi lặp lại, Cáp Đa vẫn làm theo ý riêng của mình. Ngày thứ ba liên tiếp Tống Tiểu Tây bị đánh thức vì tiếng kêu thảm thiết của Mật Lị rốt cuộc không chịu nổi nữa, gọi điện thoại cho Giang Thừa Mạc để mang Cáp Đa qua.

Lúc Tống Tiểu Tây ôm Cáp Đa tới căn hộ vừa được đổi mới của Giang Thừa Mạc đã là giữa trưa. Cửa nhà vừa mở, đầu tiên đã ngửi thấy mùi thịt nướng. Cáp Đa giẫy khởi cái ôm của cô chạy thẳng tới phòng bếp, Tống Tiểu Tây thay dép lê cũng đuổi theo.

Giang Thừa Mạc đang cong người đối phó đĩa salad cá hồi trong tay, còn cách đó không xa có một đĩa dê nướng đang tỏa hương bốn phía, chắc chắn đây là nguồn gốc mùi thịt trong phòng. Cáp Đa hưng phấn chống chân trước về phía bàn đựng đĩa dê nướng kia vẫy đuôi không ngừng, Giang Thừa Mạc đối với người và chó mới tới này không nói gì cả, làm hết sức chăm chú ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

Giang Thừa Mạc vẫn rất thích hưởng thụ, không ủy khuất thói quen của mình. Trước kia Thẩm Dịch từng nói chỉ cần Giang Thừa Mạc vui lòng, thì đồ ăn làm ra nhất định là ngon nhất trên thế gian. Bình thường khẩu vị anh rất hay bắt bẻ, đến khi tự mình động thủ thì đã ngon lại càng ngon hơn. Lúc hăng hái lên, chỉ vì một gói đồ gia vị mà anh có thể đi ô tô từ phía Nam thành phố chạy đến phía Bắc thành phố. Nhà họ Giang, đã không làm thì thôi, mà đã làm thì phải tốt nhất.

Cho dù địa điểm là phòng bếp, cho dù giờ phút này Giang Thừa Mạc còn đeo tạp dề, anh vẫn hình thành một loại phong thái bình tĩnh. Tổng Tiểu Tây bước nhỏ đi qua, cách đĩa thịt dê khoảng một thước thì Giang Thừa Mạc chậm rãi mở miệng: “Thịt dê là phần ăn một người, không có của em.”

“Có người chiêu đãi khách đến nhà như vậy sao?”

“Em được tính là khách à? Khi nào anh nói em có thể ở lại ăn cơm trưa?”

“Em cứ ăn thì anh có thể làm gì?”

Giang Thừa Mạc ngừng tay, nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Em dám?”

“Chuyện này có gì không dám. Em ăn vào bụng em, anh cũng không thể dùng dao moi ra được.”

Lời tuy nói như vậy nhưng Tổng Tiểu Tây vẫn không dám ngỗ nghịch với Giang Thừa Mạc, đành ngượng ngùng thu móng vuốt đang vươn tới đĩa thịt dê về.

“Anh nướng thịt dê mất bao lâu? Năm giờ?”

“Salad anh dùng nước cà rốt? Lần trước không phải anh nói dùng nước chanh có vẻ tốt hơn sao?”

“Tại sao anh không nói? Cầm điếc à?”

“Thật sự anh không quan tâm em tới ăn cơm trưa với anh sao? Một bầu trời trong xanh thời tiết nắng đẹp, anh ăn cơm một mình rất cô đơn, Cáp Đa sẽ không nói tiếng phổ thông, em cùng anh ăn uống hưởng thụ mỹ vị mới là sự lựa chọn đúng.”

Cho dù cô ở phía sau nói miệng đắng lưỡi khô, Giang Thừa Mạc vẫn chẳng quan tâm như trước, người vừa làm xong salad lại bắt tay vào nấu cháo hải sản. Tổng Tiểu Tây kéo ghế dựa ngồi ở phía sau anh, hai tay chống má ỉu xiu buồn bã, nhìn anh thêm nước vào nồi, đang muốn xúc động trưa hôm nay khẩu vị thật tốt, trong đầu bỗng nhiên điện quang hỏa thạch (*) sáng tỏ, rất nhanh lại đi qua lần nữa, hơn nữa còn ôm lấy cánh tay của anh.

(*) Điện quang hỏa thạch: là chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.

Cô cuốn lấy anh giống như kén tằm, Giang Thừa Mạc tránh hai lần không thành công, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Buông tay.”

“Không buông.” Tổng Tiểu Tây cười tủm tủm ngửa mặt nhìn anh. “Một mình anh ăn nhiều như vậy sao?”

Giang Thừa Mạc vẫn không đổi sắc mặt như cũ: “Thừa cho Cáp Đa.”

12. Chương 12

Cuối cùng Giang Thừa Mạc mang đĩa dê nướng dành ột người ăn ra mâm. Năm giờ nướng khiến thịt dê ngon đến tuyệt hảo, ngon đến mức mà Tổng Tiểu Tây ăn xong vẫn còn nhìn về phía đối diện thèm nhồm dãi,

ánh mắt của cô nhìn chăm chăm Giang Thừa Mạc, mãi hai phút sau người đó mới nâng mắt nhìn cô, sau đó đẩy đĩa ăn của mình tới trước mặt cô.

Cơm nước no nê, trong lúc rảnh rỗi, Tống Tiểu Tây đề nghị chơi bài. Thật ra thì cô từng từ chối chơi loại bài này với Giang Thừa Mạc, bởi vì trí nhớ của anh lớn mạnh, còn vận dụng chiến thuật tâm lý rất tốt, Tống Tiểu Tây chơi với anh luôn luôn thua, vẫn không có cơ hội trở mình. Nhưng mà hôm nay chơi trò này còn thêm phần mạo hiểm, loại trò chơi này Tống Tiểu Tây chỉ có thể dựa vào vận khí của mình để giành phần thắng, còn nữa, Giang Thừa Mạc là người gần như không có bí mật không thể nói, cũng không sợ trừng phạt; mà loại tâm tư bí hiểm của Giang Thừa Mạc có thể khai thác được thì cảm giác tuyệt vời đến mức nào, vì vậy, nếu xét theo điều này, cô không những không mất gì, mà còn thu được lợi nhuận.

Ở trong phòng khách ấm áp hai người lập ổ trên thảm, Giang Thừa Mạc một chân duỗi một chân cong, một tay đặt trên đùi, dựa lưng vào ghế nhìn cô tráo bài, ánh mắt rơi trên ngón tay cô, chợt mở miệng: “Chiếc nhẫn là Tả Tiêm đưa?”

“Rất đẹp phải không?” Tống Tiểu Tây quơ quơ ngón tay trước mặt anh, “Tại sao chị ấy trở lại anh cũng không nói với em một tiếng? Hai người nếu đã cùng ra ngoài ăn cơm, quan hệ muốn tiến thêm một tầng nữa chứ?”

“Cái gì tiến thêm một tầng? Trước kia anh có quan hệ gì với cô ấy?”

“Anh không cần nói sang chuyện khác.”

Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, nói: “Em ra ngoài ăn cơm với Lý Duy Diệp, anh đi ăn với Tả Tiêm em còn không rõ tình trạng gì sao?”

Tống Tiểu Tây nhe răng lại, đành phải chia bài: “Bắt đầu bắt đầu.”

Ván đầu tiên Tống Tiểu Tây thua, Giang Thừa Mạc không chút để ý mở miệng: “Một cộg một bằng mấy?”

“...” Vốn Tống Tiểu Tây đang ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn anh, giờ khí thế đầy mình đều xẹp xuống, “Anh đùa em à? Hiện tại anh đặt câu hỏi đơn giản cho em, đợi lát nữa em cũng đặt câu hỏi đơn giản cho anh sao? Em sẽ không nường tay đâu.”

Giang Thừa Mạc ném một lá bài, nói: “Từ khi nào em lại có ý tưởng lòng vòng quanh co như vậy?”

Mắt của anh như gió đảo tới, Tống Tiểu Tây lập tức tạo tay thành hình chữ thập ở trán: “Ván tiếp theo.”

Ván thứ hai Giang Thừa Mạc thua, Tống Tiểu Tây ha ha cười một tiếng, khoanh tay trước ngực hỏi: “Anh từng ăn nằm một giường với phụ nữ sao?”

Động tác uống nước của Giang Thừa Mạc hơi dừng lại, liếc mắt nhìn cô một cái. chậm rãi nói: “Em đúng là sống chết không kiêng kị gì.”

Tống Tiểu Tây rung đùi đắc ý: “Nói rằng có thể hỏi bất cứ vấn đề gì, trước đó anh cũng đã đồng ý.”

“Anh từ chối trả lời.”

“...” Tống Tiểu Tây nhịn xuống khinh bỉ dục vọng của anh, chậm rãi nói khẽ, “Trái với quy tắc không tốt lắm đâu.”

“Có thể hỏi bất cứ vấn đề gì,” Giang Thừa Mạc ném bài ra, “Anh không nhất định phải trả lời.”

“...”

Ván thứ ba Tống Tiểu Tây lại được hỏi, cô suy nghĩ một chút, nói: “Lý do chân chính anh chia tay với Tả Tiêm là gì?”

“Làm sao em bắt quái như vậy?”

“Hôm nay anh mới biết à?”

Giang Thừa Mạc còn muốn nói nữa, điện thoại bên tay vang lên. Anh nhìn màn hình một chút, lại vừa liếc nhìn Tống Tiểu Tây, trực tiếp cầm di động đi ra ban công. Tống Tiểu Tây rất muốn nghe lén, nhưng giọng nói Giang Thừa Mạc trầm thấp, cô có tập trung hết tinh thần, lỗ tai dựng lên cũng chỉ nghe loáng thoáng

được vài chữ, ví dụ như “Không cần”, lại ví dụ như “Tính”, lại ví dụ nữa “Vậy được”, không có một câu giá trị, nghe cả nửa buổi cũng không có biện pháp moi được tin gì.

Cuối cùng Giang Thừa Mạc quay lại, ngồi xuống nói: “Buổi tối đi tụ họp với anh.”

“Đi đâu? Với ai?”

“Quán bar Lam Sắc. Đều là người em biết.”

Người Giang Thừa Mạc quen biết thì Tống Tiểu Tây cũng quen biết, trên cơ bản bọn họ đều lớn lên cùng với những người kia. Tống Tiểu Tây còn muốn hỏi chi tiết cuộc gặp gỡ, Giang Thừa Mạc đã rút lá bài mới, Tống Tiểu Tây lập động thủ cướp lại bài: “Anh không cần không nói đạo lý được không? Vấn đề vừa rồi anh vẫn chưa trả lời đấy.”

Giang Thừa Mạc giơ bài lên cao để cô không với tới, chậm rãi liếc nhìn cô một cái, khuôn mặt không chút thay đổi: “Chậm.”

“...”

Tiếp theo vận khí của Tống Tiểu Tây không thấy tốt gì nữa. Mỗi ván cô đều thua, mà yêu cầu của Giang Thừa Mạc quả thực nhàm chán đến quá đáng: “Kể tên hai mươi bốn điều kiện năng lượng mặt trời”(1)

(1) Hai mươi bốn điều kiện năng lượng mặt trời (tiếng Anh là 24 solar terms mình không biết dịch là gì nên cứ giữ nguyên bản cv): Lập xuân (ngày 4, 5 tháng Hai), Vũ thủy (ngày 18, 19 tháng Hai), Kinh trập (ngày 5, 6 tháng Ba), Xuân phân (ngày 20, 21 tháng Ba), Thanh minh (ngày 4, 5 tháng Tư), Cốc vũ (ngày 20, 21 tháng Tư), Lập hạ (ngày 5, 6 tháng Năm), Tiểu Mãn (ngày 21, 22 tháng Năm), Mang chủng (ngày 5, 6 tháng 6), Hạ chí (ngày 21, 22 tháng Sáu, là ngày dài nhất và đêm ngắn nhất trong năm), Tiểu thử (ngày 7, 8 tháng Bảy), Đại thử (ngày 22, 23 tháng Bảy, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc), Lập thu (ngày 7, 8 tháng Tám), ẩm thử (ngày 23, 24 tháng Tám), Bạch lộ (ngày 7, 8 tháng Chín), Thu phân (ngày 23, 24 tháng Chín), Hàn lộ (ngày 8, 9 tháng Mười), sương giáng (ngày 23, 24 tháng Mười), Lập đông (ngày 7, 8 tháng Mười một), Tiểu tuyết (ngày 22, 23 tháng Mười một), Đại tuyết (ngày 7, 8 tháng Mười hai), Đông chí (ngày 21, 22 tháng Mười hai), Tiểu hàn (ngày 5, 6 tháng Một), Đại hàn (ngày 20, 21 tháng Một) – vừa tra vừa gõ, xong mà hoa mắt luôn >””

13. Chương 13

Lý Duy Diệp dễ dàng nói ra khỏi miệng, nét mặt Tống Tiểu Tây lập tức trở nên sững sờ. Anh một tay chống cằm cười khê, đợi trong chốc lát, nét mặt Tống Tiểu Tây vẫn sững sờ như trước.

Theo lẽ thường mà nói, rõ ràng người tỏ tình là Lý Duy Diệp, nhưng anh so với người bị tỏ tình là cô còn thoải mái hơn. Lòng bàn tay Tống Tiểu Tây đỏ mề hôi, ánh mắt mờ mịt tìm khăn giấy nhưng không được, không thể làm gì khác hơn là chống cằm tiếp tục ngẩn ngơ.

Cô chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ phát triển như vậy, Lý Duy Diệp vẫn nhìn cô, chậm rãi bổ sung một câu: “Anh rất nghiêm túc. Không cần em nói với anh một câu kinh điển ‘Anh đang nói đùa sao?’, anh sẽ không biết nói tiếp như nào.”

Sau một lúc lâu Tống Tiểu Tây mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thế còn Trịnh Yên Yên?”

“Hà?” Về mặt Lý Duy Diệp dừng lại, tiếp theo là không biết nên khóc hay cười, “Trịnh Yên Yên chỉ là họ hàng xa của anh thôi.”

“Là bà con xa ba đời không quan hệ huyết thống?”

Lý Duy Diệp cúi đầu, lấy tay che miệng ho khan một tiếng, sau đó giơ tay kia lên quơ quơ trước mặt cô: “Tống tiểu thư?”

Tống Tiểu Tây cũng ho khan một tiếng, cúi đầu thái bít tết một lần nữa: “Xin lỗi.”

“Thừa lúc em chưa từ chối, anh nghĩ rằng nên giao bán càng sớm càng tốt về bản thân mình.” Anh thấy cô cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thả khăn ăn vào một bên, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Kết giao với anh rất có lợi. Ví dụ đưa đón em đi học, ăn cơm dạo phố chơi game với em, em ngã bệnh chỉ cần một cuộc điện thoại sẽ có người đến chăm sóc, ngoài ra có thể khoe khoang ngẩng đầu ưỡn ngực với bạn học về hạnh phúc của mình; hoặc là lúc em gặp vấn đề khó khăn, anh nghĩ anh có thể từ một góc độ khác giúp đỡ em, gợi ý cho em vài biện pháp; hai chúng ta còn học chung một ngành cùng một trường, nếu như chẳng may em gặp phải chướng ngại gì, anh cũng có thể giúp đỡ; cuối cùng, nếu em muốn gặp Trịnh Yên Yên trong lời đồn, cũng có thể thuận tiện thông qua anh.”

“Về phần anh đẹp trai biết chăm sóc người khác như này, anh cũng không muốn nói nhiều.” Nói đến đoạn sau anh cũng nhin không được để lộ ra nụ cười, “Dù sao em cũng không chán ghét anh không phải sao?”

Tổng Tiểu Tây nhìn anh: “Anh thích em ở chỗ nào?”

Nhìn nụ cười của anh, vẫn đơn thuần nhẹ nhàng. Tổng Tiểu Tây đành phải cúi đầu tiếp tục thái bít tết, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Xin để em suy nghĩ một chút, có thể chứ?”

“Đương nhiên.” Lý Duy Diệp lại cầm dao nĩa lên lần nữa, “Hôm nay quả thật anh đột nhiên nói điều này nhưng cũng mong em để ý tới nó.”

Ngày thứ hai Tổng Tiểu Tây đi học, cho đến tận trưa vẫn ngẩn ngơ. Chờ khi giáo sư trên bục giảng gọi tên Tổng Tiểu Tây, Nguyễn Đan Thanh đá một cước phía dưới cô mới tỉnh táo lại, sau khi máy móc trả lời theo hướng dẫn của Nguyễn Đan Thanh, Nguyễn Đan Thanh nhỏ giọng nói: “Mình cứ tưởng rằng cậu ngồi hóa đá luôn chứ.”

“Cậu mới hóa đá đấy.”

Nguyễn Đan Thanh cười khúc khích: “Bạn nam phía sau đang nhìn cậu kìa.”

Tổng Tiểu Tây không quay đầu lại, nhúu mày tức giận: “Cậu có thể dùng tiểu xảo mới mẻ khác được không?”

Hai tay Nguyễn Đan Thanh chống má nhìn bảng đen, môi mấp máy nói: “Rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

Tổng Tiểu Tây nghĩ nghĩ, cắn môi: “Nếu, đây là mình nói nếu, từ hôm nay trở đi mình kết giao với Lý Duy Diệp, cậu nghĩ sao?”

Nguyễn Đan Thanh không nói gì mười giây, sau đó đột nhiên bình tĩnh nói: “Anh ấy tỏ tình với cậu?”

Tổng Tiểu Tây nằm ở trên bàn, vùi đầu xuống thở dài.

“Anh ấy tỏ tình với cậu cậu tức giận cái gì? Hoa đào của cậu có khi nào tốt như này đâu?”

“... Mình, cuối cùng mình vẫn cảm thấy có điều khó hiểu.”

“Có cái gì khó hiểu? Chẳng qua là kết giao thôi mà. Từ khi kết hôn đến bây giờ, vợ của tổng giám đốc họ Tập thành phố T, người ta cũng không phải vẫn tốt sao. Trước đó không lâu đã sinh quý tử rồi đó.”

Tổng Tiểu Tây nhin không được nhắc nhở cô: “Hai người bọn họ đã ly hôn đâu, cậu quên à?”

Nguyễn Đan Thanh phớt lờ cô theo thói quen: “Mặc dù mình vạn phần ủng hộ anh Thừa Mạc của cậu, nhưng nếu như cậu ở cùng một nơi với Lý Duy Diệp, mình cũng không phản đối. Cậu nghĩ lại xem, Lý Duy Diệp muốn tài có tài, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn vàng có vàng, điều kiện như vậy có khác gì so với anh Thừa Mạc của cậu? Không phải cậu nói anh ấy chăm sóc dịu dàng lại khéo hiểu lòng người sao, nếu có thể có một người bạn trai ăn cơm, đi dạo phố, chơi game cùng cậu, lại hạnh phúc cùng nhau tản bộ, sẽ giúp đỡ cậu các vấn đề, sẽ giới thiệu Trịnh Yên Yên cho cậu... Cậu còn không hài lòng ở chỗ nào nữa?”

Tổng Tiểu Tây thở dài lần nữa, nghiêng đầu nhìn cô: “Lời cậu nói giống y như lời của Lý Duy Diệp. Không phải cậu là thuyết khách do Lý Duy Diệp phái tới đấy chứ?”

Hai ngày nay Tổng Tiểu Tây vẫn theo một lộ trình, đi đến trường học, tan học về nhà. Cô vốn trông cậy sau này có thể làm con rùa rụt đầu, không ngờ trưa hôm đó nhận được điện thoại của Thẩm Dịch, nói muốn mời cô cùng đi chơi bóng.

Tật xấu của Thẩm Dịch người này chỉ nhiều chứ không ít hơn so với Giang Thừa Mạc, tính sạch sẽ của anh còn nghiêm trọng hơn so với Giang Thừa Mạc, hơn nữa còn sạch sẽ quá mức khiến người khác cảm phần. Thẩm Dịch bài xích tất cả các hoạt động làm chảy mồ hôi, vì vậy môn thể thao mà anh cảm thấy hứng thú chỉ có golf và bơi lội. Thật không ngờ hôm nay anh lại rủ cô đi đánh tennis.

Lúc Tống Tiểu Tây chui vào xe của anh thì có mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập mũi, Tống Tiểu Tây nhìn anh một thân nhẹ nhàng khoan khoái, không nhịn được chế giễu: “Không phải anh là người lười vận động sao? Mang vợt tennis sao? Đúng rồi, anh biết đánh tennis sao?”

“Em nói ai lười vận động? Thể lực của anh thể thôi nhưng rất tốt.” Thẩm Dịch lười biếng rẽ sang đường khác, trên mặt cũng mang theo nụ cười lười biếng, “Hơn nữa dù anh không hay đánh tennis, nhưng kỹ thuật cũng không tệ lắm.”

Tống Tiểu Tây cười nhạo một tiếng: “Chỉ là hào nhoáng bên ngoài thôi hả?”

Thẩm Dịch nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Dù sao, khẳng định là hơn em.”

Tống Tiểu Tây vẫn rất khinh bỉ nhìn anh: “Anh bị ai sai đi? Bản thân anh chắc chắn sẽ không chủ động đi đánh tennis.”

“Đương nhiên là mỹ nhân Lý Duy Ngữ sai bảo thì anh mới cam tâm tình nguyện.” Thẩm Dịch cà lơ phát phơ nghiêng đầu, “Chỗ đánh tennis cách khách sạn của cô ấy không xa, cô ấy đi bộ qua, anh tới đón em.”

Hiện tại Tống Tiểu Tây hết sức miễn cảm đối với họ Lý, huống chi Lý Duy Ngữ là em gái Lý Duy Diệp. Lúc này trái tim đột nhiên nhảy dựng lên, nói: “Khi nào anh qua lại với Lý Duy Ngữ rồi hả?”

Lúc này đến phiên anh giễu cợt cô: “Làm ơn, tiểu thư Tống Tiểu Tây thân ái, người ta cũng là đại diện đến từ thành phố T.”

“Không phải người liên hệ là ba của em sao?”

Thẩm Dịch thở dài: “Ba em không chịu được rượu thịt phong phú và cái lạnh, nên đã nhường cho kẻ nghèo hèn là anh đây. Nói như vậy em hiểu chứ?”

“Anh được coi là người nghèo à, là nhà tư bản có lãi kèch xù.” Giọng nói Tống Tiểu Tây ngày càng nhỏ, nhú mi nhìn về phía trước, một lát sau bỗng giữ cửa xe, “Em không đi được không?”

Thẩm Dịch nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt giống như đang nhìn quái vật: “Em nói ngược lòng mình hả?”

“Anh nói là thầy giáo tìm em. Dừng xe.”

Thẩm Dịch không phản ứng: “Đây là cầu vượt, dừng xe cái gì. Lý Duy Ngữ trên chộc em?”

“Không có.”

“Vậy là anh trai cô ấy trên chộc em?”

Lông mi Tống Tiểu Tây run run, “Không có.”

“Nói dối. Cái hôm sinh nhật đó, Thừa Mạc nói với anh rằng gần đây em với Lý Duy Diệp luôn cùng đi chơi.” Tầm mắt Thẩm Dịch đảo từ tóc sang đến khuôn mặt của cô, chợt lộ ra một nụ cười bí ẩn, ngón trỏ bắt đầu có tiết tấu gõ gõ vô lăng, “Em để anh suy nghĩ. Chắc hẳn là anh không đoán sai, hai ngày trước Lý Duy Diệp tỏ tình với em hả?”

“...”

“Anh thật sự đoán đúng hả?” Thẩm Dịch cười khế, đôi mắt hoa đào ánh lên tia ranh mãnh: “Em đồng ý anh ta chưa?”

“Làm sao anh đoán được?”

“Trước tiên em nói cho anh biết em đồng ý chưa?”

“...”

Thẩm Dịch tặc lưỡi: “Anh Thừa Mạc thân ái của em có nhiều ưu điểm như vậy, xem ra em không học được cái gì. Chỉ có đến chết vẫn mạnh miệng, lại cố tình học được trò giỏi hơn thầy.”

“Anh nói tử tế thì không sống được sao?”

“Nói cái gì không tốt?” Thẩm Dịch nói chậm chạp từ từ, còn cố tình học theo giọng điệu của cô, “Anh trai của Lý Duy Diệp là Lý Duy Đang, từ năm trước ông cụ nhà họ Lý bắt đầu tái phát bệnh cũ, hai anh em nhà này nội chiến gay gắt, đều ở đây vội vã tìm trợ giúp bên ngoài. Nhìn vẻ mặt em cũng biết trợ giúp bên ngoài mà Lý Duy Diệp tìm thì rơi trên đầu em. Em thật sự thích anh ta thì rất tốt, cuối cùng tất cả mọi người đều vui vẻ. Nếu không có cảm giác cũng không muốn có quan hệ với anh ta, thì người hòa thân chính là anh. Người mà em gái vẫn luôn ủng hộ là Lý Duy Diệp.”

Thẩm Dịch suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nhìn cô, nụ cười vẫn nhẹ nhàng ung dung: “Nhưng mà anh hi vọng người kết thân là em. Dù sao anh đối với Lý Duy Ngữ cũng như là thổ đối với thịt heo, vạn năm bồi dưỡng tình cảm cũng không ra cái gì.”

“...”

Tống Tiểu Tây nhìn chằm chằm anh không chớp mắt, giống như muốn nhìn thủng cả người anh. Mũi mông của Thẩm Dịch khê cong lên: “Cái người này nhìn anh làm gì? Em cảm thấy Lý Duy Diệp không giống loại người anh nói sao?”

Tống Tiểu Tây cắn răng nói: “Em cảm thấy xe lửa chạy đầy miệng anh, hoàn toàn không có tuyến đường tiêu chuẩn đạo đức.”

Thẩm Dịch cười phì một tiếng, nghiêng đầu nhìn đường, chậm rãi nói tiếp: “Được rồi, vừa rồi đúng là anh lừa em. Bảy năm trước Lý Duy Diệp tự lập rời thành phố, nghe nói anh ta là người anh khoan dung ôn hòa, anh trai như cha, quan hệ ba anh em nhà người ta tốt lắm, kiểu anh em tàn sát nhau đó em xem trên TV là được. Nhưng mà Lý Duy Diệp có ẩn tượng đối với em là thật, nếu không tại sao anh lại có thể đoán được anh ta sẽ tỏ tình với em? Chỉ là anh thực sự không hiểu, người như kia làm sao có thể coi trọng cái người này nhỉ? Trừ muốn hôn ra anh không thể nghĩ ra lý do nào khác.”

“...” Tống Tiểu Tây từng từ từng chữ được phun ra từ kẽ răng, “THẨM... DỊCH!”

Cô đang muốn nhào qua, Thẩm Dịch chợt tăng tốc, ngay lập tức Tống Tiểu Tây ngã trái ngã phải đụng vào cửa sổ xe. Cô xoa cái ót cắn răng ngồi dậy, Thẩm Dịch đã sớm đổi lại nụ cười vô tội: “Trên xe buồn chán à, trên chọc người đều không được. Thật là không đúng lúc.”

“...”

Phong cách nói chuyện của Thẩm Dịch luôn luôn ưu nhã, mặc dù trong cuộc chơi tennis anh vô cùng ghét, nhưng vẫn tươi cười sáng lạn với người đẹp còn hơn cả cô. Lý Duy Ngữ một thân thể thao, đôi mắt cong cong sáng long lanh, giọng nói nhẹ nhàng giới thiệu người bên cạnh: “Vừa rồi tôi suy nghĩ không thấu đáo lắm, quên mất một nam hai nữ không dễ đánh, nên tạm thời mang anh trai của tôi đến đây, mọi người sẽ không để ý chứ?”

Thẩm Dịch nhìn lướt qua Tống Tiểu Tây đang hóa đá đứng im tại chỗ, vẫn cười kiểu xuân phong hoán vũ: “Tất nhiên là không.”

Tống Tiểu Tây nhìn về phía Lý Duy Diệp đang cười với mình, cùng nở nụ cười tiêu chuẩn đáp lại, sau đó thở dài một hơi dưới đáy lòng.

Khách quan mà nói, Thẩm Dịch chán ghét tennis, nhưng tư thế chơi bóng của anh thật đẹp. Nhảy đánh nhanh nhẹn, đón bóng vững vàng, cùng với Lý Duy Ngữ thật đúng là rất đẹp. Chẳng qua chuyện này Tống Tiểu Tây không rảnh bận tâm, vì bây giờ Lý Duy Diệp đang ngồi cạnh cô, cô đang khẩn trương căng thẳng như một khúc gỗ.

Lý Duy Diệp không mở miệng, Tống Tiểu Tây cũng không biết mở miệng như nào. Vì thế không khí tiếp tục trở nên quỷ dị. Căn nhắc cả buổi, cuối cùng Tống Tiểu Tây thấp giọng nói một câu: “Lý Duy Diệp.”

Anh quay đầu lại, nghiêng tai lắng nghe lời cô, Tống Tiểu Tây không đối diện ánh mắt của anh, chỉ nhìn trận đánh tennis phía xa xa, từ từ nói: “Lần đầu lui tới, mong anh chăm sóc.”

Lý Duy Diệp ngẩn ra, rất nhanh cười rộ lên, cúi đầu nhìn cô kỹ hơn, nhẹ giọng nói: “Cám ơn, đây là vinh hạnh của anh.”

Lời không được tự nhiên vừa ra khỏi miệng, sau đó việc ở chung liền dễ dàng hơn rất nhiều. Chỉ chốc lát sau, hai người đã bị Lý Duy Ngữ bắt lên sân đấu, nam nữ kết hợp chơi, sau mấy hiệp trước, Thẩm Dịch một tay chống nạnh, tay kia cầm cây vợt tennis một cách lười biếng, cách lười không khách khí nói rằng không có Giang Thừa Mạc trấn giữ, Tổng Tiểu Tây giống như cá không bị rút sống lưng, xiêu xiêu vẹo vẹo không có sức sống.

Người không có sức sống Tổng Tiểu Tây quay đầu nhìn Lý Duy Diệp, anh cười trấn an cô, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì. Một lát sau Lý Duy Ngữ cùng Tổng Tiểu Tây nghỉ ngơi, chỉ còn lại Thẩm Dịch và Lý Duy Diệp đánh tennis, vừa rồi Lý Duy Diệp chậm chạp nhân tận giờ bắt đầu phát lực, ánh mắt luôn mang nét cười dịu dàng giờ tràn đầy tài năng, chiêu nào chiêu ấy sắc bén khiến Thẩm Dịch không còn thời gian để thở, sau vài hiệp, Thẩm Dịch mồ hôi đầm đìa, mệt không nói ra được từ nào.

Lúc nghỉ ngơi Lý Duy Diệp ân cần cầm khăn mặt chạy đến chăm sóc anh trai, Thẩm Dịch ngồi xếp bằng ở bên cạnh sân bóng, nhận chai nước Tổng Tiểu Tây đưa tới, liếc mắt nhìn cô: “Em và Lý Duy Diệp có chuyện biến gì thế, tại sao quan hệ vừa rồi lại tốt như vậy? Còn cùm đầu vào nhau nói chuyện.”

Tổng Tiểu Tây khoanh tay từ trên cao nhìn anh, học giọng nói hết sức nhẹ nhàng băng quơ của anh: “Bởi vì em vừa nãy đã đồng ý qua lại.”

Thẩm Dịch phun một ngụm, toàn bộ nước bắn ra ngoài.

“Em nói đùa à?” Anh vừa lau nước vừa nói: “Vậy anh Thừa Mạc của em phải làm sao?”

Trong lời nói Tổng Tiểu Tây ẩn chứa tức giận: “Anh mới hay nói đùa, đến tột cùng anh có để yên không? Làm thế nào thì anh mới thôi trò gán ghép em với anh ấy?”

Thẩm Dịch chăm chú nhìn cô một lúc, vài giây sau xoa trán, ném khăn mặt tới một bên: “Quên đi. Dù sao thiếu gia ta cũng thật sự lảm chuyện, mặc kệ tam giác tình yêu của các người, à không, tứ giác tình yêu. Chỉ có các người phiền lòng thôi, ta cũng ngại quẩn.”

Sau đó dừng lại, bổ sung một câu: “Lý Duy Diệp vừa rồi lợi dụng việc công để trả thù, bảo sao đánh không lưu tình nể mặt như vậy. Tiểu tử này thật đáng ghét.”

Vào ban đêm, Tổng Tiểu Tây rửa mặt xong đang nằm trên giường, bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng. Nghĩ lại một chút, lần trước cô đáp ứng lời thổ lộ đầu tiên không có ngại ngùng như lần này, người nọ thổ lộ ở lễ tình nhân, đầu óc cô trống rỗng mấy giây thì gật đầu đồng ý. Lúc ấy cô còn nghĩ rằng làm nữ sinh thì phải thẳng thắn thì mới đặc biệt, mới là phong cách riêng của mình. Nhưng đạo lý ấy duy trì không tới bốn năm.

Lúc trước cô không đồng ý Lý Duy Diệp thì cảm thấy bất an, đồng ý rồi thì lại thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

Cô lẩn qua lẩn lại mấy vòng trên giường, sau đó mở album ảnh ra xem để giết thời gian, trang đầu tiên là ảnh cô mới sinh, tiếp theo là Giang Thừa Mạc ôm cô đang đeo tã, trên khuôn mặt đều là sự không kiên nhẫn. Đến khi cô năm tuổi thì có một bức ảnh ba gia đình Thẩm Tổng Giang. Tấm ảnh này rất buồn cười, tất cả mọi người đều đã cười, chỉ có khuôn mặt cô vương đầy nước mắt, người đứng bên cạnh dù không tình nguyện nhưng vẫn phải cầm một chiếc khăn tay lau nước mắt cho cô - Giang Thừa Mạc, nhưng Tổng Tiểu Tây đáp lại là dấm nát giày anh, còn hung tợn trừng mắt với anh. Tóm lại bộ dáng hai người giống như hận thù truyền kiếp.

Thật ra, trước khi Giang Thừa Mạc học sơ trung rất thích bắt nạt cô, anh thường xuyên véo mũi để cô không thể thở được. Anh tuổi còn nhỏ, không dễ dàng tha thứ cho đứa trẻ tuổi còn nhỏ hơn đi sau mình nhưng thường vẫn phải nhẫn nhịn. Ở trong miệng anh, Tổng Tiểu Tây bị hình dung bởi hai từ theo đuổi và quỷ thích khóc. Sau đó Tổng Tiểu Tây có hỏi nếu chán ghét cô sao không một cước đá bay cô ra ngoài cửa lớn, Giang Thừa Mạc suy nghĩ một chút rồi nói, bởi bộ dáng khi đó của cô có thể làm trò hề hơn so với đứa trẻ khác.

Những trò đùa thất đức Giang Thừa Mạc làm với cô nhiều không đếm được, khi anh cần có người giúp anh canh chừng để làm việc xấu hoặc cần có người thế thân cho anh thì người đó luôn là Tổng Tiểu Tây. Tổng

Tiểu Tây không biết cô và anh trở thành anh em bình thường từ lúc nào. Ranh giới này không rõ ràng, nhưng Tổng Tiểu Tây có thể chắc chắn, sau khi Giang Thừa Mạc vào trung học, việc bắt nạt và những lời chế giễu giảm đáng kể, có lẽ lương tâm trời dậy, có lẽ anh lo lắng có một ngày Tổng Tiểu Tây không nhận được nữa cầm dao cho anh một nhát, tóm lại, sau đó anh không còn làm những trò đùa thất đức với cô nữa.

Mà kỹ thuật thu phục lòng người của anh cũng thật sao siêu, hoặc là trời sinh Tổng Tiểu Tây là đứa nhanh quên, dù sao ngày đầu Giang Thừa Mạc tặng cô một con búp bê Barbie, ngày hôm sau tặng cô món đồ chơi bằng nhựa, ngày thứ ba cho cô hộp sô-cô-la Thụy Sĩ, ngày thứ tư tặng cô bộ truyện ‘Nghìn lẻ một đêm’, ngày thứ năm làm anh hùng cứu mỹ nhân thu thập năm đứa trẻ khác đang bắt nạt cô, sau đó, mọi thù hận và địch ý của Tổng Tiểu Tây đối với Giang Thừa Mạc hoàn toàn sụp đổ, ân oán ngày xưa của cô và Giang Thừa Mạc tất cả trở thành vô hình.

Tổng Tiểu Tây cất album ảnh sang một bên, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới mười một giờ. Theo bình thường, Giang Thừa Mạc đang tựa vào đầu giường, cầm quyển sách trong tay chuẩn bị đi ngủ. Đây là thu hoạch của cô sau một đêm ngủ ở nhà Giang Thừa Mạc.

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng cầm điện thoại.

Đầu kia vang lên vài tiếng mới có người bắt máy, giọng nói hơi trầm của Giang Thừa Mạc truyền tới, vẫn câu nói vụn vặt không thay đổi kia: “Chuyện gì?”

“Anh chưa ngủ à?”

Bên kia dùng giọng mũi phát ra một tiếng “Hừ”, ngón chân Tổng Tiểu Tây đá đá giường, nói: “Lời dạy đầu trong lễ tình nhân ngày đó của em cũng là như này chứ? Hôm nay tại sao anh không hỏi em là không phải em lại cãi nhau với cha em?”

Giang Thừa Mạc ở bên kia chậm rãi thở ra một hơi: “Nói chuyện chính.”

“Không có chuyện chính nào cả. Chỉ là em không ngủ được, nhìn thời gian cũng nghĩ anh chưa ngủ, mới gọi điện thoại cho anh.” Tổng Tiểu Tây đóng album lại ném tới trên tủ đầu giường, lại lăn một vòng, “Anh giờ đang ở đầu giường đọc sách hả? Sách gì thế?”

Tiếng nói bên kia nặng nề: “Anh không ở thành phố T.”

“Anh lại đi công tác?”

Giang Thừa Mạc dừng hai giây, lời ít mà ý nhiều phun ra hai chữ: “Họp.”

“Đi khi nào?”

“Bốn ngày trước.”

“Bao giờ trở về?”

“Năm ngày sau.”

Tổng Tiểu Tây không tìm được đề tài, vuốt vuốt mái tóc có chút khô rối, không thể có chuyện gì khác hơn là lẩm nhẩm nói tiếp: “Em muốn cắt tóc.”

Bên kia dừng lại hai giây, một lát sau mới chậm rãi nói: “Để tóc dài đẹp.”

Cuối cùng Tổng Tiểu Tây cũng phát hiện ra có gì không đúng: “Anh rất mệt à?”

Giang Thừa Mạc chậm rãi “Ừ” một tiếng, giọng nói trở nên nhỏ hơn: “Hơi mệt.”

Anh nói xong câu đó, cho dù Tổng Tiểu Tây có hỏi vài câu cũng không có trả lời. Lại qua một lúc, cô nghe thấy tiếng thở đều đều rất nhỏ bên tai. Tổng Tiểu Tây dán tai vào di động khoảng mười giây, tinh thần lúc trước còn sáng láng không nghĩ tới cũng bắt đầu buồn ngủ, nói “anh Thừa Mạc” vào điện thoại, sau đó cúp máy, bật nhỏ đèn tường, không đến hai phút sau thật sự chìm vào giấc ngủ.

14. Chương 14

Ở cùng với Lý Duy Diệp như cô đoán thoải mái hơn rất nhiều. Có lẽ do mối tình đầu thảm hại nên không dám ôm quá nhiều hi vọng, chỉ coi Lý Duy Diệp là một con thiên nga đột nhiên rơi xuống, chẳng may ngã đập đầu hôn mê mới đi theo sau cô, cuối cùng có một ngày tỉnh lại bay đi, cho nên sau khi bốn ngày liên tiếp Lý Duy Diệp vẫn đưa đón cô đi học, đi dạo phố chơi game, kể chuyện hài chọc cô cười, tất cả đều ưu tiên nguyên tắc của cô, đột nhiên Tống Tiểu Tây sinh ra cảm giác như đang đi trên mây hồng.

Lúc Lý Duy Diệp đỗ xe ngoài cổng trường khi đưa đón cô, rồi sau đó đi bộ với cô cho đến khi vào lớp học. Vóc dáng Lý Duy Diệp tuyệt vời, khuôn mặt lại có ý cười dịu dàng, cứ nhìn vào quần áo, đứng dưới phòng học đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của nữ sinh. Tống Tiểu Tây đang muốn mời anh đến căng tin trường ăn một bữa cơm trưa, thấy thế cũng đành từ bỏ. Khi hai người cùng nhau ra ngoài ăn cơm, thậm chí Lý Duy Diệp còn thảo luận phim truyền hình với cô, từ kịch kinh điển Hồng Kông đến bản phục chế tứ đại danh tác, Tống Tiểu Tây nghe Lý Duy Diệp phê bình bản phục chế tứ đại danh tác, mới phát hiện thì ra miệng lưỡi của Lý Duy Diệp cũng có thể cay độc hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều.

Ở bên Lý Duy Diệp, không có lúc nào là rảnh rỗi nhàm chán. Anh luôn lặng lẽ nói ra những chủ đề khiến cô hứng thú, và sau đó chờ đợi ở các buổi chiếu phim hay đợi gọi món ở bữa ăn, thời gian chờ đợi quá lâu, anh có thể giống như ảo thuật lôi từ trong túi ra vài viên sô-cô-la, khiến Tống Tiểu Tây trợn mắt kinh ngạc.

Tống Tiểu Tây cảm thấy Lý Duy Diệp là một tử quần áo đen trắng, là màu sắc cổ điển vạn năm, bất luận phối hợp với ai anh đều rất ôn hòa khích lệ. Cô nói điều này với anh, Lý Duy Diệp nghe xong chỉ cười: “Đa tạ bạn gái đại nhân khen tặng. Nhưng mà cho dù anh là màu sắc hoang dã, tầm nhìn của anh không phải lúc nào cũng hoang dã. Em yêu thích chính là bản thân anh có phải không?”

Sau đó, Tống Tiểu Tây lại tiếp tục phát hiện, thời gian ngắn trước mắt, Lý Duy Diệp quả thật là người bạn trai không có gì để chê. Anh tự nhiên hướng dẫn cô từng bước việc mua sắm: “Em nghĩ lại xem, em thử bộ đồ mới hoặc là lúc ăn ngọt, có người thứ hai là phương tiện vận chuyển giúp đỡ em xách túi lớn túi nhỏ rất thuận tiện, có phải không?”

Cứ cho là Tống Tiểu Tây không cần mất công, nhưng lúc Lý Duy Diệp uyển chuyển kiên trì, cô vẫn thỏa hiệp. Nhưng sau đó cô lại phát hiện, có Lý Duy Diệp để đi dạo phố cùng là một chuyện vô cùng đúng đắn. Anh đảm nhận không chỉ giới hạn trong việc xách đồ, còn là một quân sư kiêm vệ sĩ, thậm chí có lúc còn là nhà mát xa. Tống Tiểu Tây đi chơi với Lý Duy Diệp không giống như đi với Giang Thừa Mạc. Cô rất ít khi phải động não, Lý Duy Diệp đứng bên người, chuyện chính cần làm chỉ là đi vào các nhà hàng với anh, cộng với việc thử quần áo, ánh mắt Lý Duy Diệp còn rất tốt, hai người đi dọc theo đường dành cho người đi bộ từ mười giờ sáng đến chín giờ tối, không thấy một chút không kiên nhẫn nào trên khuôn mặt của anh. Mà anh có tướng mạo xuất chúng, luôn nở nụ cười dịu dàng, khiến Tống Tiểu Tây vừa mới đứng vào trong cửa hàng, nhân viên đã chạy ra chào đón một cách cực kỳ ân cần.

Lúc đi dạo phố trên đường, Tống Tiểu Tây nhin không được hỏi anh: “Không phải anh nói lập chí muốn học luật sao?”

“Đúng vậy, làm sao?”

Tống Tiểu Tây tìm kiếm từ thích hợp: “Học luật có liên quan đến độ nhạy bén sao?”

“Không liên quan. Nhưng cũng không bắt đồng.” Lý Duy Diệp đeo găng tay bóc tôm cho cô, thuận miệng trả lời, nói: “Em chắc là thấy anh chọn được quần áo hả? Thật ra so với học luật, anh càng muốn học thiết kế. Nhưng bởi vì học thiết kế quần áo, thì chọn học luật sẽ được cha anh đồng ý hơn. Không nghĩ rằng ông vẫn không cho.”

Tống Tiểu Tây tiếp tục tìm kiếm từ thích hợp: “Có người anh trai như vậy, Lý Duy Ngữ chắc chắn rất hạnh phúc.”

“Chẳng lẽ hiện tại anh không làm em cảm thấy hạnh phúc?” Trên mặt Lý Duy Diệp vẫn là ý cười, nửa thật nửa giả nói: “Xem ra anh còn phải cố gắng nhiều, tránh để người khác đoạt mất.”

Tám giờ sáng ngày thứ năm Tống Tiểu Tây nhận được điện thoại của Giang Thừa Mạc. Cả đêm cô chơi máy tính đến khuya, lúc nói chuyện với Giang Thừa Mạc vẫn trong cơn buồn ngủ, ngay cả tiếng nói lạnh

lễo của Giang Thừa Mạc cũng không khiến cô tỉnh táo: “Một giờ sau đến sân bay đón anh.”

Tổng Tiểu Tây trở mình, vùi đầu vào trong chăn, nhắm mắt nói không rõ: “Không phải anh nói ngày mai trở về à? Đêm qua hai giờ sáng em mới dậy đó, đi đón anh rất là mệt mỏi, anh bảo Ngải Mộc đi được không?”

Đầu bên kia Giang Thừa Mạc không nói chuyện, im lặng năm giây chỉ nghe rụp một cái, tiếng cúp điện thoạt lạnh lẽo thấu xương.

Rốt cuộc Tổng Tiểu Tây tỉnh táo lại. Thở dài, nhận lệnh bò xuống giường, nhắm hai mắt từ từ đi đến phòng tắm, nhắm hai mắt từ từ đánh răng rửa mặt, nhắm hai mắt từ từ thay quần áo, nhắm hai mắt từ từ đến thang máy nhà trọ, mãi cho đến khi xe mới dùng tay banh mắt ra, sau đó mở, cầm chìa khóa khởi động xe.

Lúc cô tới sân bay thì gặp Giang Thừa Mạc đi ra, vẫn khuôn mặt khẽ mỉm môi không thay đổi đó. Khoác áo gió màu đen, bên trong mặc bộ đồ tây tinh tế cùng với chiếc áo sơ mi mở hai cúc trên cùng, Tổng Tiểu Tây đứng ở cửa sân bay không khỏi nhàm chán nghĩ, nếu có người cẩn thận nhìn qua, sẽ thấy xương quai xanh như ẩn như hiện.

Ở trong đám người Giang Thừa Mạc quét mắt một lượt, rất nhanh thấy Tổng Tiểu Tây đang bị vây xung quanh, liền kéo hành lý đi tới, bước đi của anh luôn trầm ổn tao nhã, giờ phút này áo khoác ngoài hơi lay động, giống như mang theo gió mát.

Tổng Tiểu Tây chờ anh đến mới thấy ánh mắt anh càng thêm thâm thúy hơn so với bình thường. Giang Thừa Mạc luôn không thay đổi nét mặt, dù có mệt mỏi cũng không bao giờ thể hiện ra. anh chỉ ở lúc buồn ngủ mới có bộ dạng này, càng ít nói hơn so với bình thường, nhưng cũng không hiểu sao càng tuần tú hơn, thậm chí còn để lộ ra vẻ ngạo mạn lười biếng. Giờ phút này, Tổng Tiểu Tây liên tưởng đến quá khứ, thấy Giang Thừa Mạc đẹp hơn rất nhiều.

Anh hơi cúi đầu, nửa chiếc cằm ẩn dưới cổ áo, thấp giọng nói: “Đến nhà em.”

Anh nói xong thì lập tức đi ra ngoài, Tổng Tiểu Tây phải chạy chậm mới đuổi kịp, hoàn toàn không có một cơ hội phản kháng.

Giang Thừa Mạc vừa vào xe thì đeo kính lên bắt đầu ngủ, sau khi quen thuộc vào phòng tắm của cô vệ sinh qua một lượt, đi ra tiến thẳng đến giường công chúa tiếp tục ngủ. Nhưng mà trên giường cô còn có con chó bằng nhung rất lớn, Giang Thừa Mạc mở mắt nhìn nhìn, sau đó nhú mồm, nắm cổ con chó tiện tay ném tới ghế đằng xa, sau đó lại úp sấp xuống ngủ tiếp.

Nếu có thể bỏ qua những đóa hoa thêu bên giường, quần áo ngủ Giang Thừa Mạc rất hợp màu với chiếc giường của cô, không hề thấy phản cảm chút nào. Tổng Tiểu Tây thở dài một hơi, ngồi vào mép giường nâng cằm nhìn anh: “Ngày hôm qua anh cũng chơi trò chơi đến rạng sáng sao? Làm sao còn buồn ngủ hơn cả em?”

Giang Thừa Mạc từ từ nhắm hai mắt, trả lời cực kỳ ngắn gọn: “Mất ngủ hai ngày nay.”

“Ngày đó lúc em gọi điện cho anh cũng không thấy anh mất ngủ mà, chưa nói chuyện với em xong thì đã ngủ.”

Anh xốc mí mắt lên nhìn cô, sau đó như không được chịu được, rất nhanh quay lưng lại phía cô: “Ngày đó chưa bắt đầu mất ngủ.”

“...”

Một lát sau tiếng hít thở đầu giường có xu thế ổn định. Ở trong phòng ngủ Tổng Tiểu Tây không biết làm gì, đi lại hai vòng, cuối cùng đứng ở đầu giường từ trên cao nhìn anh. Thật ra thời gian hai người quen biết cũng được khoảng hai mươi năm, nhưng rất ít khi cô có cơ hội nhìn tỉ mỉ từng đường nét trên mặt anh như giờ. Nếu dùng thước đo, ngũ quan Giang Thừa Mạc mỗi chỗ đều cực kỳ tinh xảo, lông mi vừa dày vừa dài, mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng và hơi cong nhẹ, hơn nữa làn da cũng trắng ngần, nếu tổng hợp lại một chỗ, phải là giống như Thẩm Dịch môi hồng răng trắng luôn mang điệu cười hơi hợm, lại bị anh tạo thành sự lạnh nhạt xa cách khiến người ngoài không dám tới gần, có khi còn không dám nhìn thẳng.

Tổng Tiểu Tây lấy di động ra chọn góc chụp trộm vài kiểu ảnh. Bản tính Giang Thừa Mạc chán ghét chụp ảnh, giờ Tổng Tiểu Tây chợt hoài nghi di động này của cô tương lai có thể bị hủy mất hay không.

Giang Thừa Mạc là chim bồ câu lấy tổ chim ác, chiếm lĩnh chiếc giường yêu quý của cô, cô cay đắng nhìn chằm chằm anh một lúc, cuối cùng cầm laptop ra phòng khách lên mạng chơi.

Lúc mặt trời ngả về tây cuối cùng Tổng Tiểu Tây cũng nghe thấy tiếng động ở phòng ngủ. Chờ cô gõ cửa đi vào thì thấy Giang Thừa Mạc lười biếng nằm tựa đầu giường, một tay chống trán, tay kia cầm chiếc chuông Lý Duy Diệp tặng cô đặt ở đầu giường, trên mặt khôi phục vẻ bí hiểm như ngày thường, đôi mắt phượng thâm thúy.

Anh thấy động tĩnh của cô, ngẩng đầu liếc nhìn: “Anh đói bụng, đi ăn cơm.”

Không ngờ hai người sành ăn lúc xuống lầu thì chọn ăn cái gì vẫn chưa có quyết định chung, hơn nữa còn từ nhà tranh chấp đến nửa đường. Tổng Tiểu Tây hi vọng đi ăn lẩu, Giang Thừa Mạc kiên trì đi ăn cháo, nếu theo trước kia, nếu không phải quá phận, người nhân nhượng trước luôn là Giang Thừa Mạc, nhưng hôm nay từ đầu đến cuối anh lại không nhượng bộ, hơn nữa thoát nhìn trong tương lai cũng không có dấu hiệu sẽ nhượng bộ. Mà lại dựa vào dĩ vãng, lúc Giang Thừa Mạc tỉnh táo cực kỳ khó đối phó, Tổng Tiểu Tây vốn hạ quyết tâm cắn chặt răng muốn đi ăn lẩu, thấy thế cũng định từ bỏ, nhưng mà cô không cam lòng thất bại như thế, vì thế cuối cùng kết quả sau khi hai người trải qua cuộc tranh luận cãi nhau cộng thêm vài câu khiển trách châm biếm, chọn một nhà hàng cả hai đều rất chán ghét để ăn cơm tối.

Giang Thừa Mạc không thể chấp nhận nổi, chỉ gấp hai miếng thì nhú mày. Đặt đũa xuống, lấy khăn ăn lau khóe miệng, sau đó nâng mắt lên: “Bảo cho Lý Duy Diệp biết, ngày mai sáu rưỡi anh và em cùng anh ta đi ăn một bữa cơm.”

Giọng nói của anh bình thản, lại có cả phần chân thật đáng tin, trứng ốp lết mà Tổng Tiểu Tây đang gấp trong nháy mắt rơi xuống, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không hề bận tâm của anh, đột nhiên cảm thấy không hiểu gì cả: “Vì sao?”

“Lần trước ăn cơm cùng với mối tình đầu của em, em cũng không hỏi anh vì sao.”

“...”

Năm đó Tổng Tiểu Tây đồng ý kết giao thì ngày hôm sau báo cho Giang Thừa Mạc. Lúc đó anh còn ở thành phố bên cạnh cảng biển, buổi tối còn đi họp lớp hồi đại học, không hiểu sao xế chiều hôm đó đã trở về, hơn nữa trực tiếp lái ô tô đến trường học của cô, đứng dưới tầng dơi hai người bọn họ tan học, dùng ánh mắt lợi hại đánh giá mối tình đầu của cô khoảng mười giây, sau đó đột nhiên nói mời ba người ăn chung.

Nói là mời chứ thật ra là bắt buộc. Giang Thừa Mạc lấy dáng dấp anh trai tự mình mở cửa xe, trong lòng Tổng Tiểu Tây và bạn trai được yêu thương mà run sợ, ngoan ngoãn lên xe.

Buổi gặp mặt đêm đó trong ký ức Tổng Tiểu Tây vẫn còn đây, chỉ sợ cả đời không thể quên. Xưa nay Giang Thừa Mạc đối xử với mọi người luôn ung dung thản nhiên còn có vài phần lạnh nhạt, dù là người thân, cũng vẫn khuôn mặt cau có đó; nhưng mà tối hôm đó hành động cử chỉ của anh lại rất thân thiết, lời nói dịu dàng, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn xưa nay chưa từng có. Chẳng qua là nơi anh đưa hai người đến ăn là cửa hàng cơm tây đắt nhất thành phố T, mùi thơm bít tết lan tỏa khắp nơi, Tổng Tiểu Tây tận mắt thấy bạn trai mình sử dụng dao nĩa không thành thực nên có chút không đành lòng, mà khi anh không thể ứng phó được lời của Giang Thừa Mạc nói người lớn trong nhà Tổng Tiểu Tây muốn cô xuất ngoại học tập, đến Hawaii, chơi golf, cùng với việc đi du lịch trời Nam biển Bắc, càng khiến cô cảm thấy không chịu nổi, đang muốn ám chỉ Giang Thừa Mạc nên có chừng mực, anh đã đan mười ngón tay vào nhau, lạnh nhạt nói: “Bạn học Tiểu ăn được ít như vậy, có phải không quá vừa lòng với bít tết đêm nay? Muốn gọi một phần điểm tâm ngọt lên không? Cái đó không cần dao nĩa, dùng thìa là được rồi.”

Sau đó Tổng Tiểu Tây thấy khuôn mặt bạn trai đã trắng bệch nay tia huyết sắc cuối cùng cũng biến mất.

Ngày hôm sau Tổng Tiểu Tây đến công ty anh nghiêm chỉnh kháng nghị và khinh thường hành vi ỷ lớn ăn hiếp nhỏ này của anh: “Anh lớn hơn anh ấy bốn tuổi! Bốn tuổi! Việc gì anh phải làm khó một sinh viên như thế? Phong độ của anh đi đâu hết rồi? Phép tắc đối xử với người ngoài bên vững của anh đâu? Anh

có biết đêm qua anh giống gì không? Giống như Khổng Tước Đông Nam bay dậm Tiêu A Mẩu!” (Mình không hiểu câu cuối nên xin phép giữ như cv ==||)

Giang Thừa Mạc lạnh lùng nhìn cô như con thỏ xông tới, đợi cô nói xong câu cuối cùng thì ấn nút gọi bên ngoài: “Mang một ly trà lạnh vào, có người cần hạ hỏa.”

Tống Tiểu Tây: “...”

Anh chờ cô đứng im tại chỗ, lại tiếp tục lật văn kiện, lạnh giọng nói: “Tiêu A Mẩu? Đáng tiếc bạn học Tiểu kia không phải Lưu Vân Chi.”

“... Ngày hôm qua anh cố ý dẫn anh ấy đến chỗ đó.” Tống Tiểu Tây tiếp tục lên án, “Chẳng qua là anh khinh thường gia thế của người ta!”

“Ngày hôm qua anh không có hỏi cậu ta cái gì gia thế.”

Tống Tiểu Tây vẫn rất tức giận: “Nhưng anh không thể phủ nhận anh thực sự khinh thường anh ấy! Tại sao anh có thể nói chuyện như vậy!?”

Giang Thừa Mạc đóng văn kiện lại, dựa người vào ghế không nhanh không chậm nói: “Đó là vì cậu ta không đáng để kết giao. Cái gì anh cũng chưa làm mà cậu ta như kiểu bị đánh, không có hành động cử chỉ nào chấp nhận được, ngay cả một chút can đảm cũng không có. Đây được gọi là sinh viên giỏi nhất trong trường? Người như này đơn giản không cần thiết phải hỏi hoàn cảnh gia đình.”

Tống Tiểu Tây bị anh nói cho nghẹn lại, một lúc lâu cũng không đáp lại được gì, lát sau mới gân cổ lên nói: “Chẳng lẽ anh muốn em chia tay anh ấy? Điều này căn bản không có khả năng.”

“Tuy rằng anh mong như thế, nhưng khẳng định hiện tại em sẽ không đồng ý.” Anh cầm cây bút màu đen lên lần nữa, giọng nói bình tĩnh, “Dù sao chắc chắn bọn em sẽ chia tay trong vòng nửa năm, nếu em muốn có cảm giác ném thừ cảm giác yêu đương, vậy lần này để em tự sinh tự diệt.”

“...”

Sau đó sự thật chứng minh, lời nói Giang Thừa Mạc hoàn toàn chính xác. Bữa cơm anh mời kia rắc rối vô cùng, cái miệng quạ đen của anh chuẩn xác tiên đoán mối tình đầu thảm đạm của cô.

Cho nên, cảnh giác hiện tại của Tống Tiểu Tây mãnh liệt không phải không có căn cứ. Cô trừng mắt nhìn anh, giống như Cáp Đa bị Mật Lị giành cơm: “Không thể làm theo lúc đó. Không phải anh đã sớm biết gia cảnh của Lý Duy Diệp rồi sao?”

“Em cảm thấy nếu mối quan hệ này muốn tiến thêm một bước, chỉ nhìn tuổi và gia thế là đủ rồi?”

“Nếu không thì còn cái gì nữa?”

Giang Thừa Mạc thần nhiên nói: “Bác Tống và dì Hân là ví dụ, chẳng lẽ không đủ để chứng minh câu nói ‘Nếu không còn cái gì nữa’ của em?”

Tống Tiểu Tây lại bị anh làm cho nghẹn một lần nữa, tuy rằng trực giác của cô thấy việc này của anh có chỗ nào đó không thích hợp lắm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không tìm được sơ hở gì, đang do dự, điện thoại trong tay vang lên, màn hình báo hiện ba chữ “Lý Duy Diệp”.

15. Chương 15

Tối hôm qua khi Lý Duy Diệp đưa cô về có nói với cô rằng hôm nay anh có việc, có thể gọi điện cho cô muộn một chút. Tống Tiểu Tây nghĩ rằng muộn của anh là tầm mười giờ mười rưỡi, không ngờ anh lại gọi trước ba bốn giờ. Theo phản xạ cô nhìn trộm Giang Thừa Mạc, sắc mặt người này bình tĩnh, ánh mắt buông xuống quan sát bình trà đang pha trong tay, vẻ mặt thậm chí còn dịu dàng hơn so với ngày thường.

Một khi Giang Thừa Mạc có vẻ mặt dịu dàng, chính là biểu hiện của dông bão sắp tới. Nếu dùng bói toán để hình dung, có thể coi đó là điềm đại hung sắp xảy ra. Bây giờ nhìn anh có vẻ dễ chịu, nhưng trực giác mách bảo không giống nhau lắm. Tống Tiểu Tây lại liếc nhìn anh lần nữa mới đứng dậy đi cách đó không xa nghe điện thoại.

Giọng Lý Duy Diệp nói chuyện với cô luôn dịu dàng, khiến Tống Tiểu Tây tưởng tượng được khuôn mặt tươi cười của anh trước mắt. Anh giải thích hàng mục công việc đi công tác ngày hôm nay xong, rất nhanh phát hiện ra cô có vẻ không tập trung, nói: “Bên cạnh em có người à? Không phải anh làm phiền em chứ?”

“...”

Tống Tiểu Tây cảm thấy, hai người Lý Duy Diệp và Giang Thừa Mạc giống như luôn mang kính viễn vọng. Có thể quyết định thắng lợi sau cùng ở xa ngàn dặm, còn có thể thấu hiểu nội tâm của người khác. Hai người thông minh này tốt nhất không nên trêu chọc vào, mà hai người này dường như là băng với lửa. Tống Tiểu Tây cảm thấy bản thân mình đang ở giữa băng và lửa, một lát bị lửa thiêu nóng lát sau lại bị băng làm lạnh thấu xương, hoàn toàn thân bất do kỳ, thời gian chưa được bao lâu đã bị dày vò khổ sở.

Cô đành phải ăn ngay nói thật: “Anh Thừa Mạc trở lại, đang ăn cơm với em.”

Lý Duy Diệp cao giọng “À” một tiếng: “Không phải trở về sớm thì tốt sao? Tại sao em lại ỉu xìu buồn bã thế?”

Tống Tiểu Tây thở dài, ngón tay không tự chủ vẽ theo ánh sáng ở vách tường: “Anh ấy trở về còn mang theo ý kiến, hi vọng ngày mai ba người chúng ta có thể ăn cơm cùng nhau.”

Lý Duy Diệp cười nhẹ nhàng, nói: “Đây là kiểu con dâu xấu sớm hay muộn cũng phải gặp cha mẹ chồng sao? Có phải là qua được cửa của anh trai em, chúng ta bên nhau mới không trái pháp luật?”

Tống Tiểu Tây nói: “Anh không đồng ý cũng không sao. Em nghĩ rằng không gặp thì tốt hơn.”

“Nhưng mà gặp một lần cũng không sao.” Anh nghĩ nghĩ rồi nói: “Buổi tối ngày mai vào lúc nào? Cần anh mua thức ăn sao?”

Anh đáp ứng thoải mái hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Tống Tiểu Tây, sau khi cô nói thời gian, anh lại cười: “Vừa rồi em ỉu xìu buồn bã là do chuyện này à? Đang lo lắng cho anh có phải không?”

Tống Tiểu Tây nhú mi, cố tìm từ, đúng là một câu chưa nói ra. Thật ra cô còn muốn nhắc nhở anh rằng Giang Thừa Mạc là người lai giả bất thiện (*), nhưng thành ngữ bốn chữ này lên đến miệng rồi không hiểu sao lại không nói ra được. Cô ấp úng nửa ngày, chỉ nghe tiếng cười có vẻ hiểu rõ bên kia: “Anh biết rồi. Em yên tâm thì tốt rồi.”

(*) Lai giả bất thiện: người đến không có ý tốt.

Tống Tiểu Tây yên tâm không được. Giang Thừa Mạc quay trở về nhà mình, cô lẫn lộn giằng co từ ban ngày đến tận tối, thậm chí ngay cả lúc ngủ cũng không an ổn. Ngày hôm sau, lúc Lý Duy Diệp tới đón thì thấy vẻ mặt uể oải của cô, cười trấn an: “Anh biết lúc nói chuyện Giang công tử lạnh nhạt băng giá, mà một khi có vẻ mặt dịu dàng chính là sẽ giết người không thương tiếc, anh cẩn thận là được. Nói chuyện thôi mà, chẳng lẽ anh trai của em còn có thể cầm dao chém anh?”

Nụ cười ấm áp hiện lên bên môi anh, dịu dàng trên mặt giống như tháng ba cuối xuân. Tống Tiểu Tây nhìn sang mũ xe, nói: “Em trải qua hai mươi năm đau khổ mới tổng kết được tính cách của anh ấy, một câu của anh đã nói sạch toàn bộ.”

Lý Duy Diệp nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cúi đầu cười ra tiếng, bỗng nhiên vươn tay qua, cầm lấy tay cô nhẹ nhàng nhéo một cái: “Thật sự anh không nghĩ em lại lo lắng cho anh như vậy.”

Thật ra mấy ngày trước bọn ở bên nhau vẫn trong tình trạng không nóng không lạnh, lúc thân mật cũng chỉ giới hạn 0.001 thước chứ không hơn. Hôm nay Tống Tiểu Tây được một bàn tay ấm nóng cầm lấy, giây tiếp theo không tự chủ được nhìn bàn tay anh. Ngón tay thon dài, móng tay được cắt cẩn thận, mang theo màu hồng khỏe mạnh, rõ ràng cầm rất lỏng nhưng mơ hồ lại mang theo cả sức lực, còn rất ấm áp.

Hai người bọn họ đến rất sớm, đợi đến sáu giờ hai chín phút, ở lối vào thấy bóng dáng của Giang Thừa Mạc. Anh một thân quần áo đơn giản, điện thoại cầm trong tay vừa mới kết thúc cuộc gọi, quét mắt tìm bọn họ, khẽ nhướn mày, môi mỏng mím lại, sau theo chỉ dẫn của phục vụ đi thẳng tới.

Lý Duy Diệp đứng lên, vươn tay về phía anh, trên mặt là nụ cười thản nhiên ấm áp: “Giang tiên sinh.”

Ánh mắt Giang Thừa Mạc đảo qua người anh một vòng, giống như không biết anh trước, dừng lại sau đó vươn tay cầm lấy, tiếng nói hơi trầm xuống: “Không cần khách khí như vậy.”

Ngồi xuống bàn tròn lần nữa, Giang Thừa Mạc nhận lấy thực đơn trong tay phục vụ, gọi một đồng món ăn hải sản như tôm he, hải sâm... Tống Tiểu Tây vừa nghe, liền ngẩng đầu nhìn anh (GTM) một cái, thì Giang Thừa Mạc đã khép thực đơn lại muốn đưa cho phục vụ, đang đưa thì dừng lại, nghiêng đầu nhìn Lý Duy Diệp: “Lý tổng thích gì? Có cái gì cần ăn kiêng không?”

Lý Duy Diệp cười hời hợt: “Tôi cái gì cũng được.”

Giang Thừa Mạc hơi vuốt cằm, đưa thực đơn cho phục vụ, một tay nâng chiếc chén có hoa văn trang nhã, thoáng cúi đầu, tư thế ngồi thẳng uống xong một ly trà. Một lát sau mới thản nhiên ngược mắt lên: “Nghe bác Tống nói hai ngày nay việc hợp tác đột nhiên gặp sự cố, không biết có thật không? Không biết tôi có giúp đỡ được gì không?”

Khóe miệng Lý Duy Diệp hơi cong lên: “Rất cảm ơn. Nhưng không có gì đáng ngại, sớm hay muộn đều có thể giải quyết tốt.”

Giang Thừa Mạc xoay miệng ấm trà về chén của Tống Tiểu Tây, rót một ít trà vào. Tiếp theo mở miệng: “Mấy ngày hôm trước tôi mới biết Tống Tiểu Tây có bạn trai mới, nói thật là, lúc ấy không ngờ sẽ là anh. Hôm nay cùng anh mới gặp mặt một lần, mong anh bỏ qua cho.”

“Đương nhiên.” Lý Duy Diệp cười nói, “Nếu em gái tôi cũng có bạn trai, người làm anh như tôi cũng sẽ quan tâm.”

Đêm nay, phản ứng bên ngoài của Giang Thừa Mạc lạnh nhạt ngoài dự kiến của Tống Tiểu Tây, hơn nữa vẫn tiếp tục lạnh nhạt như cũ, giống như một nồi ăn vô sắc vô vị, giống như nước lọc vậy. Khí thế bức người trước sau như một của anh, hôm nay đột nhiên thu lại mũi nhọn, khiến Tống Tiểu Tây có vài phần không quen. Mà khuôn mặt anh như một khối cẩm thạch hoàn mỹ, không nhìn ra một chút sơ hở, Tống Tiểu Tây nghe hai người bọn họ khách khí hàn huyên xin lỗi cùng khen tặng, cảm thấy rất không thú vị.

Một mình cô nhàm chán nâng cằm ăn món khai vị, nghe được Giang Thừa Mạc nói tiếp: “Hai ngày trước đi thành phố B vừa vặn gặp cha anh, lúc ấy ông gấp rút bay trở về thành phố A, hình như vì bác gái nằm viện giải phẫu, không biết hiện tại đã chưa?”

Nụ cười của Lý Duy Diệp thoáng giảm đi vài phần, dừng lại một chút sau đó mở miệng: “Chuyện này tôi không rõ lắm.”

Người phục vụ cẩn thận mở bát canh ra, Giang Thừa Mạc tiếp nhận thìa, múc vào bát trắng của Tống Tiểu Tây trước, giọng điệu nói chuyện với Lý Duy Diệp càng thêm lễ độ: “Hình như bác gái có quan hệ không tốt lắm với Lý tổng?”

Lý Duy Diệp nhìn anh để chiếc bát trắng trước mặt Tống Tiểu Tây, nâng lên ánh mắt hời hợt cười: “Ăn ngay nói thật, quả thực là không tốt lắm.”

Ánh mắt Giang Thừa Mạc thâm thúy, gạt đầu cười nhẹ, thêm hạt sen cuối cùng vào bát Tống Tiểu Tây.

“Bà là mẹ kế của tôi, là mẹ đẻ của Lý Duy Ngữ.” Lý Duy Diệp lại bổ sung hai câu, “Năm đó chúng ta từng có thời gian không thoải mái, đến nay vẫn lưu lại ngăn cách.”

Giang Thừa Mạc vẫn gạt đầu, “Nhưng hình như Lý tổng đối với em gái tốt vô cùng.”

“Kính là kính, vị là vị. Ân oán cá nhân giận chó đánh mèo là điều ngu xuẩn.”

Ở hai phút tiếp Giang Thừa Mạc không trả lời, chỉ cúi đầu im lặng ăn canh. Đợi anh lau khóe miệng, người phục vụ mang món khai vị đi, đột nhiên mỉm cười với Lý Duy Diệp: “Gần đây công ty S ở thành phố A đột nhiên tuyên bố rút lui, Lý tổng có biết nội tình bên trong không?”

Hai lời này vừa nói, ba mươi phút kế tiếp đề tài chuyển đến lĩnh vực mà Tống Tiểu Tây ngây thơ không biết. Cô đối với nội dung trước còn cảm thấy mới mẻ, nay hoàn toàn mù mịt. Hai người kia bàn kỳ hạn giao hàng, bàn cổ phiếu, bàn đưa ra thị trường, bàn thay đổi nhân sự, bàn quan hệ trong ngoài nước, tốc độ nói càng ngày càng nhanh, nội dung càng ngày càng nhiều, Tống Tiểu Tây cảm thấy chính bản thân mình thành một chấm đen nhỏ bị bỏ qua, trở thành người dư thừa. Đợi đến khi cô không nhận được nữa, đếm đến mười lần rồi, đột nhiên đứng lên.

Hai người không hẹn mà cùng im lặng, nhìn về phía cô. Tống Tiểu Tây dưới bốn con mắt đang nhìn mình, hắng giọng: “Em đi toilet.”

Giang Thừa Mạc đánh giá cô cao thấp một lượt, nhú mào: “Em cảm thấy nhàm chán, muốn nhanh đi gọi điện cho Nguyễn Đan Thanh?”

“...”

Tính toán trong lòng bị vạch trần, Tống Tiểu Tây đành phải chán đến chết ngồi xuống lần nữa, nói: “Hai người ở nơi này nói chuyện làm ăn đại sự sao? Đến chỗ khác nói chuyện không được sao? Em đến đây cũng chưa nói gì.”

Lý Duy Diệp cười nói: “Anh trịnh trọng xin lỗi em. Tiếp theo em muốn nói điều gì?”

Tống Tiểu Tây nảy ra được những câu chuyện của phụ nữ dùng để giết thời gian: “Nói ví dụ như chuyện ăn, mặc, ở, đi lại. Cái nhìn của hai người đối với quần áo, chỗ ở chọn như nào. em nghe đều có thể hiểu, người nào nói là được rồi.”

Giang Thừa Mạc lạnh nhạt nói: “Đó là chuyện gì đó bọn em tán gẫu?”

“Cái gì gọi là tán gẫu chuyện gì đó bọn em tán gẫu? Chẳng lẽ anh không ăn, không mặc, không cần đi đường?”

Anh khẽ hừ nhẹ một tiếng: “Ít nhất là anh sẽ không vì để phối hợp với một chiếc khăn màu lục mà lại đi mua quần áo trang phục mới.”

“Cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về.”

“Cái này gọi là lấy gùi bỏ ngọc (**)”

(**) Lấy gùi bỏ ngọc: chuyện rằng người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiển cận, không biết nhìn xa trông rộng.(QT)

Tống Tiểu Tây nghiêng rằng ở dưới bàn đạp anh một cước.

Tiếp theo Giang Thừa Mạc nhắc tới sở thích của cô. Nói rằng lúc trước Tống Tiểu Tây xem bóng đá chỉ vì Beckham và Messi, xem tennis đơn giản là ngắm khuôn mặt của Federer, quả thực chính là người mê bóng giả tạo. Mà cô còn chưa kịp phản bác, Lý Duy Diệp cười chọc vào: “Trách không được. Hai ngày trước Tiểu Tây nói không biết bơi, tôi nói sẽ dạy cô mà như thế nào cô cũng không chịu.”

Giang Thừa Mạc mím môi thản nhiên nói: “Anh cứ trực tiếp ném tiểu Thất vào trong nước, trong một chốc cô ấy nhất định bơi được. Thủ đoạn không cần dụ dỗ, gợn gợn dứt điểm là biện pháp đối phó tiểu Thất tốt nhất.”

Anh vừa dứt lời, dưới bàn Tống Tiểu Tây lại hung hăng đá anh một cước.

Cuối cùng đợi cơm nước xong xuôi, ba người ra cửa nhà hàng. Giang Thừa Mạc nhìn lái xe cách đó không xa, lại nhìn Tống Tiểu Tây đứng bên cạnh anh, hai tay dút trong túi áo gió, nói với Lý Duy Diệp: “Tống Tây đi cùng tôi.”

Lý Duy Diệp cười cười: “Có đầu không có đuôi làm sao được? Tiểu Tây là tôi đưa tới, nên để tôi đưa về thôi.”

Khuôn mặt anh cười như vẽ, dịu dàng tràn ra từ trong ánh mắt, giọng nói cũng không nhanh không chậm, cũng lạnh nhạt dứt khoát so với Giang Thừa Mạc. Tống Tiểu Tây liếc mắt nhìn Lý Duy Diệp, quay lại nhìn Giang Thừa Mạc, người này đã xoay người đi xuống bậc thang, bóng lưng thon dài cao lớn, bước chân trầm

ồn đi về phía chiếc xe màu đen chỗ tối kia. Sớm đã có người mở cửa xe đón anh, anh vừa cúi người chui vào, cửa xe đóng lại, thân hình kia biến mất.

Tổng Tiểu Tây nhìn ánh đèn đêm chiếu xuống cửa xe bằng kim loại kia, thở dài trong lòng, quay đầu nói với Lý Duy Diệp: “Em thuận đường đi với anh ấy. Khách sạn anh ở cách đây không gần, vẫn là trở về sớm đi, không cần đưa em về.”

Khóe miệng Lý Duy Diệp khẽ nhếch, vươn tay sửa lại khăn quàng cổ cho cô, nhẹ nói: “Em chăm biểu hiện tốt nay của anh bao nhiêu điểm?”

Tổng Tiểu Tây suy nghĩ một chút: “80 điểm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh nói một số chuyện quá thâm ảo (thâm sâu ảo diệu), em nghe không hiểu.” Tổng Tiểu Tây nói, “Bình thường với những chuyện vượt quá hiểu biết của em, em đều cho 80 điểm. Hơn nữa dù có đắc tội với ai, cũng không đắc tội quá.”

“Bạn gái của anh thật lương thiện.” Lý Duy Diệp cười càng sâu, quàng khăn kín cái cổ của cô, chỉnh lại mũ đội đầu, giọng nói càng thêm dịu dàng, “Vậy nói chúc ngủ ngon trước. Buổi tối nếu em không ngủ được, có thể gọi điện cho anh.”

“Không phải quấy rầy giấc ngủ người khác là hành vi thiếu đạo đức sao?”

Lý Duy Diệp cau mày, cười khê: “Không phải bạn trai dùng để sai bảo sao? Đây là quyền lợi của em, lúc nào dùng không cần khách khí.”

Anh còn muốn nói nữa, xe của Giang Thừa Mạc bên kia đã khởi động. Tiếp theo cửa sổ phía sau chậm rãi mở ra, trong bóng đêm ánh đèn tối mờ tăng thêm vẻ mị hoặc khuôn mặt của anh, càng thêm anh tuấn so với bình thường. Hình như Giang Thừa Mạc mím môi, chân mày khẽ nhú, Tổng Tiểu Tây liếc qua một cái, không thể làm gì khác hơn là vội vã chào tạm biệt Lý Duy Diệp, đeo găng tay nhanh chóng chạy qua.

Từ lúc Tổng Tiểu Tây vào xe Giang Thừa Mạc không nói thêm một câu nào, tựa lưng ra sau nhắm mắt dưỡng thần. Tổng Tiểu Tây mơ hồ có thể cảm giác được anh tức giận, nhưng lại không biết điều anh không vui là gì. Tâm tư của anh luôn thâm trầm như động đen không đáy, cô chỉ dám chọn một số vấn đề phù hợp để trêu chọc anh. Nhưng mà Giang Thừa Mạc như vào tai trái ra tai phải, xe qua ba cái đèn đỏ, Tổng Tiểu Tây nói tổng cộng năm chuyện cười, anh không nói tiếng nào, hơi nghiêng mặt tựa vào ghế, lộ ra đường cong đẹp mắt của chiếc cằm, nhắm hai mắt lại nhủ mày không nói gì.

Tổng Tiểu Tây nghiêng người, nắm một tay, tay kia chống trán, bắt đắc dĩ nhìn anh: “Suy nghĩ của anh đối với tối nay chính là không nói một lời?”

Lần này dừng hai giây, Giang Thừa Mạc không mở mắt ra nhưng mở miệng nói: “Em nhìn trúng Lý Duy Diệp ở chỗ nào? Chăm sóc dịu dàng? Khiêm tốn lễ độ?”

“Ồ,” Tổng Tiểu Tây gạt cái gối ra, trêu chọc nói: “Thì ra, trong từ điển của ngài Giang cũng có từ chăm sóc dịu dàng, khiêm tốn lễ độ này à?”

Giang Thừa Mạc cười nhạo lời nói của cô, giống như trong nháy mắt toàn thân toát ra khí lạnh dày đặc.

“Nếu như muốn nói suy nghĩ của anh, đúng bốn chữ, anh không đồng ý.”

Giọng nói của anh quả quyết mà chắc chắn, nghe giống như không có chỗ để thương lượng, Tổng Tiểu Tây thu lại nụ cười, nghiêm mặt: “Tại sao anh không đồng ý?”

“Muốn anh đồng ý cái gì?”

“Chính anh nói anh ấy chăm sóc dịu dàng, khiêm tốn lễ độ, giờ khuyết điểm nào của anh ấy khiến anh ngứa mắt rồi hả?”

Giang Thừa Mạc bỗng dưng mở mắt, ánh mắt đảo qua, trong bóng tối như con dao được mài sắc, trầm giọng nói: “Chăm sóc dịu dàng, khiêm tốn lễ độ được cho là cái gì? Em biết bao nhiêu về anh ta? Hôm nay anh nói với anh ta những lời này, nếu anh không hỏi, em cảm thấy khi nào em mới có thể biết?”

16. Chương 16

Dù bình thường khuôn mặt Giang Thừa Mạc luôn nghiêm túc, số lần chân chính cau giận cực kỳ ít. Lần gần đây nhất Tống Tiểu Tây thấy anh như vậy đã mấy năm về trước, giọng nói hiện tại của anh đã lạnh hơn rất nhiều, ngay cả cổ cô cũng không tự chủ rụt lại.

Tống Tiểu Tây không muốn rảnh nghĩ xem vì sao anh lại tức giận như thế, đầu óc của cô đang khẩn trương nhớ lại cách để làm hạ lửa giận của Giang Thừa Mạc. Mà Giang Thừa Mạc hình như còn chưa nói xong: “Không phải bây giờ em cảm thấy cánh đủ cứng rồi, có thể bay? Đọc mấy quyển sách về tâm lý học thì tự nghĩ mình có thể hành động theo trực giác? Em nghĩ là em có thấu kính nhìn rõ sự đời sao? Lan Lăng còn sống cũng cười vào mặt em.”

Tống Tiểu Tây cẩn thận dịch chuyển sang bên mấy cm, nhẹ giọng nói: “Có phải lúc này anh muốn tiên đoán thời hạn kết giao của em?”

Giang Thừa Mạc liếc mắt nhìn cô, lạnh lùng mở miệng: “Nếu em thật sự vẫn muốn tiếp tục có mối quan hệ với anh ta, có chia tay đừng tới tìm anh.”

Tống Tiểu Tây trừng lớn hai mắt, đang muốn túm lấy ống tay áo của anh, anh đã đoán trước được mà né tránh, gõ gõ cửa sổ, nhắm mắt lại lần nữa, chậm rãi nói: “Đến rồi.”

Tống Tiểu Tây về đến nhà, Mật Lị đang cuộn thành một đồng tựa vào ghế sofa ngủ. Tống Tiểu Tây quăng túi sách, lập tức ngồi xếp bằng ở trên thảm, thuận tay ôm nó vào lòng, không nói được lời nào.

Qua một hồi lâu cô nhăn lông mày, lẩm bẩm trong miệng: “Em nói, Giang Thừa Mạc sao phải tức giận như vậy? Những câu nặng lời đều nói hết cả ra, bị như ngư ông đắc lợi xà thần nhập vào người hả? Lý Duy Diệp có chỗ nào không tốt anh ấy đều không chịu nói rõ ràng ra, sẽ để chị chia tay với người ta sao? Chẳng lẽ chị luôn bị anh ấy nắm mũi dẫn đi, anh ấy nói gì chị cũng không được phản kháng? Căn bản chính là quá yếu đuối.”

Sau đó cô trầm mặc trong chốc lát, nhìn chằm chằm cửa sổ tiếp tục lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Lý Duy Diệp cùng cha khác mẹ với chị hoặc là đều thuộc ba đời cận huyết? Bọn chị là anh em? Bởi vì liên quan đến chuyện xưa hay chuyện riêng tư của tiền bối nên Giang Thừa Mạc mới không chịu nói? Nhưng như thế cũng không có đạo lý nha.”

“Chẳng lẽ chị không chia tay với Lý Duy Diệp, sau này anh ấy cũng thật sự không quan tâm chị nữa hay sao? Làm sao có thể? Cấp Đa vẫn còn ở chỗ của anh ấy, mật mã chi phiếu của anh ấy chị còn biết đấy. Ngộ nhỡ chị bị bắt cóc, anh ấy còn có thể trở mặt nhìn con tin bị giết sao?”

Một lát sau nghiêng đầu nói: “Nếu không chị nhịn xuống một chút. Có lẽ hôm nay anh ấy đến kỳ sinh lý của đàn ông, hơn nữa ngủ thiếu giấc mới dẫn đến tâm tình nóng nảy. Tám phần là anh giận chó đánh mèo, không chừng vài ngày sau là hết giận, có phải không?”

Tống Tiểu Tây khổ sở suy tưởng nửa ngày rốt cuộc nghĩ được cách vừa có thể an ủi vừa có thể giải thích cho bản thân. Tâm tình trở nên tốt hơn mấy phần liền đứng dậy đi vào phòng tắm chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

Ngày tiếp theo của Tống Tiểu Tây trôi qua hết sức đơn giản. Bên kia Giang Thừa Mạc không có tin tức, Lý Duy Diệp gấp gáp bị triệu hồi về thành phố A, Nguyễn Đan Thanh bị thầy giáo gọi đi có nghĩa là đời như bầu trời đen kịt. Tống Tiểu Tây chỉ có thể ở nhà ôm Mật Lị cùng nhau phơi nắng.

Cô chống cằm thuận tiện vuốt lông Mật Lị tiện cho nó đọc «Đi tìm thời gian đã mất», đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa, tiếp theo Mật Lị đang nằm đứng thẳng dậy, đi về phía cửa, đuôi vui mừng ngoáy không ngừng. Tống Tiểu Tây đi theo nó ra mở cửa, mở ra mới biết là Tống Thường Thanh tới.

Về mặt lười biếng của Tống Tiểu Tây trở nên nghiêm túc.

Nói như vậy, cô và Tống Thường Thanh nửa tháng đến hai tháng mới thấy mặt nhau một lần, mỗi lần quay về đều là Tống Thường Thanh lấy các lý do khác nhau, chỗ hai người gặp mặt không phải ở nhà lớn họ

Tổng thì là tiệm cà phê, cơ bản không có chỗ khá. Tổng Tiểu Tây đứng ở cửa tiện thể tính toán, giờ cách lễ tình nhân quả thật cũng được hơn nửa tháng, chỉ là cô không nghĩ tới, lúc này Tổng Thường Thanh tự mình đến nhà trọ của cô.

Cô như khúc gỗ để ông tiến vào, sau đó quay lại rót cho ông ly trà, rồi ngồi xuống sofa cách ông một khoảng xa. Mật Lị rúc vào tay áo Tổng Thường Thanh cọ cọ, Tổng Thường Thanh nhẹ nhàng vuốt bộ lông trắng muốt trên lưng nó, Tổng Tiểu Tây và ông im lặng một lúc lâu, mở miệng trước: “Ngài tới cũng tốt, mời mang Mật Lị về đi.”

Tổng Thường Thanh ngẩng đầu nhìn cô một cái, thả Mật Lị ra, nói: “Con thích thì giữ nó lại.”

Tổng Tiểu Tây thờ ơ: “Con tuyệt đối không thích.”

Dù sao ở trước mặt ông cô cũng không có hình tượng để nói, lật lọng cũng chỉ là sớm hay muộn. Tổng Thường Thanh nhìn cô, thở dài: “Nếu như vậy, cha sẽ mang đi.”

Hai phút tiếp theo chán ngắt. Tổng Thường Thanh từng uống trà từng ngụm, Tổng Tiểu Tây thuận tay gọt một quả táo. Cuối cùng đánh vỡ trầm mặc là Tổng Thường Thanh, ông trầm ngâm mở miệng: “Cha nghe Thẩm Dịch nói, gần đây con lui tới cùng Lý Duy Diệp.”

Dao gọt táo trên tay Tổng Tiểu Tây lực hơi mạnh, vỏ táo dài dài đứt xuống. Đầu cô cũng không ngẩng lên thản nhiên nói: “Đó là tự do của con.”

“Cha biết con trưởng thành sẽ tự nhiên có chủ kiến của mình. Cha chỉ có một đề nghị, Lý Duy Diệp là một người tốt, nhưng tính cách của con và cậu ta không hợp. Cha không hi vọng nhìn thấy con quay đầu sẽ chịu thua thiệt khổ sở.”

Tổng Tiểu Tây cười cười, từ từ nói: “Cha, nói thật sự, lúc ngài tái hôn con cũng nói ngài và dì Vương không hợp, con cũng cho rằng tính cách của hai người không hợp. Con không can thiệp vào hôn nhân của người, cũng xin ngài đừng có can thiệp vào chuyện của con.”

Cô nói rõ ràng từng chữ từng chữ một, vỏ táo cuối cùng trên tay lúc cô nói xong cũng rơi xuống đĩa, mà con dao gọt trái cây cũng lập tức chĩa vào ngón tay cô.

Tổng Tiểu Tây ném dao gọt trái cây lên bàn, lấy tay giữ lại chỗ bị thương ở ngón tay, không nhìn ánh mắt phức tạp của Tổng Thường Thanh, lạnh giọng nói tiếp: “Hôn nhân của ngài và mẹ hồngбет như vậy, thì có tư cách gì nhắc nhở con?”

Ba phút sau, Tổng Tiểu Tây từ cửa sổ thấy xe của Tổng Thường Thanh chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt, cuối cùng buông tay đang giữ ngón tay bị thương ra, nhíu mày, nhìn quả táo bị máu nhuộm đỏ, đập tay vào cửa.

Tổng Tiểu Tây băng bó ngón tay kỹ càng, nhặt quyển «Đi tìm thời gian đã mất» lên lần nữa, lại nghĩ đến hôm nay chú chó nhỏ nghe cô đọc cũng không còn nữa, không thể làm gì khác hơn là ném sách trở lại tủ đầu giường, ngã đầu xuống ngủ.

Cô mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nửa mở mắt thấy là Thẩm Dịch, muốn giả vờ không nghe thấy tiếp tục nằm xuống ngủ, nhưng mà tiếng chuông nhất quyết không tha, không thể chống lại chủ nhân vô lại của cuộc gọi này, cuối cùng chỉ có thể nhận.

Điện thoại vừa thông, câu nói gọn gàng dứt khoát khiến cô không thể cất lời: “Nghe nói gần đây em phạm phải tiểu nhân, âm ỷ với anh Thừa Mạc của em rồi lại âm ỷ với cha em?”

Ngay cả ánh mắt Tổng Tiểu Tây cũng không nháy: “Có việc xin hỏi, không việc xin đi.”

Thẩm Dịch cười cười: “Anh là có ý tốt muốn mời em đi ăn cơm giải sầu. Buổi tối đi Điền Ký ăn cá không?”

“Không đi.”

“Vì sao không đi?”

“Không đi chính là không đi!” Tổng Tiểu Tây nói lớn tiếng vào điện thoại, “Em đang ngủ! Ngủ! Nấu cá hoặc nấu Thẩm Dịch đi, tất cả không có hứng thú!”

Thẩm Dịch cười khanh khách: “Không ăn thì không ăn, phát lửa lớn như vậy làm gì? Làm sao em lại y như Giang Thừa Mạc, anh vừa gọi điện mời cậu ấy ăn cơm, cậu ấy cũng nói không đi, sau đó cũng nói nấu cá hoặc nấu Tổng Tây, tất cả không hứng thú. Anh nói này Thất tiểu thư, em trêu chọc cậu ấy cái gì? Người ta đều muốn nấu Tổng Tây.”

Tổng Tiểu Tây tức giận: “Mắc mớ gì tới anh?”

Thẩm Dịch chặc một tiếng: “Em để anh bát quái không được sao? Hỏa khí của Giang Thừa Mạc bên kia lớn lắm, mở lời liền mắng anh, nói anh là vô tích sự, nói em là ăn no đừng mỡ.”

Tổng Tiểu Tây mở mắt ra, ngồi dậy: “Nhất định anh làm chuyện không được vẻ vang gì, anh ấy mới nói những lời như vậy.”

“Rõ ràng trong lòng anh là ý tốt có được không?” Thẩm Dịch lười biếng nói, “Em mới là người ăn no không có việc gì làm, cậu ấy mới giận đến mức nói những lời như thế.”

Tổng Tiểu Tây cười nhạo anh, lười phân biệt: “Em cúp.”

“Đừng nóng vội!” Thẩm Dịch nói, “Em nói cho anh biết hai người có chuyện gì được không?”

“Không phải anh là bán tiên Thẩm Dịch sao? Tự mình xem đi.”

“Em trực tiếp nói cho anh không phải càng tốt sao?” Thẩm Dịch chỉ cười, “Anh ở trước cửa nhà em rồi, mở cửa nhanh.”

Một giây tiếp theo Tổng Tiểu Tây nghe thấy tiếng chuông cửa. Thẩm Dịch ấn chuông như là đang gõ trống, Tổng Tiểu Tây vốn không muốn để ý tới, nhưng mà tiếng chuông như truy hồn đòi mạng khiến người khác đình tai nhức óc, không thể làm gì khác hơn là mở cửa. Thẩm Dịch bước vào cửa thì nhìn thấy quả táo dính chất lỏng màu đỏ kia, cúi người xuống, dùng ngón cái và ngón trỏ cầm lấy cuống quả táo, cẩn thận giơ lên nhìn, cười nhạo một tiếng, quay lại nói với Tổng Tiểu Tây: “Cái người này sao lại lãng phí lương thực thế. Em nên lấy ảnh Giang Thừa Mạc treo lên tường, cầm phi tiêu hướng về phía mặt cậu ta mà ném.”

“Em treo anh ấy, cũng muốn treo anh.”

“Sao lại treo anh, anh cũng không gây gỗ với em.”

Tổng Tiểu Tây liếc nhìn anh: “Anh tới đây làm gì? Anh rất rảnh rỗi sao? Công ty của anh phá sản rồi sao? Người lớn nhà anh không tìm anh gây phiền toái sao? Bạn gái của anh không có một khúc hai nháo ba thất cổ với anh sao?”

Trên khuôn mặt Thẩm Dịch vẫn nở nụ cười, đôi mắt hoa đào xinh đẹp: “Nói giỡn, việc công ty không bao giờ là hết, nơi này của em thật thanh thoi. Khó có được lúc em và Giang Thừa Mạc xích mích lớn như vậy, anh tự mình đến đây xem một chút chuyện cười.” Nhanh chóng tránh thoát gổ ôm Tổng Tiểu Tây đập tới, lại nói tiếp, “Trước kia anh sẽ có lúc Giang Thừa Mạc không che chở em, hiện tại cậu ấy rất cuộc đứng một chiến tuyến với anh, anh có thể không vui mừng sao? Anh có thể không tới nhìn em một cái sao?”

Khuôn mặt Tổng Tiểu Tây không thay đổi: “Nói xong? Anh có thể đi rồi.”

Thẩm Dịch sờ cằm, còn cười khanh khách: “Được rồi, anh nói nghiêm túc. Nói cho cùng Lý Duy Diệp cũng là người ngoài, em vì hấn mà tức giận với người thân của em. Em nghĩ lại xem, từ nhỏ đến lớn khi em tranh cãi với Giang Thừa Mạc, quay đầu lại không phải chứng minh rằng đều là lỗi của em? Lúc này cần gì phải làm đến mức vỡ đầu chảy máu mới thu tay lại?”

Tổng Tiểu Tây cắn răng, gần từng chữ nói: “Trong năm phút đồng hồ anh còn không ra khỏi cái nhà này, thứ em đập sẽ không phải là gổ ôm nữa, anh có tin không?”

“Từ nhỏ đến lớn còn không có người dám đuổi anh ra ngoài cửa.” Thẩm Dịch lơ đãng, còn trên ghế sofa pha duỗi người, cầm đế trên mu bàn tay, ngồi nhìn cô từ trên xuống dưới, giống như muốn tìm ra được cái gì đó, sau đó chậm rãi nói: “Không phải là đến kỳ hả? Nóng nảy thành ra như vậy?”

Tổng Tiểu Tây cầm một quả táo lên không khách khí ném vào óc của anh, bị anh nhanh tay nhanh mắt giữ lại, đưa lên miệng cắn một cái, cười yếu ớt: “Chớ hồ đồ, anh còn chuyện chính phải nói.”

Tổng Tiểu Tây vốn không có ý muốn tin tưởng, nhưng anh thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm nghị, Tổng Tiểu Tây nghi ngờ nhìn anh: “Anh thật sự có chuyện phải nói với em?”

Thẩm Dịch chợt đứng dậy, đi thẳng tới ghế đối diện nơi cô đang ngồi, khẽ cúi đầu, nhìn hai mắt của cô, nhỏ giọng nói: “Tiểu Thất, hai ta quen biết ít nhất hai mươi năm rồi nhỉ? Em có ấn tượng như nào với anh?”

Con người của Thẩm Dịch trong trở, kết hợp với đôi mắt cong cong đào hoa cùng với lông mi thật dài, hiệu quả có thể nói là tương đối tuyệt hảo. Tổng Tiểu Tây bị anh dùng loại ánh mắt bình tĩnh này nhìn, da đầu tê dại một hồi, cau mày đang muốn nói câu phá vỡ loại không khí không bình thường này, anh nhẹ giọng chặn lời cô: “Trả lời anh.”

Vì vậy, đầy bụng ngôn từ của Tổng Tiểu Tây bị trôi xuống, chỉ nói ra một câu: “Không tốt bằng Giang Thừa Mạc.”

“Kia tổng kết so với các anh khác là tốt hơn?”

Đầy bụng ngôn từ của Tổng Tiểu Tây lại lần nữa nghẹn lại, chỉ nói một chữ: “Phải.”

Thẩm Dịch thở dài một cái, lời nói so với trước kia còn nhẹ nhàng hơn, ánh mắt cũng như sóng nước tràn đầy dịu dàng, cười nói: “Anh biết trước kia anh luôn trêu chọc em, anh nhận lỗi với em. Nhưng anh cũng chỉ cho phép chỉ một mình anh được trêu chọc em, người khác trêu chọc em không phải anh đều giúp em xử lý bọn họ sao? Nói thật, nhưng cô gái khác không có người nào có thể khiến anh để ý giống như em được. Anh không phải muốn đối xử như vậy với em, nhưng nếu không sao có thể có vị trí trong lòng em như bây giờ? Thật ra thì, Tổng Tây, anh thích em lâu rồi.”

Tiếp theo thừa dịp cô sững sờ thì kéo tay cô qua, sau đó không biết lấy ở đâu ra một chiếc nhẫn sáng bóng, đeo vào một ngón tay nào đó, Thẩm Dịch ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nói: “Ngay cả tín vật đính ước anh cũng chuẩn bị xong. Tổng Tiểu Tây, em gả cho anh có được hay không?”

Tổng Tiểu Tây ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một tia ranh mãnh xuất hiện trong đáy mắt anh, ngay lập tức tức giận ngập trời ngập đất xông tới, hung hăng đập anh một cước: “Anh đi chết đi!”

Tổng Tiểu Tây đá Thẩm Dịch ra khỏi nhà trọ, anh vẫn đứng ở ngoài cửa như cũ không chịu đi. Ngăn cách một cánh cửa có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nói đáng đánh đòn truyền tới: “Thật ra em có thể nghe được rõ ràng, anh nói cái gì em cũng đều tin, cũng không nói một câu để anh ngậm miệng, anh mới có thể nói dứt khoát được như thế, Giang Thừa chẳng lẽ nói anh không có việc gì làm.”

“Anh đi chết đi!”

“Sẽ không thẹn quá hóa giận chứ?”

“Anh đi chết đi!”

“Anh nói xin lỗi với em là được chứ?”

“Anh đi chết đi!”

“Ai da, Tổng Tây nhà chúng ta là người thâm minh đạo nghĩa, chắc chắn sẽ không vì sắc quên bạn chứ? Nhanh gọi điện cho Lý Duy Diệp, nếu không gửi tin nhắn cũng được, nói em và anh ta không thích hợp, hôm nay là ngày tốt để chia tay, đau dài không bằng đau ngắn, chia tay là tốt lắm. Nếu em cảm thấy nói như vậy quá tuyệt tình, anh có thể cung cấp miễn phí cho em rất nhiều lý do chia tay ôn hòa khác, được không?”

“Anh đi chết đi!”

“... Em là Repeater chuyển thể à?”

“Anh đi chết đi!”

Thẩm Dịch không có đi chết, nhưng anh cảm râm hồi lâu cũng đi. Tổng Tiểu Tây cảm thấy mình tức giận còn lớn hơn trước kia rất nhiều, giống như là tích trữ hàng tấn tảng đá trong phổi, xua đi không được. Cuối cùng cô văng hết khay trà và quần áo ra ngoài, cũng không có hả giận.

Thật ra chính cô cũng không biết cơn giận của mình từ đâu mà đến, suy nghĩ mãi vẫn không có cách giải thích. Cuối cùng dậm chân, ngã xuống giường ngủ tiếp.

Cuối cùng cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ hồ nhận “Ừm” một tiếng, bên kia Lý Duy Diệp dừng một chút, nhẹ nói: “Anh đánh thức em?”

“Là em ngủ không đúng lúc.” Tống Tiểu Tây xoa hai mắt ngồi dậy, nhìn thời gian trên tường, “Không phải anh nói hôm nay rất bận sao? Giờ mới sáu rưỡi, anh đã họp xong, xử lý xong tài liệu, về nhà cơm nước xong rồi sao?”

“Em nói một câu tắt cả chuyện hôm nay anh làm, anh còn cái gì để nói?” Lý Duy Diệp cười cười, “Ngày hôm qua nghe nói ngày nay em tương đối nhàn rỗi, hôm nay anh suy nghĩ một chút, cảm thấy nhân cơ hội này dù dễ em tới thành phố A chơi hai ngày.”

“Người buôn trẻ em đều nói những lời thật lòng như này sao, sẽ không thể kiếm được tiền chứ?”

Lý Duy Diệp nói: “Người phải tùy theo hoàn cảnh mà dễ người chứ. Anh cho là phải thẳng thắn đối với em, em mới có thể đồng ý.”

“...”

“Hơn nữa anh rất nhớ em.” Anh nhẹ giọng nói, “Anh hi vọng em có thể tới đây. Là bạn trai, yêu cầu này không tính là quá phận, có phải không?”

“...”

“Được rồi, anh biết rồi.” Lý Duy Diệp đợi trong chốc lát, không thấy cô trả lời, thở dài, “Cách mạng chưa thành công, anh còn phải cố gắng nhiều hơn. Buổi tối em ăn cơm chưa?”

Tống Tiểu Tây cắn môi một cái, liếc mắt nhìn quyển «Đi tìm thời gian đã mất», cùng với album ảnh bày la liệt, thở dài trong lòng, bật thốt lên: “Vậy tối nay em đến.”

Lý Duy Diệp rõ ràng không nghĩ rằng cô đồng ý sáng khoái như vậy, hơi ngẩn ra mới bật cười, dịu dàng nói: “Hoan nghênh. Đặt vé máy bay xong thì gọi cho anh, anh đến sân bay đón em.”

Tống Tiểu Tây lên mạng đặt vé máy bay sớm nhất đến thành phố A, lúc thu thập quần áo vẫn do dự xem có nên gọi điện xin phép Giang Thừa Mạc một chút hay không. Nếu là trong quá khứ cô làm việc này, chắc chắn sẽ gọi điện thông báo cho Giang Thừa Mạc. Nhưng hiện tại nếu nói điều này, màn nàng muốn đi thành phố A là chỗ ở của Lý Duy Diệp, Tống Tiểu Tây cảm thấy, mặc dù hành động cả đêm đi đến thành phố A này của mình tìm được lý do nhỏ bé là “Em ở thành phố T ngẩn ra đến phiên, muốn đi thành phố A giải sầu thôi”, nhưng vào tai Giang Thừa Mạc chắc chắn sẽ thành cả đêm bỏ trốn đi tìm bạn trai.

Nếu bây giờ cô nói, đoán rằng không tránh khỏi rùng mình. Theo tình hình bây giờ, Tống Tiểu Tây căn bản có thể đoán trước được phản ứng của Giang Thừa Mạc, trước khi cần nói sắc mặt của anh, đoán chừng nếu nghe được lời này trong điện thoại, điện thoại màu trắng bạc số lượng có hạn của anh có thể sẽ bị ném thẳng đến tường bay tứ tung.

Nhưng mà cô lại không muốn ở lại thành phố T. Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, còn quyết định tiền trăm hậu tấu, đợi đến thành phố A thì nói.

Ngay khi Tống Tiểu Tây lên máy bay chờ đợi cất cánh, vẫn cảm thấy không ổn. Cô lại nghĩ, lấy điện thoại ra, bấm số Giang Thừa Mạc.

Vậy mà bên kia chỉ vang hai tiếng thì bị cắt đứt. Tống Tiểu Tây nhìn chằm chằm màn hình tối đen, một hơi nghẹn ở phổi, hít một hơi thật sâu, cố gắng tự mình an ủi không cần so đo với anh, phải có người làm bậc thang đi xuống, mà cô là người đó. Vì vậy gửi tin nhắn cho anh.

“Anh chỉ nói không thể đi tìm anh, cũng không nói không được gọi điện nhắn tin chứ?”

“Em thật sự không muốn nói chia tay với Lý Duy Diệp, anh thật sự tính toán cả đời không để ý tới em?”

Cô còn muốn biên soạn nữa, nữ tiếp viên hàng không đã nhẹ nhàng nhắc nhở cô cần tắt máy. Cô ấy để tay trước ngực, đứng cạnh chờ đợi động tác của cô, Tống Tiểu Tây rút cuộc phải bắt đầu tắt máy.

Máy bay hạ cánh Tổng Tiểu Tây mở máy chuẩn bị tiếp tục biên soạn tin nhắn nữa, nhưng mà còn chưa đánh xong điện thoại Giang Thừa Mạc đã gọi tới. Cô nhắc máy, tiếng nói quen thuộc truyền tới: “Chuyện gì?”

Tổng Tiểu Tây “A” một tiếng, rất nhanh mặt mày hớn hởi: “Hiện tại anh không tức giận chứ?”

Giang Thừa Mạc cười nhạo một tiếng, muốn nói gì thì trong sân bay tiếng nói trên loa thông báo “Sân bay thành phố A” vang dội khắp nơi. Rất nhanh Tổng Tiểu Tây nghe thấy bên kia một mảnh yên lặng, giống như ngay cả hô hấp cũng biến mất, lại một lúc lâu sau, rốt cuộc Giang Thừa Mạc âm u mở miệng: “Tổng Tây, em không cần nói cho anh biết, hiện tại em đang đứng trên địa bàn thành phố A.”

17. Chương 17

Lời của anh như từng trận gió rét thổi từ Seberia khiến cả người Tổng Tiểu Tây dựng hết tóc gáy. Cô run rẩy nhắm mắt kim chế không ngay lập tức cúp điện thoại, tính toán mở miệng như nào: “Em nán lại đây một tuần, tuần sau sẽ trở về”

Nói xong cô đưa di động ra xa tai mặc kệ ánh mắt nghi hoặc của người đi đường chỉ nghe rõ ràng “Phanh” một tiếng, Giang Thừa Mạc lạnh lùng cúp máy.

Tổng Tiểu Tây thở dài. Tiếp tục kéo hành lý ít ỏi của mình đi về phía trước, cũng không biết đã đi bao lâu, không tập trung nhìn về phía trước, cô ngẩng đầu lên đã thấy Lý Duy Diệp dịu dàng mỉm cười cách đó không xa.

Ánh đèn chiếu thẳng lên đỉnh đầu anh, đáy mắt như có dòng nước âm ỉ lưu động, rạng rỡ phát sáng. Sau đó, Lý Duy Diệp cúi đầu mỉm cười một tiếng bước mấy bước tới sách hành lý của cô, tay kia ôm cô vào trong lòng, nhẹ nói: “Anh thật sự rất vui.”

Giọng nói của Lý Duy Diệp không có ngạo mạn lạnh lùng giống Giang Thừa Mạc, ngược lại có chút trầm ấm từ tính, âm cuối còn giống như sợi tơ mang theo cảm xúc đặc biệt làm lòng người an tâm trở lại. Tâm tình Tổng Tiểu Tây bị anh kéo lên vài phần, cười đáp: “Thật ra thì em còn chưa ăn tối.”

Anh về cầm cô, tâm tình xem ra vô cùng tốt, mặt mày tươi cười sinh động hơn thường mấy phần: “Giờ muộn rồi, ngày mai anh dẫn em đi ăn đặc sản thành phố A. Tối hôm nay chúng ta đi ăn cháo trước, như thế nào?”

Lý Duy Diệp dẫn cô đến quán ăn mở 24h. Tuy nói là ăn cháo, nhưng anh vẫn gọi một bàn đồ ăn nhẹ sau đó nhìn cô nói: “Những thứ này cũng khá có tiếng ở thành phố A, em nếm thử chút, hợp khẩu vị thì ăn nhiều chút, không ngon có thể bỏ lại.”

Tổng Tiểu Tây vừa ăn vừa cười: “Em rất lâu rồi không có được ai chăm sóc chu đáo như vậy. Anh không ăn à?”

“Buổi tối anh ăn rồi, giờ không đói lắm”

Lý Duy Diệp là vũ khí giải buồn rất tốt. Tổng Tiểu Tây chỉ ngồi không nghe anh nói về nhân tình thế thái ở thành phố A tâm tình vui vẻ lên ít. Nhìn thấy vẻ mặt cô rốt cuộc giãn ra anh mới cười hỏi: “Thật ra, vừa nãy ở sân bay trông em có chút buồn bã.”

Tổng Tiểu Tây thở dài, cũng không biết là lần than thở thứ mấy: “Anh đã bao giờ cãi nhau với em gái anh chưa?”

Lý Duy Diệp lập tức lộ ra vẻ mặt hiểu rõ: “Em và Giang Thừa Mạc cãi nhau sao?”

Tổng Tiểu Tây suy nghĩ một chút rồi lựa chọn im lặng không nói. Lý Duy Diệp nghĩ nghĩ sau đó nhàn nhạt cười một tiếng: “Lần trước ba người chúng ta ăn cơm sau anh cũng hỏi em, thật ra anh trai em không đồng ý về chuyện của anh với em phải không?”

Tổng Tiểu Tây đối với sự dự chuyện như thần của bọn họ tập mãi cũng thành thói quen, lại thở dài một tiếng: “Các người đều là bán tiên.”

“Nhìn mặt em, hiện tại chắc Giang công tử rất ghét anh rồi, huống chi em lại chạy đến thành phố A tìm anh, đoán chừng anh vui mừng bao nhiêu thì anh trai em tức giận bấy nhiêu, có khi trong lòng cũng đã đem anh băm vằm một trận rồi.” Lý Duy Diệp chống tay dưới cằm nhìn cô nói: “Thật ra anh trai em có loại tâm tình này cũng có thể hiểu được. Sống chung lâu ngày em gái đột nhiên có người yêu, trong lúc bất chợt không còn thuộc về mình, thời gian cũng bị người khác chiếm đi, giống như là món đồ chơi mình yêu quý nhất bị người khác cướp mất, không thoải mái cũng là bình thường. Nhưng mà cái đồ gốc nhà em, không cần ở đây gây gốc than thở mãi. Chẳng phải trước kia anh đã nói với em, gặp chuyện có thể tới tìm anh sao? Lúc trước anh nói với em cái gì? Bọn trai là dùng để sai bảo.”

Tổng Tiểu Tây chống cằm nhìn trần nhà: “Lần trước anh ấy cũng không có tức giận đến vậy. Thật giống như đòi mạng.”

Lý Duy Diệp cách cái bàn vươn tay kéo mặt cô trở về, rồi sau đó nở nụ cười ấm áp trấn an cô: “Nếu như tình cảm của em với anh có thể kiên định, người đó liền không trở thành vấn đề. Em cho anh ấy một chút thời gian rồi anh ấy cũng sẽ từ từ tiếp nhận. Nếu quả thật không tiếp thu nổi, chuyện đó để anh giải quyết, được không?”

Sau đó, cầm cái thìa lên nhét vào tay cô: “Bây giờ quan trọng nhất là, khó có dịp em đến thành phố A, nên dồn toàn bộ tinh lực hưởng thụ tốt sơn hào hải vị thắng cảnh nơi đây. Những chuyện kia, tạm thời không để ý tới, anh đảm bảo em sẽ có một khoảng thời gian vui vẻ, được không?”

Khách quan mà nói, Lý Duy Diệp làm rất tốt chức chủ nhà. Tổng Tiểu Tây đến thành phố A thì anh dành hầu hết thời gian đi với cô. Ngày thứ nhất anh mang cô đi gặp mấy người bạn tốt ở thành phố A, một nhóm người đều tự chuẩn bị thức ăn hùng dũng lái xe đi lên núi làm tiệc nướng. Đến cuối cùng Tổng Tiểu Tây mới nhận ra “Quý công tử” đầu đầu cũng đều một dạng. Tương tự như đám anh em của cô ở thành phố T, sống phóng túng mọi thứ đều tinh thông, cộng thêm trong khủy tay luôn dắt theo mỹ nữ mỗi người một vẻ, không ai giống ai. Tổng Tiểu Tây tìm lúc rảnh nhỏ giọng hỏi Lý Duy Diệp: “Anh có thể nói cho biết, các người đi đâu tìm được nhiều như vậy?”

Lý Duy Diệp gõ gõ trán cô: “Không phải là các người, là bọn họ.”

“Được rồi, bọn họ là từ nơi nào tìm được nhiều mỹ nhân như vậy?”

Lý Duy Diệp suy nghĩ một chút, tìm từ nói: “Cái này, cần là người tình ta nguyện... tính xu lợi là bản năng của xã hội hiện đại, lúc có nhu cầu, nhất là khi hai bên đều có nhu cầu, thị trường sẽ luôn rất sôi động.”

Anh nói uyển chuyển, là tránh nặng tìm nhẹ, Tổng Tiểu Tây liếc anh một cái, cố ý nói: “Tính xu lợi?”

Lý Duy Diệp cẩn thận nhìn vẻ mặt cô, nói: “Anh nghĩ là em hiểu được”

Tổng Tiểu Tây nói xong rất dứt khoát: “Em không hiểu rõ.”

Lý Duy Diệp so với cô dứt khoát hơn: “Về sau em sẽ rõ.”

“.....”

“Chỉ là em có thể yên tâm, ” anh cười híp mắt, ” Trường hợp này trước kia anh đều là dẫn Trịnh Yên Yên tới. Anh chính là rất trung trinh.”

“.....”

Thật ra thường ngày, trường hợp kiểu này Giang Thừa Mặc rất ít mang cô theo, anh luôn lấy lý do cô còn nhỏ không cho tham gia các loại tiệc có mang theo bạn gái. Anh càng vậy Tổng Tiểu Tây càng hiếu kỳ, có một lần sống chết quần lấy Giang Thừa Mặc đòi đi theo, sau đó biết được rốt cuộc còn bé không nên đi theo là cái gì. Nhóm người bên trong trừ các công tử quần áo ngăn nắp, còn lại là các cô gái xin tươi. Các cô gái tụ tập một chỗ không nói đề tài nào khác, chỉ giữ những bàn tay đầy nhẫn ngọc nhẫn kim cương sáng bóng, rồi xoa xoa vòng ở cổ tay, cuối cùng riu rít nói chuyện mỗi tháng vì bạn trai chuẩn bị bao nhiêu cơm, mua bao nhiêu hoa quả, thậm chí cả có lần làm thành cháo nhão cũng dùng để tranh công. Tổng Tiểu Tây nghe được lặng lẽ một lúc, nói thầm trong lòng: “Phu nhân Tập còn nấu cơm giặt giũ quần áo chuẩn bị mọi

thứ cho chồng, tôi còn ngày ngày phục vụ Cáp Đa tản bộ loanh quanh bồi ngủ mua thức ăn cho chó, những việc này được coi là gì?”

Ngày hôm sau đoàn người đi cùng nhau. Lúc đầu là oanh liệt đi đua xe, sau đó oanh liệt đi hát. Trước đó một ngày Tống Tiểu Tây đã bị đám huynh đệ của Lý Duy Diệp xưng huynh gọi muội, hôm nay thì càng âm ỉ muốn cô hát bản tình ca với Lý Duy Diệp, «Có một chút động tâm» đến «Lĩnh ngộ» đến «Yêu như thủy triều» lại đến «Mật ngọt ngào» lại đến «Vì yêu mê» lại đến «Ngày mai em muốn gả cho anh», đến cuối cùng Tống Tiểu Tây chống đỡ không nổi, cổ tình còn có người cười lớn xen vào nói: “Những bài hát này rõ ràng dùng để hình dung tâm tình của a Diệp nhà chúng ta! Có ý định gì hả!? Ai làm!? Đứng ra!”

Một đám người ngay lập tức cười vang.

Đến ngày thứ ba cuối cùng quay về thanh tỉnh. Lý Duy Diệp mang đến hai notebook, hai người một bàn ở trong quán một ngày chơi trò chơi trên Internet. Tuy Lý Duy Diệp đã nói rằng bản thân mình rất lâu rồi chưa chơi, nhưng mà thao tác điều khiển nhân vật vẫn rất thuận tay hơn Tống Tiểu Tây rất nhiều. Sau anh tìm một tài liệu nào đó trong máy vi tính, mở ra cho cô xem hình ảnh cả Lý Duy Chính.

Tống Tiểu Tây thực tâm thực ý đánh giá: “Thoạt nhìn rất khiêm tốn, rất có phong thái anh cả nhân hậu. Còn nữa, gien nhà anh thật tốt.”

Lý Duy Diệp cười cười: “Cám ơn đã khích lệ. Thật ra lúc anh ấy tự mình bước vào xã hội cha không tình nguyện để anh đi, vẫn hi vọng anh ấy có thể về chủ trì đại cục, nhưng mà nói bao nhiêu năm anh ấy cũng không nghe.”

Mắt Tống Tiểu Tây đảo quanh: “Nói như thế có vẻ anh không xuất sắc. Nhưng danh tiếng của anh ở thành phố T rất tốt.”

Mắt Lý Duy Diệp chớp chớp càng lợi hại: “Đa tạ bạn gái đại nhân. Anh trai anh hai ngày nay mới về nước, trước mắt đang thử xem ai có bạn gái trước. Thật ra thì trước đó bọn anh đã đánh cược, hai người ai sẽ đính hôn trước.”

Ý nghĩ của anh có chút rõ ràng, Tống Tiểu Tây lại đảo mắt, nhìn trần nhà một lâu mới phát ra một tiếng “Nha.”

Lý Duy Diệp bật cười, vuốt tóc của cô.

Vào ngày thứ tư, Tống Tiểu Tây ở quầy sách cạnh khách sạn trông thấy khuôn mặt của Giang Thừa Mạc trên tạp chí. Mặc dù Giang Thừa Mạc ghét chụp ảnh, vậy mà hiệu ứng lại khá tốt. Một bộ tây trang thủ công xa xỉ, tư thế ngồi đoan chính, khuỷu tay ở trên mép bàn, cánh tay cong lên, ngón tay cái vuốt cằm, cổ tay để lộ ra cổ tay áo sơ mi trắng, hầu kết nhô ra cùng với đôi môi mỏng mím lại, còn có ánh mắt không để ý xung quanh, mặc kệ nhìn xa hay nhìn gần đều có loại tuần tú khó có thể miêu tả.

Hơn nữa bộ dáng anh lúc này rất xúc tiến lượng tiêu thụ của tạp chí. Lúc Tống Tiểu Tây cầm quyển tạp chí lên, người bán báo nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu cô nương, đây là tờ tạp chí cuối cùng rồi, muốn mua thì phải nhanh lên nha.”

Tống Tiểu Tây thanh toán tiền trở về phòng, giở tới trang phỏng vấn Giang Thừa Mạc, mấy ngày qua phiền não cố gắng áp chế mấy ngày qua tăng lên. Cô nhúu lông mày, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không nhịn được gọi cho Giang Thừa Mạc, lấy điện thoại ra sau đó lại ngừng tay, nhìn chằm chằm quyển tạp chí nửa ngày, mới ấn gọi điện cho Thẩm Dịch.

Bên kia rất nhanh nhận điện, rất nhanh truyền tới giọng nói lưỡi biếng đặc trưng công thêm vài phần cuốn hút của Thẩm Dịch: “Ai nha, thật ly kỳ. Nghe nói Thất tiểu thư ngàn dặm đi thành phố A giải sầu, đây chính là chi phí chuyển vùng xa, quý nhân vô sự bất đẳng điện tam bảo, ngài đây là có chuyện gì sao?”

Tống Tiểu Tây hắng giọng một cái, lại hắng giọng cái nữa, giọng nói mềm nhũn: “Anh Thẩm Dịch...”

“Ai nha nha, càng ngạc nhiên. Trăm năm không nghe được bốn chữ này (Bốn chữ là “Thẩm Dịch ca ca” đó!), Thất tiểu thư người thật sự làm giảm thọ tôi đó!”

Tống Tiểu Tây không quan tâm lời anh, hỏi trực tiếp: “Gần đây anh có nghe tin tức của Giang Thừa Mạc không?”

“Ai nha nha nha, thật là quá ngạc nhiên. Quan hệ của em với Giang Thừa Mạc không phải tốt hơn so với anh sao? Gọi nhằm người à?”

Gân xanh Tống Tiểu Tây nổi lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thẩm Dịch, anh không cần quá phận! Nói vào trọng điểm cho em!”

Thẩm Dịch cố tình hừ hừ hai câu, lúc tâm trạng cô đến cực điểm thì chậm rì rì nói: “Có.”

“Anh ấy thế nào?”

“Rất tốt.” Thẩm Dịch nói chậm rãi, “Gần đây bận tối mắt tối mũi, hai ngày trước vừa mới nôn ra máu, hai ngày nay đang nằm viện rồi, xem như không có tâm tình quản chuyện vặt vãnh của em.”

Tống Tiểu Tây từ trên giường bật dậy: “Thật?”

“Anh có thể lừa em sao? Bỗng nhiên dừng uống thuốc, ngày ngày truyền nước biển, anh có thể nhìn đôi tay kia, sưng y như cái bánh bao. Vốn là đáng như tiểu bạch kiểm, giờ thì tốt rồi, anh thấy cậu ấy lộ rõ ràng thành tiểu bạch kiểm rồi. Bác sĩ đã nói bệnh tình đã quá nguy hiểm rồi, đêm qua còn nói với anh, nếu cậu ấy còn hôn mê bất tỉnh, nên lo hậu sự đi.”

Câu cuối cùng Tống Tiểu Tây nghe được, mặt nhẵn lại, “Anh thật là vô tích sự.”

Thẩm Dịch chặc một tiếng: “Không tin anh thì gọi điện cho anh làm gì?”

“Rốt cuộc là thật hay không?”

“Em không tin thì về thành phố T nhìn chứ sao.”

Chân mày Tống Tiểu Tây cau chặt lại, còn muốn nói, điện thoại đã truyền tới tiếng sóng biển xa xa, còn có tiếng chim hải âu, cuối cùng hình như còn nghe thấy tiếng nước ngoài. Cô ngừng trong chốc lát, âm sâu nói: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Tiếng nói Thẩm Dịch giống như bị gió biển làm cho hư ảo, từ từ thở dài: “Ở nước ngoài phơi nắng đây, so với cuồng phong gào thét mưa dầm không dứt ở thành phố T, thời tiết nơi này rất tuyệt nha.”

Tống Tiểu Tây phanh một cái cúp điện thoại.

18. Chương 18

Tống Tiểu Tây nhú lông mày suy nghĩ hồi lâu, tìm trong danh bạ gọi điện thoại cho Ngải Mộc. Cô vẫn luôn không dám giao tiếp với mỹ nhân lạnh như tiền này, trước kia vốn sợ Ngải Mộc hơn Giang Thừa Mạc, mà bây giờ chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt lạnh nhạt cộng thêm xa cách của anh, thậm chí cô bắt đầu nghĩ Ngải Mộc thân thiện hơn.

Điện thoại kết nối một lát mới có người nhận, giọng nói Ngải Mộc vẫn lễ phép như trước, tiêu chuẩn giống máy móc: “Tống tiểu thư, xin chào.”

Tống Tiểu Tây tiếp xúc với cô ấy không nhiều lắm, không thể nghe giọng nói mà biết được vui hay buồn như Giang Thừa Mạc. Cô chần chờ một lát, nói: “Tôi nghe anh Thẩm Dịch nói anh Thừa Mạc bị bệnh, có thật không?”

Ngải Mộc nói, “Giang tiên sinh vẫn khỏe mạnh như trước, cũng không có cái gì không tốt cả.”

“Vậy anh ấy đang ở công ty sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh... Gần đây tâm tình anh ấy như nào?”

Ngải Mộc dừng một chút mới nói: “Tổng tiểu thư, cô cũng biết, ở công ty Giang tiên sinh là ông chủ vui giận không thể hiện.”

Tổng Tiểu Tây chống cằm, rầu rĩ mở miệng: “Tôi biết rồi.”

“Xin hỏi cô có gì cần tôi truyền đạt không?”

“Nhờ cô... Thôi, quên đi.” Tổng Tiểu Tây nghĩ nghĩ, sửa lại, “Không có việc gì, làm phiền rồi.”

Với việc đến nay Tổng Tiểu Tây vẫn kiên trì không cho rằng lần này cô làm sai, hoặc căn bản tất cả là do Giang Thừa Mạc gây sự, nhưng mà khi Giang Thừa Mạc tạo khoảng cách với cô, cô vẫn cảm thấy cực kỳ hoang mang, cộng thêm rất khó chịu. Mà thường theo dĩ vãng, dù có như thế nào Giang Thừa Mạc cũng tuyệt đối không bao giờ tỏ thái độ nhận sai trước tiên, mà tâm trạng bây giờ của cô rất khó có thể yên giấc, nên chỉ an ủi mình đơn giản là dù sao trước mắt anh không được vui vẻ, nên cũng không dám dây dưa, nhưng tóm lại, chuyện này giải quyết càng sớm càng tốt.

Vì vậy Tổng Tiểu Tây gọi điện cho Giang Thừa Mạc lần nữa, lần một là máy bận, lần hai là trực tiếp tắt máy. Tổng Tiểu Tây lập tức ngã nằm ra giường, lấy gối che kín mặt, thở dài một cái thật lớn.

Ngày thường Giang Thừa Mạc ảnh hưởng tới cô rất lớn, giống như một công ty xây dựng, thời gian dài lâu, tạo ấn tượng cho Tổng Tiểu Tây, khiến cô cảm thấy sau lưng mình luôn có một cây đại thụ to lớn vững chắc, cành cây rộng lớn tràn khắp tất cả những nơi cô đi qua, cho dù ở đâu luôn có thể bao phủ cô, che mưa cản gió; mà hiện tại anh khiến cô cảm thấy như thu hồi lại mọi sự chở che, ngay lập tức Tổng Tiểu Tây đứng dưới ánh nắng chói chang trên nhựa đường, nóng bức đau khổ như nung chảy cô.

Trong nháy mắt cô có rung động muốn bay thẳng trở về thành phố T, thậm chí là chia tay với Lý Duy Diệp, nhưng một khắc sau liền cảm thấy không nỡ, khuôn mặt với nụ cười ấm áp của Lý Duy Diệp xuất hiện trong đầu, tâm tình trở nên phức tạp, thêm cả áy náy, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng từ bỏ.

Cô ngồi ở mép giường, cảm thấy chưa bao giờ buồn phiền như thế này, mây đen bao phủ cả nửa ngày, cuối cùng bắt đầu đoạn tin nhắn để gửi Giang Thừa Mạc.

Lúc này cô không có một tí khái niệm logic nào, cứ làm bừa, nhưng quan trọng nhất vẫn là giọng điệu mềm mại thật trọng lạy lòng.

Ví dụ như: “Anh Thừa Mạc, gần đây anh có khỏe không?”

Hay: “Tối hôm qua em nằm mơ thấy anh.”

Đây là lời nói thật. Hai ngày gần đây cô bị mất ngủ, mà tối hôm qua càng khó ngủ hơn, sau khi tìm vài bản nhạc nhẹ trong điện thoại mới có thể ngủ được. Cô vẫn còn đeo tai nghe điện thoại, vì thế buổi tối liền mơ thấy cảnh Giang Thừa Mạc đeo tai nghe. Lúc Giang Thừa Mạc lên đại học, khi người khác rảnh rỗi thì chơi game online, anh thì tâm huyết dâng trào mua một đồng tai nghe về, ở trong phòng ngủ tháo các linh kiện của tai nghe chỉ nhỏ 0,7mm rồi hàn nối lại. Mà sự thật chứng minh người thông minh làm cái gì cũng nhận thức được rất nhanh, mặc dù anh học kinh doanh, từ các linh kiện bị tháo kia, anh lắp được hai ống nghe cực kỳ tốt. Thậm chí Giang Thừa Mạc còn nhàn rỗi không chuyện gì mang lên web bán đấu giá, giá tiền so với số tiền vốn còn lớn hơn, cuối cùng còn được khen ngợi không ngớt. Sau khi Tổng Tiểu Tây biết, không nhận thức đòi hỏi, không ngờ chất lượng rất tốt, dùng đến bây giờ vẫn chưa hỏng, âm thanh cũng không bị biến chất.

Tổng Tiểu Tây nhắn tiếp: “Em mơ thấy anh rất đẹp trai, rất anh tuấn, đặc biệt chế tạo các tai nghe, còn đưa hết tai nghe cho em, còn cực kỳ tốt bụng không so đo với những hành động sai lầm của em.”

Tổng Tiểu Tây nhắn tiếp: “Nếu không em kể chuyện cười cho anh. Ngày trước có một quả cà chua, đang đi trên đường thì thấy dúi bụng...”

Trong một ngày cô gửi cho Giang Thừa Mạc hơn hai mươi tin nhắn, toàn bộ như nào cũng được, nhưng không nhận được tin trả lời nào. Tổng Tiểu Tây gần như hoài nghi rằng anh không kiên nhẫn đã cho số cô vào danh sách đen, nhưng vẫn gửi một tin cuối cùng đi: “Van xin anh đừng tức giận nữa được không?”

Ngày thứ năm, Lý Duy Ngữ chưa được sự đồng ý đã tha Tổng Tiểu Tây đi dạo phố. Cách mua sắm của Lý Duy Ngữ thể hiện lên tính cách của cô cũng như ở tiệc rượu và trận đánh tennis, kể cả mua giày cũng

là khí thế ‘quân lâm thiên hạ’, đứng ở giữa cửa hàng, nhìn quanh bốn phía một phút, sau đó giơ ngón tay nhỏ nhắn được bảo dưỡng cẩn thận chỉ, sau đó nhân viên cửa hàng đóng gói lần lượt, hơn nữa còn nói một câu: “Lý tiểu thư, vẫn theo quy củ cũ sao?”

Tống Tiểu Tây nhìn quả thực phải vái lạy. Lý Duy Ngữ quay đầu nhìn cô, cười: “Cô không mua sao?”

Thấy Tống Tiểu Tây lắc đầu, cô ấy cầm thẻ tín dụng đi tới bên tai cô: “Đây là của anh trai tôi đưa, nhờ có cô mới đồng ý cho tôi mượn một ngày, không cần lãng phí nha.”

Tống Tiểu Tây ngẩn ra, mỉm cười tiếp tục lắc đầu. Vừa vặn nhớ tới, không khỏi cảm khái trong lòng, đây không phải là nguyên nhân hàng năm Giang Thừa Mạc đồng ý làm thẻ phụ cho cô mà cũng không lấy lại, bởi vì trong ấn tượng cô cực kỳ ít dùng qua.

Sau đó lại đi đến tiệm trang sức Ngọc Thạch, Lý Duy Ngữ nhìn một khay đồ trân quý mà ông chủ bưng ra, lại quay đầu hỏi cô: “Cô thích cái nào nhất? Hoặc là ở đâu? Cái này cô thấy cô đeo có đẹp không?”

Tống Tiểu Tây ngồi ở ghế cao, nhìn một chút đồ trang sức lại nhìn cô ấy: “Tôi đeo? Cô phải mua cho tôi sao? Tại sao?”

“Tại sao không mua? Làn da của cô nhợt nhạt đeo cái này sẽ đẹp hơn đó.” Lý Duy Ngữ cười, “Mặc kệ nói như nào, cô tới thành phố A chơi một chuyến phải mang gì đó về chứ đúng không? Đặc sản ở đây chỉ toàn đồ ăn sẵn, mang về không thích hợp lắm, mua trang sức ở Ngọc Thạch nhẹ nhàng mà bền, đeo lâu còn rất tốt cho sức khỏe... Tôi không thể nói hơn nữa, tôi đã nói với ông chủ rồi.”

Tống Tiểu Tây nhìn bàn tay đang nắm túi, rồi lại nhìn ánh mắt của cô ấy, đột nhiên hiểu ra: “Trách không được hôm nay cô rủ tôi đi dạo phố. Cô có thỏa thuận gì với Lý Duy Diệp sao?”

Lý Duy Ngữ cười trốn tránh: “Tóm lại cô chỉ cần chọn là được, nếu không tôi chọn giúp cô.”

“Tôi cũng xem thử xem.” Tống Tiểu Tây nghĩ, “Chẳng lẽ Lý Duy Diệp quyết tâm muốn tặng đồ cho tôi, lại đoán trước được tôi sẽ từ chối, cho nên mới nhờ cô rời núi. Có phải vậy không?”

Lý Duy Ngữ cười, than một tiếng: “Được rồi. Đúng là như vậy, tóm lại hôm nay tôi không thể không nhận lệnh mua quà tặng cô để mang về thành phố T, tôi sẽ bị anh hai chỉnh rất thảm.”

Cuối cùng vẫn là chọn một món đồ có hình ngọc tròn màu sắc rất ấm áp dịu nhẹ. Từ quán trang sức Ngọc Thạch đi ra đã là giữa trưa, hai người quyết định đi ăn cơm, Lý Duy Ngữ nhân lúc nhân viên phục vụ đi lấy đồ nói chuyện với cô: “Ngày kia cô đi thật là có chút tiếc nuối. Ngày kia Trịnh Yên Yên về thành phố A. Tôi nghe anh trai tôi nói cô rất thích cô ấy, nếu cô chờ thêm hai ngày rồi mới đi có thể gặp cô ấy đó. Gần đây cô có chuyện gì quan trọng không, có muốn đổi ngày bay hay không?”

Tống Tiểu Tây nghe giọng nói cố gắng dụ dỗ người khác của Lý Duy Ngữ, không nhịn được cười: “Tôi rất muốn như thế, nhưng tuần sau tôi đến kỳ thi giữa kỳ, phải đến trường làm bài kiểm tra. Bây giờ tôi là đang trốn học.”

Còn có chuyện quan trọng hơn không nói tới, nếu cô nói với Giang Thừa Mạc cô muốn ở lại thành phố A thêm hai ngày, theo tính cách của Giang Thừa Mạc, anh thật sự sẽ vĩnh viễn không bao giờ để ý tới cô nữa.

“Này thật đáng tiếc.” Lý Duy Ngữ gầy gầy lộn tóc xoắn rũ xuống, nghĩ nghĩ cười nói, “Cô cảm thấy tôi và anh trai, ai chọn đồ chuẩn hơn?”

“Đều rất chuẩn.”

“Khẳng định trong lòng cô nói anh ấy chuẩn hơn. Thật ra cô nói rõ ra cũng không sao.” Cô ấy cười, “Ánh mắt anh hai quả thật nhìn cái gì cũng rất tinh chuẩn, nhanh giống như máy chiếu vậy. Hơn nữa mục tiêu của anh hai, không phải bạn gái không làm đây tới. Cho nên ngay cả tôi cũng chưa được vài lần anh ấy chọn đồ cho, thật sự trong lòng tôi rất ghen tỵ với cô.”

“Không nhìn ra.” Tống Tiểu Tây liếc mắt nhìn cô một cái, “Hôm nay cô làm tiếp thị cho Lý Duy Diệp sao?”

Lý Duy Ngữ chớp mắt mấy cái, mím môi cười: “Bị cô nhìn ra sao?”

Lúc xế chiều Tống Tiểu Tây lại bị Lý Duy Ngữ kéo đi thăm mỹ viện, còn giúp cô làm thẻ hội viên ba năm. Tống Tiểu Tây uyển chuyển từ chối không hiệu quả, sau đó còn nói: “Nếu không cứ để ở đây đi, lần sau tôi đến thành phố A chơi thì qua chỗ cô lấy.”

Lý Duy Ngữ trả lời: “Tôi không hay ở thành phố A. Đưa cho tôi không bằng đưa cho anh hai.”

Tống Tiểu Tây đành phải thôi.

Cơm chiều dự định đi cùng Lý Duy Diệp, cho nên Lý Duy Ngữ lái xe đưa cô về khách sạn. Cô vừa đi về thang máy, vừa lục lọi tiền boia trong túi, chẳng may trượt tay, toàn bộ đồ trong túi và túi đều rơi xuống.

Cô phải cúi xuống nhặt từng cái lên, lúc đứng lên khoe mắt đảo qua khu nghỉ ngơi ở đại sảnh, ghế sofa vàng nhạt bên kia có một người, cái cằm thấp, khuôn mặt tuyệt đẹp, mặc chiếc áo gió màu xám, lộ ra hai cổ tay áo màu trắng, hai chân vắt lên nhau, điệu bộ không chút để ý xung quanh, đọc tờ báo trong tay.

Tống Tiểu Tây thu hồi tầm mắt, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, lại nhìn trở lại.

Ngay sau đó tay cô buông xuống, toàn bộ đồ trong túi sách, ví tiền lại rơi xuống đất một lần nữa.

Giang Thừa Mạc không nhanh không chậm đóng tờ báo lại, ném tới bàn trà, vẫn ngồi thẳng chỗ kia, tay đặt trên thành ghế, ngẩng đầu liếc nhìn cô đánh giá một vòng, không động đậy, chỉ lạnh lùng cười giấu cợt.

Không nhú mày cũng không tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, biểu tình hiện tại của anh cũng giống như ngày thường đối với cô. Cách nhiều ngày như vậy, thái độ quen thuộc ấy, Tống Tiểu Tây cười đến mặt mày nở hoa, cái túi vẫn vút đầy, chạy một mạch đến cạnh anh, gắt gao ôm cánh tay của anh.

19. Chương 19

“Sao anh lại tới đây? Đợi bao lâu rồi?”

“Làm sao anh biết em ở chỗ này? Đến thành phố A lúc nào? Tại sao không gọi điện cho em?”

“Anh không tức giận chứ? Làm sao sắc mặt kém như vậy?”

Cô vừa nói xong thì phát hiện, sát lại gần thấy sắc mặt Giang Thừa Mạc tái nhợt, đôi môi cũng không còn màu, đôi mắt trên khuôn mặt càng trở nên đen sâu thẳm, nếu xem nhẹ sự lạnh lẽo mãnh liệt từ khối cơ thể này tản ra, anh thật sự rất giống lời tả trong miệng quạ đen của Thẩm Dịch, trở thành tiểu bạch kiểm.

Giang Thừa Mạc mím môi không nói lời nào, Tống Tiểu Tây túm tay áo anh, sát lại gần hơn, hai người mặt đối mặt, cô đánh giá khuôn mặt kia kỹ càng một lần, cuối cùng giống như phát hiện ra điều mới mẻ: “Anh bị bệnh?”

Cô vươn tay sờ trán anh, Giang Thừa Mạc không làm gì dựa vào sofa, không tránh né, càng không nói câu kinh điển “Nói giống cái gì” kia, chỉ lạnh lùng nhìn động tác của cô, vẫn mím môi không nói lời nào.

Tống Tiểu Tây cảm thấy không có gì khác thường mới hơi yên tâm, nhìn bộ mặt lạnh như băng của anh nhưng không có dáng vẻ tức giận, nhìn không được lại muốn đùa giỡn, vỗ vỗ mu bàn tay anh, đột nhiên cảm xúc dâng trào không nhịn được sờ sờ vài cái, sau đó bày ra vẻ mặt tươi cười: “Anh thế mà cũng có thể bị bệnh? Cầu xin anh không cần bày ra bộ mặt thôi như vậy tới, hai anh em với nhau, chẳng lẽ anh còn có thể vĩnh viễn không gặp em sao? Cũng đặc biệt tới thành phố A gặp em, rõ ràng là nhớ em, có phải không? Anh cũng không cần mạnh miệng.”

Giang Thừa Mạc lạnh lùng liếc nhìn cô, cúi đầu hừ một tiếng, rốt cuộc mở miệng: “Anh có chuyện nên đến thành phố A, không phải vì em.”

Tâm tình Tống Tiểu Tây rất tốt, mặt mày vẫn hớn hờ: “Chẳng lẽ em không phải chuyện của anh sao?”

Giang Thừa Mạc mím chặt môi, sau đó từ từ nói: “Xem ra thủy thủ thành phố A đồng nhất với chỉ số IQ của em. Ở đây một tuần, cũng chỉ học được tự mình đa tình.”

Tổng Tiểu Tây không để bụng, tiếp tục ôm chặt cánh tay của anh, tựa vào bả vai anh: “Dù sao anh cũng chỉ mạnh miệng thôi. Làm xong việc tại sao anh không trở lại thành phố T luôn? Vẫn ngồi đây chờ em trở về, trừ nhỡ em còn cái lý do gì khác sao? Anh đã tự mình đến, cũng không cần thể hiện khuôn mặt khó chịu, Diêm Vương mặt lạnh ở đây, người khác đến cũng bị sợ không dám ở lại rồi. Anh ăn cơm chưa? Đói bụng không? Khát chưa? Nếu không chờ một chút đi ăn cơm với em?”

Giang Thừa Mạc liếc cô một cái, môi mỏng động, lạnh lẽo nói sự thật: “Không rảnh. Tám giờ tối nay lên máy bay, trở về thành phố T với anh.”

“...”

Ngay lập tức Tổng Tiểu Tây buông lỏng cánh tay của anh, thu lại nụ cười: “Anh nói đùa hả?”

Cô nhìn ánh mắt hồ hững của anh, lạnh mặt nói: “Em đã chuẩn bị tốt vé máy bay rồi.”

Giọng nói Giang Thừa Mạc đơn giản lưu loát: “Hủy bỏ.”

“Anh không muốn ở lại thành phố A chơi hai ngày sao?”

“Không có hứng thú.”

Tổng Tiểu Tây nghiêng rằng, thay đổi thái độ, nghiêm túc nhìn anh, mong vẻ mặt và khí thế không thua kém anh: “Em không trở về.”

Giang Thừa Mạc một tay chống cằm, ngón trỏ gõ nhẹ nhẹ lên thành ghế sofa, giọng nói càng nhẹ hơn: “Sợ rằng không do em.”

“Em sẽ không quay trở về!”

Tổng Tiểu Tây càng tức giận, nghĩ muốn nói nữa, Giang Thừa Mạc liếc mắt qua, toàn bộ lời nói phía sau giữ nguyên ở cổ họng. Kìm nén đến khuôn mặt đỏ bừng cũng không có can đảm nói lớn ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là cứng đầu quay đi chỗ khác, từ trong mũi tức giận “Hừ” mạnh.

“Em cũng có thể không trở về.” Anh nhìn cô, chậm rãi nói, “Nhưng tối hôm nay em không trở về, về sau cũng không cần về nữa.”

Lúc Ngải Mộc bước vào khách sạn, Tổng Tiểu Tây đang đưa cánh tay cổ với lấy chiếc ví tiền màu trắng trong tay Giang Thừa Mạc, mà người đó một tay khoắc lên ghế sofa, một tay đưa ra xa bên ngoài, trong bàn tay đó là chiếc di động, tóm lại cách Tổng Tiểu Tây khoảng 3cm, đợi cô đứng dậy chạy tới anh cũng nhanh chóng giãn khoảng cách.

Khách quan mà nói, trước mặt mọi người, như này thật không có chút hình tượng nào.

Ngải Mộc làm như không thấy vẫn duy trì vẻ mặt thường ngày đi tới gần, rất nhanh nghe được vài câu rả rác:

“Thời hạn ba năm? Em còn tính ở lại thành phố A? Sao không mua luôn nhà ở đi?”

“Trả em ví!”

“Trong ví tiền tờ nào là do em tự mình kiếm?”

“...”

Cách một lát, lại nghe thấy: “Lý Duy Diệp đưa? Em tính bắt người tay ngắn?”

“Chẳng lẽ anh chưa từng đưa đồ cho phụ nữ sao? Người ta bắt anh nhu nhược cái gì?”

“Bây giờ không chịu nổi sao? Trừ bỏ dám trốn nhà ra đi, còn dám cãi lại anh?”

“Đây không phải là trốn nhà ra đi! Người trốn nhà ra đi lúc đi còn có thể gửi tin nhắn gọi điện thoại cho anh sao? Sao anh có thể đội cái mũ đẩy lên đầu em?”

Lại cách một lát, nghe thấy: “Buổi trưa ăn gà chiên? Sao em không trực tiếp ăn đồ hồng luôn đi?”

“Gà chiên thì sao? Cũng không phải Hạc đỉnh hồng! Người khác cũng ăn nhiều năm như vậy, trăm năm em mới ăn một miếng cũng sẽ không lập tức bị độc chết!”

“Em không vệ sinh còn nói lý lẽ cái gì?”

Chờ một lát nữa, cuộc nói chuyện càng thêm không đúng: “Viết linh tinh cái gì ở điện thoại di động? Chữ Tống không phải chữ Tống, chữ lệ không phải chữ lệ(*), theo sau xuân hoa thu nguyệt kiểu này... chỉ có trách em chết sớm thôi! Tống Tiểu Tây!”

(*) Chữ lệ: loại chữ thông dụng thời Hán. (theo QT)

Tống Tiểu Tây tức giận đến đỏ bừng cả mặt, bị Giang Thừa Mạc quát, trừng mắt nhìn anh một cái, giận dỗi vung tay từ ghế sofa đứng dậy, quay đầu đi, bị Giang Thừa Mạc bắt được tay.

“Chạy đi đâu?”

Tống Tiểu Tây dùng sức hất ra, không thành công, ngược lại bị kéo lảo đảo thiếu chút nữa ngã ngồi lên đùi anh, khó khăn mới bắt được tay ghế sofa giữ cho thăng người, càng tức giận hơn, nếu không phải giữ được một chút lý trí, cô đã giơ chân: “Em tức giận! Đang tức giận! Chỉ cần nhìn khuôn mặt đũa giỡn của anh! Em cũng tức giận lắm rồi! Anh hiểu không? Hiểu không?”

Giọng nói Giang Thừa Mạc vẫn lạnh nhạt như cũ: “Tốt nhất em nên tỉnh táo một chút. Em có nửa giờ lên tầng thu thập hành lý gì đó của em.”

“ ... ”

Tống Tiểu Tây còn định phát tác, Ngải Mộc đứng cách bọn họ một chỗ không gần không xa nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Thân hình cô dừng lại, xoay đầu lại rất nhanh, thấy rõ ràng người tới, mọi biểu hiện trên khuôn mặt bỏ xuống.

Ngải Mộc ưu nhã đứng đó, giọng nói chậm chậm coi như không có việc gì nói: “Giang tiên sinh, Tống tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong.”

Giang Thừa Mạc khẽ nghiêng đầu, đưa ví tiền cho Tống Tiểu Tây: “Em còn mười phút.”

Tống Tiểu Tây quay đầu bước đi.

Chờ bước vào phòng, Tống Tiểu Tây tức giận dùng dùng cầm thẻ, coi cái cửa là Giang Thừa Mạc đẩy mạnh ra, vậy mà chân cô vừa mới bước vào, sau đó lại đứng im không cử động nữa.

Chính giữa phòng khách nhỏ có một cái bàn, trên bàn bày hoa tươi, những cây nến cùng với đồ ăn tinh xảo. Ánh đèn ấm áp vốn trầm lặng an tĩnh tràn ngập cả căn phòng, vì động tác mở cửa mạnh mẽ của Tống Tiểu Tây mà chập chờn, Tống Tiểu Tây ngốc trệ chớp mắt, thậm chí quên bật đèn.

Sau đó có tiếng bước chân trên sàn gỗ, bóng dáng của Lý Duy Diệp từ cửa phòng ngủ đi ra.

Kế tiếp trừ ánh nến đang cháy, hầu như trong nháy mắt tất cả đều dừng lại.

Lý Duy Diệp phá vỡ yên lặng trước tiên, đi về phía trước, ‘lạch cạch’ vài cái mở đèn, ánh sáng đổ xuống, mọi điều mơ mộng trở về thực tại. Anh nhìn Tống Tiểu Tây, lại lướt qua cô thấy Giang Thừa Mạc, cuối cùng ánh mắt u tối hiện ra một chút ý cười: “Giang tiên sinh tới thành phố A lúc nào?”

Giang Thừa Mạc gật đầu coi như chào anh, nói đơn giản: “Hôm nay.”

Tống Tiểu Tây quay đầu nhìn về phía Lý Duy Diệp thì anh đã khôi phục lại nụ cười tiêu chuẩn ngày thường, cử chỉ lịch sự và ấm áp: “Bao giờ thì đi?”

“Tám giờ tối có chuyến bay.”

Lý Duy Diệp nhú mày: “Đi nhanh như vậy?”

“Tôi và tiểu Thất cùng đi.” Ngón tay Giang Thừa Mạc từ nắm lại thả lỏng ra, phỉ phỉ quần và vạt áo, cười nhẹ, hạ cằm, giọng điệu khách sáo: “Hai người chắc có việc muốn nói, tôi tránh trong chốc lát tiện thu dọn hành lý giúp tiểu Thất.”

Anh nói xong lập tức đi thẳng vào phòng ngủ, không tiếng động đóng cửa lại.

Loại trùng hợp cộng thêm việc không có thương lượng, quả thực rất giống tình huống xảy ra trong những câu chuyện cầu huyết. Nhưng mà nghĩ lại, Lý Duy Diệp xuất hiện lúc này là hợp tình hợp lý. Vừa rồi ở dưới sảnh cô và Giang Thừa Mặc cãi nhau một lúc, đã vượt qua thời gian Lý Duy Diệp đoán, vốn anh muốn xuất hiện cùng với bữa tối dưới ánh đèn trong phòng cô, nhưng giờ chỉ còn lại khó xử và xấu hổ.

Tổng Tiểu Tây học thuộc bài nhạc phủ «Khổng Tước Đông Nam phi» lẳng mạn, một lần phát hiện ra rằng buồn bực khó chịu cộng thêm đen đủi của mình còn hơn cả Tiêu Trọng Khanh.

Cảm giác áy náy tràn đầy trời đất xông tới. Dùng lý trí mà nói khách quan, đều do lỗi của Giang Thừa Mặc. Anh không mời mà tới, độc đoán chuyên tài, còn tự mình quyết định cô đi hay ở, thậm chí trước mặt Lý Duy Diệp vẫn bày ra thái độ đương nhiên đúng đắn làm người khác nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc ở thang máy Tổng Tiểu Tây còn luôn miệng mắng anh vô cùng ác độc, mà bây giờ nhìn thấy Lý Duy Diệp, lòng cô tràn đầy nặng nề ảo não còn áy náy, thậm chí cô còn không có dũng khí ngẩng đầu nhìn lại đôi mắt dịu dàng xinh đẹp kia.

Lý Duy Diệp nhìn cô, đánh vỡ trầm mặc: “Buổi tối hôm nay em đi?”

Tổng Tiểu Tây cúi đầu nhìn mũi chân, sau đó lấy hết dũng khí nhìn sắc mặt của anh: “Anh sẽ không vui à?”

“Quả thực anh không quá vui mừng.”

Ngay lập tức Tổng Tiểu Tây lại cúi đầu.

Lý Duy Diệp kéo ghế để cho cô ngồi xuống, kéo một cái khác để mình ngồi, rồi nhìn cô, nói: “Nhất định phải đi?”

Giọng nói của anh dịu dàng, không mang một tia tức giận, áy náy của Tổng Tiểu Tây lại càng sâu hơn, vẻ mặt cũng duy trì như thế, chần chừ một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhắm mắt gật đầu.

“Gấp gáp như vậy là có chuyện gì sao?”

Từ trong kẽ răng Tổng Tiểu Tây cúi đầu nặn ra: “Cũng không có...”

“Là ý kiến của Giang tiên sinh rồi.”

Giữa mấy câu Lý Duy Diệp chuyển rồi rõ ràng, lại theo sát câu trả lời của cô, khiến lần đầu tiên Tổng Tiểu Tây cảm thấy anh đang muốn gây sự. Chỉ là giọng nói hết sức bình tĩnh, trên mặt không nhìn ra vui buồn, cô xác định hồi lâu cũng không thấy cái gì không đúng, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu.

Giọng nói của anh vẫn rất ôn hòa: “Không phải cơm tối em cũng không ăn ở nơi này hả?”

Tổng Tiểu Tây gật đầu liên tục cũng mất đi hơi sức, chỉ coi như là cam chịu.

Nụ cười của Lý Duy Diệp biến mất hơn nửa, yên lặng nhìn cô một lát, nhẹ nói: “Tổng Tiểu Tây, anh là bạn trai của em.”

Anh nhìn vẻ mặt rối rắm cộng thêm áy náy cùng với xấu hổ của cô, dừng một chút, giọng nói hòa hoãn đi một ít: “Theo lẽ thường, không có người đàn ông nào chứng kiến bạn gái mình không có lý do gì bỏ mình ở lại còn có thể cảm thấy vui mừng. Anh cũng như vậy.”

Tổng Tiểu Tây trừ bỏ động tác nhìn mũi chân cũng không làm gì khác: “Đúng, đúng là không chấp nhận được...”

Anh lại nhìn cô một lát. cho đến khi da đầu cô tê dại đi, con ngươi muốn rơi xuống, mới nhẹ nhàng nói: “Vậy anh muốn được bồi thường, cũng không có gì là quá đáng chứ?”

Tổng Tiểu Tây ngẩng đầu lên: “Anh muốn bồi...”

Lời của cô còn chưa nói hết, thắt lưng đã bị giữ, một giây kế tiếp trên môi truyền tới một nụ hôn. Một giây sau, Lý Duy Diệp lui trở lại, tay vẫn giữ trên eo cô, cách lớp áo mỏng truyền tới sự ấm áp, anh sờ vành tai của cô, cười nhạt: “Sau khi đến nơi nhớ gọi điện cho anh.”

Trên đường đến sân bay Tống Tiểu Tây và Giang Thừa Mạc cũng không nói với nhau một câu. Từ lúc đi ra khỏi khách sạn, Ngải Mộc và tài xế đã ngồi trong xe, dọc đường đi ra sân bay là một mảnh yên lặng, bốn người ở trong một không gian, thậm chí còn nghe được tiếng hít thở của từng người. Ở ghế đằng sau, hai người vẫn không ngừng nhìn mắt đối phương, ánh mắt không tốt của Tống Tiểu Tây nhìn sang, ánh mắt Giang Thừa Mạc lạnh lẽo như từ Bắc cực nhìn lại, Ngải Mộc trước vô ý nhìn thấy qua kính chiếu hậu, không đổi sắc mặt nhìn thẳng, rồi cúi đầu đọc tạp chí như chưa có gì xảy ra, mà tài xế cũng bị không khí lạnh lẽo này làm rối rắm, có một lần sơ ý suýt vượt đèn đỏ.

Chờ lên máy bay, Giang Thừa Mạc bắt đầu ho khan. Anh đè tiếng ho rất thấp, Tống Tiểu Tây hí mắt nhìn sau đó đeo tai nghe nhắm mắt lại, coi như không nhìn không nghe thấy. Vậy mà sau đó anh bắt đầu ho nhiều, nữ tiếp viên hàng không thường xuyên phải đưa nước nóng và khăn lông ấm, rốt cục khiến Tống Tiểu Tây mở mắt ra.

Tống Tiểu Tây thản nhiên nhìn một lát, cuối cùng bỏ tai nghe ra, vừa giúp anh vỗ lưng vừa lấy cốc nước tới bên miệng anh, nói: “Anh làm sao thế hả?”

Giang Thừa Mạc liếc mắt nhìn cô một cái, uống hai ngụm nước cô đưa, cau mày hạ thấp giọng ho khan. Tống Tiểu Tây nghe một lát, lại mở miệng: “Mới vừa rồi không thấy anh ho mà. Đột nhiên cảm lạnh hả? Cũng không đúng... Buổi chiều lúc gặp sắc mặt anh rất không tốt. Anh bị cảm à? Bị cảm sao không mặc nhiều quần áo vào?”

Giang Thừa Mạc chỉ im lặng không nói, đợi nữ tiếp viên hàng không rời đi mới đẩy tay cô ra, dựa vào ghế của mình, mí mắt cũng không nháy, chậm rãi nói: “Anh không mù quáng như em.”

Tống Tiểu Tây ghen lời, đặt chén nước qua một bên, đeo tai nghe lên lần nữa, xoay lưng về phía anh đắp chăn chuẩn bị ngủ tiếp. Tỉnh một lát đột nhiên nghiêng đầu, tháo tai nghe ra, hung tợn nghiêng rằng: “Người tốt thật sự không được đáp lại, anh coi ý tốt của người khác thành lòng lang dạ thú!”

Cách tiếng ho Giang Thừa Mạc cười nhạo: “Em nói sai rồi, là người ác tự có người ác trị.”

“Anh có ý gì?”

Giang Thừa Mạc chỉ cười lạnh một tiếng, nhắm mắt vờ ngủ say, mặc kệ Tống Tiểu Tây âm ỹ như nào cũng không để ý tới cô nữa.

20. Chương 20

Giang Thừa Mạc không lên tiếng, nhiều lần khích bác không có kết quả, Tống Tiểu Tây không nói chuyện với anh nữa. Hai người cứ như vậy mãi cho đến khi ra cabin vẫn chưa hòa giải, ra khỏi máy bay Tống Tiểu Tây luôn đi cách Giang Thừa Mạc năm mét, hơn nữa ở giữa còn có Ngải Mộc.

Ba người cùng nhau về bãi đỗ xe, sau một thời gian, bước chân Giang Thừa Mạc chậm hơn, Ngải Mộc cũng đi chậm lại theo, chỉ có Tống Tiểu Tây không tiếng động buồn bực đi về phía trước, cho đến khi nhìn thấy một đôi giày cao gót màu đen, cô dừng một chút, ngẩng đầu lên.

Sau đó liếc mắt thấy gương mặt lạnh lùng của Giang Thừa Mạc. Anh mím môi, bởi vì khuôn mặt hơi tái nhợt, nên đôi mắt đen sâu thẳm càng trở lên bí hiểm, mặc dù khoảng cách không gần, nhưng vẫn cảm thấy kinh sợ như cũ, thậm chí giống như bình thường, liếc mắt cảnh cáo cô một cái.

Tống Tiểu Tây ưỡn ngực, không chịu yếu thế trừng nhìn lại, mơ hồ thấy anh khẽ hừ một tiếng, sau đó nghiêng đầu tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một đoạn, Giang Thừa Mạc tiếp tục dừng lại. Vậy mà lúc này anh nhìn tới đã không thấy bóng dáng Tống Tiểu Tây đâu nữa. Ngải Mộc thấy trong nháy mắt khuôn mặt Giang Thừa Mạc trở nên lạnh hơn, rất nhanh hiểu được đảo mắt tìm một vòng, một giây sau ở chỗ bắt taxi thấy được bóng dáng màu trắng.

Ngải Mộc dùng dư quang trong khóe mắt liếc nhìn sắc mặt Giang Thừa Mạc, lại nhìn bóng lưng không xa của Tống Tiểu Tây, dừng một chút, rất nhanh gọi: “Tống tiểu thư...”

Bước chân Tống Tiểu Tây dừng lại, quay đầu lại nhìn, nhìn cô (NM), cắn môi, nhìn chằm chằm Giang Thừa Mạc hét lên: “Em không cần ngồi một xe với anh trở về! Em muốn đi đâu thì đi! Không cần anh xen vào! Em muốn trở về thành phố A!”

“Tống tiểu thư!”

Ngải Mộc còn muốn nói nữa, Giang Thừa Mạc đã xoay người đi về phía trước. Sau một lúc thấy Ngải Mộc vẫn đứng tại chỗ, dừng chân quay đầu lại, trầm giọng nói: “Để cho nó đi.”

Anh nói xong tiếp tục đi về bãi đậu xe, Ngải Mộc nhìn Tống Tiểu Tây một chút, khẽ cau mày, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì, bước chân nhanh đi theo.

Dĩ nhiên Tống Tiểu Tây sẽ không nói như thế mà trở về thành phố A, sau khi cô trở mắt nhìn Giang Thừa Mạc và Ngải Mộc biến mất ở cửa kính, thì xách hành lý đi đến chỗ đón xe. Chờ vào taxi, bác tài xế trung niên nhìn nhìn qua gương chiếu hậu, thấy vẻ mặt khó chịu của Tống Tiểu Tây, cười nói: “Tiểu cô nương cãi nhau với bạn trai à?”

“... Không phải.”

Bác tài xế vẫn cười cời: “Con gái nhà chú với cháu không hơn nhau mấy, lúc làm mình làm mẩy không phải là người thân thì chính là bạn trai. Cái người xinh đẹp, đáng yêu lại biết điều như vậy, cũng sẽ không cãi nhau với người thân chứ? Thật không phải là bạn trai chọc giận cháu sao?”

“Chú à, chú đoán sai rồi.”

“Vậy là cãi nhau với người thân à?”

“...”

“Đối với ba mẹ cháu sao? Hay là anh chị em?”

“...” Tống Tiểu Tây nói, “Là anh cháu. Anh ấy cho rằng cháu không chào hỏi đi thành phố khác, rất tức giận, sau đó tự quyết định đi bắt cháu trở về.”

Bác tài xế cười một tiếng: “Cái này thì có gì phải cáu giận? Anh cháu lo lắng cho cháu, đây là chuyện tốt mà. Cháu suy nghĩ xem, một mình cháu ở bên ngoài, mình thì chơi vui vẻ, nhưng không biết rằng lại đang hành hạ người trong nhà. Thực lòng quan tâm cháu mới có thể tức giận. Trên đường phố này tùy tiện có một người, họ dù có đi chân trời góc bể, cậu ấy cũng không để ý tới họ làm gì.”

“...”

“Chú cũng có em gái, cô ấy hơn hai mươi đã lập gia đình, lại muốn đi xa, tại sao, đoạn thời gian kia không quen, mỗi ngày còn trách mắng cô ấy. Lúc đó cô ấy hận chú đến nghiêng răng nghiêng lợi, sau khi biết sự thật còn không phải là chịu đựng. Tính khí anh cháu giờ đang tức giận, lại giống như bị bệnh, cháu nhường anh một chút không phải tốt sao, cháu đi theo một chút, chờ tâm tình cậu ấy tốt hơn, nghĩ muốn cái gì không phải tùy ý cháu sao? Gia đình nào mà chả kỳ lạ? Những thứ gì đó đao chém không đứt, trên đời không gì trân quý bền chặt hơn máu mủ ruột thịt đâu.”

“...” Tống Tiểu Tây im lặng một lúc, yếu ớt mở miệng, “Chú à, chú xuất thân là quan ngoại giao đi.”

Tống Tiểu Tây trở về nhà, ngồi trong bồn tắm hồi lâu. Xung quanh quá yên tĩnh, mọi mình cô không tự chủ được lại suy nghĩ về Giang Thừa Mạc, cuối cùng bay bổng, tưởng tượng những chuyện Giang Thừa Mạc sẽ làm khi tức giận. Mặc dù cô biết mọi suy nghĩ đều rất quỷ dị, nhưng vẫn không nhịn được ác ý suy đoán.

Ví dụ như, Giang Thừa Mạc sẽ đoạt tuyệt quan hệ anh em với cô, sau đó bắt cô giao chìa khóa nhà của anh, hủy bỏ tất cả thẻ phụ ngân hàng cùng với thẻ hội viên tập Gym của cô; ví dụ như, Giang Thừa Mạc sẽ giận chó đánh mèo lên trường học của cô, từ chối tất cả lời mời tọa đàm từ đại học T, thậm chí ngay cả học bổng cũng có thể hủy bỏ; lại nói ví dụ, Giang Thừa Mạc đuổi Cáp Đa ra khỏi nhà, từ chối nuôi tất cả thú nuôi, thậm chí ngay cả cha mẹ cô cũng không muốn gặp mặt.

Tổng Tiểu Tây càng nghĩ càng thấy hoang đường, chợt nhớ tới mình bị chứng vọng tưởng, lập tức dừng lại. Cô nghĩ nửa ngày, quyết định không so đo với Giang Thừa Mạc, hơn nữa ình một bậc thang: Nếu như trong vòng ba ngày Giang Thừa Mạc hủy bỏ mọi thẻ ngân hàng, thẻ hội viên của cô, cô sẽ đoạt tuyệt quan hệ với anh; nếu như anh không làm như vậy, cô sẽ bỏ qua chuyện cũ, hơn nữa nếu một tuần Giang Thừa Mạc không chủ động, cô sẽ xuống núi sang nhà anh.

Ba ngày sau đó, cuộc sống Tổng Tiểu Tây vẫn như cũ, ngoại trừ không có tin tức gì của Giang Thừa Mạc. Năm ngày sau đó, Tổng Tiểu Tây không thể ngồi yên, hoàn toàn không có một chút tin tức nào về anh.

Cho đến ngày thứ bảy cô sắp chống đỡ không nổi rồi thì Giang Thừa Mạc vẫn không có tin tức gì. Định lực từ nhỏ của Giang Thừa Mạc đã mạnh hơn những người khác quá nhiều, khi còn bé, lúc cô và Thẩm Dịch đi ngắm hoa sơn trà, chơi ném cần thượng, Giang Thừa Mạc vẫn không có động tĩnh gì ngồi ở thư phòng chơi cờ vây với thầy giáo, hơn nữa là từ sáng đến tối, giờ ăn cơm trưa đều do dì giúp việc bưng vào.

Hết giờ học, Tổng Tiểu Tây chạy thẳng tới nhà Giang Thừa Mạc. Bây giờ là giờ người giúp việc theo thời gian đến dọn dẹp, với tính cách tỉ mỉ kỷ luật nghiêm của Giang Thừa Mạc, 99% là anh ở công ty làm việc hoặc họp và đàm phán ở công ty khác, tóm lại, chắc chắn sẽ không ở nhà. Theo tính toán của cô, cô ở trong nhà của anh đợi tới anh trở về, nếu như anh chịu cho cô sắc mặt tốt, mọi chuyện trong quá khứ sẽ tan thành mây khói, chuyện như vậy dĩ nhiên không thể tốt hơn; nếu như anh tiếp tục bày khuôn mặt thối đó, cô chỉ có thể dùng thủ đoạn dụ dỗ, thử làm cơm một lần, nói những lời ngon ngọt, sau đó nhìn mặt anh mà thừa cơ hành động tiếp.

Nhưng điều khiến cô không ngờ đó là, không những Giang Thừa Mạc và Cáp Đa đều ở nhà, mà còn có người thứ ba nữa. Tổng Tiểu Tây cầm chìa khóa nhà mở cửa, ngó vào phòng bếp một chút thì thấy một khuôn mặt, không khỏi trở mắt ra nhìn: “Dì Vương?”

Dì Vương là người phụ trách ăn uống trong nhà họ Giang, đây là lần đầu tiên Tổng Tiểu Tây thấy bà ở nhà Giang Thừa Mạc. Tổng Tiểu Tây còn đứng tại chỗ, dì Vương đã lau tay cười híp mắt đi tới: “Tiểu Tây đến à? Vừa đúng lúc đi đang làm đậu hũ sủi trường của nhà Giang, đợi lát nữa nhất định phải ở đây cùng nhau ăn cơm.”

Bà thấy Tổng Tiểu Tây nhìn về phía thư phòng, nói: “Con tìm anh Thừa Mạc sao? Thừa Mạc đang ở phòng ngủ đấy. Hai ngày nay Thừa Mạc ngã bệnh, không đi công ty.”

Tổng Tiểu Tây thu hồi ánh mắt: “Ngã bệnh? Bệnh gì ạ?”

“Cũng không có gì lớn lắm. Chỉ là virus cảm, hơi dứt lại bệnh, hai ngày nay còn phát sốt, vẫn chưa lui. Phụ nhân để dì tới chăm sóc Thừa Mạc, làm cháo dinh dưỡng cho Thừa Mạc ăn.”

Tổng Tiểu Tây “À” một tiếng: “Vậy anh... anh Thừa Mạc giờ đang nghỉ ngơi sao?”

“Chắc vậy. Mới vừa rồi bác sĩ đến châm cứu, hiện tại là đang nằm ngủ.” Dì Vương chỉ về phía phòng ngủ, “Con muốn thăm Thừa Mạc thì trực tiếp đi vào thì tốt hơn, nhẹ một chút là được. A Mạc thiếu gia cũng rất nhớ con đấy.”

Tổng Tiểu Tây nghĩ, hiện tại đoán chừng anh mới không cần cô, có thể nhịn không bóp chết cô cũng không tệ rồi. Chờ dì Vương quay lại phòng bếp, cô nhẹ nhàng đi thẳng tới phòng ngủ, mở cửa ra. Bên trong rèm cửa sổ dày cộm che hết ánh sáng mặt trời, có vài phần mờ ảo, mà một người một chố đang ngủ say trên giường.

Tổng Tiểu Tây rón rén đi qua, tỉnh lại trước là Cáp Đa nằm bên chân Giang Thừa Mạc, thấy cô nó ai oán một tiếng thật thấp, đôi mắt đen lầy nhìn Giang Thừa Mạc, cách cái chân cào cào móng trước, thấy anh không phản ứng, lại cúi đầu, khôi phục thành cục bông trắng tiếp tục nằm xuống. Mà vị ở trên giường kia một tay để ở dưới gối đầu, chân đắp từ cảm trở xuống bao bọc cả người chặt chẽ, sắc mặt ửng hồng, hô hấp đều đặn, không nhúc nhích.

Đôi mắt kia lúc nhắm làm người khác có cảm giác khác biệt rất lớn khi mở ra. Giờ phút này mi tâm khẽ nhú thành nếp rất nhỏ, lông mi dài và dày che kín con ngươi, nhìn qua cả người trầm tĩnh và ôn hòa hơn rất nhiều so với ngày thường. Tổng Tiểu Tây cúi người xuống nhìn một lát, yên lặng, chợt nghiêng răng nghiêng

lợi nhỏ giọng nói: “Kỳ cục, khó chịu, không có tình cảm. Khuôn mặt đẹp như vậy mà lại lãng phí. Tại sao có nhiều phụ nữ thích anh như vậy? Thật không có con mắt.”

Cô nói xong anh vẫn không tỉnh, mà cô lại không có chuyện gì làm, không thể làm gì khác hơn là ngồi trên ghế sofa, tùy tiện cầm một quyển tạp chí về kinh tế xem. Đợi cô đổi tư thế ngồi hai lần, Giang Thừa Mạc vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Cô lấy một quả táo trên tủ đầu giường, ngồi gọt, một lát sau cuối cùng nghe được động tĩnh.

Cô ngẩng đầu lên, Giang Thừa Mạc đã mở mắt ra, đang dựa vào giường ngồi dậy, liếc nhìn cô một cái, mi tâm bắt đầu nhú lại: “Em tới làm gì?”

Giọng nói của anh có mấy phần khàn khàn, màu sắc trên khuôn mặt cũng không quá tốt, Tống Tiểu Tây tự nhủ trong lòng lần thứ 180 phải rộng lượng dủ dằn, không thể so đo với bệnh nhân kiên đưa trẻ nhỏ này, nuốt xuống một hơi, bày ra khuôn mặt tươi cười: “Em nghe nói anh phát sốt, liền tới thăm anh một chút. Anh ăn táo không? Em gọt xong lấy cho anh nhé.”

“Em nghe ai nói?”

Tống Tiểu Tây ghen ở cổ họng: “Vừa rồi em gọi điện cho thư ký đặc lực Ngải Mộc của anh, cô ấy nói cho em biết.”

“Gọi lúc nào?”

Tống Tiểu Tây lại ghen họng: “Mới vừa rồi.”

“Mới vừa rồi là lúc nào?”

“Một giờ trước, được chưa?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô chăm chăm, nói chậm rãi: “Một giờ trước Ngải Mộc từ nơi này rời đi với bác sĩ.”

“...”

“Còn nữa, em thật sự muốn ăn trái cây của bệnh nhân? Một ít bản năng đều đi theo thần kinh của em ở lại thành phố A rồi hả?”

“...” Tống Tiểu Tây không muốn tổn hơi sức, “Không ngờ em chủ động tới thăm anh đều là sai lầm rồi? Giờ em đi được chưa?”

Cô chỉ nói chứ không hành động. Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, cười nhạt, khẽ ngửa ra sau, dựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần.

Tống Tiểu Tây lại bị anh làm ghen lại, nhìn về mặt bởi vì ốm mà nhuộm đầy phần mặt mày, cùng với bàn tay bị đeo băng do truyền nước, miễn cưỡng dè xuống ý muốn cãi nhau, nói: “Dì Vương làm đậu hũ anh thích ăn.”

Giang Thừa Mạc vẫn nhắm hai mắt, chậm rãi nói: “Thứ anh thích ăn không phải cái đó.”

“...” Tống Tiểu Tây nhin một ngum tức, “Vậy anh thích ăn cái gì?”

“Em quan tâm chắc?”

Rốt cuộc Tống Tiểu Tây không thể nhịn được nữa: “Giang Thừa Mạc, anh bối lòng tìm vết à?”

Giang Thừa Mạc cũng mở mắt ra: “Tống Tiểu Tây, đây là thái độ đến thăm người bệnh của em?”

Tống Tiểu Tây vỗ tay vịn, bỏ tạp chí xuống, xoay người rời đi.

Chờ tới lúc ăn cơm hưng, Giang Thừa Mạc rửa sạch tay sau đó ngồi xuống bàn ăn, nhìn dì Vương vẫn còn bận rộn trong bếp, chậm rãi mở miệng: “Dì Vương, hai bát là được rồi.”

“Hả? Dì Vương dừng tay, về mặt nghi hoặc, “Tiểu Tây không ăn ở đây sao? Dì cố ý muốn lưu con bé lại, tại sao lại chỉ hai bát?”

Giang Thừa Mạc nâng mí mắt nhìn cô: “Không phải là em phải đi sao?”

Rốt cuộc Tống Tiểu Tây tức giận không chịu nổi nữa, cơn tức như pháo hoa nổ tung đầy trời, giận đến mức nổ đom đóm mắt, cầm lấy túi trên ghế sofa, đã văng cửa, trong nháy mắt đóng răm lại.

Tống Tiểu Tây cố gắng niệm Phật để thanh tâm quả dục, cứ như vậy qua hai ngày, đến ngày thứ ba nhận được điện thoại của Trần Thanh Hân.

Cô có cảm giác mâu thuẫn với người này gấp mười lần so với Tống Thường Thanh, cùng lúc cô lại có cảm giác kính sợ hơn Tống Thường Thanh gấp trăm lần. Hai cảm giác này khiến cô luôn luôn đau đầu khi nhận điện thoại, vậy mà cô phải ngoan ngoãn nghe.

Mặc dù thoát nhìn Trần Thanh Hân ưu nhã dịu dàng, nhưng mà chân chính gặp gỡ mới biết luôn ra lệnh cho người khác, đối với con gái của mình cũng vậy. Tiếng nói nhàn nhạt, giọng điệu không cho cự tuyệt: “Tiểu Tây, nghe nói gần đây con cãi nhau với Thừa Mạc.”

“...”

“Đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Tống Tiểu Tây hít một hơi, nhẹ giọng nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, qua một thời gian sẽ tốt hơn.”

“Chuyện nhỏ còn có thể khiến Giang Thừa Mạc tức giận đập điện thoại di động?”

“...”

Trần Thanh Hân dừng một chút, nói: “Buổi chiều có việc gì không, đi dạo phố một vòng với ta.”

Tống Tiểu Tây theo chỉ định của Trần Thanh Hân tới cửa hàng Ngọc Thạch, vừa vào đã thấy Trần Thanh Hân ngồi ở ghế salon nghe nhân viên nói gì đó. Bà mặc một chiếc áo xanh dương dệt kim hở cổ, trên cổ đeo một sợi dây chuyền ngọc trai, tóc gọn gàng trang điểm tinh xảo tỉ mỉ, lông mày không khỏi hiện lên sự ưu nhã, đang nhẹ tay chống cằm, thỉnh thoảng gật đầu một cái, giống như cảm thấy gì đó, lúc Tống Tiểu Tây đi vào liếc mắt nhìn sang.

Bà chỉ cô ngồi vào chỗ đối diện, đợi sau khi cô ngồi xuống chỉ những hạt châu Ngọc Thạch trong suốt trên chiếc khay tinh xảo kia, nói: “Nhìn xem con thích cái gì?”

“Mẹ, con không thiếu cái này.”

“Hôm nay chỉ muốn mua trang sức quần áo giày dép cho con.” Trần Thanh Hân nhìn cô, lại bổ sung thêm, “Tóc cũng cần chỉnh sửa lại.”

“...”

“Con là con gái, bây giờ là thời gian xinh đẹp nhất, không thấy cứ lôi thôi lếch thếch như thế quá phí phạm bản thân sao?” Sắc mặt Trần Thanh Hân nghiêm túc, “Hơn nữa con cũng nhanh tốt nghiệp, trong tủ quần áo không thể chỉ treo mỗi quần jean, áo sơ mi, đều phải chuẩn bị trang sức và lễ phục. Chính trong phòng quần áo của con có mấy đôi giày cao gót, găng tay và lễ phục?”

“...”

Trần Thanh Hân chỉ mấy viên xanh xanh vàng vàng, nói với nhân viên phục vụ đang khom người xuống: “Xin gỡ xuống.”

Đợi phục vụ nhận lệnh đi, Trần Thanh Hân nói với cô: “Một lát nữa con cùng ta đi tới tiệm châu báu khác xem.”

Xem ra Trần Thanh Hân cho là trước mắt tạm thời Tống Tiểu Tây không thể trở thành một thực nữ chân chính từ trong ra ngoài, nên tối thiểu muốn cô bên ngoài cũng có một chút dáng vẻ giống thực nữ. Vì thế cả một buổi chiều, Tống Tiểu Tây phải thay mấy chục bộ lễ phục, mua hơn mười đôi giày, chọn hơn mười đồ trang sức, đợi cô mệt không thể nói được nữa, mới đổi lại được nụ cười hài lòng của Trần Thanh Hân, nhân viên cửa hàng bưng tới cà phê, một bên chậm rãi khuấy, một bên mở miệng: “Con nên sớm có cái dạng này.”

Tống Tiểu Tây từ từ nhắm mắt chịu đựng bộ tóc mới bắt loạn xoắn xoắn của mình, cúi đầu “Vâng” một tiếng.

“Nghe nói người bạn trai của con gần đây, là công tử Lý Duy Diệp ở thành phố A?”

Tổng Tiểu Tây chỉ coi là cam chịu.

“Con suy nghĩ thế nào? Về sau đính hôn với cậu ta sao?”

Tổng Tiểu Tây mở mắt, từ trong gương nhìn bóng dáng mẹ của mình: “Mẹ, người không phải đi quá xa rồi chứ?”

“Một ít cũng không xa, ngược lại chính là do con không suy nghĩ thấu đáo.” Trần Thanh Hân đặt cốc cà phê xuống, cũng nhìn cô từ trong gương, “Tuổi con không nhỏ, ta không hi vọng con lấy tình yêu làm mục đích sau này. Ta nghe nói, Lý Duy Diệp là người không tệ, ở thành phố A coi như tạm được. Nếu như con thực sự thích cậu ta, mà cậu ta cũng thích con, vậy thì dễ hiểu. Nhưng nếu chỉ muốn thử, không có dự định tiến tới, vậy ta khuyên con nên kết thúc sớm. Ta không hi vọng một tuần sau gặp lại con sẽ cho ta kết quả.”

Tổng Tiểu Tây trầm mặc một lúc, nhỏ giọng nói: “Mẹ, đây là chuyện của chính con chứ?”

Trần Thanh Hân nhìn sắc mặt của cô, thở dài: “Nếu con nghĩ như thế, vậy chuyện của con ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Ta chỉ nhắc nhở con một câu, không cần theo đuổi những thứ không thuộc về mình, như vậy con sẽ bỏ qua rất nhiều thứ khác.”

Tổng Tiểu Tây mím môi không nói.

“Mặt khác, hi vọng về sau có thể chú ý tới phong cách thể diện của mình.” Trần Thanh Hân nói, “Mặc kệ là họ Tống họ Trần còn là họ Thẩm họ Giang, không có đứa con gái nào cầu thả với chính bản thân mình như con. Trước kia Thừa Mạc bảo vệ con quá kỹ, nhưng về sau con nên làm quen với nhiều người khác. Không thể chỉ mặc quần jean, áo sơ mi không trang điểm chải chuốt đi gặp người như thế.”

“...”

“Còn nữa, mặc kệ lý do gì, ta hi vọng con với Thừa Mạc thôi tranh cãi. Ta không biết các con vì sao gây gổ, nhưng ta hi vọng con nhận lỗi trước. Ta và cha con... Chúng ta không đủ tư cách cha mẹ, Thừa Mạc chăm sóc con nhiều năm, con hồi báo cậu ấy cái gì?”

“...”

Tổng Tiểu Tây xây dựng tâm lý cả ngày, ngày thứ ba lần nữa đến nhà Giang Thừa Mạc. Lần này cô quyết định đập nổi chìm thuyền, nếu như vẫn không thành công, về sau mặc kệ Trần Thanh Hân có là Ngọc Hoàng đại đế ra mặt, cho dù Ngũ Lôi Oanh Đình đánh cô xuống mười tám tầng Địa ngục, cô sẽ không bao giờ đi giải hòa với Giang Thừa Mạc nữa.

Lần này dì Vương đã về nhà lớn, thấy cô mở cửa Cáp Đa vui vẻ chạy tới, cần cô dẫn cô về phòng ngủ. Tình thân Giang Thừa Mạc so với trước kia kém hơn, mặc quần áo ngủ màu đậm, chiếc cằm và gò má trắng hơn, đôi môi cũng không còn màu sắc, nhưng anh không ngủ, đang nằm đầu giường, tư thái lười biếng đọc tạp chí, nhận thấy cô đi vào, mí mắt cũng không ngẩng lên.

Có câu nói Tiên lễ Hậu binh(*). Tổng Tiểu Tây đang bị anh kích thích cho nổi giận trước nên cố nén nhịn, giọng điệu hòa hoãn hơn so với lần trước: “Không phải anh sốt hơn đó chứ?”

(*) Tiên lễ Hậu binh: Trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực. (QT)

Giang Thừa Mạc không trả lời, cô trực tiếp ngồi mép giường anh, sờ thử trán anh, nói: “Không phải anh nói em không mang trái cây sao?” rồi chỉ cạnh cửa, “Em trở về nhớ nha.”

Giang Thừa Mạc vẫn không nói lời nào, Tổng Tiểu Tây lấy tờ tạp chí của anh nhìn, mở miệng: “Anh xem mấy cái biểu đồ số liệu này cũng không thấy mệt sao? Em tới đọc cho anh «Đi tìm thời gian đã mất» được không?”

Cô thấy anh vẫn mím môi không lên tiếng, rốt cuộc lại không nhịn được nữa, tức giận vứt bỏ tạp chí, lớn tiếng: “Giang Thừa Mạc! Rốt cuộc anh xong chưa? Anh muốn gây sự cũng phải có nguyên nhân chứ? Em trên chọc anh ở đâu? Em trên chọc anh như nào? Em để công ty anh đóng cửa à? Em làm anh bị cảm phải nằm chườn nước à? Em cũng không phải là đồng lõa xôn linh tinh gì đó! Em cũng không phải virus!

Không phải chỉ có bạn trai thôi sao? Hủy nhân duyên người khác sẽ bị sét đánh anh có biết không? Chẳng lẽ em còn không có tự chủ quyết định việc của mình? Anh...”

Lời của cô vì bị một cảm xúc ảm áp trên môi làm cho dừng lại, tiếp theo một giây, Tống Tiểu Tây trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Giang Thừa Mạc đã lùi lại, nói: “Bây giờ em đã hiểu?”

21. Chương 21

Trong phòng học, trên bục giảng giáo sư đeo mắt kính gọng đen say sưa nói, phía sau là rèm cửa sổ dày cộm che đi ánh sáng yếu ớt. Tống Tiểu Tây nằm ở trên bàn, mặt chôn trong hai cánh tay, đã không nhúc nhích gần tám mươi phút. Nguyễn Đan Thanh nhìn cô, nhẹ nhàng đẩy vài cái, cô vẫn giống như cọc gỗ; Nguyễn Đan Thanh lại đập cô một cước, cô vẫn cứng đờ không phản ứng; đến khi Nguyễn Đan Thanh xé tờ giấy nhỏ thò tay xuống đưa vào miệng cô, rốt cuộc Tống Tiểu Tây tỉnh táo lại.

Cô tức giận mở tờ giấy ra, mặt trên viết: “Lý Duy Diệp làm cậu giận ngơ hả?”

Mặt Tống Tiểu Tây nhất thời như bị lửa thiêu, nháy mi thấp giọng cảnh báo: “Không nên nói lung tung.”

Cô nhìn chằm chằm mặt bàn rồi lại nằm úp sấp xuống, Nguyễn Đan Thanh thấy cô đang cố che dấu khuôn mặt đỏ ửng lan từ má đến tận cổ, dần dần nheo mắt, nhìn cô một lúc, khóe miệng bỗng nhếch lên, nhỏ giọng nói: “Hôm qua mình xem một bộ phim truyền hình Thái Lan, nam chính rất đẹp trai.”

“...”

Tống Tiểu Tây nghi ngờ nhìn cô một cái, Nguyễn Đan Thanh nói tiếp: “Mặc dù tình tiết phim Thái rất cầu kỳ, tiến triển cũng hết sức không giải thích được, nhưng nó phù hợp với thị trường là ở chỗ, đồng dạng với bộ phim truyền hình Đài Loan mười năm trước, nó dựa theo mơ tưởng của con người mà trong thực tế điều đó không thể thực hiện được. Nói ví dụ như Hoàng tử và Cô bé lọ lem, còn có mạnh mẽ cường thủ hào đoạt, trừng phạt kẻ ác tàn dương người tốt, còn có điểm quan trọng nhất, đó là nhân vật nam chính luôn rất đẹp trai, phù hợp hoàn toàn với thẩm mỹ con người ngoài đời.”

“...”

“Ngày hôm qua đáng dấp nam chính trong phim truyền hình Thái có mấy phần giống anh Thừa Mạc của cậu, mắt dài, đôi môi gợi cảm, ngay cả tính cách cũng giống của anh trai của cậu, lạnh nhạt như tảng băng, lúc mặc tây trang, thì quả thực là phong cảnh hoa lệ khó có thể bỏ qua.”

“...”

Nguyễn Đan Thanh nhìn chằm chằm ánh mắt Tống Tiểu Tây ngày càng mất tự nhiên, lòng hiếu kỳ dâng trào, không quan tâm tiếng chuông báo kết thúc giờ học, tiếp tục nói: “Đêm qua mình cày đến tận hai giờ sáng, rốt cục xem được đoạn hay của nam chính nữ chính, màn ảnh chỉ quay gương mặt tuyệt đẹp của nam chính, sau đó khuôn mặt càng ngày càng tới gần, lúc ấy mình suy nghĩ, cánh môi hồng nhạt giống như bông hoa kia đi lên, nói không chừng có thể mang một mùi thơm ngát khí trong truyền thuyết... Này, sao mặt của cậu lại đỏ như vậy? Sao cậu cứ như vậy thu dọn đồ muốn đi?”

Tống Tiểu Tây nhét sách giáo khoa lung tung, đứng lên xách túi quay người bước đi, bước giống như chạy trốn: “Mình còn có việc, gặp lại sau.”

“Này...” Nguyễn Đan Thanh nhìn Tống Tiểu Tây chen lấn giữa dòng người, rồi biến mất ở cửa sau phòng học.

Đối với Tống Tiểu Tây mà nói, cô trôi qua hai ngày trong hỗn loạn. Chỉ vì cái hôn hai ngày trước Giang Thừa Mạc ban tặng, hai ngày này đầu óc cô khi thì trống rỗng, khi thì giống như nổ tung, quay giống như đánh nát trứng gà, giống như con chim sợ cành cong, không thể nghe từ có liên quan tới mối cùng với những

từ mẫn cảm khác, cũng từ chối tìm hiểu hàm ý của Giang Thừa Mạc, cũng tự tuyệt lo lắng sau này nên làm cái gì bây giờ.

Ngày đó phản ứng đầu tiên của cô là dùng sức đẩy Giang Thừa Mạc sau đó quay người bỏ chạy. Chính cô cũng không biết vì sao lại có cú đẩy đó, bởi vì Giang Thừa Mạc cũng không tính quá gần với cô, hơn nữa anh cũng không có ý định níu giữ hoặc trói buộc cô; mà cú đẩy kia dường như không nhẹ, lúc cô chạy đến cửa phòng ngủ còn nghe thấy tiếng cụng đầu và tiếng rên trầm thấp. Nhưng cô không dám quay đầu lại, giống như phía sau có người đang đuổi theo, mở từng chiếc cửa ẩn từng nút thang máy, nổ xe chạy trốn chết như gió bụi, đập chân ga mạnh đến nỗi cô phải bật ngửa ra sau.

Cô rất muốn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, vậy mà sự thật lại không như ý nguyện. Lúc Tống Tiểu Tây tỉnh dậy không tự chủ được mà đứng ngồi không yên, huyết thái dương giống như bị từng quả hạnh nhân bắn vào bị thương; lúc ngủ còn liên tiếp gặp ác mộng, cảnh tượng đều là cảnh hai ngày trước xuất hiện mà cô vẫn luôn trốn tránh, hoàn toàn không chịu sự khống chế của cô, cái hôn của Giang Thừa Mạc nhẹ như cánh hoa rơi xuống không ngừng hiện về, hơn nữa hình như còn cảm thấy rất đầy đủ, dường như ngay cả trong mơ cũng có khí chất lạnh nhạt mềm mại của anh, mỗi cảm thụ đều bị phóng đại, hình ảnh rõ ràng khiến cô không thể tránh né, cuối cùng chỉ có thể mở choàng mắt tỉnh lại.

Tống Tiểu Tây lâm trận bỏ chạy, giả làm đã điểu chừng mấy ngày, thì quyển album ảnh cũng bị cô nhét vào giá sách ở tầng cuối cùng. Cô vẫn lo lắng Giang Thừa Mạc gọi điện tới hoặc tới nhà cô, cô dám thề rằng nếu thấy anh, nhất định sẽ không nói gì chạy trốn tiếp lần nữa; mà may mắn rằng dường như Giang Thừa Mạc đã rõ ràng được dẫn đo khó xử từ đầu đến chân của cô, kể từ ngày khiến cô khiếp sợ mạnh mẽ kia, cho tới nay anh không hề xuất hiện trước mặt cô lần nào.

Kể từ khi Tống Tiểu Tây biết Nguyễn Đan Thanh không phải là người thích hợp để trấn an bản thân, cô rảnh rỗi đều ở nhà. Mỗi ngày xem tin tức hoặc mua đồ trên mạng, không thấy thú vị thì chơi game, tóc tai rồi bù xù, như du hồn đi từ phòng này sang phòng khác, trôi qua ngày giống như một kẻ thất tình.

Cô vừa nhàm chán chơi qua cửa trò Pikachu, thì Thẩm Dịch gọi điện thoại tới. Đối với chuyện kia ngay cả Thẩm Dịch Tống Tiểu Tây cũng không khỏi cảm thấy nhay cảm, lại nghĩ tới những lời nửa đùa nửa thật ngày trước của anh, càng muốn tránh né anh. Vậy mà anh rất kiên nhẫn, một lần không nghe thì gọi nhiều cuộc gọi khác, làm lòng người phiền loạn Tống Tiểu Tây nhìn chằm chằm điện thoại hồi lâu, cuối cùng vẫn nhận.

Giọng nói lười biếng của Thẩm Dịch cộng thêm tiếng vang chói tai bên ngoài truyền tới: “Thất tiểu thư, bây giờ em có rảnh không? Tối sân vui chơi một chuyến được không?”

Tống Tiểu Tây tức giận: “Anh phản lão hoàn đồng rồi sao?”

Thẩm Dịch cười một tiếng, nói: “Anh không có tiền mà, tính mời em tối sân cứu giúp.” Sau đó điện thoại giống như cách xa hơn, rồi sau đó mơ hồ nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh: “Tuệ Tuệ, tối nghe điện thoại cô Tiểu Tây của con.”

Tiếp theo Tống Tiểu Tây nghe được tiếng nói non nớt “Cô cô.” Tuệ Tuệ nghiêm trang lại nũng nịu yếu ớt mở miệng: “Cô Tiểu Tây đi chơi ngựa gỗ xoay tròn với con được không?”

Tống Tiểu Tây thở dài trong lòng, cười nói: “Được chứ.”

Lúc Tống Tiểu Tây chạy tới sân chơi, Thẩm Dịch đang nửa ngồi lau miệng cho Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ cầm một chiếc bánh màn thầu trong tay, hai người nhìn thấy cô, cùng nhau ngẩng đầu lên, Thẩm Dịch nắm tay Tuệ Tuệ vậy tay đi về phía cô, đồng thanh kêu lên: “Tiểu thư, không có dưa muối, cho thêm muối thôi.”

“...” Tống Tiểu Tây không nói được lời nào.

Tống Tiểu Tây ôm lấy Tuệ Tuệ trên lưng Thẩm Dịch, không nhìn ánh mắt hoa đào đầy tìm tòi đang bắn tới, dụi dụi nói: “Tuệ Tuệ muốn đi ngựa gỗ xoay tròn sao?”

Tuệ Tuệ gật đầu, ôm cổ cô, nũng nịu: “Cô đi cùng với con.”

Vì vậy ba người đi tới quầy bán vé Ngựa gỗ xoay tròn, Thẩm Dịch đẩy đẩy cô, thản nhiên nói: “Em đi mua vé.”

Tống Tiểu Tây giống như gặp quỷ đánh giá anh một lượt, “Đây là lời nên nói của một thân sĩ? Xếp hàng đợi như vậy cũng là ý tốt của anh cho em?”

“Anh đi cũng được nhưng em phải cho anh tiền.” Thẩm Dịch vươn tay, “Gần đây anh nghèo rớt, mỗi ngày đi làm chỉ ăn mì ăn liền, em phát triển tinh thần nhân đạo, làm thời cứu thế một chút cũng không quá đáng chứ?”

Tống Tiểu Tây cười nhạo, nhìn khuôn mặt hồng nhuận trắng nõn của anh, nhìn áo khoác được đặt làm riêng, lại cười giễu cợt: “Anh túm thiếu đến nỗi chỉ còn mỗi tiền mới đúng chứ?”

“Anh thật sự nghèo, nghèo không còn một xu.” Sắc mặt Thẩm Dịch nghiêm túc, “Thời gian trước anh đánh cuộc, kết quả là thua, lại thua một cách rất thảm hại, ngày hôm qua anh phải đưa ra chiếc xe thể thao trắng trị giá trăm vạn đó. Con số trong thẻ tín dụng bị ảnh hưởng. Nếu không em nghĩ anh phải gọi em tới sao? Không phải gọi tới cứu giá?”

“Anh thôi đi.” Tống Tiểu Tây đoạt áo khoác của anh, sờ sờ bên trong, đầu tiên lấy hình dáng chìa khóa xe tình xảo khác nhau, tiếp theo lại lấy ra chiếc ví trăn đầy chi phiếu, cô lấy từ bên trong ra hai tờ màu hồng đưa cho anh, sau đó đá một cước, “Đi.”

Thẩm Dịch đi mua vé, Tuệ Tuệ ôm cổ tựa vào trên cô, lại len lén nhìn trộm cô, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Cô Tiểu Tây cãi nhau với chú Thừa Mạc sao?”

Cả người Tống Tiểu Tây cứng đờ, cổ nặn nặn cười: “Ai nói cô cãi nhau với chú Thừa Mạc của con?”

“Chú nhỏ.”

Tống Tiểu Tây quay đầu trừng mắt lườm một bóng lưng nhẹ nhàng khoan khoái đang xếp hàng ở không xa, ở trong lòng bóp chết Thẩm Dịch trăm ngàn lần, rồi nấu chín cả nghìn lần rồi mới quay đầu lại, cướp vài viên sô cô la trong túi Thẩm Dịch nhét vào miệng của cô và Tuệ Tuệ, nhai vài cái mới mỉm cười: “Đừng nên nghe chú nhỏ của con nói lung tung. Miệng của anh ta chạy đầy xe lửa, chưa bao giờ chính xác. Cô và chú Thừa Mạc của con không cãi nhau.”

Tuệ Tuệ mím môi, chỉ lo ngậm sô cô la, cái hiểu cái không gật đầu.

Một lát sau, Tống Tiểu Tây nghĩ nghĩ, rồi nói với Tuệ Tuệ: “Thẩm... Chú nhỏ của con còn nói cái gì?”

Tuệ Tuệ chớp đôi mắt đen ngập nước, nhai sô cô la nói không rõ ràng: “Chú nhỏ còn nói nếu con hỏi rằng cô cãi nhau với chú Thừa Mạc, cô nhất định nói không có. Nhưng thực ra hai người khẳng định có.”

“...” Tống Tiểu Tây lại không nói gì nữa, “Còn gì sao?”

“Chú nhỏ còn nói, nếu hai người không cãi nhau, cô Tiểu Tây sẽ đi bệnh viện chăm chú Thừa Mạc.”

Tống Tiểu Tây giật mình, thấp giọng nói: “Anh ấy nhập viện rồi?”

Tuệ Tuệ gật đầu.

Tống Tiểu Tây chần chờ một chút lại hỏi: “Con có biết chú Thừa Mạc bị bệnh gì không?”

Tuệ Tuệ lắc đầu.

“Thoạt nhìn có nghiêm trọng không? Có phải truyền dịch, ở ngoài miệng chụp lên một cái thủy tinh không?”

Tuệ Tuệ lại gật đầu.

Tống Tiểu Tây nhú mi: “Thật sự nghiêm trọng thế sao?”

Tuệ Tuệ gật đầu, nuốt xuống miếng sô cô la cuối cùng, giọng nói đáng đánh đòn của Thẩm Dịch từ phía sau cô vang lên: “Giang Thừa Mạc bệnh nghiêm trọng không phải là do em làm tức giận? Không tìm không phổi anh thấy nhiều lắm, nhưng giống như tiểu Thất vẫn là mới mẻ nhất.”

22. Chương 22

Nói như vậy, kỹ thuật tổn thương người khác thì Thẩm Dịch và Giang Thừa Mạc mỗi người có riêng một cách.

Giang Thừa Mạc chú ý rút gọn đúng trọng tâm, trúng tim đen, khiến người dù hình dáng bên ngoài có đẹp hay thông minh như nào cũng bị chê bai tới không còn vị trí nào trong xã hội, do đó càng thích so sánh người khác với động vật tương đương, ví dụ như quạ đen bay trên trời heo đen chạy trên đất con cóc bơi dưới nước, lại so sánh người kia với đồ điện tử, ví dụ hệ thống máy tính bị đào thải máy ảnh chụp hình quá lỗi thời; so sánh với anh mà nói, Thẩm Dịch có vẻ cay nghiệt, thông qua cách sắp xếp các thành ngữ ngạn ngữ hình dung từ, trực tiếp mắng đúng tội của người, không cố kỵ đối phương có chịu đựng được không, hơn nữa anh còn hết sức thích nói phóng đại, đổi trắng thay đen, có thể sắc mặt không đổi nói một người bị mù thành người sống thực vật, nói người bị cảm trở thành bệnh nan y giai đoạn cuối, rõ ràng là ba hoa chích chòe ăn nói bừa bãi, lại cố tình khiến đối phương đường hoàng đội một cái mũ trên đầu, kết quả dĩ nhiên là trách nhiệm đều ở hết trên người đối phương.

Bộ dáng Thẩm Dịch nhìn có vẻ như đã nín nhịn hồi lâu, câu thứ nhất nếu nói ra, phía sau nhất định sẽ có một tràng dài nữa: “Anh trai em gái thân thiết không ít, nhưng người không có máu mủ lại có thể thân thiết như em với Giang Thừa Mạc đếm ra được mấy đôi. Đến tột cùng Lý Duy Diệp có gì tốt, đáng giá để em làm bức tường sao? A, nói như vậy cũng không đúng, thật ra thì anh ta cũng có, dịu dàng chăm sóc, hài hước vui vẻ, không có đam mê bất lương, trước mắt giống như coi em là nhất, hiện giờ phải chia tay em cảm thấy đáng tiếc cũng không quá đáng. Em chờ đợi anh ta cũng là chính đáng. Nhưng vấn đề là, em vì một Lý Duy Diệp ở thành phố A mà làm người thành phố T quay một vòng, em đáng giá sao? Lý Duy Diệp kia có thể nào đi nữa cũng có thể ăn ý với em hơn Giang Thừa Mạc sao? Các người hiểu nhau hết rồi sao? Em cảm thấy vì một người Lý Duy Diệp không liên quan, từ nay về sau không qua lại với người chăm sóc em hai mươi mấy năm, đáng giá không?”

“Được rồi, anh thừa nhận, anh thắng thắn, việc chính anh trở về là vì chia rẽ em và Lý Duy Diệp. Dù sao, tình yêu cầu huyết này của bọn em khi quay đầu một trong ba người sẽ là người ra đi, mà anh cũng khẳng định, người ra đi là Lý Duy Diệp. Mà kinh nghiệm thì đau dài không bằng đau ngắn, em chia tay với Lý Duy Diệp càng sớm càng tốt. Thật ra thì, Tống Tây, em suy nghĩ kỹ một chút, em cũng không còn thích Lý Duy Diệp như xưa nữa có phải hay không?”

Thẩm Dịch nói một hơi từ đầu đến cuối, nghỉ ngơi một lát còn lại đều là khả năng phát triển của cô và Giang Thừa Mạc, thấy sắc mặt Tống Tiểu Tây đã khó coi đến đỉnh điểm, trề môi một cái, sau vài giây ngậm miệng, lấy chìa khóa xe xoay xoay trên ngón tay, làm bộ thở dài: “Thật ra thì anh cực kỳ ghét làm bà mối. Cái việc này thực sự làm tổn hại tới hình tượng của anh, việc này nên để các bác gái bốn mươi năm mươi tuổi chứ. Hơn nữa ghê tởm nhất chính là, rõ ràng anh đang làm chuyện tốt nha, tại sao còn để cho anh phải lôi ra chiếc xe thể thao trăm vạn đây? Ông trời ơi tại sao!”

Thẩm Dịch nhìn thấy Tống Tiểu Tây lạnh mặt lại muốn đi, vẫn kịp nói nhanh một câu: “A đúng rồi, lúc này Giang Thừa Mạc nhập viện rồi, bệnh rất nghiêm trọng. Đúng không, Tuệ Tuệ?”

Tuệ Tuệ mở đôi mắt đen nhánh, gật đầu mạnh mẽ.

Tống Tiểu Tây lại một lần nữa cảm thấy nhức đầu. Cô cũng biết trực giác vừa rồi của mình là chính xác, vừa thấy Thẩm Dịch khẳng định không có chuyện tốt. Anh luôn là người không chịu ở yên, đụng phải chuyện không rõ ràng, anh không thò chân vào khẳng định tâm can sẽ ngứa ngáy khó chịu. Hơn nữa, đáng hận hơn là anh kéo theo Tuệ Tuệ, dùng đứa bé tiến hành uy hiếp cô, ép cô không thể không tới nghe anh nói dóc. Cô đi về nhất định nguyện rửa anh ăn cơm không thêm muối, ra cửa bị vấp, tán gái thì muốn mà không được, đêm không được ngủ ngon.

Quay về nhà Tống Tiểu Tây trở nên mờ mịt. Vấn đề mà cô vẫn trốn tránh giờ góc đầu quay trở lại, hơn nữa Thẩm Dịch quạt gió thổi lửa rất mạnh, khiến cô ban ngày không được an bình, buổi tối trần trọc trở mình.

Trước đó cô từng có ý tưởng muốn hỏi rằng, nếu Giang Thừa Mạc làm việc kia, vậy sao không thể làm ổn thỏa một chút, tiến hành từ từ một chút, để cô chuẩn bị tâm lý kỹ một chút. Nhưng sau đó cô nghĩ một

lần nữa nữa, lại không tìm được phương thức ở cùng Giang Thừa Mạc giống như trước đây. Nếu để Giang Thừa Mạc giống như bạn trai trước của cô cầm hoa đứng dưới lầu giữa các cây nến được xếp thành hình trái tim thổ lộ, hoặc giống như Lý Duy Diệp nụ cười tươi thỏ thỏ nói anh thích em, như thế Giang Thừa Mạc này không phải Giang Thừa Mạc, chắc chắn anh bị Ngưu quỷ Xà thần nhập vào rồi.

Ngày đó trước lúc cô đi xa đã lộ ra cảnh cáo trong lời nói, nói nếu như cô còn có chút lương tâm, thì tốt nhất nên đến bệnh viện thăm Giang Thừa Mạc. Tống Tiểu Tây biết rõ ràng anh lại dùng thứ đạo đức thấp nhất để nói chuyện với cô, vô duyên vô cớ chụp cho cô một cái mũ, nhưng mà cô do dự hồi lâu quyết định đi bệnh viện.

Kết quả biết được hôm qua bệnh nhân Giang Thừa Mạc đã xuất viện, Tống Tiểu Tây hỏi nguyên nhân bệnh của anh, sau đó được nói là do virus cảm dẫn đến sốt cao không lùi, bị người cường chế bắt nằm viện, cho đến ngày hôm qua hạ sốt mới được xuất viện.

Tống Tiểu Tây có chút ngạc nhiên. Ở trong ấn tượng của cô, Giang Thừa Mạc vẫn thuộc trường phái siêu nhân. Đúng giờ ăn cơm đúng giờ làm việc đúng giờ nghỉ ngơi, chạy bộ sáng sớm hàng ngày, đi tập gym theo lịch, không hút thuốc, cực ít uống rượu, không đi hộp đêm, sắc đẹp không có lực hút quá lớn, ngay cả sở thích đều là học chơi cờ vây đi câu cá tu thân dưỡng tính, thói quen tốt, khỏe mạnh.

Theo tiêu chuẩn như vậy, lẽ ra anh sẽ không quán hút bệnh cảm, không ngờ anh có thể bị bệnh giầy vò triền miên từ lúc cô đi thành phố A đến bây giờ, cũng đến ba tuần rồi.

Trước giờ lá gan Tống Tiểu Tây chưa bao giờ nghĩ tới mục tiêu Giang Thừa Mạc nhắm tới chính là cô. Cô vốn cho là, anh giống như quỹ đạo của các tinh cầu trong hệ mặt trời thì nên xứng với một người dịu dàng thiện lương, rộng lượng chu toàn, dùng giọng chua xót mà nói, người vợ nào có thể mềm hóa con người lạnh lùng cứng rắn như anh. Cho tới bây giờ Tống Tiểu Tây không muốn mình có thể đảm đương công việc này.

Cô cố gắng cẩn thận nhớ lại trước đây anh có biểu hiện chút dấu hiệu nào không. Nhưng mà trừ nụ hôn kia, cái khác Giang Thừa Mạc đều hình như che giấu được rất tốt. Trước kia anh cũng đối xử như vậy với cô trước sau như một, khó chịu khi cô vượt quá khuôn phép, theo ý cô, chuyện gì cũng dùng tình nghĩa anh em sâu đậm để giải thích, trừ nụ hôn kia.

Còn có thể dùng cách nói cầu huyết khác để giải thích, như ngạn ngữ nói, lúc bắt đầu thói quen như tơ nhện, về sau thói quen sẽ như dây thừng, quan hệ của hai người đã sớm thay đổi từ từ, mà cho đến bây giờ, cách đây không lâu rồi cuộc có người nhận ra được.

Tống Tiểu Tây nghĩ tới nghĩ lui, càng trở nên mù mờ mơ hồ, giống như bị trói ở một Họa địa trong lao, không tìm được đường ra.

Mà lại nghĩ đến tương lai, cô càng thêm nhức đầu. Bây giờ cô khó có thể tưởng tượng mình và Giang Thừa Mạc sống chung như người yêu. Ăn cơm dạo phố đi xem phim, nửa đêm gọi điện thoại một chút, ngã bệnh có người mua thuốc có người chăm sóc, những thứ này cô và Giang Thừa Mạc đều đã làm. Mà chính bởi vì lấy danh nghĩa anh em làm, cô càng khó khăn khi ghép tên Tống Tiểu Tây và Giang Thừa Mạc thành người yêu. Cô có thể tưởng tượng cô đi xem phim với Giang Thừa Mạc, trên đường ngã trên vai anh ngủ, hoặc một người một miếng bông ngô, nhưng quan trọng là khó có thể tưởng tượng được cảnh hai người cầm tay đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Lúc Tống Tiểu Tây suy nghĩ khổ sở đến trường cả não, đều sẽ không tự chủ được nhớ lại những lúc bên nhau trước kia. Thật ra thì vào ngày Valentine hai năm trước, cô đi xem phim với Giang Thừa Mạc. Đó là bởi vì cô nhất thời nổi lên thú vui, coi việc công bố với những người đẹp khác là cô đi xem phim với người đàn ông độc thân hoàng kim Giang Thừa Mạc là chuyện vui, lúc đó Giang Thừa Mạc giễu cợt cô ham hố hư vinh, nghịch ngợm quấy phá, sau đó vẫn bị cô ôm sòm kéo đi xem phim. Hai người đi xem một bộ phim tình cảm nổi tiếng, Tống Tiểu Tây rất vui sướng, mà Giang Thừa Mạc là tựa đầu ngủ từ đầu đến cuối. Anh mắt nhắm mắt lại với những tiếng to lớn ở trong rạp chiếu phim, vẫn ngủ hết sức ngon lành, nhưng tư thế ngồi vẫn rất đẹp mắt, vắt hai chân, phía sau lưng thẳng tắp, một tay ôm cánh tay, một tay chống cằm, hơi nghiêng đầu, nhắm mắt từ lúc bắt đầu phim chiếu đến kết thúc. Sau đó Tống Tiểu Tây bày tỏ bất mãn mãnh liệt đối với hành vi này của anh, mà Giang Thừa Mạc cũng cười nhạo cô: “Mấy câu ba hoa có thể ghép thành một bộ phim điện ảnh, quả thật là quá tệ, em nghĩ là ai cũng nhầm lẫn như em sao?”

Tổng Tiểu Tây trợn mắt giơ chân vung tay: “Cái này gọi là nghệ thuật! Cái này gọi là sở thích! Cái này gọi là hưởng thụ! Cái này gọi là giải trí thích hợp! Cái người này thật là ông chủ cổ đông nhàm chán cứng ngắc.”

Giọng nói Giang Thừa Mạc lạnh lạnh: “Một nam một nữ đứng dưới cây táo, vừa đứng vừa khóc sụt sùi, em nói hưởng thụ là như vậy? Dài dòng dây dưa không dứt khoát. Thật may bạn gái anh không phải là em.”

Lúc ấy Tổng Tiểu Tây chỉ là quyết định không bao giờ đi xem phim với Giang Thừa Mạc nữa, lại chưa từng nghĩ rằng đó là lời tiên đoán trước.

Những ngày qua Lý Duy Diệp đều đúng giờ gọi điện thoại cho cô. Có một lần Tổng Tiểu Tây đang tâm phiền ý loạn, nhìn chòng chọc ba chữ “Lý Duy Diệp” hiện trên màn hình điện thoại, cuối cùng cũng vô thức không nghe máy, tận đêm khuya không yên lòng lại gọi điện lại; còn có lần cô chỉ qua loa, Lý Duy Diệp vẫn rất ôn hòa hỏi cô đang làm cái gì, cô không thể nào trả lời thật rằng đang sửa sang lại mọi thứ trong đầu, chỉ đành nói giáo sư tìm cô để tắt điện thoại.

Kết thúc cuộc trò chuyện khiến cô bắt đầu cảm thấy áy náy không dứt, mà loại cảm giác áy náy cùng với những thứ hỗn loạn kia đan vào nhau, càng khiến đầu cô đau muốn nứt.

Sau đó, cô sắp xếp cuối cùng lý giải hai cách không tính là ý nghĩ. Cô suy nghĩ tỉ mỉ quan hệ cô và Giang Thừa Mạc, cảm giác nếu mình thuận theo ý của anh, cô sẽ cảm thấy kỳ cục, còn có phần lúng túng; nhưng cô có thể chắc chắn rằng nếu không tiến thêm, hai người cũng sẽ không thể trở về như ngày trước nữa, từ đó về sau sẽ rất khó không gặp gỡ, như thế, cô lại cảm thấy thật khổ sở khó miêu tả.

Tổng Tiểu Tây cảm thấy mình cứ nghĩ nữa thì đầu sẽ nổ tung mất.

Trước khi chính bản thân nổ tung cô tìm cửa hàng giải quyết cơm trưa. Khách quan mà nói, mặc dù Tổng Tiểu Tây thỉnh thoảng khinh bỉ cử chỉ Giang Thừa Mạc quá mức tinh xác phiền toái, vậy mà thói quen của anh không chút một mà ảnh hưởng tới cô. Nói ví dụ như anh một ngày ba bữa, không thể về nhà giải quyết thì phải tìm một khách sạn sạch sẽ có đầu bếp nấu ăn ngon để ăn cơm, thậm chí còn có lúc gọi hẳn một phòng riêng. Tổng Tiểu Tây đi theo anh đã lâu, cũng nuôi thành tật xấu đó. Gần đây cô tìm tòi cả con đường, tìm đến cửa hàng Tây mà Giang Thừa Mạc đã từng dẫn cô tới, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ chậm rãi đi vào bên trong.

Nhưng cô không ngờ tình huống thật khéo như vậy, khéo tới buổi trưa hôm nay Giang Thừa Mạc cũng ngồi ở trong cửa hàng.

Anh ngồi cạnh cửa sổ, bên tay phải cách đó không xa là chiếc cửa sổ vừa cao lại vừa rộng sát đất. Ánh nắng tháng năm thành phố T tươi sáng, xuyên thấu qua cửa kính không dính một hạt bụi nào, khiến cho lông mi dài của anh nhuộm một chút màu vàng nhạt. Giang Thừa Mạc ngồi một mình ở đó, mặt mày vì liễm, sắc mặt bình tĩnh, xương cổ tay lộ rõ ở cổ áo, tay thuận ung dung cắt thịt bò bít tết, hình như chưa phát hiện ra cô.

Tổng Tiểu Tây liếc nhìn, chưa bao giờ cảm thấy khó nghĩ như vậy. Cô nghĩ trước mắt cứ giả bộ không thấy, vậy mà cô và Giang Thừa Mạc trước giờ trong quá khứ chưa bao giờ có việc giả bộ như không thấy; nhưng cô lại cảm thấy giờ cô không thể đảm nhiệm được việc nói chuyện với anh, đang tiến lùi đều khó, thì nghe được giọng nói trầm thấp quen thuộc lại bình thản: “Tổng Tây.”

Tổng Tiểu Tây thở dài trong lòng, nắm thật chặt tay, sau đó gọi ba tiếng: “... Anh Thừa Mạc.”

Giang Thừa Mạc nâng mí mắt, để dao nĩa xuống, chỉ phía đối diện mình, mở miệng: “Em ngồi ở đây.”

23. Chương 23

Tổng Tiểu Tây nhìn nhân viên phục vụ đang đứng lại một chút, lại thở dài trong lòng, cúi đầu bước qua, ngồi xuống.

Về mặt Giang Thừa Mạc như bình thường, gọi điểm tâm cô thường hay ăn nhất là thịt bò bít tết hạt tiêu đen, lại một chút salad làm điểm tâm, chờ phục vụ nhận lệnh đi, anh lại tiếp tục không nhanh không chậm nhai thịt bò.

Tổng Tiểu Tây nhìn khuôn mặt xanh xao hơn xưa của anh, nhỏ giọng nói: “Thẩm Dịch nói anh ngã bệnh.”
“Anh không sao.”

Tổng Tiểu Tây im lặng.

Thật ra thì nhớ lại trước kia, lúc cô ăn cơm với Giang Thừa Mạc, cũng ít nói như hiện tại. Trừ phi cô phạm vào lỗi gì, hoặc sắp phạm lỗi, nếu cần thì anh sẽ trách mắng, nếu không thì thôi. Phụ trách điều hòa không khí luôn là Tổng Tiểu Tây, bình thường cô nói mười câu anh chỉ trả lời về vài chữ, mà nếu như cô vui vẻ tới mức khoa tay múa chân, anh còn có thể dội một chậu nước lạnh “Ăn không nói ngủ không nói”, sau đó lại nói một câu kinh điển như “Lời nói như cái gì”, sau đó toàn bộ hăng hái của Tổng Tiểu Tây sẽ hoàn toàn biến mất, ngoài mặt im lặng không nói gì nuốt đồ ăn, trong lòng muốn cắt tấm da của anh xuống xem bên trong có phải là tờ báo cũ kỹ sắt rỉ.

Lúc này Tổng Tiểu Tây không lên tiếng, tình huống chỉ có tiếng va chạm nhỏ của dao nĩa. Lúc Tổng Tiểu Tây bắt đầu ăn bít tết thì Giang Thừa Mạc đã ăn xong, anh để khăn xuống gọi phục vụ tính tiền, Tổng Tiểu Tây trơ mắt nhìn anh lấy thẻ thu tiền vào ví, đứng lên cầm áo khoác ở bên, di chuyển bước chân hình như phải đi, lúc anh đi qua người cô thì theo bản năng cô giữ chặt áo anh.

Giang Thừa Mạc dừng bước, cúi đầu nhìn tay cô, ánh mắt không bận tâm, mặt không chút thay đổi, không nói gì.

Sau một lúc lâu, Tổng Tiểu Tây từ từ buông tay ra, Giang Thừa Mạc muốn bước tiếp, kết quả cùi chỏ lại bị Tổng Tiểu Tây ôm chặt lấy, Giang Thừa Mạc thở dài nhẹ một hơi, rốt cuộc mở miệng nói câu thứ tư ngày hôm nay: “Chuyện gì?”

Tổng Tiểu Tây không có can đảm nhìn mắt anh, miệng giật giật, lại giật giật, rốt cuộc cúi đầu nói ra lời: “Về sau anh thật sự không để ý tới em sao?”

“Tổng Tây tiểu thư,” Giang Thừa Mạc nói không chút để ý, “Hôm nay là em không nghĩ để ý anh?”

“...”

Cô vẫn ôm chặt, Giang Thừa Mạc mất một lúc mới kéo được quần áo đầy nếp nhăn từ trong tay cô ra. Tổng Tiểu Tây trực giác muốn bắt ông tay áo của anh, kết quả bị anh hất ra.

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn anh, dưới ánh mắt khủng hoảng lại là chầm chực khóc của cô Giang Thừa Mạc trầm ngâm chốc lát, chậm rãi mở miệng, từng chữ rõ ràng, “Tổng Tây, anh với em tạm thời vẫn không nên gặp mặt.”

“...”

Anh nhìn cô, hình như còn muốn bổ sung lại một câu, vậy mà vẫn không nói ra. Chỉ dùng tay phải thẳng tay áo, sau đó dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đi ra ngoài.

Qua cửa sổ Tổng Tiểu Tây thấy anh mở cửa xe, về mặt tuần tú lạnh nhạt giấu sau chiếc kính đen, bóng dáng thon dài chui vào trong xe, sau đó chậm rãi rời đi. Cô ngơ ngác ngồi một lát, đột nhiên cảm thấy chán ngán thất vọng, còn cảm thấy tức ngực, miếng thịt bò bít tết đưa lên đến miệng, vì sao lại khó có thể nuốt xuống.

Hai ngày sau, Tổng Tiểu Tây cảm thấy rất phiền muộn, Tổng Tiểu Tây cảm thấy rất nóng nảy. Hơn nữa loại phiền muộn này vượt ra xa khỏi dự tính của cô, cô giống như con cá bị ném lên bờ, rất muốn quay trở lại trong nước, nhưng lại không làm được gì.

Giang Thừa Mạc trước sau như một, nói một không hai, nói chuyện luôn kèm theo thói quen bảo thủ. Anh nói tạm thời không gặp mặt, cô khẳng định gần đây sẽ không được thấy anh, mà anh cũng không đưa ra kỳ hạn chính xác, Tống Tiểu Tây cảm thấy cô như đơn phương bị kết án tù chung thân, Giang Thừa Mạc ném một sợi dây nối với cổ cô treo trên tường, chân lủng là lủng lẳng, không thể làm gì cả.

Tống Tiểu Tây buồn bực đi ra ngoài, chạy đến tiệm cắt tóc mà hồi trước Trần Thanh Hân cưỡng chế cô đến làm đầu quần. Tóc của cô dài đến eo, chất tóc rất tốt, mềm mại đen nhánh, dưới ánh sáng còn bóng lên óng ả. Lúc đó stylist cầm cây kéo đứng ở sau lưng cô rõ ràng là không đành lòng, hỏi Tống Tiểu Tây liên tiếp ba lần có chắc chắn muốn cắt không, mỗi lần hỏi Tống Tiểu Tây đều hạ mí mắt không yên lòng gật đầu, sau đó cô nghe thấy từng tiếng “xoẹt xoẹt”, tiếp đó càng “xoẹt xoẹt” nhiều hơn, theo cách của cô mà nói đây là Tam Thiên phiên nào đều rơi xuống theo cây kéo.

Tận đêm khuya Tống Tiểu Tây mới về nhà, thấy bộ dáng mới của mình trong gương thì hoàn toàn không phản ứng kịp. Đánh giá khách quan, tay nghề của stylist rất tốt, cô mang một cái đầu Hepburn (tra gg là ra bà này nhá!), lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn, nhìn còn trẻ hơn vài tuổi, thậm chí còn có nét mới khác biệt. Hơn nữa đầu cũng nhẹ hơn trước rất nhiều, lúc rửa mặt cũng rất dễ dàng, cô định ăn mừng một bữa, nhưng Tống Tiểu Tây đột nhiên nhớ lại, Giang Thừa Mạc từng nửa thật nửa giả giễu cợt cô rằng mái tóc của cô là nơi đáng giá nhất, hơn nữa đột nhiên trong đầu cô hiện ra một câu nói của Giang Thừa Mạc “Để dài mới đẹp”, vì vậy lại không khỏi càng thêm buồn bực.

Sau một tháng bận rộn ở thành phố A, Lý Duy Diệp dành ra một tháng rảnh rỗi tới tìm cô. Lúc ở sân bay anh nhìn thấy sắc mặt của cô, nhíu mày, cười nói: “Sắc mặt không tốt lắm. Em là đang nhớ tới anh sao?”

Tống Tiểu Tây dụi mắt: “Tối qua thấy ác mộng, không ngủ ngon.”

“...” Lý Duy Diệp gửi lại cô vẻ mặt dở khóc dở cười, “Cũng không cần thành thực như vậy chứ?”

Hai người cùng nhau đi xem phim. Ở trong rạp tâm trạng của Tống Tiểu Tây không tốt, phim chiếu bao lâu thì vẫn cứ như gà mổ thóc, mãi cho đến khi kết thúc phim mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy từ trên vai Lý Duy Diệp. Cô vừa mở mắt thì thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng, cùng với lời nói cũng dịu dàng như thế: “Gối lên vai của anh rất thoải mái chứ?”

Trong lúc anh nói chuyện ngón tay thon gầy thoáng qua trước mắt cô, một giây kế tiếp đội cái mũ lên đầu cô, Tống Tiểu Tây co rụt cổ lại, mắt nhắm hờ xin lỗi vì hành động vừa rồi: “Ngại quá.”

Lý Duy Diệp nhìn cô hai giây, nói trực tiếp: “Tâm tình em không tốt.”

Tống Tiểu Tây mím môi không phủ nhận, anh còn nói: “Xảy ra chuyện gì không vừa ý sao?”

“...”

Vậy cũng được. Anh không hỏi.” Anh nở nụ cười, “Giờ chúng ta đi ăn cá nhé?”

Lý Duy Diệp nói, làm bạn gái của anh, anh có nghĩa vụ làm cô vui vẻ. Tiếp theo quả thật đúng như vậy, cô đưa cô đi ăn cơm hóng gió nghe nhạc, lúc thành phố lên đèn thì dẫn cô đến tầng cao nhất của tòa nhà cao ốc ngắm nhìn sông Hải Hà, mà trước đó, Tống Tiểu Tây ở thành phố T hơn hai mươi năm, cho tới tận giờ cũng không biết phòng ăn xoay tròn của tòa nhà này có thể nhìn phong cảnh sông Hải Hà đẹp như vậy.

Nhưng mà dù có nghe thêm Tống Tiểu Tây vẫn có chút uất ức khó chịu. Cô đè ép khóe miệng ngấm phong cảnh, thỉnh thoảng lại thất thần, mà Lý Duy Diệp ngồi đối diện, vẫn rất quan tâm cô, điều này khiến cô cảm thấy xấu hổ. Hơn nữa lúc cô và Lý Duy Diệp bên nhau, điện thoại anh cũng không vang lên, sau này cô mới biết thì ra anh tắt máy. Lý Duy Diệp chuyên chú chăm sóc so với sự chần chừ không chú tâm của cô, Tống Tiểu Tây không chỉ cảm thấy áy náy, mà cũng rất xấu hổ.

Cô nói với anh: “... Thật ra cũng không cần tắt máy. Anh không sợ công ty có việc gấp không tìm được anh sao?”

“Hả?” Lý Duy Diệp hơi cười, “Không có việc gì lớn, có việc lớn cũng không nên tới tìm anh. Anh hồi trước ở thành phố A làm nhiều việc như vậy, giờ hiếm lắm mới có ngày nghỉ. Nên thoải mái nhàn nhã một chút. Mà đằng sau còn có một đồng ông cụ lớn tuổi trông coi, không phá sản được.”

“Đây là lời nói của một ông chủ nên nói sao?”

“Ông chủ cũng là người mà, nếu như ngay cả thời gian ở bên bạn gái cũng không có, còn làm ông chủ làm gì?” Anh một tay chống cằm, một tay đưa bình gia vị cho cô, “Lại nói, thật ra ở thành phố có Duy Ngữ, anh có thể một năm không trở về nó cũng có thể trông coi tốt, chỉ là không thể mập lên thôi. Đơn giản mà nói, bọn anh rất rõ ràng, công việc chính của anh là ra cửa kiếm một khối thịt tương đối dễ ăn, giá tiền cũng vừa phải, sau đó mua về nhà; mà phần khối thịt này chưng nấu chiên xào như thế nào, cũng là chuyện của Duy Ngữ.”

“...”

Anh cười một tiếng, nhìn cô, tiếng nói dịu dàng: “Cho nên, có một người bạn trai như anh, có phải cũng là một chuyện hạnh phúc đúng không? Có thể dành ra một tháng nghỉ ngơi không công việc, dùng để đi du lịch, chơi game với em, em gặp phiền toái anh phụ trách giải quyết, gặp khó khăn anh tính kế giúp em, cũng không cần quan tâm về kinh tế, em chỉ cần thỉnh thoảng quan tâm anh một chút, suy tính làm thế nào giữ chặt anh trong tay. Thoải mái lại không phải dùng sức, có phải không?”

Tổng Tiểu Tây nghĩ, có lẽ Lý Duy Diệp nói rất đúng, nhưng cô vẫn không thấy rằng phải dùng ít sức. Liên tục một tháng Giang Thừa Mạc không có tin tức, ở trong lòng Tổng Tiểu Tây cỏ dại sinh trưởng điên cuồng, mang theo dải bông thật dài mềm mại, vừa thổi tới đây, liền động đất rung trời, nghĩ bỏ rơi cũng khó. Lúc Giang Thừa Mạc ở đây thì thấy bình thường, chờ lúc anh không có ở đây Tổng Tiểu Tây liền bắt đầu cảm thấy không thoải mái đủ đường. Giống như là hút ma túy, đột nhiên bị bắt dừng lại, trong lòng cô khó chịu như bị hàng ngàn con trùng đang bò.

Suy nghĩ một chút cô nhớ lại lần cảm động nào đó nửa đêm anh lái xe tới đưa cô đi bệnh viện vì bị viêm dạ dày cấp tính, lúc ấy Tổng Tiểu Tây ôm lấy cánh tay Giang Thừa Mạc, ngón tay chọc chọc vào khuôn mặt dễ nhìn, học giọng nói trong phim truyền hình: “Ông chủ lớn Giang, về sau anh ngàn vạn lần không thể biến mất. Anh biết mất thì em sống thế nào, anh chính là Bồ Tát sống Khai Thiên Tích Địa, đồng chí Lôi Phong cứu người ở thủy hỏa. Một ngày không gặp như cách ba năm, anh muốn biết anh đi công tác hai tuần lễ em nhớ anh đến nhường nào không?”

Cô còn chưa nói hết, sau một khắc liền bắt đầu như heo bị giết gào lên. Khuôn mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi dùng sức giữ lại bàn tay cô vừa truyền dịch xong, tiếng nói lạnh lạnh vang lên: “Về sau nửa đêm còn dám ăn kem, em cứ tự sinh tự diệt đi.”

24. Chương 24

Tổng Tiểu Tây ném trái hương vị khốn đốn một phen. Cô bị Giang Thừa Mạc bỏ qua một tháng, trái tim như trống rỗng một mảng lớn. Mấy lần Tổng Tiểu Tây muốn lấy điện thoại di động ra gọi điện nhắn tin cho anh, nhưng trước khi bắt đầu thông máy lại thôi. Câu “tháng Ba không biết vị thịt” kia chắc có thể dùng để hình dung tâm tình cô lúc này, chuyện gì làm cũng tẻ nhạt, vô vị lại phát điên giống như lên cơn nghiện ma túy hay người mắc bệnh hiểm nghèo.

Có một ngày cô rút cuộc bước ra khỏi nhà, đi nhà hàng cách đó không xa uống trà, trùng hợp lúc đi gặp Thẩm Dịch. Một tay Thẩm Dịch miễn cưỡng để trên cửa xe thể thao, còn một tay kéo kính râm xuống, dùng ánh mắt cà lơ phất phơ nhìn cô, khóe miệng trào một nụ cười rõ ý là: “Thật sự anh biết nhưng chính là anh không nói cho em”, lời nói vô tội: “Vấn đề hỏi cái người này thật kỳ quái. Giang Thừa Mạc là một người trưởng thành độc lập tự chủ, còn là một ông chủ lớn, tự do đi lại, mỗi ngày cậu ấy đi đâu làm sao anh biết?”

Tổng Tiểu Tây mở cửa xe của anh phòng ngừa anh lái đi, giọng nói chưa bao giờ mềm mại như thế: “Anh Thẩm Dịch...”

Thẩm Dịch vỗ tay, cười nói: “Dù sao em tránh hòa thượng không tránh được miếu. Em đến công ty cậu ấy ôm cây đợi thỏ một tháng, chắc chắn em sẽ bắt được cậu ấy.”

Ở trong lòng Tống Tiểu Tây hung hăng đập anh một cước, ngoài mặt tiếp tục đáng thương: “Vậy anh ấy còn tức giận phải không?”

“Em cảm thấy nếu cậu ấy không tức giận thì sẽ không để ý tới em sao?”

“...”

“Nhìn cái người này đáng thương nhường nào, anh liền tốt bụng nhắc nhở em một câu. Tiểu thư Tống Tây, em đã qua một tháng.” Anh quơ quơ ngón trỏ trước mặt cô, còn lộ ra hàm răng trắng như tuyết, lấp lánh dưới ánh mặt trời, “Trong vòng nửa tháng nữa em không chia tay với Lý Duy Diệp, em sẽ hối hận đó.”

“...”

Lúc nói chuyện miệng Thẩm Dịch đặc biệt luôn chạy đầy xe lửa, phóng đại. Nhưng mà Tống Tiểu Tây nghe anh nói xong vẫn có chút lo lắng. Cô ăn ngủ không yên, tinh thần hoảng hốt, sau khi Nguyễn Đan Thanh thấy mấy lần hỏi cô có phải bị thất tình hay không, Tống Tiểu Tây đáp lễ cô ấy một câu, “Cậu mới thất tình, cả nhà cậu cũng thất tình”, Nguyễn Đan Thanh oán hận nguyên rủa cô nên đi bệnh viện khám bệnh.

Sau đó, Tống Tiểu Tây lại thật sự dưới miệng quạ đen của Nguyễn Đan Thanh mà đi bệnh viện. Lúc cô nấu cháo không để ý, bị nồi cháo làm bỏng, từ đầu ngón tay đến cổ tay trái nóng ran. Cảm giác nóng hừng hừng trong nháy mắt chạm đến trung khu thần kinh, cô không nhận được hết chói tai, vừa cắn răng đi đến vòi nước vừa khóc sụt sùi gọi điện cho Giang Thừa Mạc.

Giờ là mười một giờ rưỡi trưa, thời gian này bình thường Giang Thừa Mạc sẽ bắt máy, vậy mà lần này Tống Tiểu Tây gọi chuông reo mấy lần, kim chỉ giây trên tường cũng quay năm vòng, bên kia vẫn không có người nghe.

Lần thứ sáu Tống Tiểu Tây không gọi được, tức giận ném điện thoại vào bồn nước.

Một mình cô thút thít gọi xe đi đến bệnh viện, lúc xếp hàng thì nhớ tới một tháng trời vừa qua, nước mắt không nhận được rơi xuống. Bên cạnh có một người lớn dắt một đứa bé đang dùng đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô, cái loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu khiến Tống Tiểu Tây càng tức giận, đôi mắt đầm lệ vẫn không nhận được lườm đứa bé, đứa bé kia kéo tay mẹ, nhẹ giọng nói: “Chị kia đang khóc.”

“...” Tống Tiểu Tây kích động có loại ý nghĩ vung tay bỏ đi.

Thật vất vả mới đến cô, bộ dáng hiền hòa của bác sĩ trung niên thấy cô không dám nhìn tay mình, lại nhìn đôi mắt hồng hồng đỏ đỏ của cô, vừa đưa cho cô thuốc mỡ đặc trị vừa không nhận được dài dòng: “Tiểu cô nương, con gái tôi lúc bị thương như vậy cũng không khóc, sao cô lại khóc?”

Trong lòng Tống Tiểu Tây lặng lẽ trả lời với bà, con gái bác trước lúc sinh là đối tượng cả nhà bảo vệ, sao có thể so sánh với người không ai khác để ý sống chết như tôi? Còn nữa, rơi nước mắt thì có gì sai sao? Cô vừa nghĩ vừa dùng đôi mắt đỏ như vampire nhìn bà, vị bác sĩ trung niên kia vốn muốn tiếp tục quở trách, rốt cuộc mở miệng ra lại khép lại.

Tống Tiểu Tây buồn bực thút thít ngủ trong chăn, ngày thứ hai sau khi rời giường phát hiện mắt của mình sưng hơn. Một ngày trước là lớn bằng hột đào, hôm nay đã như mật đào. Cô khó khăn bôi chất giảm sưng, nhưng phát hiện như muối bỏ biển, không thể làm gì khác hơn là nổi cáu bỏ tay xuống. Cuối cùng ánh mắt sưng đỏ mở cửa cho Lý Duy Diệp, người đến vừa nhìn, ánh mắt kinh ngạc: “Em làm sao thế? Đây chính là quà sinh nhật em dành ỉnh sao?”

Tống Tiểu Tây khó khăn nâng mí mắt nhìn anh: “Hôm nay là sinh nhật em sao?”

Từ lúc cô mười sáu tuổi năm ấy quá thất vọng với hành động của cha mẹ mình, căn cứ vào nguyên lý không kỳ vọng sẽ không thất vọng, bắt đầu cố tình quên đi sinh nhật mình. Ngược lại hàng năm Giang Thừa Mạc đều nhớ, hơn nữa nhất định tặng cô bánh sinh nhật quà sinh nhật và lời chúc phúc. Hơn nữa chính là, món quà sinh nhật cô nhận được từ anh luôn cố định không thay đổi – tấm thẻ tín dụng phụ cùng với một con búp bê barbie bản mới nhất. Thói quen này đến tận lúc cô học đại học vẫn không thay đổi, nhưng vào năm cuối cấp, lúc Tống Tiểu Tây ôm một con barbie vào phòng ngủ, nhận được lời nhạo báng tập thể từ bạn cùng phòng, vì vậy Tống Tiểu Tây ngày hôm sau liền gọi điện cho Giang Thừa Mạc phản ánh lại, “Chẳng lẽ anh không thể tặng quà khác ngoài búp bê barbie sao?”

Giọng nói không chút để ý của Giang Thừa Mạc: “Barbie thì sao?”

“... Bạn cùng phòng của em cười nhạo em không lớn lên!” Tổng Tiểu Tây trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Anh cảm thấy tặng một con búp bê barbie ột nữ sinh sắp tốt nghiệp đại học thì rất thích hợp sao? Quà tặng vài chục năm đều như một, rõ ràng là anh rất qua loa!”

Tiếng nói Giang Thừa Mạc bình tĩnh: “Ngày hôm qua không phải lúc em nhận được là rất thích sao? Chẳng lẽ từ đáy lòng có thể phủ nhận em thích barbie?”

“...” Tổng Tiểu Tây nhất thời hụt hơi, trong lúc nhất thời bị anh làm nghẹn á khẩu, chỉ có thể kìm nén bực bội nói thật, “Cũng không phải thế.”

“Chính là như vậy.”

“...”

Lý Duy Diệp thở dài nhìn cô, từ phía sau lấy quả trứng luộc, giơ lên trước mặt cô: “Lúc rạng sáng anh gọi điện cho em, không nghe máy.”

Tổng Tiểu Tây cúi đầu dụi mắt: “... Điện thoại di động bị hỏng.”

“Hả? Sao lại bị hỏng...” Anh đột nhiên dừng lại, sau đó nhỏ giọng nói, “Tay thế nào?”

Anh cầm tay cô lên tỉ mỉ nhìn, phía trên dán một tầng cao thuốc, mu bàn tay trắng nõn sần sùi nhìn chút mà thấy ghê. Lý Duy Diệp hơi nhũn mảy, Tổng Tiểu Tây muốn rút tay trở về, không thành công, nhỏ giọng nói: “Ngày hôm qua nấu cháo bị bỏng.”

Lý Duy Diệp nói: “Em đi bệnh viện khám chưa? Đây là cách điều trị bệnh viện cho sao?”

Tổng Tiểu Tây gật đầu một cái: “Em xoa cái này lên không có cảm giác gì, không đau không ngứa.”

Lý Duy Diệp lại thở dài: “Tại sao em không gọi điện thoại cho anh? Chẳng lẽ điện thoại di động bị hỏng khi đó?”

Tổng Tiểu Tây dừng một chút, hạ ánh mắt lại gật đầu một cái.

Lý Duy Diệp nhìn đỉnh đầu cô băn khoăn một vòng, nói: “Vốn hôm nay tính đưa em đi ăn cơm dã ngoại, mọi thứ đều để trong xe. Hiện tại không thể làm gì khác hơn là chấp nhận ở nhà rồi.”

Ngày đó sinh nhật trôi qua cùng với Lý Duy Diệp. Tổng Tiểu Tây hưởng thụ bánh sinh nhật và mì trường thọ, nhìn ánh mắt cười dịu dàng của Lý Duy Diệp, Tổng Tiểu Tây lại một lần nữa nghĩ lời nói của Thẩm Dịch, cảm thấy bị tra tấn. Mà chủ ý của Giang Thừa Mạc là hoàn toàn bốc hơi biến mất khỏi sinh hoạt cuộc sống hàng ngày của cô, cô chờ đến mười hai giờ khuya, vẫn không nhận được phần quà sinh nhật định kỳ cùng lời chúc phúc như mọi năm của Giang Thừa Mạc.

Vì vậy cô càng thêm bị hành hạ.

Sau hai mươi ngày đụng phải Thẩm Dịch đó, Tổng Tiểu Tây quyết định đi tìm Giang Thừa Mạc xin tha.

Đầu tiên là cô ôm cây đợi thỏ ở nhà của anh mấy buổi tối, vậy mà một lần cũng không nhìn thấy bóng dáng Giang Thừa Mạc. Sau đó cô lại ý thức được Giang Thừa Mạc là thỏ khôn có ba chỗ ở, không thể làm gì khác hơn là xuất hạ sách khác, đi đến công ty của anh.

Cô vào đại sảnh không bị ngăn trở, xuôi thuyền thuận gió lên đến tầng cao nhất, đang đi tới gần cửa phòng làm việc của anh thì bị Ngải Mộc bước nhanh tới ngăn lại, dùng giọng công sự nói với cô: “Tổng tiểu thư, Giang tiên sinh không ở trong phòng làm việc.”

Tổng Tiểu Tây nghi ngờ nhìn cánh cửa, nghi ngờ nhìn Ngải Mộc, hỏi: “Vậy anh ấy đi đâu?”

“Giang tiên sinh mở cuộc họp Hội đồng quản trị.”

Tổng Tiểu Tây “À” một tiếng: “Vậy tôi chờ anh ấy ở đây.”

Ngải Mộc muốn nói lại thôi, dừng một chút, mở miệng: “Tổng tiểu thư, Giang tiên sinh dặn dò qua, hiện tại tạm thời ngài ấy không muốn gặp cô. Hai ngày nữa có lẽ cô có thể trở lại.”

Tổng Tiểu Tây không đi, khi ở tầng dưới cô tìm được xe của Giang Thừa Mạc, dừng lại trước cửa xe hồi lâu. Đầu tiên là cô đứng, sau đó ngồi cạnh, cuối cùng là không chút hình tượng lúi túp chỉ từ trong túi ra ngồi bệt dưới đất. Cô chờ rất buồn chán, điện thoại di động cũng bị nghịch hết sạch trò rồi, một đôi giày màu đen quen thuộc xuất hiện trước mắt cô, sau đó rời đi rất nhanh. Tổng Tiểu Tây dùng thao tác trên điện thoại, từ mắt cá chân nhìn đến cái ót của người kia, rốt cuộc nhận ra người mà mình vẫn luôn tìm.

Sau một khắc Giang Thừa Mạc từ phía sau bị cầm chặt tay áo.

Tổng Tiểu Tây đã chuẩn bị tốt tinh thần bị vứt bỏ, cho nên nhìn anh cau mày thậm chí còn hơi tức giận, sau đó nhìn anh quay đầu sang, từ trên cao nhìn cô: “Em muốn cái gì?”

Tổng Tiểu Tây đã sớm quảng lý do nghĩ trước đi mất, khí thế hùng hồn: “Em muốn Cáp Đa.”

Giang Thừa Mạc rút tay áo khỏi bàn tay cô, vậy mà lần này Tổng Tiểu Tây phòng bị hơn, anh nhất thời không thành công. Vì vậy Tổng Tiểu Tây thấy ánh mắt của Giang Thừa Mạc càng ngày càng lạnh lùng, khẽ mím đôi môi lại, lạnh nhạt mở miệng: “Anh bảo Ngải Mộc mang qua cho em.”

“Chính anh mang qua không được sao?”

Anh nhìn cô một cái, cười lạnh một tiếng: “Biết rõ còn hỏi?”

Tổng Tiểu Tây chu môi, nhỏ giọng nói: “Anh không thể như vậy...”

“Anh có thể.” Anh ngắt lời cô, không nhịn được giữ tay áo, lạnh giọng nói, “Buông ra.”

“Cũng không.” Tổng Tiểu Tây ôm chặt tay áo của anh hơn, “Trừ phi anh...”

Lời của cô còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy trong tay trống rỗng đi rất nhiều, ngẩng đầu lần nữa, Giang Thừa Mạc cởi áo khoác mà cô giữ chặt tay áo ra, ngón trở và ngón cái đang kẹp ví tiền, nhìn không cũng không nhìn cô, nhắc chân muốn đi.

Nhưng anh cũng không đi được bao xa. Rất nhanh Tổng Tiểu Tây nghĩ ra biện pháp, anh khẽ cúi đầu, thấy Tổng Tiểu Tây đang ngồi chồm hổm ôm chặt chân của anh, ngồi chồm hổm ngược mắt lên nhìn anh, con ngươi đen kịt tội nghiệp, giống như chú chó Bắc Kinh nhỏ bị vứt bỏ.

Sức ôm chân của Tổng Tiểu Tây rất lớn, Giang Thừa Mạc nghĩ nếu muốn giải thoát, chỉ có thể đá văng cô ra. Anh cau mày mím môi, sắc mặt không nhịn được đến cực điểm, chỉ là rốt cuộc không làm như vậy, dùng mọi động tác, một tay để ở túi quần, không nhúc nhích.

Tổng Tiểu Tây kề mặt tới quần anh, sau một lát tê ngắt, Giang Thừa Mạc phá bỏ trầm mặc: “Tổng Tây.”

Cô ngẩng đầu lên, anh nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng: “Em biết anh muốn cái gì.”

“...”

“Anh cho em thời gian ba ngày. Ba ngày sau anh không nhìn thấy em chia tay với Lý Duy Diệp, về sau cũng đừng đến tìm anh nữa. Anh nói thật.”

25. Chương 25

Giang Thừa Mạc dùng giọng điệu trần thuật nói ra, vẻ mặt bình tĩnh, giống như đã sớm chuẩn bị rồi. Tổng Tiểu Tây ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn anh lái xe rời đi, mãi đến khi hai chân tê cứng rồi mới đứng lên. Hít sâu một hơi, lấy gương từ trong túi xách nhìn qua khuôn mặt một chút, thấy quá cứng ngắt, nở nụ cười, để cho tâm tình tốt lên một chút, sau đó lái xe rời đi.

Về mặt cô bình tĩnh dọc đường về nhà, dừng trước cửa hàng mà Giang Thừa Mạc rất ghét, mua hai chiếc Hamburger, hai chiếc cánh gà nướng, hai bánh trứng và một ly coca cộng thêm một cốc trà sữa, mới nâng chiếc bụng tròn vo trở về nhà. Sau đó cô lại đi pha một ly cà phê, sau đó mở máy tính ngồi chơi Vồng du,

về mặt bình tĩnh cầm con chuột chơi đến tận sáng hôm sau, mới chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, rửa mặt đi ngủ.

Đợi cô tỉnh dậy lần nữa, đã trôi qua một phần ba kỳ hạn mà Giang Thừa Mạc cho cô. Tống Tiểu Tây đi ra nhìn cửa sổ, gọi điện thoại cho Lý Duy Diệp – cô rất ít khi chủ động gọi điện cho Lý Duy Diệp, thậm chí cũng có thể nói đây là lần đầu tiên, giọng nói của cô bình tĩnh mời anh đi ăn cơm, sau đó bình tĩnh cúp điện thoại.

Lý Duy Diệp đến rất đúng giờ, hay có thể nói, anh luôn luôn đúng giờ. Hai người ăn món ăn Diêm bang, Tống Tiểu Tây kinh ngạc vì cảm xúc của mình có thể phát huy tài nghệ vượt xa người thường, bản thân cô cũng không nhớ mình đã oán giận đến cực điểm như thế nào sau ngược lại có thể trò chuyện vui vẻ với Lý Duy Diệp, cuộc nói chuyện rất hòa hợp, hai người không có một chút tia buồn chán tẻ ngắt nào, hoàn toàn hòa hợp.

Sau đó cô về nhà, pha một ly cà phê, tiếp tục chơi game online. Cứ tuần hoàn như thế, cho đến mặt trời ngày thứ ba chậm rãi hạ xuống.

Lúc này cô không tiếp tục chơi game, ngủ một giấc dài, mãi cho đến ngày thứ hai không thể ngủ nường nổi. Sau đó lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, cuộc gọi gần đây nhất là vào đêm hôm trước Lý Duy Diệp gọi đến đón cô đi ăn khuya.

Miệng Tống Tiểu Tây trống rỗng, hít một hơi thật sâu, ném di động, xuống giường đi rửa mặt.

Ba ngày nay biểu hiện của cô bình tĩnh dị thường, nhưng vẫn không chạy khỏi ánh mắt của Lý Duy Diệp. Tối hôm qua anh kể cho cô nghe không ít chuyện cười, sau lúc đưa cô về, nói trực tiếp: “Kể từ khi anh đến thành phố T giống như luôn không thể nào làm em hài lòng.”

Tầm mắt Tống Tiểu Tây nhìn ra ngoài cửa sổ: “Có sao? Chẳng lẽ hai ngày này biểu hiện của em rất không thích hợp sao?”

“Chẳng lẽ không có sao?” ngón tay thon dài của Lý Duy Diệp gõ từng nhịp lên tay lái, quay mặt qua nhìn cô, “Anh hai ngày sau phải trở về thành phố A rồi. Có phải trước khi anh đi em nên nói cho anh biết điều em không hài lòng là gì không?”

Tống Tiểu Tây che mắt mình, tiếng nói buồn buồn truyền tới: “Không có gì cả.”

Ngày thứ tư Lý Duy Diệp có việc, chưa tới tìm cô, một mình Tống Tiểu Tây đi ra ngoài hưởng thụ trà chiều. Âm thanh điện thoại gọi tới của Thẩm Dịch phá nát phong cảnh, cô đang ngồi thì một nam sinh tới gần. Khóe miệng Tống Tiểu Tây cong cong tiễn cậu ta rời đi, xoay người đi tới một góc, nhận điện thoại, sau đó từng lời đổ ập xuống: “Tiểu thư Tống Tây, lá gan của em càng lúc càng lớn nhỉ?”

Tống Tiểu Tây không nói gì, nghe được Thẩm Dịch nói tiếp: “Ngày hôm qua bọn anh đi Nam Đại với một nhóm người, chính mắt thấy em kề vai cùng với Lý Duy Diệp từ hội sở đi ra, anh ta còn trả áo khoác lại cho em đây. Hôm nay anh gọi điện cho Giang Thừa Mạc, ngay cả điện thoại cậu ta cũng tắt. Hai người không thể chung đụng hòa hảo sao? Lý Duy Diệp kia...”

Thẩm Dịch còn chưa nói hết, bị Tống Tiểu Tây lạnh lùng cắt đứt: “Giang Thừa Mạc tắt máy là chuyện của anh ấy, anh nói với em có ích gì? Chính anh ấy tự tức giận, chẳng lẽ em còn có thể đi ngăn cản được sao?”

“Làm sao em không ngăn cản được?”

Tống Tiểu Tây “HAHA” một tiếng, giọng nói càng trở nên lạnh lẽo âm u hơn: “Tại sao em lại phải tỏ vẻ mềm mại để anh ấy vui lòng?!”

“...”

“Tại sao anh ấy nói gì chính là cái đó? Chẳng lẽ em là tượng gỗ sao? Em là Cáp Đa sao? Em là đồng hồ báo thức chim gõ kiến sao? Lên dây cót thì phải vận hành sao? Anh ấy đi hướng nào thổi nhẹ một cái em phải chạy theo, chẳng lẽ em có mầm mống bò công anh sao? Anh mắng em cái gì mà mắng? Giang Thừa Mạc sống có ngã bệnh, là BT hay là ET, tất cả chuyện không liên quan tới em! Chuyện của em cũng không liên quan đến anh ấy! Tống Tiểu Tây em rời đi chẳng lẽ các anh sẽ treo cái gì sao? Các anh yêu cầu em

phải theo ý của các anh để làm gì? Sao các anh lại uy hiếp em? Các anh không nghĩ tới cảm nhận của em sao? Nhân viên của các anh còn có thể bãi công, em sẽ không làm thế được chắc?”

“ ... ”

“Còn nữa, Thẩm Dịch!” Tiếng nói của Tống Tiểu Tây càng lúc càng lớn, tốc độ nói cũng càng ngày càng nhanh, “Anh và Giang Thừa Mạc, hai người làm người ta ghét đến cực điểm rồi! Một người chuyên quyền độc đoán, một người quạt gió thổi lửa, hai người các anh sao không đi diễn đi! Cá mè một lứa cấu kết với nhau làm việc xấu, anh còn lý luận cái gì? Em làm sai chỗ nào? Người sai chẳng lẽ luôn là em sao? Anh cho rằng em là thư ký của các anh sao? Tại sao dù em muốn làm hay không đều bị các anh trách mắng? Em nhẫn nại đến cực hạn rồi anh có biết không!”

“ ... ”

Tống Tiểu Tây còn muốn nói tiếp, nhưng bị một chút xú lễ nghi kéo trở về. Bên kia Thẩm Dịch ngừng một lát, nghe được tiếng thở tức giận của cô, nói: “Thời kỳ nổi loạn của em lại đến nữa hả?”

“Anh đi chết đi!”

Tống Tiểu Tây cúp mạnh điện thoại.

Ngày thứ năm Lý Duy Diệp lại xuất hiện, hơn nữa còn đề nghị đi leo núi.

Tống Tiểu Tây căn bản không thích hoạt động này, nhưng mà Lý Duy Diệp nói việc này tốt cho giảm bớt buồn bực, cũng nghe nói mọi đôi đang yêu nhau đều tham gia hoạt động này, vậy đơn giản thử xem như nào, xem có lãng mạn như lời đồn đại hay không. Anh đã nói như vậy, Tống Tiểu Tây cũng không thể phản bác, hơn nữa cô cũng cần giải quyết nỗi uất ức trong lòng, đi theo Lý Duy Diệp, hơn nữa còn ngủ lại.

Buổi tối trăng sáng lên cao, thời tiết rất tốt, hai người cầm ống nhòm đi lên núi, theo biểu đồ tìm các chòm sao trên trời. Mà sự thật chứng minh, muốn lãng mạn phải có giá rất lớn, trên đỉnh núi ngắm những vì sao không thể nghĩ ngờ chính là một trong số đó. Buổi tối gió lạnh, thổi tóc của Tống Tiểu Tây bay loạn, cô mặc một chiếc áo mỏng trước gió, chỉ một lát sau đã run lấy bầy.

Sau đó Lý Duy Diệp ôm cô vào trong ngực, áo khoác rất dài và rộng của anh còn mang theo hơi bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, mười ngón tay của Tống Tiểu Tây bị anh giữ trong lòng bàn tay, sau lưng đè trước ngực anh, cô như đứa con nít bị bọc chặt, tứ chi run rẩy sau một lúc bắt đầu dừng lại.

Lý Duy Diệp cúi đầu nhìn cô, nhếch lông mày, khóe mắt cong cong, cười nói: “Ngực của anh ầm ập chứ?”

Tống Tiểu Tây rỏ lông mày, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng “Ừ”, xen lẫn trong gió thoảng qua như không thấy, nhưng mà vẫn bị Lý Duy Diệp nghe được. Anh nở nụ cười, lại nói tiếp: “Diện mạo của anh nhìn tốt chứ?”

Tống Tiểu Tây nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh một chút, chần chừ lại “Ừ” một tiếng, Lý Duy Diệp dẫn từng bước: “Tính khí của anh cũng rất tốt phải không?”

Chờ Tống Tiểu Tây “Ừ” một lần nữa, giọng của Lý Duy Diệp so với trước kia càng thêm dịu dàng: “Vậy chúng ta đính hôn có được hay không?”

“ ... ”

Lúc này Tống Tiểu Tây không bị lừa, toàn thân cứng ngắc, không nói gì.

Lý Duy Diệp hí mắt, nhìn cô cúi đầu xuống, nói: “Anh vốn cho rằng ở chỗ này, cơ hội bị từ chối đại khái có thể nhỏ hơn một chút.”

“... Chuyện này đột ngột quá.” Tống Tiểu Tây nhìn thẳng bãi đất đầy cát, tiếng nói buồn bực, lại qua một hồi lâu không thấy Lý Duy Diệp ở đằng sau nói gì, lại bổ sung một câu, “Em suy nghĩ kỹ một chút, được chứ?”

Lần này Lý Duy Diệp có động tĩnh, nhéo nhéo khuôn mặt cô, cười một tiếng: “Anh sẽ chờ.”

Tổng Tiểu Tây cảm giác mình là một tờ giấy Tuyên Thành mỏng gần như trong suốt, bị hai cái chặn giấy là Lý Duy Diệp và Giang Thừa Mạc đè ép, lập tức nhúc nhích. Cố tình khiến cô đau đầu hơn là điện thoại gọi tới của Thẩm Dịch, lúc này Tổng Tiểu Tây lớn tiếng dọa người, gào lên: “Rốt cuộc anh xong chưa?”

Lần này Thẩm Dịch không dùng giọng điệu cà lơ phất phơ, nói gọn gàng dứt khoát một câu: “Em nên đi bệnh viện tổng.”

Giọng nói của Tổng Tiểu Tây còn bình tĩnh hơn của anh: “Anh nên đi bệnh viện tâm thần.”

Thẩm Dịch cười nhạo một tiếng: “Cha em bị ruột thừa, chẳng lẽ em không đi thăm một chút? Em còn nhớ chữ hiếu viết như nào chứ?”

“...”

Thẩm Dịch dùng giọng nói sắc bén khác thường lần nữa chụp cho cô cái mũ bất hiếu, dù Tổng Tiểu Tây không tình nguyện, nghĩ tới nghĩ lui vẫn đi một chuyến tới bệnh viện. Cô cố ý đi tay không, vốn tính toán lướt qua cửa phòng bệnh, lúc đến tận nơi thì bước chân dừng lại.

Tổng Thường Thanh nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, trên mu bàn tay dán băng, chất lỏng theo ống truyền dịch tí tách chảy xuống, bên cạnh là dì Vương đang chăm sóc ông, trong ánh mắt hiện lên vài tia sầu lo.

Tổng Tiểu Tây đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, lần đầu tiên phát hiện hai bên tóc của Tổng Thường Thanh đã bạc trắng. Lúc ông kết hôn với Trần Thanh Hân đã gần ba mươi, thời gian cô sinh thì càng muộn hơn, Tổng Tiểu Tây cứ cho rằng đối với mọi chuyện của ông bản thân mình đều không có cảm giác, thế nhưng lúc này sự chua xót dần dần dâng lên trong lòng.

Tổng Tiểu Tây lùi về sau mấy bước, đi hai vòng trước cửa phòng bệnh, lại đi xuống tầng, đến cửa hàng cạnh bệnh viện mua một đóa hoa tươi cùng với một giỏ trái cây. Cô ôm những thứ này trở về thì dì Vương không ở trong phòng, bình nước biển cũng được lấy đi, trong phòng bệnh chỉ có một mình Tổng Thường Thanh nhìn bức tường trắng đờ đẫn ngẩn người. Tổng Tiểu Tây gõ cửa, ông quay mặt lại, sau một khắc trong ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc và vui sướng.

Tổng Tiểu Tây cắm hoa tươi vào trong bình, lại để giỏ trái cây xuống, ánh mắt của Tổng Thường Thanh vẫn khóa chặt lấy cô khiến Tổng Tiểu Tây có mấy phần mất tự nhiên, do dự một chút nhưng vẫn ngồi xuống chỗ ngồi của dì Vương lúc này.

Tổng Thường Thanh nhìn cô, mấp máy môi, tiếng nói ra thậm chí còn run run: “Con muốn ăn hoa quả sao?”

Nhất thời Tổng Tiểu Tây không biết nên thể hiện nét mặt gì, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu. Ông liền thở dài, ngừng một lát, còn nói: “Mấy ngày trước cha nghe Thừa Mạc nói, con đi thành phố A một chuyến.”

“...”

“Lúc nó nói với cha, cha nghĩ hành động của con quá lỗ mãng, nhưng sau lại suy nghĩ lại, chuyện này cũng không có gì. Khi đó cha nói như vậy chẳng qua cảm thấy Thừa... Thôi, nói những thứ này ra cũng không có ý nghĩa gì, không nên nói nữa. Thật ra con là Lý Duy Diệp cũng không đến nỗi xấu, thời gian trước cậu ta có đi tìm cha, hỏi tất các các vấn đề về con. Con thích ăn cái gì, mê cái gì, bình thường muốn làm cái gì, chỉ là cha không biết hết, không có cách nào trả lời cậu ta. Nhưng nhìn ra được cậu ta là người cẩn thận, làm việc ổn trọng, hơn nữa lòng dạ cũng không xấu, nếu con thật sự thích cậu ta, kết giao với cậu ta cũng được.”

“...”

Tổng Tiểu Tây vẫn không nói lời nào, nụ cười của Tổng Thường Thanh dần dần đi xuống: “Hôm kia Lý Duy Diệp lại tới đây tìm cha, nói muốn cầu hôn với con. Cha nói vẫn còn sớm, cậu ta nói một đồng thuyết phục cha. Bộ đáng lúc ấy đúng là khư khư cổ chấp, cũng không biết cậu ta đã nói với con chưa?”

“...”

Tống Tiểu Tây vẫn không chịu trả lời, giọng nói của Tống Thường Thanh nhẹ hơn: “Thời gian qua Thừa Mạc chung đụng với Tả Tiêm cũng nhiều, nếu như Lý Duy Diệp với con muốn cưới, không biết hai người các con ai sẽ kết hôn trước.”

Tống Tiểu Tây bỗng đứng ngẩn đầu lên: “Anh ấy...” Dừng một chút, đổi lại lời nói, “Anh Thừa Mạc đang lui tới cùng với Tả Tiêm sao?”

“Buổi sáng cậu ấy với Tả Tiêm đến thăm cha đấy.” Tống Thường Thanh nói, “Cha xem bộ dạng hai người, cùng với thái độ nhà họ Tả, hình như rất thích. Hơn nữa tuổi hai người xấp xỉ, lại quen biết đã lâu, nếu thật sự thành, cũng coi như tương xứng.”

26. Chương 26

Sau khi Tống Tiểu Tây về đến nhà, cẩn thận quan sát mình trong gương một chút. Tóc ngắn, đuôi lông mày cong cong, đôi mắt đặc biệt là không nhỏ, đôi môi cũng không lớn, nói chung ngũ quan đoan chính, còn có cảm giác hơi thanh tú. Công bằng mà nói, không có chuẩn mực nào cho việc đánh giá thấp ngoại hình con người.

Dĩ nhiên, cô cũng không như Tả Tiêm muốn nâng bao nhiêu điểm là được.

Chỉ là cô bị người ta nịnh hót nhiều lắm, mọi người nhắc đến thiên kim Tống Tiểu Tây của thần khải Tống Thường Thanh, đều khen là khéo léo xinh đẹp. Duy chỉ có Giang Thừa Mạc và Thẩm Dịch mới nói những lời cay với cô, bộ dáng của cô đi trên đường là giết chết cái đẹp.

Tống Tiểu Tây nhìn bản thân từng tí một, lại suy tư một lát, sau đó buồn bực gục đầu xuống giường đi ngủ.

Hai ngày sau cô một mực ở trong phòng tự học, cùng với Nguyễn Đan Thanh tiến hành ôn tập cho cuộc thi cấp bậc Anh ngữ. Lý Duy Diệp chưa có tới tìm cô ấy, hình như là giành cho cô ấy thời gian suy nghĩ. Nhưng nói thực ra, Tống Tiểu Tây chưa từng suy nghĩ về vấn đề của bọn họ, lúc này trong đầu cô tràn ngập hai người là Giang Thừa Mạc và Tả Tiêm, không tự chủ thể hiện ra gương mặt khó chịu người lạ chớ tới gần. Giữa lúc rảnh rỗi, Nguyễn Thanh Đan dùng khước mắt dò xét cô, lật một trang giấy, trên đó viết ba chữ: “Tôi rất ghét” sau đó hỏi: “Những lời này nói như nào?”

Tống Tiểu Tây liếc mắt nhìn, tức giận: “YOU ARE STUPID.”

“Dùng sai chữ ngữ rồi chứ?”

“Không sai, cậu vốn dĩ là STUPID.” Tống Tiểu Tây quay đầu sang, “Cậu rốt cuộc muốn nói gì?”

“Lời này mình nên hỏi cậu mới đúng chứ? Bộ dáng của cậu bây giờ giống như một con cua lo lắng sắp bị nấu chín, là muốn biểu đạt cái gì?”

“Mình rất lo lắng sao?”

“Cậu không có sao?”

“Tốt lắm.” Tống Tiểu Tây bắt lấy cánh tay Nguyễn Đan Thanh, rồi chỉ vào mũi mình, “Cậu nói xem mình xinh đẹp không?”

“...” Nguyễn Đan Thanh nhìn cô không nói, “Cái này mình giữ nguyên ý kiến.”

“Vậy mình thiện lương không? Đáng yêu không?”

“... Cậu như này là đang tự luyện hả? Cậu quyết chí muốn làm một nữ chính Anime như Mary Sue(*) hoàn mỹ sao?”

(*) Mary Sue: nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật.

Tổng Tiểu Tây coi thường câu trả lời, nói tiếp: “VẬY, nếu cậu là đàn ông, sẽ lấy mình chứ?”

Lúc này Nguyễn Đan Thanh giật mình, rung mình một cái: “Cậu là Tổng Tiểu Tây? Cậu thật sự là Tổng Tiểu Tây? Có phải cậu bị cái thằng hot boy trên mạng tính thì kiêu mặt thì già hơn lợn ám rồi à?”

“Trả lời câu hỏi của mình.”

Nguyễn Đan Thanh nhìn sắc mặt của cô, miễn cưỡng nói: “Nếu như mình là Giang Thừa Mạc, mình sẽ cưới cậu. Nhưng nếu mình không phải, thôi quên đi.”

“Tại sao?”

Nguyễn Đan Thanh ho một tiếng, nói: “Bởi vì Giang Thừa Mạc cực kỳ quan tâm tới tình cảm của cậu, cậu chỉ có thể gả cho anh ấy chứ không có phương án khác. Mà mình, mình mới không muốn vì một người con gái mà trở thành oan hồn dưới đao của anh ta.”

Tổng Tiểu Tây nằm ở trên bàn, bẻ bút lông ở trên bàn, nhưng bẻ không được, bèn quay sang bẻ cục tẩy của Nguyễn Đan Thanh, cho đến khi nó bị bẻ thành góc 90 độ, cô mới mở miệng yếu ớt: “Vậy mình nói cho cậu biết, việc này không phải sự thật đâu. Thứ nhất, Lý Duy Diệp đến bây giờ đều vẫn sống rất tốt; thứ hai, Giang Thừa Mạc mới không quan tâm, anh ấy sẽ đính hôn với Tả Tiêm.”

“... À?”

Mặc dù Tổng Tiểu Tây không thể dựa vào lời của Tổng Thường Thanh mà kết luận rằng Giang Thừa Mạc có đính hôn cùng với Tả Tiêm hay không, nhưng cô đã nhất thời xúc động nói ra câu này ra. Cô không hiểu được cảm giác kỳ quái bí ẩn từ trong lòng mình từ đâu mà ra, chỉ biết là sau khi nói xong giống như đứng trước bao người, chỉ vào mũi Giang Thừa Mạc rống lên một tiếng “Khốn khiếp”, kiểu ra tay trước thì sẽ chiếm được ưu thế.

Buổi tối Tổng Tiểu Tây về đến nhà, trước máy vi tính tìm tòi từng trang từng trang một về động tĩnh của nhà họ Tả và nhà họ Giang gần đây có dấu hiệu liên kết hoặc mâu thuẫn hay không. Nhưng cuối cùng cô cũng không tìm được, cũng không rõ gì về tuyến đồ K, tin tức từ trang chủ chính thức thì ít như không, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tắt máy đi.

Ban đầu dựa vào phỏng đoán của cô, cô không tin lời của Tổng Thường Thanh. Theo những hiểu biết về cá tính Giang Thừa Mạc của cô, anh nhất định không phải là loại người sống theo ý định ban đầu của mọi người mà có cuộc hôn nhân với người khác; song cũng có thể vì khuôn mặt xinh đẹp cùng tính tình tốt của Tả Tiêm là ưu điểm khiến Giang Thừa Mạc rung động, nhất thời tình cũ không rủ cũng tới không chừng; nhưng mà hơn một tháng trước rõ ràng anh làm loại chuyện đó, nói câu kia với cô, hiện tại ngược lại đột nhiên qua lại cùng Tả Tiêm, thế quá không phù hợp với tính cách vững như bàn thạch của Giang Thừa Mạc.

Tổng Tiểu Tây cảm thấy đầu mình sắp nổ tung lần nữa. Cô thậm chí có chút oán hận nộ hôn kia của Giang Thừa Mạc rồi. Nếu thật sự chưa từng xảy ra chuyện đó, có lẽ hiện tại cô sẽ an tâm hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc dịu dàng của Lý Duy Diệp, hơn nữa báo đáp ân tình, nói không chừng cũng đã đính hôn với anh ấy. Nhưng đột nhiên anh xen vào, sau không có làm gì tiếp nữa, ngược lại xuất hiện tin đồn với Tả Tiêm, để lại một mình cô vô đầu bút tai ở đây, anh như thế, tại sao lại có thể làm như vậy?

Sau khi tan lớp học lái xe, Tổng Tiểu Tây tùy ý tản bộ trên đường, cuối cùng dừng lại trước một hội quán yên tĩnh. Mặc dù từ giới tính đến tính tình cùng rất nhiều phương tiện giữa cô và Giang Thừa Mạc hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng thói quen của anh quanh năm suốt tháng cũng đã ngấm dần cho cô. Ví dụ như trời sinh Tổng Tiểu Tây lười biếng, ghét phiền toái, trốn tránh đám đông, năm xưa Giang Thừa Mạc ép buộc đưa cô đi ra ngoài tiếp xúc với người khác, học đối nhân xử thế và lễ nghi chu toàn, dần dần cô cũng không còn chống đối như thế nữa; ví dụ tiếp quán cơm này, tất cả bên trong đều là đồ ăn nhẹ tốt cho sức khỏe, Tổng Tiểu Tây cũng không thích, nhưng bị Giang Thừa Mạc bắt ép kéo tới nhiều lần, dần dần cô cũng không còn chán ghét nữa.

Quán cơm ở đây trừ đồ thanh đạm quá mức, đặc sắc thứ hai chính là có ghế sa lon cao bằng da cực kỳ đặc biệt. Thời gian Tổng Tiểu Tây đến nơi này tương đối sớm, ngồi cạnh cửa sổ ở tận bên trong, gọi cho mình

một bát canh nhỏ khai vị, đang từ từ nếm thử, chợt nghe âm thanh mềm mại của nữ phục vụ lên tiếng: “Xin hỏi, hai vị trí này có được không?”

Sau đó, là một âm thanh dịu dàng khiến cho sống lưng Tống Tiểu Tây bỗng dưng cứng đờ: “Được rồi. Thừa Mạc, anh cảm thấy thế nào?”

Miệng Tống Tiểu Tây mở to, hít một hơi. Cô giật giật, cố gắng thu bản thân lại đến nhỏ nhất, để cho thành ghế cao che đi bản thân.

Lần đầu tiên Tống Tiểu Tây nhận thấy rằng, thì ra thành phố T tuy không nhỏ, nhưng cô và Giang Thừa Mạc ở ngoài cùng lúc gặp mặt dễ hơn cô tưởng tượng nhiều. Hiện tại cô nhú lông mày, thấy tiền lùi đều rất khó. Nếu cứ như thế rời khỏi, cô nhất định sẽ đi qua bàn bọn họ, đến lúc đó sẽ không tránh khỏi lúng túng; nhưng nếu lựa chọn ở lại chỗ này, nghe lén chuyện của hai người họ thì cũng không phải là lựa chọn chính xác. Tống Tiểu Tây đang chần chừ, nghe được Tả Tiêm vừa cười vừa nói: “Nghe nói gần đây anh và Tiểu Tây cãi nhau?”

Giang Thừa Mạc nhàn nhạt mở miệng: “Cô nghe ai nói? Không thể nào.”

“Thật sao?” Âm thanh êm ái của Tả Tiêm cùng với âm thanh gổm sứ nhẹ nhàng va chạm vang lên, “Nhưng gần đây cũng không thấy anh và cô ấy liên lạc nha. Không phải trước kia hai người Tiêu Ly Bất Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu sao(**)?”

(**) Tiêu Ly Bất Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu: Hai vị tướng Mạnh, Tiêu dưới trướng của Dương Duyên Chiêu (Dương Lục Lang) trong Dương gia tướng, tình cảm của hai người vô cùng thân thiết, cho nên mới dùng cụm từ Tiêu Ly Bất Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu để hình dung.

“Dùng Tiêu Ly Bất Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu là như vậy à?”

Tống Tiểu Tây vốn còn đang do dự, nghe được hai người họ đang nói chuyện có liên quan tới cô, liền tự trong lòng an ủi rằng bọn họ bàn luận về chuyện có liên quan tới cô, ở đây cô nghe lén một chút cũng chẳng có gì đáng lo ngại.

Cô đang nghĩ như vậy, liền nghe thấy Tả Tiêm cười nói: “Anh đang cố ý nói sang chuyện khác sao? Sáng hôm nay nghe bác Tống nói Tiểu Tây sắp kết hôn cùng với nhị thiếu thành A, sao một chút phản ứng anh cũng không có?”

Giang Thừa Mạc dừng một chút, lúc mở miệng âm thanh nhàn nhạt: “Chỉ là hành động đơn phương thôi. Tống Tây có đồng ý hay không còn không chắc chắn.”

“Nếu không chắc chắn, thì cũng có khả năng đồng ý nha.” Tả Tiêm còn nói, “Anh thoát nhìn rất thoải mái nha, thật khiến em ngưỡng mộ. Chia sẻ một chút cảm xúc và lý do đi chứ?”

Lúc này Giang Thừa Mạc cười một tiếng, không nói gì.

Tả Tiêm cũng cười cười, lại chuyển đề tài: “Nghe nói gần đây Thụy Nhĩ An sống rất khổ, tiền mất tật mang, tổn thất nặng nề.”

Giang Thừa Mạc trả lời hời hợt: “Anh ta sẽ khá hơn.”

“Anh cứ chắc chắn như vậy.” Tả Tiêm nói: “Vợ của anh ta quan hệ phức tạp với anh ta như thế, ai cũng không biết đối phương nghĩ như thế nào. Ngộ nhỡ có chuyện sẽ như thế nào? Hay như chuyện vừa nãy, ngộ nhỡ Tiểu Tây đồng ý lời cầu hôn thì anh định như thế nào?”

Lúc này Giang Thừa Mạc cười một tiếng: “Cô lại nói lại đề tài này rồi? Hiện nay trước mắt Tống Tây muốn độc lập, muốn tự do dân quyền, còn chán ghét tôi khủng khiếp, tôi ngăn cản được sao?”

“Tống Tây chán ghét anh? Sao em không nghe nói? Cô ấy còn có thể chán ghét anh?” Tả Tiêm nói: “Mỗi lần em đều nhìn thấy anh là người không kiên nhẫn chỉ đạo người ta, người ta nào có thời điểm nào chán ghét anh? Chẳng lẽ trình độ không kiên nhẫn của anh thừa rồi, thay vào đó là cô ấy không kiên nhẫn sao? Ah, đúng rồi, không phải anh vừa mới nói các người không có gây gổ sao?”

Giang Thừa Mạc cười một tiếng, không trả lời.

Tổng Tiểu Tây đang yên lặng nghe, thì phục vụ bước nhỏ đi tới, khom người nói với cô: “Tiểu thư, cô cần lấy thêm nước không?”

Tổng Tiểu Tây tự dưng bị cô ta cắt ngang, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, nhìn cô ta lấy thêm xong, không tiếng động dùng khẩu hình nói cảm ơn, thế nhưng phục vụ lại không có ý định rời đi, nói tiếp: “Những món ăn này có cần tôi giúp cô mang đi không?”

Tất cả suy nghĩ của Tổng Tiểu Tây đều dồn về cuộc trò chuyện bên cạnh, khoát tay liên tiếp, lúc này cô ta mới rời đi.

Tổng Tiểu Tây thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy Tả Tiêm nói: “Ngày mai em muốn đi một chuyến đến buổi đấu giá Ngọc Thạch, là bạn trai của em, anh sẽ đi theo em chứ?”

Hai chữ “Bạn trai” *(tiếng Trung là ba chữ: “Nán péngyǒu”) được cô ta dứt khoát nhấn mạnh một chút, chờ Giang Thừa Mạc chậm rãi “Ừ” một tiếng, cô ta liền cười lên: “Sao em cảm giác làm bạn gái hiện tại của anh so với lúc trước hạnh phúc hơn nhiều?”

Kế tiếp chính là những câu chuyện không chủ đề, Tả Tiêm đảm nhiệm vị trí điều hòa không khí của Tổng Tiểu Tây trước đây. Chỉ là Tổng Tiểu Tây không muốn nghe nữa, cô phân vân một lúc, nhưng bản năng chiến thắng lý trí, gơ tay gọi phục vụ, giọng nói bình tĩnh: “Tính tiền.”

Cô vừa nói xong, ở sát vách cuộc đối thoại nhẹ giọng cũng dừng lại. Trong nháy mắt Tổng Tiểu Tây liền cảm thấy hả giận, vì thế thản nhiên đứng lên, tương đối bình tĩnh ngẩng đầu ưỡn ngực mắt nhìn thẳng tính toán rời đi, kết quả thời điểm đếm đến ba Giang Thừa Mạc gọi lại: “Tổng Tây.”

Tổng Tiểu Tây chỉnh lại biểu cảm của mình, dừng bước lại, làm một vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nở một nụ cười giả tạo, giọng điệu cũng như thế nói: “Thật khéo, chị Tả Tiêm, anh Thừa Mạc, hai người cũng ở đây.”

Cô chào hỏi xong liền định tiếp tục rời đi, Giang Thừa Mạc đứng lên, một tay cầm chặt cổ tay cô. Anh đột nhiên ra sức, khiến cho nước trong ly lung la lung lay; tuy nhiên sức cũng không hẳn mạnh, đáng lẽ Tổng Tiểu Tây có thể trực tiếp hất ra, nhưng cô suy nghĩ rất nhanh trong đầu, sau đó gơ cánh tay đến bên khoe miệng, nhằm ngay gan bàn tay của anh, hung ác cắn xuống.

Sức lực của cô nếu so với Giang Thừa Mạc lớn hơn rất nhiều, hơn nữa còn lâu dài, cuối cùng thậm chí còn cảm thấy đầu mình run lên, vậy mà từ đầu đến cuối Giang Thừa Mạc cũng không nói tiếng nào. Rốt cuộc Tổng Tiểu Tây hất tay anh ra, không nhìn vẻ mặt của anh, cũng không nhìn vẻ mặt của Tả Tiêm, càng không thêm nhìn vẻ mặt bất đầu thay đổi của phục vụ ở không xa, sau đó xoay người, lấy điện thoại đi động ra, bấm số của Lý Duy Diệp, vừa rời đi vừa nói, âm thanh theo bước chân của cô nhẹ nhàng truyền về: “Lý Duy Diệp, bây giờ anh có rảnh không? Em muốn nói chuyện về việc đính hôn với anh.”

Lúc Tổng Tiểu Tây chạy tới bờ sông đã thấy Lý Duy Diệp nằm chán ngời trên ghế ung dung hưởng thụ sông Giang. Mặt bên của anh cân đối, tay áo cuộn lên hiện ra đường cong nhỏ của cánh tay, ngón tay thon dài, xương cốt rõ ràng. Cảm thấy cô ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu sang khẽ mỉm cười.

“Anh vốn nghĩ em còn suy nghĩ vài ngày nữa.”

Tổng Tiểu Tây không nhìn anh, cúi đầu nghịch ngón tay, nhỏ giọng nói: “Nếu như em không đồng ý đính hôn, sẽ như thế nào?”

Lý Duy Diệp cười khe khẽ một tiếng, dùng giọng dịu dàng thuận tiện nói: “Vậy em muốn thế nào đây?”

Tổng Tiểu Tây cắn môi, nói: “Sẽ chia tay sao?”

Anh hỏi ngược lại: “Em cảm thấy thế nào?”

Tổng Tiểu Tây thở phào một hơi, lại nhỏ giọng nói: “Lý Duy Diệp, em không yêu anh.”

Không ngờ vẻ mặt của anh không hề biến, chỉ “Ừ” một tiếng, lại lẳng lặng nói: “Cho nên...”

“... Chúng ta có thể không đính hôn không? Như bây giờ không được sao?”

“Bây giờ là như nào thế?” Lý Duy Diệp dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, ép buộc cô nhìn anh, híp híp mắt, âm thanh khẽ biến, “Có thể không đính hôn, nhưng ngoại trừ lần này sao? Tổng Tiểu Tây, em

phải chấp nhận, phải đưa ra quyết định sớm. Hiện tại anh tối thiểu vẫn là bạn trai của em, trong thời gian dài anh không hi vọng thấy bạn gái của mình cùng với người khác qua lại lằng nhằng, cho dù người đó là lớn lên cùng em. Giữa anh và Giang Thừa Mạc, em phải lựa chọn, nếu như đã chọn anh, về sau không thể ôm bất cứ tâm ý nào đối với anh ta.”

Anh buông tay ra, lại từ từ nói: “Ai cũng không thích bị hành hạ tới chết, anh cũng như thế. Hoặc là thua một cách ngay thẳng, hai là thắng một cách xuất sắc.”

27. Chương 27

Vốn là Tống Tiểu Tây đang đi bên bờ sông thì nhận được hai cuộc điện thoại của Giang Thừa Mạc, nhưng cô không đáp lại. Cho đến khi anh gọi đến lần thứ ba, Tống Tiểu Tây trực tiếp ấn tắt điện thoại.

Buổi tối cô không ngủ được, liền suy nghĩ lý do hoàn hảo từ để chối Lý Duy Diệp. Có lẽ anh đã thất vọng đối với cô rồi, thế nên rốt cục đưa ra tối hậu thư. Tống Tiểu Tây mô phỏng một lần tâm tình của anh, lại mô phỏng một lần mình và anh sau khi đính hôn, thậm chí cả cảnh tượng kết hôn, cuối cùng không thể thuyết phục giả thiết mình sẽ sống vài chục năm với anh.

Trước đây cuộc sống của Tống Tiểu Tây trời yên biển lặng, vẫn luôn không ủng hộ hành vi của những người bị tình cảm vây khốn. Nhưng giờ suy nghĩ một chút, bây giờ chuyện của cô cũng như vậy, hơn nữa còn là một chân đạp hai thuyền khiến mọi người khinh bỉ nhất.

Chỉ là hai chiếc thuyền này, một cái là cô chủ động bước lên, còn cái còn lại là bị buộc lên, Tống Tiểu Tây chóng mặt run rẩy rất nhiều, không phải không có ác ý mà nghĩ, dứt khoát để cô nhảy xuống sông thì tốt lắm, để hai chiếc thuyền này tự sinh tự diệt, cô thật lười phải đau đầu về những chuyện này, chờ chiếc thuyền tiếp theo tới giải cứu là được.

Cứ như vậy cô coi đó là lối thoát tinh thần, vào ngày thứ hai lên đường đi nghỉ phép ở đảo Hải Nam.

Trước khi đi, cô không quên gửi trả Cáp Đa lại cho Giang Thừa Mạc. Dĩ nhiên không phải cô tự mình đưa tới cửa, mà là truyền lại thông qua chị họ. Chị họ không giải thích được hành động đà điểu này của cô, suy nghĩ một chút nói: “Hai người bọn em thật sự cãi nhau?”

“Hai bọn em? Em với ai?”

“Làm trò, biết rõ còn hỏi. Em và Giang Thừa Mạc, gần đây mỗi người đều không bình thường.”

”Em không bình thường thật ra là đúng. Nhưng Giang Thừa Mạc làm sao anh ấy có thể không bình thường hả? Không phải anh ấy rất tốt sao.” Tống Tiểu Tây nở nụ cười như hoa, “Hơn nữa làm sao em cãi nhau với anh ấy được, hai chúng em rõ ràng là đoạn tuyệt quan hệ mới đúng.”

Ba năm trước Tống Tiểu Tây từng tới Hải Nam, kế hoạch lộ trình lần này của cô cơ bản giống với lần Giang Thừa Mạc đưa cô đến đây, cùng đặt một khách sạn. Cô luôn thiếu ý nghĩ thăm dò, thích bảo thủ không thích thay đổi, đã có sẵn con đường liền ghét đi sang con đường mới khác, như thế cũng có chút giống với thói quen thường ngày của Giang Thừa Mạc.

Thời điểm cô ngâm mình ở suối nước nóng nhận được điện thoại của Giang Thừa Mạc, một lần nữa trực tiếp không tiếp, lại không tự chủ nhớ về mối quan hệ tay ba, cô đau đầu muốn chết, ở trong không gian rộng lớn dứt khoát một mình đọc to tất cả các tác phẩm có thể nhớ được của Đường Thi Tống Từ, liều mạng muốn xua đuổi những thứ khiến cho người ta phiền lòng kia.

Phong cảnh Hải Nam làm cho con người ta mê say, ngày thứ hai cô đội nón đeo kính râm nằm chán ở trên bờ ghềnh cát, quay đầu lại nhìn dần dần hình thành một tòa thành cát, cuối cùng tâm tình cũng tốt hơn một chút, đột nhiên hai ống quần xuất hiện trước mắt cô.

Tổng Tiểu Tây từ từ nhìn lên, lọt vào trong mắt là đôi chân trắng tấp trong chiếc quần màu sáng, mặc chiếc áo bó hiện lên vai rộng eo gầy, lên trên là một đôi môi mỏng, lên nữa là chiếc kính râm, dưới ánh mặt trời khuôn mặt người nào đó đang nhú mào.

Giữa hai người có hai chiếc kính râm, nhưng Tổng Tiểu Tây vẫn có thể cảm giác được Giang Thừa Mạc đang đứng nhìn chằm chằm vào cô. Cô kinh ngạc trong nháy mắt nhưng rất nhanh ngậm miệng, ở nơi này ngồi xếp bằng, cúi đầu tiếp tục xây một nửa tòa thành trước mặt.

Hai người, người đứng người ngồi giằng co trong chốc lát, cho đến khi Tổng Tiểu Tây nghĩ mình sắp bị mặt trời nướng chín, Giang Thừa Mạc mới nửa ngồi xổm xuống, thấp giọng nói: “Tổng Tây.”

Tổng Tiểu Tây lạnh lùng đáp lại: “Vị tiên sinh này, tôi là Tổng Tiểu Tây, không phải Tổng Tây. Ngài nhận lầm rồi.” (Cãi nhau nên mình để “Anh – Tôi” cho nó kịch tính, (^_^))

Cô vẫn chờ anh làm khó dễ, nhưng không nghĩ tới anh hơi nhếch nhếch khóe môi, lại nghe lời nói lại ba chữ: “Tổng Tiểu Tây.”

“...” Tổng Tiểu Tây nhin xuống mong muốn ngẩng đầu quan sát anh, nói: “Vị tiên sinh này, bên kia hạt cát còn nhiều mà. Ngài cách xa hơn một chút được không?”

Anh vươn bàn tay phải ngày trước bị miệng hổ của cô cắn chảy máu đầm đìa ra, còn chưa đụng tới mô hình tòa thành, đã bị Tổng Tiểu Tây nhẹ nhàng băng quơ đẩy ra.

Rốt cục Tổng Tiểu Tây nâng mi mắt lên: “Anh tới làm gì? Không phải anh nói muốn đoạt tuyệt quan hệ sao?”

Giang Thừa Mạc ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, chậm rãi nói: “Lúc đầu không phải anh nói như vậy.”

Từ bờ cát Tổng Tiểu Tây đứng lên, một cước đá bay mô hình căn bản đã xong, quay đầu bước đi.

Bước chân của cô không bằng bước chân rất lớn của Giang Thừa Mạc, liền đi như bay, ngay cả bị ngã giữa chừng cũng không dừng lại. Chỉ là vừa đi vừa thấy mất cá chân có vấn đề, lại đem cảm giác khác lạ này quay trở về. Ở sau lưng Giang Thừa Mạc không nhanh không chậm đi theo cô, cô chạy vài bước anh cũng đi nhanh vài bước, cô đi chậm lại anh cũng bước nhỏ bước chân, một thời gian ngắn sau Tổng Tiểu Tây đi vẫn thấy anh ở phía sau, người đột nhiên thay đổi, lặng lẽ cầm một hòn đá mượt mà bóng loáng lên ném thẳng vào trán của anh.

“Sao anh đi theo tôi?”

Cục đá cách chớp mũi của Giang Thừa Mạc nửa thước thì theo đường vòng cung rơi về phía quần áo của anh, một bộ quần áo mỏng manh của anh bị gió biển thổi bay bay, phác thảo ra đường cong rất mơ hồ, Giang Thừa Mạc vươn tay chụp lấy, cục đá rơi xuống bàn tay anh, sau đó thản nhiên mở miệng: “Bên kia không chỉ có một khách sạn của em.”

“... Anh vô sỉ!” Tổng Tiểu Tây tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói bừa: “Tôi cảnh cáo anh, tôi không biết anh, anh đừng có đi theo tôi. Nếu đi theo tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Ở trường học em còn có lớp phải không? Em cứ chạy trốn như vậy sao?”

“Liên quan gì đến anh?” Trong gió biển Tổng Tiểu Tây gào lên về phía Giang Thừa Mạc, “Anh ít chụp mũ đàn áp tôi đi! Tôi không cần nghe lời anh! Bản thân tôi đã là người trưởng thành, tôi tự có trách nhiệm với mình, cần anh quan sao?”

“Anh tới Hải Nam làm gì? Quay về thành phố T đi! Nghe nói không có công việc anh sẽ chết sao? Không phải anh vội vàng hẹn hò với chị Tả Tiêm đi thăm Tổng Thường Thanh sao? Không phải anh xem thường những người chỉ biết hưởng thụ mà không làm gì sao? Hơn nữa, nghe nói không phải tôi chỉ là hệ thống windows2000 nào heo sao? Anh tới tìm heo làm gì? Không phải anh rất luôn khinh bỉ tôi sao? Anh là mù sọ sao? Quần được nhiều như thế?”

Giang Thừa Mạc lại nhìn trời, khe khẽ thở dài: “Khi nào thì anh nói anh làm việc muốn chết? Em mơ mộng nhiều quá.”

Tổng Tiểu Tây lại cúi người, ném qua một hòn đá, kết quả đều rơi xuống trước mặt anh không xa, Tổng Tiểu Tây liếc mắt nhìn biểu tình ung dung của anh, lạnh lùng cười giấu cợt, tiếp tục quay đầu khắp khiêng đi.

Cô ở tầng ba của khách sạn, khắp khiêng đi lên bấm thang máy, một khắc cửa thang máy đóng thì bị Giang Thừa Mạc mở ra, sau đó Tổng Tiểu Tây trơ mắt nhìn anh vững vào rào bước đi vào, vững vàng xoay người, vững vàng đứng ở trước cửa chờ thang máy đi lên.

Không riêng phổi mà ngay cả ruột Tổng Tiểu Tây cũng tức đến điên mất.

Thời gian rõ ràng chỉ có mấy giây, nhưng Tổng Tiểu Tây lại cảm thấy kéo dài như mấy giờ. Chờ thang máy mở ra lần nữa, cô đi vòng qua anh, mặc dù khắp khiêng nhưng vẫn chạy chậm đến cửa phòng mình, sau đó trong khoảnh khắc mở cửa phòng, dư quang khoe mắt cô lại liếc về phía Giang Thừa Mạc đang cầm thẻ chuẩn bị mở cửa phòng bên cạnh.

“Giang Thừa Mạc!”

Một giây sau khi cô hét lên từ trong phòng Giang Thừa Mạc lùi trở lại, đứng ở đó nghiêng đầu, tỏ vẻ thần nhiên chờ đợi động tác kế tiếp của cô.

Tổng Tiểu Tây chỉ vào anh, hít thật sâu một hơi, nói: “Anh tới Hải Nam để họp hả?”

Anh quay một vòng thẻ mở cửa trong lòng bàn tay, lạnh nhạt nói: “Anh đặc biệt trở về để tìm em.”

Tổng Tiểu Tây ngừng một chút, say đó nặng nề hừ một tiếng: “Không phải anh muốn chúng ta tuyệt giao từ lâu sao?”

“Khi nào anh nói tuyệt giao?”

“Trước kia là ai nói trong vòng ba ngày nếu em không chia tay với Lý Duy Diệp, thì không cần đến tìm người đấy nữa?”

Giang Thừa Mạc lại quay thẻ mở cửa trong tay một vòng, chỉ hơi nghiêng đầu, mắt cũng không nhìn về phía cô. Cho đến khi Tổng Tiểu Tây sắp nhìn anh đến thùng một lỗ, mới lại nhàn nhạt mở miệng: “Không phải quả thật em cũng không tới tìm anh sao?”

Lời của anh khiến cô có chút biến hóa, mà giọng nói lại có hơi kỳ quái, rõ ràng nghe vẫn là ngắn gọn trầm thấp, mang theo chút từ tính, nhưng so với lúc trước có chút bất đồng. Mặt Tổng Tiểu Tây sa sầm nhìn anh, nhưng lại không nhìn ra dấu vết gì trên khuôn mặt tề liệt vạn năm không đổi của anh, không thể làm gì khác hơn là đẩy mạnh cửa ra nữa rồi đóng sầm lại.

Vào cửa cô cẩn thận tựa vào vách tường để nghe động tĩnh phòng bên. Nhưng mà hiệu quả cách âm của khách sạn này quá tốt, cô chỉ có thể nghe được chính tiếng hít thở của mình. Tổng Tiểu Tây dậm chân, đi vòng vo ở các phòng hai lần, ném toàn bộ gối ôm từ trên giường tới ghế sa lon rồi lại từ ghế sa lon ném tới trên giường, cuối cùng rửa mặt qua loa, nặng nề ném mình vào giữa giường, dứt khoát nhắm mắt đi ngủ.

Trong thời gian cô ngủ không lâu thì nghe được tiếng gõ cửa vang lên hai lần. Lần đầu tiên trong lúc mơ mơ hồ hồ hình như cô nghe được âm thanh Giang Thừa Mạc, vốn đang cho là ảo giác, sau đó phát giác tiếng chuông cửa kéo dài có vẻ không đúng, thoáng tỉnh táo đầu óc thì ra anh ở bên ngoài cánh cửa hỏi cô về vấn đề bữa trưa, Tổng Tiểu Tây ngồi dậy, cầm gối ôm dậm chân đi qua, ném gối ôm vào cửa, lớn tiếng nói: “Tôi không cần phải đi ra ngoài ăn cái gì với anh!”

Cô nói xong bên ngoài không có âm thanh, chờ lúc nhìn vào mắt mèo thì bên ngoài đã không còn ai. Tổng Tiểu Tây nhẹ nhàng “Ah” một tiếng, nheo lông mày dậm chân lần nữa: “Thời điểm hồi trước em dỗ anh thiếu kiên trì như thế sao? Anh chưa ăn thịt heo thì cũng đã nhìn heo chạy chứ?”

Cô lầm bầm lẫu bẫu vài câu, bên ngoài vẫn không có người. Sự tức giận của Tổng Tiểu Tây đã vơi đi giờ lại tăng lên không ít, nhặt gối ôm từ mặt đất lên ném tới ghế sa lon, tiếp tục buồn bực trong đầu ngủ.

Không nghĩ tới không lâu sau cô lại nghe thấy tiếng gõ cửa, lần nữa Tổng Tiểu Tây vọt tới trước cửa, dùng một câu như vừa rồi nói về phía cánh cửa, lúc này không ngờ ngoài cửa ngừng trong chốc lát, một âm thanh tỉ mỉ nhẹ nhàng vang lên: “Tiểu thư, tôi nhận được điện thoại tổng đài, nói cô cần một cái khăn lông.”

“...” Tổng Tiểu Tây không thể làm gì khác hơn là mở cửa, bên ngoài quả thật là một người phục vụ, cầm một cái khăn lông dày mềm mại màu trắng trên tay. Cô trợn mắt nhìn một hồi lâu, mới nghẹn ra một câu hỏi: “Tôi không yêu cầu cái này mà.”

Phục vụ ngắt ống nghe bên tai, xác nhận lại một lần nữa, mỉm cười nói: “Người khách ở phòng bên nói cô phải dùng tới.”

“... Không thể hiểu nổi.” Tổng Tiểu Tây vừa lầm bầm vừa nhận lấy, “Anh ấy có nói gì khác không?”

“Không có.”

Chờ phục vụ vừa đi, Tổng Tiểu Tây treo khăn lông ở gương trang điểm bên cạnh thì mới cảm thấy từng trận đau đốn ở mắt cá chân. Vừa rồi cô chỉ lo đối phó, giờ phút này một cơn đau nhức đánh tới, đau đến nhất thời hít sâu một hơi, lập tức ngồi ở trên bồn cầu.

Cô cởi giày từng li từng tí, rốt cuộc đã thấy mắt cá chân sưng lên như sườn núi nhỏ. Hầu như còn lớn hơn so với quả đấm của cô.

Cô quên mất cách trị triệu chứng chân là chườm lạnh, lại tập tễnh chống vách tường tìm tòi trên Internet. Chưa tìm được mấy trang thì nghe tiếng gõ cửa ổn định vang lên, Tổng Tiểu Tây dựng thẳng lỗ tai hỏi: “Ai đấy?”

“Mở cửa.”

Tổng Tiểu Tây nhảy cẫng tới cửa, vừa mở vừa chống eo, vịn vách tường duy trì tư thế gà vàng độc lập, mắt tròn trịa trừng trừng như viên bị thép, giọng điệu không tốt như cũ: “Anh lại tới làm gì?”

Giang Thừa Mạc cúi đầu xem cô, lại ngẩng lên nhìn một chút, nói: “Chân của em bị triệu?”

“Không phải anh biết rõ rồi sao?”

“Tại sao biết rõ rồi anh còn hỏi hử?”

“Vậy anh bảo phục vụ đưa khăn lông tới làm gì?”

Mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi nhìn cô, đột nhiên lật tay lại, có thêm hai túi chườm đá.

Khóe mắt Tổng Tiểu Tây nhảy lên, lầm bầm một câu “Giả bộ tốt bụng”, nói xong lại muốn đóng cửa, bị Giang Thừa Mạc nhanh tay nhanh mắt cản lại, sau đó do chênh lệch về sức mạnh, cả người cũng tiến vào bên trong cửa. Nhất thời Tổng Tiểu Tây vừa giận vừa tức: “”Tôi cho anh đi vào rồi sao?”

“Tổng Tiểu Tây”, khóe mắt Giang Thừa Mạc bắt đầu xuất hiện từng đợt khí lạnh. “Em giỏi lắm.”

Theo bản năng cổ Tổng Tiểu Tây rút một cái, rất nhanh lại ưỡn thẳng sống lưng, học bộ dáng ngày xưa của anh cười lạnh một tiếng: “Tôi giỏi rồi hử? Chân của tôi xoay tới xoay lui đều không phải do anh sao? Anh mới là người đầu sỏ gây nên!”

Giang Thừa Mạc nghiêng mặt nhìn cô không có hình tượng lớn tiếng nói chuyện, đợi cho mọi âm thanh trong phòng đều biến mất, liền kéo cổ áo của cô không màng cô tay đâm chân đá xách tới đầu giường phòng ngủ, rồi đi ra bàn trang điểm cầm khăn lông, sau đó ngồi xuống chiếc ghế thấp cạnh giường. Tổng Tiểu Tây lại muốn giơ chân đá anh, bị anh biết trước xách lấy chân, sau đó lại lấy cái khắc đặt lên đùi, xoa nhẹ nhẹ ở chỗ đau của cô, muốn bóp xuống, cổ Tổng Tiểu Tây lập tức co lên bất động.

Anh giễu cợt liếc mắt nhìn cô một cái, dung khăn lông bao lấy túi chườm đá thoa lên mắt cá chân, Tổng Tiểu Tây “Shh...” một tiếng, động tác của anh cũng không có dừng tí nào. Một lát sau, trong phòng bắt đầu vang lên âm thanh hơi nức nở của Tổng Tiểu Tây: “Anh nói mà không giữ lời, khôn kiếp, hỗn đản, vương...” Hai chữ phía sau ngưng lại sau khi bị ánh mắt lạnh lẽo của anh quét tới, mím mím môi lại nói tiếp: “Tóm tại em chán ghét anh!”

Giang Thừa Mạc cười nhạo một tiếng.

“Không phải anh không để ý tới em sao? Không phải anh muốn vạch rõ giới hạn với em sao? Không phải anh ngạo mạn y như con khổng tước sao? Không phải anh mắt cao hơn đầu khinh bỉ dân đen sao? Anh tới Hải Nam làm gì?”

“Thuộc tính của khổng tước là con sao?”

“Anh đừng nghĩ nói sang chuyện khác!”

Trong chốc lát Giang Thừa Mạc mím môi im lặng không lên tiếng, trầm giọng nói: “Không phải buổi sáng anh nói nguyên nhân rồi hả?”

Tống Tiểu Tây mở mắt tò mò: “Em không nghe thấy! Lại nói anh tính nguyên nhân này là gì?”

Giang Thừa Mạc giả vờ muốn bóp ở chỗ đau của cô, Tống Tiểu Tây khinh bỉ nhìn anh, khiêu khích: “Anh bóp à? Sao không bóp tiếp? Bóp đi!”

Sau đó mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi tay thật sự nắm lại.

Lập tức Tống Tiểu Tây ô oa một tiếng khóc lên: “Anh hèn hạ vô sỉ! Để anh bóp anh liền bóp à? Đau chết người anh biết không? Sao anh không thử bóp của mình một chút đi?”

Giang Thừa Mạc nhẫn nại nghe một phút, thấy cô không có dấu hiệu dừng lại, lạnh lùng mở miệng: “Giả bộ khóc liền ném em ra ngoài cửa sổ.”

Kỹ sảo Tống Tiểu Tây bị vạch trần, thanh âm thút thít lập tức dừng lại. Nghiêng đầu sang chỗ khác hừ một tiếng, ôm gối ôm vào trong ngực, lại nghẹo cổ không để ý đến anh. Quá năm phút đồng hồ thấy anh không có ý để ý tới cô, xoay đầu lại, mở miệng, lại mở miệng, rốt cuộc không cam lòng lại không nhịn được phá vỡ trầm mặc: “Chẳng lẽ anh không biết nói xin lỗi gì gì sao? Trên lý thuyết anh nói không để ý liền không để ý sao? Tinh thần của em bị tổn thương nặng anh biết không?”

Giang Thừa Mạc chỉ cúi đầu thoa túi chườm nước đá, không chút để ý nói: “Anh thấy em tốt lắm.”

“... Hèn hạ vô sỉ! Khốn kiếp! Hồn dân! Vương... Tóm lại anh đi chết đi!”

28. Chương 28

Giang Thừa Mạc lo liệu xong mắt cá chân của cô, rốt cuộc Tống Tiểu Tây cũng không còn hơi sức mà quở trách. Anh quay người đi rửa tay, Tống Tiểu Tây nhẹ nhàng nằm lệch xuống giường lẩm bẩm hai tiếng, cảm thì lên gối ôm, nheo mắt nhìn anh đi tới: “Điện thoại di động của anh để chế độ im lặng hả?”

“Không có.”

“Không nên nha.” Cô ngồi thẳng dậy càu nhàu, “Chẳng lẽ chị Tả Tiêm không gọi điện cho anh sao?”

Giang Thừa Mạc liếc cô một cái, cầm laptop bên cạnh cô, chậm rãi nói: “Không có.”

“Vậy cũng thật không tốt.” Miệng Tống Tiểu Tây hạ xuống, chua xót hề hề nói, “Nói không chừng chị Tả Tiêm không ưa cái người cứng nhắc bảo thủ tính tình lại nóng nảy hẹp hòi, dự định bỏ gian tà theo chính nghĩa không bao giờ để ý tới anh nữa đấy.”

Ngược lại Giang Thừa Mạc khẽ hừ nhẹ bật cười: “Anh còn tưởng rằng em chuẩn bị nói nát những lời này ở trong lòng, không hề hỏi tới nữa đấy.”

Nhìn qua một thoáng, anh khẽ mỉm cười như vậy, khéo mắt nghiêng nghiêng, giống như hoa nở xuân về, nhưng thật ra rất đẹp mắt, khó có thể miêu tả cái đẹp mê người chỉ có ở riêng Giang Thừa Mạc. Nhưng mà có đẹp hơn nữa cũng không cách nào đập tắt được cơn giận dâng lên vùn vụt của Tống Tiểu Tây: “Em hỏi cái gì? Cái gì em cũng không hỏi.”

“Tả Tiêm nói cái gì em cũng sẽ tin cái đấy? Lúc ở trên bàn cơm anh nói những điều kia làm sao em không nghĩ sâu sắc tới?”

“Anh nói cái gì rồi hả? Anh ngoại trừ nói xấu và nói xấu em, còn nói cái gì? Hơn nữa, lúc cô ấy nói anh là bạn trai của cô ấy không phải anh cũng không có phủ nhận sao?”

“Hai người đều biết là nói đùa thì phủ nhận làm cái gì?” Giang Thừa Mạc chậm rãi nhấn mấy nút mở khóa máy tính của cô ra, còn nói: “Vả lại phục vụ cũng đang đứng ở đó.”

Tống Tiểu Tây vứt bỏ gối ôm, biểu hiện thái độ cực kỳ không vừa lòng đối với anh, chớp lấy một quyển tạp chí chỉ về phía anh: “Hai người còn cùng đi bệnh viện ra mắt Tống Thường Thanh đó. Lại nói cô ấy rảnh rồi không có chuyện gì nói anh là bạn trai cô ấy làm cái gì?”

Giang Thừa Mạc cũng không ngẩng đầu lên, mím môi trong chốc lát, trầm giọng nói: “Anh không nói dối.”

Tống Tiểu Tây ngẩng cổ lên, giọng nói yếu đi gần một nửa, nói: “Nhưng anh tư lợi bội ước! Anh đều nói không để ý em, nhưng không phải anh vẫn để ý em...”

Cô nói lời này mang theo một chút lý lẽ không mạnh mẽ chính đáng, đến cuối cùng tiếng nói đều gần như biến mất trong không khí. Giang Thừa Mạc ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nhìn cô một lát, mở miệng thì giọng nói giống như một đường thẳng tắp của biểu đồ tìm khi không còn sự sống: “Gần đây Tả Tiêm bị một người quái lạ giống như Lý Duy Diệp sống chết theo đuổi đồng thời hai ngày trước nhà họ Tả có chuyện cần bàn bạc nên cô ấy và anh đi ăn cơm thì bị người nọ đứng lúc gặp phải vì thế cô ấy thuận miệng nói anh chính là bạn trai nhà họ Tả biết chuyện này đầu tiên sau đó cha em biết Tả Tiêm mời anh ăn cơm bởi vì nghe lời người lớn nhà họ Tả ra lệnh mời anh đi buổi đấu giá Ngọc Thạch vốn định thuận tay đẩy thuyền nhờ anh giúp một tay cắt đứt ý nghĩ cuối cùng của người kia, nói như thế em hiểu chưa?”

“...”

Tống Tiểu Tây há hốc mồm, lại há hốc mồm, cuối cùng kìm nén nói ra một câu: “Cách nói này thật ngây thơ.”

“Ngây thơ nữa cũng cao hơn EQ của em.”

“...”

Tống Tiểu Tây nghiêng răng, lại nghiêng răng, kìm nén nói một câu nữa: “Em ngây thơ thì anh yêu thích em làm gì?”

Ngón tay Giang Thừa Mạc dừng một chút, sau đó tra hộp thoại, ngón tay xinh đẹp liên tục đánh ra vài mệnh lệnh, một lát sau thấy Tống Tiểu Tây vẫn còn chưa từ bỏ ý định mà nhìn chăm chăm anh, rốt cuộc ngẩng đầu lên, sắc mặt vẫn giữ nguyên tư thái nhẹ nhàng thanh đạm giống phái Cổ Mộ như cũ: “Trong ngữ văn có loại gọi là tu từ dùng để làm nổi bật, chẳng lẽ em không biết?”

Tống Tiểu Tây “Oh” một tiếng, sắc mặt so với anh còn tỏ ra không có chuyện gì hơn: “Nói như vậy chính là thừa nhận anh yêu thích em rồi hả?”

“...”

Tống Tiểu Tây vươn eo, lập tức sinh ra một thái độ vênh váo tự đắc: “Thích người ta thì phải nói. Anh không nói làm sao em biết? Có người như vậy thích người ta sao? Trước kia anh chung sống với Tả Tiêm như vậy sao? Mặt khối băng có ích lợi gì? Có thể dùng ăn với cơm sao?”

Cô nói tiếp một hơi, liến thoắng không ngừng: “Còn nữa, cái gì gọi là giống như Lý Duy Diệp gặp quỷ sống chết đi dây dưa? Lý Duy Diệp thế nào? Loại người thái độ khắp nơi ngạo mạn cao cao tại thượng như anh thật là khiến người ta chán ghét chết đi. Thỉnh thoảng cười một cái cũng không làm giảm thọ, Hàn Tín từng chịu nhục, anh thỉnh thoảng tỏ vẻ vui tươi một chút, thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của em thì làm sao? Tại sao anh thích em mà lại để em đi xin xỏ anh? Làm sao anh có thể như vậy... Này anh đi đâu?”

Giang Thừa Mạc không quay đầu đi vào trong phòng rửa mặt: “Anh đi rửa lỗ tai.”

“...” Tống Tiểu Tây kêu lên lớn tiếng, “Một chút anh cũng không khiêm tốn! Em sai anh khiển trách em, anh sai thì không cho em khiển trách anh!”

Tiếng nói nhàn nhạt của Giang Thừa Mạc truyền tới: “Chờ em thật có bản lĩnh thì hẵng nói.”

Qua hai ngày triệu chứng triệu chân của Tống Tiểu Tây đã đỡ được bảy tám phần, liền bắt đầu kêu la muốn đi ra ngoài hóng mát. Hai người cùng đi, giống như trong quá khứ đi du lịch cùng nhau không sai biệt lắm, Giang Thừa Mạc đi ở phía trước, Tống Tiểu Tây đi theo sau. Anh bước những bước như sao băng, cô ở

phía sau một bước ba bước như nhảy điệu van. Luôn là chờ khi Giang Thừa Mạc đi thật xa, mới phát hiện ra cô đang ở trong một cửa hàng không theo kịp, cau mày mím môi, sau đó dừng lại hai giây, quay ngược người trở về.

Tổng Tiểu Tây ôm quả dưa, một bên cắn ống mút một bên quan sát trân châu đen ở trong tiệm. Cuối cùng chỉ chỉ một đôi khuyên tai sắc màu nhẹ nhàng nhất trong đó: “Cái này bán thế nào?”

Ông chủ đưa ra một cái giá, Tổng Tiểu Tây nhớ lại giá tiền trân châu đen ở thành phố T, để quả dưa xuống muốn lấy ví tiền ra. Sau đó một giọng nói lạnh lạnh vang lên sau lưng, đồng thời một bàn tay đặt lên ngón tay cô cầm ví tiền: “Quá đắt. Bao nhiêu thì bán?”

Ông chủ dùng tiếng phổ thông không chuẩn nói: “Vị thiếu gia này, có câu nói Đông Châu không bằng Tây Châu, Tây Châu không bằng Nam Châu. Nhà khác đều không tốt như của tôi, của tôi là trân châu đen Nam Hải chính tông một trăm phần trăm, giá tiền như này đã rất rẻ rồi. Không thể giảm hơn nữa.”

“Tôi không nói cái khác.” Giang Thừa Mạc cười nhạt, “70% giá chúng tôi sẽ mua. Không được chúng tôi đi nhà khác.”

Ông chủ lập tức lắc đầu xua tay: “Anh bạn này đây dưa giòn chắc? 70%? Đây chính là bảo bối của Nam Hải, 70% có thể mua được loại này? So với cái vòng nhỏ còn tạm được. Cái này tuyệt đối không được.”

Giang Thừa Mạc hơi hơi nhú mi: “70%. Không thể nhiều hơn nữa.”

Ông chủ giơ ngón tay mập mập: “95%. Tôi ra giá thấp nhất rồi!”

“70%.”

“95%.”

“...Giảm giá 90%.”

“70%.”

“85%! 85% có thể chứ?”

“70%.”

Ông chủ hoàn toàn tức giận: “Vị thiếu gia này thật lòng muốn mua sao? Anh xem bạn gái anh thích như vậy, anh cũng không thể tuyệt đường của tôi đúng không? Cuối cùng tôi cũng phải kiếm một chút đúng không? Anh đưa ra giá vốn, để về sau tôi sống thế nào hả? 80%, 80% không thể thấp hơn rồi!”

Giang Thừa Mạc gõ gõ bàn kính, vẫn kiên trì: “70% là 70%, một phần cũng không nhiều lắm.”

“... 75%!”

Giang Thừa Mạc đi lên cầm tay Tổng Tiểu Tây, quay đầu: “Chúng ta đi.”

Từ phía sau ông chủ vẫy tay: “Được rồi được rồi, 70% thì 70%! Cứ như vậy cứ như vậy đi.”

Giang Thừa Mạc quay trở lại, rút chi phiếu ra: “Sớm như vậy chẳng phải được sao?”

“...”

Tổng Tiểu Tây chóng mặt nhìn anh trả tiền, cô nhận lấy chiếc túi đặt khuyên tai, sau khi quay đi thì tiếng nói hoan nghênh lần sau trở lại của ông chủ vang tới, Tổng Tiểu Tây thất tha thất thểu đi theo anh, cuối cùng có thời gian nói chuyện: “Trình độ trả giá của anh cũng quá tàn nhẫn chứ?”

“Ngày ngày em phải cùng đàm phán giá tiền nguyên vật liệu với người ta, em cũng có thể luyện tới trình độ này.”

“Nhưng trên bàn đàm phán đối với anh đều là người thành tinh! Anh nhìn đầu ngón tay của ông chủ, nhìn lại anh một chút, anh giống như bác gái làm khó người khác, sao anh nhẫn tâm thế?”

Giang Thừa Mạc cười giễu cợt một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô, động động môi, muốn nói gì, cuối cùng lại thôi.

Tống Tiểu Tây đi theo anh một lát, đột nhiên nhớ lại suy nghĩ về một điều: “Không phải nói trên châu đen có hàng thật hàng giả sao? Anh cũng không giám định một lần?”

Giang Thừa Mạc neho neho mắt sắc bén nhìn trời, nhìn xung quanh một chút, chậm rãi nói: “Không cần nhìn hai viên này, nhất định là giả.”

Tống Tiểu Tây dừng bước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh: “Giả anh còn mua?!”

“Chẳng lẽ người đầu tiên muốn mua không phải em?”

“...”

Giang Thừa Mạc nói xong thì tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, Tống Tiểu Tây bước nhỏ chạy theo, anh đeo kính mắt ở trên áo, liếc cô một cái, không để ý tới cô nữa.

Lúc này Tống Tiểu Tây ghen hòng một hồi lâu, mở miệng nói lần nữa thì rất chột dạ: “Không phải em thật sự muốn mua, chính là trước khi trả tiền nhất định muốn ông ấy giám định lại đồ kia một lần...”

“Anh nghe không dưới mười lần lời này từ trong miệng em rồi.” Giang Thừa Mạc cầm tiền lẻ mua hai cốc đồ uống lạnh, nói: “Mỗi lần đi du lịch em đều nói câu kia ít nhất một lần.”

“...” Tống Tiểu Tây cứng cổ nói, “Vậy anh trả giá cùng hần cũng quá dè dặt chứ? Mấy ngàn mua hai viên trên châu giả, sau để Thẩm Dịch biết anh ấy sẽ cười anh rụng răng.”

“Chẳng phải em không cho cậu ta biết là được sao.”

“...”

Mắt Giang Thừa Mạc cũng không nháy, không nương tay tiếp tục đả kích cô: “Còn nữa, thật ra em tuyệt đối không thích hợp với đôi khuyên tai này. Sau khi về nhà em lấy dung dịch rửa sạch màu sắc trên mặt kia, nói không chừng màu gốc đỏ về cơ bản sẽ hợp với em.”

“...”

Tống Tiểu Tây không có hứng thú phiêu lưu lặn dưới nước ở Hải Nam, một ngày hai người chỉ vòng mấy cây số quanh khách sạn Phương Viên, cuối cùng vòng tới vòng lui, nhàm chán đến nhà hàng ăn bữa tối.

Khách quan mà nói, hai ngày nay biểu hiện của Giang Thừa Mạc rất là biết tròn biết méo, so với trước kia tối thiểu tốt hơn rất nhiều. Thời điểm anh đang ở trong khách sạn nhàm chán chơi cùng cô, Tống Tiểu Tây đánh bài với anh, ngoài ý muốn phát hiện lúc bản thân không cảm thấy vui vẻ, thì vận khí luôn rất tốt, mặc kệ cờ năm quân hay bài poker, cho dù không có một cơ hội thắng, cuối cùng vẫn có thể giành chiến thắng từ anh.

Nhưng mà nếu như cô hưng trí lên, yêu cầu chơi thoát y, thì Giang Thừa Mạc luôn luôn thắng. Hai người bọn họ chơi rất nhiều lần, đã hình thành ý ngầm quen thuộc. Cho nên Giang Thừa Mạc ngồi trên sofa mát lạnh nhìn Tống Tiểu Tây cướp đoạt cở từng đôi tất của mình, một lớp một lớp trên chân, mỗi lần thua thì cởi một cái, cho đến khi qua trưa, Tống Tiểu Tây cởi hoàn toàn mười sáu đôi tất sau đó đuổi người một cái nói đói bụng muốn ăn cơm trưa, anh ném bài lên bàn, nhẩn nại một câu cũng không nói.

Đợi cho hai người đi ra, biểu hiện của Giang Thừa Mạc cũng khá. Tuy rằng anh thường nói những lời ác độc, nhưng mỗi lần liên quan tới sự việc cụ thể thì sẽ không qua loa. Ví dụ như Tống Tiểu Tây còn chưa nói khát, chỉ là lúc cảm thấy miệng lưỡi hơi khô, anh đã xoay người đi đến quán bán hàng mua cho cô chai nước; lại ví dụ như cô còn chưa cảm giác được nóng nhưng lại cảm thấy mình có thể sẽ bị nóng, như kỳ tích anh lôi từ túi trong tay cô một quạt nhỏ chạy bằng điện ra, thậm chí Tống Tiểu Tây còn không biết anh nhét cái kia vào từ lúc nào.

Kỳ thật thời gian hai người đi du lịch cùng nhau trước kia, tất cả những chuyện này Giang Thừa Mạc đều làm như vậy, nhưng mà lúc này đây mơ hồ có chút khác biệt. Tống Tiểu Tây cảm nhận được nhưng không miêu tả được, đành tiếp tục giữ im lặng ăn thịt cá biển tươi mới.

Giang Thừa Mạc ăn cái gì cũng nhô nhô hơn so với Tống Tiểu Tây, cũng tốc độ hơn. Rất nhanh anh hạ đĩa xuống, bắt đầu xem tin tức trên điện thoại di động. Tống Tiểu Tây nhìn anh, anh không ngẩng đầu, một lát sau đá anh, lúc này anh mới ngẩng đầu lên.

“Anh còn nhớ anh cho em cái kết sắt chứ?”

Tống Tiểu Tây độc lập rời khỏi nhà, có một ngày Giang Thừa Mạc cho cô một kết sắt rất nhỏ. Mặc dù nhìn thì nhỏ, nhưng có một lớp kim loại dày bao xung quanh, cho nên Tống Tiểu Tây chỉ có thể ôm một lúc rồi không thể cầm cự nổi đặt lại trên đất.

Phía trên mặt mã có chút đặc biệt, do 26 chữ cái tạo thành. Đối với cái này, Giang Thừa Mạc giải thích là: “Sắt là do Dịch Thừa mua bán, còn mặt mã khóa là anh làm.”

“Anh từ phát triển tai nghe chuyển sang nghiên cứu mặt mã khóa? Anh muốn làm thợ điện sao?” Tống Tiểu Tây cúi người xuống nhìn bàn gỗ chi chít, nhất thời hoa mắt: “Mặt mã là gì?”

“cptbtptpbcptdtptp”

“...” Mặt Tống Tiểu Tây không thay đổi ngẩng lên nhìn anh, “Dài như vậy ma quỷ mới nhớ được đấy.”

Mặt Giang Thừa Mạc cũng không thay đổi nhìn xuống cô: “Chữ cái đầu tiên cyar ăn nho không nhỏ vỏ nho, không ăn nhỏ lại nhỏ vỏ nho.”

“...”

Thấy anh nhú mày, Tống Tiểu Tây liền nói tiếp: “Hai ngày trước nó bị hỏng, không thì anh gửi lại cho em.”

Giang Thừa Mạc nhìn cô: “Hỏng ở chỗ nào?”

Tống Tiểu Tây hắng giọng một cái, nói: “Buổi tối hôm anh uy hiếp em phải chia tay, em móc rỗng nó đi trồng cây xương rồng, sau đó cây xương rồng chết, khóa mặt mã của nó cùng bị chìm trong nước hỏng rồi.”

“...”

“Cho nên,” Tống Tiểu Tây nghiêm nghị, “Về sau nếu anh dám uy hiếp em...”

Giang Thừa Mạc cắt đứt lời cô..., cười một tiếng: “Sau đó em muốn như thế nào?”

Giọng điệu của anh nguy hiểm quá lạ, theo bản năng Tống Tiểu Tây rút cổ một cái, can đảm không dễ dàng đành dậm lập tức run lên, giống như khinh khí cầu bay hơi: “Sau đó kết quả của kết sắt sẽ là kết quả của anh...”

Giang Thừa Mạc liếc nhìn cô một cái, đặt chén nước xuống, vắn cổ tay áo, giọng nói ung dung thông thả: “Dù sao kết quả đều là em bị thua thiệt. Tùy ý em.”

Buổi tối hai người về khách sạn, Tống Tiểu Tây không thể đi nữa, chơi xấu đứng tại chỗ yêu cầu Giang Thừa Mạc công cô trở về. Chỉ nghe thôi Giang Thừa Mạc đã quay đầu bước đi, Tống Tiểu Tây ở đằng sau anh rên rỉ một lát, thấy không có hiệu quả, đổi thành khóc, thấy anh còn không chịu quay đầu lại, lập tức lớn tiếng khóc đến tê tâm liệt phế.

Lúc này Giang Thừa Mạc mặt lạnh đi tới, mỗi lỗ chân lông đều tỏa ra khí lạnh, khi mở miệng khí lạnh càng lớn hơn: “Đi lên.”

Tống Tiểu Tây xoa không có một giọt nước mắt nào ở khóe mắt, đứng lên, cọ cọ đi qua, sau đó một mạch nhào tới ôm cổ anh.

Ổng tay áo Giang Thừa Mạc cô kéo qua rất nhiều lần, cánh tay càng nhiều lần hơn, vài ngày trước đó bấp đùi cũng đã ôm qua, vậy mà đây là lần đầu Tống Tiểu Tây được thử nghiệm ở phía sau lưng anh.

Lúc Tống Tiểu Tây ôm cổ anh, còn có thể thấy một mùi nước hoa nhẹ nhàng khoan khoái, theo gió mát rượi bay vào chóp mũi, vô cùng nhẹ, khó có thể coi thường.

Tống Tiểu Tây cảm giác mình có thể tưởng tượng ra được bộ dáng tương lai của Giang Thừa Mạc. Vài chục năm sau anh tám phần sẽ như thân sĩ nước Anh, chống cây gậy, thắt lưng đeo đồng hồ quả quít, một người mặc tây trang thủ công, cẩn thận tỉ mỉ, mắt sáng như đuốc, đầu óc tỉnh táo, mà còn chỉnh tề như xưa, tuyệt đối sẽ không để cho trên người dính bất cứ loại lông gì, anh còn dùng bàn tay cùng thân thể vì cô che ánh nắng mặt trời chiếu xuống.

Lúc ấy Tống Tiểu Tây cảm giác anh không hơn kém một người bạn trai hoàn mỹ, mà Tả Tiêm cũng không hơn kém một người bạn gái hoàn mỹ, vì vậy cô nghĩ đau cả đầu cũng không biết được vì sao hai người lại chia tay.

Tống Tiểu Tây ôm thật chặt cổ của anh, anh khẽ nghiêng đầu, cô nói: “Lúc trước vì sao anh lại chia tay với Tả Tiêm?”

Giang Thừa Mạc quay đầu lại: “Trước kia anh không nói cho em, hiện tại em cho là anh sẽ nói?”

“... Vậy cũng được” Tống Tiểu Tây cắn chặt răng, “Vấn đề tiếp. Làm sao anh biết em sẽ không đính hôn với Lý Duy Diệp?”

“Không phải em đúng là không đính hôn sao?”

“Vậy cũng không có nghĩa là anh liền...”

“Nếu sự thật ở trước mắt, thì anh sẽ biết.”

Tống Tiểu Tây gần như muốn cắn một miếng ở cổ của anh: “Hai người ở nơi này có quan hệ gì sao?!”

Rốt cuộc hai người chậm rãi đi tới cửa tiệm rượu, Tống Tiểu Tây leo xuống từ trên lưng của anh. Hai người đi dọc theo đường thang máy, lúc Tống Tiểu Tây đi tới cửa phòng của mình, xem xét bốn bề vắng lặng, đồng thời tình hình hình như nửa khắc cũng không có dấu hiệu có người xuất hiện, đột nhiên níu lấy tay áo Giang Thừa Mạc.

Anh dừng bước lại, hơi cúi đầu, một giây kế tiếp Tống Tiểu Tây liền tóm lấy cổ áo của anh lôi kéo cầm anh thấp xuống, sau đó cô nhìn xung quanh một chút, sau nữa môi của cô lung tung dán lên.

Giang Thừa Mạc trở mắt nhìn, môi của cô lại nhanh chóng rời đi. Cô chặc lưỡi, đang định phát biểu ý kiến, đột nhiên Giang Thừa Mạc ôm eo cô, ấn cô ở trên ván cửa.

Sau đó Tống Tiểu Tây trở mắt nhìn khuôn mặt của anh phóng to trước mắt, mãi cho đến khi cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen kia. Môi của cô bị ngậm chặt, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò, mạnh mẽ chống đỡ mở hàm răng, tiếp theo chính là một phen răng môi dây dưa mà trước đây Tống Tiểu Tây chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Cường thể lại dịu dàng, phóng túng lại bảo thủ.

Mãi cho đến khi Tống Tiểu Tây thở không nổi nước mắt lã chã, rốt cuộc Giang Thừa Mạc dừng lại, chậm rãi hít một hơi, sờ sờ mặt của cô, nhỏ giọng nói: “Tống Tây, em chia tay với Lý Duy Diệp có được không?”

29. Chương 29

Tống Tiểu Tây giãn ra khoảng cách giữa hai người, vươn tay sờ trên quần áo anh, sau đó lần mò sờ nơi trái tim của anh, đếm nhịp tim trong tay, phát hiện nó đập vững vàng như núi Thái Sơn, vì vậy ngẩng đầu kiễng chân ôm anh lần nữa, chui vào cổ anh, hai giây sau tiếng nói buồn buồn mơ hồ truyền tới: “Được.”

Giang Thừa Mạc cắn một chút tai cô, hai tay vòng ra phía sau lưng cô, kéo mở túi sách của cô, từ trong ví tìm thẻ phòng, quẹt qua, cửa kêu tiếng “bíp” mở ra, hai người đi vào giống như bộ dáng con cua, Tống Tiểu Tây tựa trên bờ vai anh đầu óc bắt đầu mơ hồ, đợi đến khi Giang Thừa Mạc tách người cô ra, tiến đến giường cô mới tỉnh táo lại, nhìn khoảng cách hai người, rất nhanh kéo một cái gối ôm vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Anh định làm gì?”

Giang Thừa Mạc dừng một chút, thái dương giật giật, cười nhạo: “Yên tâm. Cái gì anh cũng không muốn làm.”

Nhất thời mặt Tống Tiểu Tây nóng thành ánh tà chiều. Vừa rời ở cửa ra vào không được tự nhiên quá như vậy.

Chính cô cũng không biết tại sao lại nghĩ đến phương diện kia, giờ phút này nhìn Giang Thừa Mạc cất bước đi rửa mặt, cô xấu hổ muốn độn thổ.

Chờ anh rửa tay đi ra ngoài, Tống Tiểu Tây cắn cắn môi, nhắm hai mắt lại: “Nhưng mà, nghe nói, các anh thân là giống đực, không đứng, là phái nam, bình thường đều...”

Lời của cô còn chưa nói hết, một cái kẹp tóc ở bên cạnh bàn ném tới đỉnh đầu của cô. Tống Tiểu Tây mở mắt ra, Giang Thừa Mạc phẩy tay, sắc mặt không thay đổi, giọng nói trầm ổn bình tĩnh: “Nếu như anh không nhớ lắm, thì hôm nay em vẫn trong kỳ sinh lý.”

“Anh...” Tống Tiểu Tây hung hăng ném gỏi đầu tới.

Hai ngày sau, Tống Tiểu Tây tổng kết lại, cảm thấy rằng có cảm giác không nói ra được.

Cô và Giang Thừa Mạc chung đụng từ trước đến nay vẫn luôn giữ hòa khí hữu nghị, ngoại trừ bình đẳng và cùng có lợi trong mối quan hệ, cái khác vẫn toàn vẹn lãnh thổ, cũng tuân thủ không can thiệp chuyện của nhau.

Vậy mà nghĩ lại cô và Giang Thừa Mạc trước khi chính thức kết giao, hình như cũng không khác hiện tại mấy. Trước kia Giang Thừa Mạc đối với cô như nào, hiện tại cũng như thế. Không cải thiện, cũng không độc ác hơn. Nói ví dụ như, ban ngày hai người đi trên phố với nhau, Giang Thừa Mạc vẫn sải bước về phía trước một tay cầm túi cô, tay kia thả lỏng bên người, Tống Tiểu Tây chỉ cần leo đèo bước sau anh, anh cũng không quay đầu lại. Cô cúi đầu nhìn bàn tay xinh đẹp, lại nhìn khuôn mặt đằng sau cặp kính râm, vụng trộm hừ một tiếng, đơn giản bước chậm lại, đợi xem bao giờ anh mới quay lại, mãi cho đến khi Giang Thừa Mạc phát hiện ra cô không cạnh mới đi chậm lại, lúc đấy cô mới chạy chậm theo.

Lại nói ví dụ, buổi tối cô ăn hải sản hơi nhiều, Giang Thừa Mạc liếc mắt nhìn cô một cái, mở miệng: “Ăn hết cũng không thể phát triển hơn được nữa, em nên ngừng ăn đi.”

Tống Tiểu Tây ném con tôm đang ăn dở xuống, giận dữ cãi lại: “Anh nói buổi tối em ăn nhiều dễ bị đau bao tử chẳng lẽ sẽ rơi một khối thịt trên tay anh sao? Anh không thể nói dễ nghe sao? Bình thường anh cũng nói chuyện với mỹ nữ như vậy à?”

Giang Thừa Mạc bắn tới một ánh mắt, Tống Tiểu Tây không sợ chết nói tiếp: “Còn nói chuyện như vậy cẩn thận em đăng chuyện hồi bé của anh lên diễn đàn công ty, à, đúng rồi, em có tấm ảnh anh ngủ bị chảy nước miếng, anh nói em nên khi nào thì phát tán ra. Anh tin hay không?”

“Em thật không có một chút tiền đồ.”

“Chút tiền đồ này làm sao? Tối thiểu em hiểu được ngôn ngữ rõ ràng, hơn nữa hiểu được nói tiếng người như nào!”

Giang Thừa Mạc cười lạnh: “Vậy anh sẽ dùng lời không giống người nói cho em biết, kiểu tóc của em bây giờ quá khó coi, nó giống như cái đĩa cao quý đội trên đầu em.”

“...”

Tống Tiểu Tây tức giận, nhớ tới cảnh tượng mấy năm trước, có một ngày Giang Thừa Mạc lái một xe quà tặng đứng dưới nhà trọ tặng cho cô. Bởi vì ấn tượng cực kỳ khắc sâu, nên thậm chí cô còn nhớ rõ thời tiết ngày hôm đó, là lúc cuối xuân, không có một bóng mây, trời xanh trong vắt. Giang Thừa Mạc dưới tầng chờ cô, đứng cầm điện thoại dựa vào xe bỗng thành tư thái của nam chính trong phim thần tượng, trong vòng năm phút, một đồn mười, mười đồn trăm khiến phân nửa nữ sinh trong tòa nhà sôi trào.

Nguyễn Đan Thanh ngày ấy mới xem xong một loạt phim hoạt hình Nhật Bản, trong lúc Tống Tiểu Tây vừa mặc áo khoác vừa chạy nhanh ra ngoài thì bắt được tay cô, từ cửa sổ đánh giá và ấn tượng với Giang Thừa Mạc: “Mình hỏi cậu, Tống Tiểu Tây, trong mùa hè này có phải cậu và anh Thừa Mạc của cậu sẽ chơi bên nhau suốt?”

Tống Tiểu Tây suy nghĩ một cái, gật đầu, Nguyễn Đan Thanh lại nói tiếp: “Vậy mình nói. Đặt Giang Thừa Mạc người này vào truyện tranh, chính là nam nhân tản ra khí chất cấm dục. Thứ người này rất ghê sợ, rõ ràng trong lòng đang điên cuồng gào thét mau tới đụng ngã ta đi mau tới đụng ngã ta đi, ngoài mặt còn có

thể ra vẻ trang nghiêm không biến sắc, gặp người chủ động thậm chí còn ra vẻ hăng giọng một cái, nói xin lỗi tiểu thư, mời tự trọng. Quả thật tự làm khổ chính mình.”

Lúc này Tống Tiểu Tây đang ăn cháo hải sản thì nhớ lại, cảm thấy khi đó Nguyễn Đan Thanh đánh giá thật quá chính xác.

Buổi tối sau khi trở về khách sạn, Tống Tiểu Tây đi vào phòng của mình trước. Trước khi đi ngủ cô mặc quần áo ngủ bảo thủ gỗ cửa Giang Thừa Mạc, thấy anh đang lật xem mail không để ý tới cô thì thấy không thú vị lại quay trở về phòng mình.

Sau một một canh giờ (2 tiếng) cô nằm trên giường không thấy thú vị, lăn qua lộn lại rất nhiều lần, sau đó mở TV xem các tiết mục yêu thích. Mãi cho đến khi trời rạng sáng, Tống Tiểu Tây vẫn tròn mắt tỉnh táo, sau đó cô tắt TV, đi phòng rửa mặt soi lại gương, sau đó ra khỏi cửa phòng mình, rón rén nhón chân đi tới cửa phòng Giang Thừa Mạc.

Nhịp tim của cô rất nhanh, hít sâu một hơi, đến khi tay không run lên mới cầm thẻ mở cửa vào.

Cô nhẹ nhàng vặn cửa, mỗi giây nhích 0.5 centimet, sau đó đi vào, lấy mỗi giây 0.5 centimet đóng cửa phòng, hít sâu một hơi lần nữa, lau mồ hôi trên trán, nhón chân, đi đến bên giường bằng tốc độ chậm chạp.

Tống Tiểu Tây nín thở, cố gắng mở to hai mắt phân biệt các chương ngại vật trong căn phòng đen sì, thật vất vả im hơi lặng tiếng thành công đi tới bên giường, chợt nghe thấy một câu trầm thấp lại rõ ràng: “Em mộng du?”

Tống Tiểu Tây giật mình, hét to một tiếng lùi về phía sau, đầu gối đụng phải ghế trúc đang để một bên.

Cô đau đến nhú máu lại, vặn vẹo ngồi xổm xuống, rất nhanh đèn ngủ được bật lên, Giang Thừa Mạc kéo lại áo ngủ ngồi dậy, chân không xuống giường, nhanh chóng cuốn một bên quần ngủ của cô lên, thấy không có gì đáng ngại, mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt lại đột nhiên chuyển đổi, kéo cổ áo Tống Tiểu Tây ném cô lên ghế trúc, lại cúi người mở đèn, thoáng chốc cả căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Giang Thừa Mạc đứng dưới ánh đèn, khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống cô: “Em tới đây tìm anh làm gì?”

Tống Tiểu Tây dụi mắt, muốn nặn ra giọt nước: “Mất cá chân của em đau...”

Giang Thừa Mạc cười một tiếng: “Thôi đi. Mất cá chân bị đau mà còn đi như một con mèo được. Làm sao em lấy được thẻ phòng của anh?”

Tống Tiểu Tây vẫn cúi đầu dụi mắt, cứng đầu nói: “Chuyện này chỉ có thể trách anh sơ ý lơ là. Buổi tối hôm nay em nhặt được thẻ phòng của anh ở trên bàn mà anh không biết gì hết.”

Giang Thừa Mạc gật đầu một cái, lại gật đầu cái nữa: “Được. Em ngứa da có phải không hả?”

Cuối cùng Tống Tiểu Tây xoa hốc mắt thành màu đỏ, vì vậy ngẩng đầu lên nhìn anh, còn duỗi tay kéo áo của anh. Thấy anh không có từ chối, con người đảo một vòng, sau đó đứng lên, nhào tới phía anh.

Động tác của cô bất thành linh, Giang Thừa Mạc vẫn chưa định hình được gì theo bản năng đỡ cô. Tống Tiểu Tây theo kế hoạch đã được tính toán tốt, thừa dịp tay anh còn đang đỡ ở bên eo của cô, bản thân núp lấy áo ngủ của anh, sau đó dùng sức xé mạnh ra, giật ra được tảng lớn cảnh xuân.

Nhưng cô còn chưa được mở rộng tầm mắt, Giang Thừa Mạc giống như Cáp Đa lấy lại tinh thần kéo cô tránh xa một mét, sau đó hai tay buông lỏng, Tống Tiểu Tây không thể làm gì khác là rơi xuống đất.

Lúc Tống Tiểu Tây ngẩng đầu lên thì Giang Thừa Mạc đã kéo áo che phủ chặt chẽ cơ thể mình, khuôn mặt không biểu cảm nhìn cô lần nữa: “Em quá nhàm chán.”

Tống Tiểu Tây cũng không biểu cảm nhìn anh: “Cái này gọi là nhàm chán sao? Có thật không? Anh có dám nói anh chưa ăn thịt heo cũng chưa nhìn qua heo chạy sao?”

“...”

Tinh thần của Tống Tiểu Tây đối với lần này không còn hăng hái được nữa, cô thề nếu lúc này Giang Thừa Mạc đẩy cô ra cô sẽ trở về phòng của mình, hơn nữa sáng mai mua vé máy bay trở về thành phố T trước anh, cộng thêm sẽ không để ý tới anh trong một tháng tới. Chờ cô rất nhanh chuẩn bị tư tưởng xong, phát

hiện Giang Thừa Mạc không nói gì, hơn nữa cũng không nhìn cô, cảm thấy ngang tàng, lại một lần nữa dùng tư thế mãnh hổ chụp mồi xông tới.

Sức lực của cô lớn hơn so với vừa rồi, thậm chí còn vượt xa so với ngày thường, Giang Thừa Mạc hình như có vẻ hoảng hốt, dưới chân không có phòng bị Tổng Tiểu Tây nhào tới ngã trên giường.

Nhưng anh vẫn phản ứng rất nhanh, thử tránh ra, phát hiện Tổng Tiểu Tây dùng sức rất lớn đối phó anh, hơi kinh ngạc, nhưng ánh mắt nhanh chóng khôi phục lại sự không bận tâm, cũng không đẩy cô ra, chỉ mím môi không nói gì.

Tổng Tiểu Tây quay đầu nhìn ánh sáng khắp phòng, lại nhìn Giang Thừa Mạc, do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Làm loại chuyện này cần tắt đèn đi không?”

“ ... ”

Anh vẫn một chữ cũng không nói, hơn nữa còn dùng ánh mắt bí hiểm chỉ có ở Giang Thừa Mạc nhìn cô. Tổng Tiểu Tây dứt khoát lấy gối che mặt anh, sau đó vươn một chân tìm được công tắc, dùng lực ngón chân tắt toàn bộ đèn tường đi.

Trong bóng đêm cô vẫn thấy anh rất bình tĩnh nằm trên giường, lá gan liền lớn một chút, vươn tay sờ lồng ngực anh, còn học tình tiết trong tiểu thuyết dùng hai ngón tay mở áo ngủ của anh. Nhưng mà sự thật chứng minh thực tế và lý luận luôn có khoảng cách, Tổng Tiểu Tây vốn đang nghĩ từng bước từng bước kiểm tra lồng ngực rắn chắc bóng loáng của anh, tuy nhiên, chỉ có một điều là cô hành động không linh hoạt cũng không tự nhiên, thậm chí còn hơi thô lỗ, Giang Thừa Mạc vẫn bất động không nói sau khi bị vén lên lộ ra mỗ mỗ lớn thì cuối cùng không thể nhịn được nữa, bắt lấy cổ tay cô.

Ngay sau đó anh ném gối qua một bên, mở miệng, tiếng nói bình tĩnh: “Em xác định em chuẩn bị tốt rồi?”

Tổng Tiểu Tây há hốc mồm, lại há hốc mồm, mãi mới chậm rãi thở ra một hơi, nói: “Xem như thế đi...”

Cô không chạm vào anh cũng có thể cảm nhận được hô hấp của anh hết sức chậm rãi, Tổng Tiểu Tây liền mơ tưởng nhắm mắt lại, Giang Thừa Mạc lại mở miệng: “Bật đèn, trở về phòng của em.”

“Em không.” Tổng Tiểu Tây cự tuyệt một tiếng, “Em còn có lời chưa nói đấy.”

“Anh không muốn nghe.” Giọng điệu của anh nghe đã có vẻ ít nhẫn nại, “Anh mệt rồi, muốn ngủ.”

Tổng Tiểu Tây không quan tâm lời nói của anh, ngược lại đề bàn tay đang tìm bật đèn tường của anh, nói: “Em cảm thấy anh đối xử với em không có khác biệt so với trước kia. Anh xác định đối với em là cái loại thích này chứ không phải loại thích khác không?”

“ ... ” Giang Thừa Mạc từ chối trả lời.

“Anh không trả lời là có ý gì?”

“ ... ” Anh vẫn từ chối trả lời.

“Em cảm thấy anh đối với em không tốt như anh đối với Tả Tiêm.” Tổng Tiểu Tây nói lời này nửa thật nửa giả, “Anh bưng trà đưa nước che gió cản nắng cho chị ấy đâu mất rồi, chừng nào thì anh mới bưng trà đưa nước che gió cản nắng cho em?”

“ ... ”

“Mọi người đều nói hỏi một cái gì mà: tình yêu đầu tiên là tình yêu đích thực, sau này yêu cũng chỉ là yêu thôi. Không phải anh sẽ là như vậy chứ?”

“ ... ”

Tổng Tiểu Tây tiếp tục chớp mắt đáng thương: “Anh xem anh đều không cầm tay em. Sau khi trở về em không tìm thấy anh, anh không đi đến bên em, anh sẽ làm như thế sao? Còn nữa, anh xem anh bây giờ, anh cũng không có ý về phương diện kia với em.”

“ ... ”

“Hải Nam nhiều mỹ nhân, có phải anh có mối nói cũ coi trọng người khác?” Tống Tiểu Tây bịa chuyện, càng bịa càng thái quá, nói xong chính cô cũng thấy mình đang đóng kịch, “Có phải anh căn bản cũng không yêu thích em, anh là muốn hoạt động bí mật với Tả Tiêm, nhưng mà cha em hoặc cha anh lại nói cái gì muốn kết thân, sau đó anh mới quyết định phụng chỉ làm việc, làm bộ hẹn hò với em? Thật ra thì trong lòng anh rất không thích, đúng không?”

“Tống Tây.” Giang Thừa Mạc rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cau mày mở miệng, “Buổi tối hôm nay em ăn quá nhiều hải sản rồi, khiến tiêu hóa kích ăn sống chỉ số thông minh của em?”

Nói xong anh dùng lực, trong nháy mắt vị trí hai người đảo lại. Tống Tiểu Tây bị sức anh áp chế lớn hơn rất nhiều so với sức lúc trước của cô, Giang Thừa Mạc trong bóng tối sờ mặt cô, tiếng nói mang theo nguy hiểm: “Thật sự bây giờ em không nên lựa chọn nói với anh những điều này.”

30. Chương 30

Sáng sớm ngày tiếp theo, tinh thần Giang Thừa Mạc không tốt, chỉ lạnh mặt ngồi uống cà phê, bánh trứng ở trên bàn đều không chạm qua. Tống Tiểu Tây ngồi đối diện anh, tay cầm tờ báo che kín mặt, để anh không thể nhìn thấy cô.

Một lát sau, đầu tròn tròn Tống Tiểu Tây lộ ra từ phía sau tờ báo, cầm lên cái ly trống không của mình, dò xét sắc mặt của anh, nói: “Có muốn em giúp anh mang cốc sữa đến không?”

Giang Thừa Mạc cũng không thèm ngẩng đầu lên, gần từng tiếng trả lời rõ ràng: “Khi nào thì em thấy anh từng uống sữa?”

“...” Cô Tống Tiểu Tây vèo một cái, lại chui về phía sau tờ báo không nói nữa.

Đối với Giang Thừa Mạc mà nói, chuyện xảy ra đêm hôm qua thực sự thâm không nở nhìn, không được tính là đáng để quay đầu nhớ lại.

Tống Tiểu Tây ở trên giường anh lăn lộn giày vò qua lại, từ một giờ mãi cho đến khi ánh sáng bình minh hiện lên, nhớ lại thật sự cũng không làm cái gì cả.

Cô bị anh áp chế, lúc đầu là khấn trương, sau đó thì bật cười, bị Giang Thừa Mạc tùy tiện đẩy xuống, chỉ trừ anh vươn tay không thể cầm được thứ gì khác, Giang Thừa Mạc sờ xuống eo của cô, Tống Tiểu Tây lại thở hổn hển một tiếng, rất nhanh nghiêng người sang một bên, không tự chủ được cuộn lại thành một đoàn. Sau đó cô hồi hộp đến mức mồ hôi ròng ròng, Giang Thừa Mạc vẫn không hề tiến triển, Tống Tiểu Tây vừa bảo anh hạ nhiệt độ vừa tìm điều khiến giảm điều hòa xuống thấp, đợi cô nhận thức được kiên nhẫn của anh sắp tiêu tan, vì thế rốt cuộc vào thời điểm thông minh bộc phát thể hiện ra một chút nhu thuận, nhưng lại vào lúc này cô hắt hơi hai cái liên tiếp.

“...”

Hai tiếng ập ập liên phá hư hoàn toàn bầu không khí tích góp từng tí một, Tống Tiểu Tây nhếch nhác hơn so với lúc trước, nước mắt lăn chả không ngừng chảy nước mũi, Giang Thừa Mạc bất động hai giây, chỉ có thể mặt không thay đổi bật đèn, kéo lại áo ngủ đi lấy hộp giấy lại. Lúc anh đưa khăn giấy cho cô, Tống Tiểu Tây không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ cần nhớ tới khuôn mặt âm trầm khiến trong lòng cô lại rung động.

Giang Thừa Mạc ngồi trên ghế sa lon, hai chân vắt chéo khoanh tay nhìn cô, Tống Tiểu Tây chậm rãi bò xuống giường, từ từ đi tới chân anh, Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, Tống Tiểu Tây sờ đầu ngón tay của anh, thấy anh không cự tuyệt, liền yên tâm lớn mật cầm cả bàn tay anh.

Giang Thừa Mạc thở ra một hơi, lấy tay xoa mi tâm, mắt hai mí rõ ràng tốt hơn, nói: “Em trở về phòng em đi.”

Tống Tiểu Tây ngồi xổm xuống bên chân anh, nhìn sắc mặt của anh, nhỏ giọng nói: “Anh không sao chứ?”

Giang Thừa Mạc ngoài cười nhưng trong không cười: “Em cảm thấy sao?”

Vì thế Tống Tiểu Tây nhanh chóng ngậm miệng lại.

Cô còn muốn nói chuyện, Giang Thừa Mạc đứng lên đi về phía trước, lạnh lùng xách áo cô tha ra bên ngoài, đến bàn cạnh phòng ngủ không quên cầm lấy thẻ phòng cô, sau đó đi thẳng tới cửa phòng, mãi cho đến khi cô đến bên giường mới dừng lại, sau đó quăng cô lên, rồi dùng chăn bọc cô kín mít từ đầu tới chân, chờ Tống Tiểu Tây luống cuống tay chân kéo cái chăn xuống, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng của Giang Thừa Mạc sau cánh cửa, sau đó bịch một tiếng, cửa phòng đã bị đóng.

Hôm nay Tống Tiểu Tây nhìn chằm chằm chữ chẳng chịt trong tờ báo, trong đầu lại không nhận được nhớ lại chuyện hoang đường đêm hôm qua, cô buồn bã nhúu lông mày, nghe được Giang Thừa Mạc đặt cái ly xuống thản nhiên mở miệng: “Ngày mai trở về thành phố T, chuyến bay buổi sáng.”

“... Vâng.”

Một ngày của Tống Tiểu Tây trôi qua không thú vị, Giang Thừa Mạc ở trong phòng xem kỳ hạn giao hàng cùng với tin tức tạp chí, tóm lại là không để ý tới cô. Tống Tiểu Tây vòng qua ghế sa lon anh ngồi, lượn quanh ba vòng rồi cuộc anh mới có phản ứng, chỉ phía đối diện máy tính cùng cái ghế: “Không có việc gì thì ra kia ngồi im, em ở đây làm vướng mắt anh.”

Tống Tiểu Tây ngồi chồm hồm xuống, bắm đầu gối của anh nói: “Em đói bụng.”

Giang Thừa Mạc không ngẩng đầu lên: “Tự mình gọi điện kêu phục vụ phòng.”

“Anh không đói bụng sao?”

“Không.”

“...”

Tống Tiểu Tây phần nộ đi ra khỏi phòng, mười lăm phút sau trở về cầm trong tay một quyển «Đạo đức kinh», Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái lại cúi đầu, Tống Tiểu Tây ngồi cách anh không xa bắt đầu lớn tiếng đọc “Đạo khả đạo, phi thường đạo”, Giang Thừa Mạc khẽ cau mày, sau đó khònh nhanh không chậm lấy tai nghe ra, còn điều chỉnh âm lượng lớn.

Tiếng nói Tống Tiểu Tây dừng lại, vứt bỏ sách mấy bước đi tới, đoạt lấy tai nghe tức giận nhìn chằm chằm anh. Ánh mắt Giang Thừa Mạc lại lạnh lẽo như trong quá khứ, qua một phút, Tống Tiểu Tây chịu thua trước, “Hừ” một tiếng rời phòng của anh, còn nặng nề đóng sầm cửa.

Mãi đến cho ngày tiếp theo lên máy bay, Giang Thừa Mạc và Tống Tiểu Tây vẫn không để ý tới nhau. Giang Thừa Mạc từ chối gọi cơm trên máy bay, dựa vào ghế phủ cái chăn nhắm mắt dưỡng thần, Tống Tiểu Tây thì uống nước trái cây không nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ bên kia, không nghiêng đầu nhìn anh.

Một lát sau cô cùng từ từ thấy buồn ngủ, trong ánh trăng mờ ảo cô thấy có người đang đắp chăn cho cô, cô mơ màng mở mắt, phát hiện ra chóp mũi Giang Thừa Mạc đang cách cô chỉ năm centimet, khuôn mặt anh tuấn bị ngược sáng, lông mi thật dài rõ ràng, sống mũi thẳng tắp, đang khẽ mím môi chính khe hở thật nhỏ ở cằm cô.

Tống Tiểu Tây chưa tỉnh hẳn, chỉ nhớ quan hệ trước đó của hai người không phải hài hòa như vậy, liền hàm hồ mở miệng: “Không phải anh không để ý tới em sao?”

Anh giương mắt: “Lúc nào thì anh không để ý tới em?”

Gò má của anh như đại sư múa bút vẽ tỉ mỉ tinh tế, Tống Tiểu Tây không tự chủ được vươn tay sờ, rất nhanh bị anh cầm lấy năm ngón tay. Giang Thừa Mạc nhìn ánh mắt của cô, khẽ mỉm cười, vốn là khuôn mặt không có biểu cảm dần giống như xuân thủy hòa tan, cuối cùng mặt mày cũng ấm áp, anh hôn một cái ở khóe miệng cô, sau đó nhét tay cô trở về, vỗ vỗ mặt của cô, tiếng nói trở nên dịu dàng lạ lẫm: “Tốt lắm, ngoan ngoan ngủ đi.”

Lúc xuống máy bay thì một khối băng sơn khác tới đón, hai người đi tới, sau lưng Ngải Mộc vốn là một người qua đường A bỗng dưng quay sang, cười dịu dàng về phía bọn họ: “Good afternoon. Ha ha.”

Tống Tiểu Tây không đề phòng Thẩm Dịch sẽ xuất hiện trong này, khiến cô phản xạ có điều kiện đứng im tại chỗ; Ngải Mộc vẫn là thái độ giải quyết việc chung, chỉ là không dễ nhận thấy đang xê dịch ra chỗ khác; từ đầu tới cuối Giang Thừa Mạc không có biểu tình gì; vì thế, toàn bộ bốn người, chỉ có Thẩm Dịch là đang cười đến rất sáng lạn: “Đều đứng ở đây làm gì, đi ra ngoài thôi. Tối hôm nay anh chuẩn bị rượu đón gió tẩy trần nha, tiểu Thất em cần phải tham gia, em phải biết các anh của em đều có mặt, trả lại cho em một lễ vật nha.”

“Lễ vật gì?” Tống Tiểu Tây nhìn nụ cười quá mức nhiệt tình của Thẩm Dịch, cảnh giác sửa miệng., “Em không cần lễ vật. Em cũng không đi.”

“Vì sao không đi?” Thẩm Dịch thay đổi giọng nói lừa gạt, “Anh còn đặc biệt chuẩn bị đồ ăn em thích nha. Bây giờ còn tới sân bay đón em cơ mà, em phô trương cũng theo kịp cha anh nha. Em không đi có thể không làm anh thất vọng sao?”

“Cậu đừng có chụp cái mũ lên cô ấy, vô dụng.” Giang Thừa Mạc bình tĩnh mở miệng, “Trừ phi cậu dùng dao găm tới ép, tối nay chắc chắn cô ấy không đi.”

“Mình không thể hiểu được, tại sao không đi?” Thẩm Dịch chỉ về Tống Tiểu Tây, giọng điệu so với Giang Thừa Mạc còn lạnh hơn, “Chẳng lẽ cậu đi Hải Nam lâu như vậy còn chưa xảy ra chuyện gì?”

“...”

Tống Tiểu Tây lớn tiếng ho khan, Thẩm Dịch tà mắt liếc qua một cái, tiếp tục: “Giang Thừa Mạc cũng chưa che dấu, em ho khan cái quỷ gì hả? Người nào không biết đâu.”

“...”

“Đúng rồi.” Thẩm Dịch đi qua hai bước, buông tay hướng về Giang Thừa Mạc, nói chậm rãi, “Nếu cậu thua, sẽ phải trả lại mình cỗ xe thể thao kia. Mình còn hữu dụng đâu.”

“Tạm thời không được.” Giang Thừa Mạc nói còn chậm hơn Thẩm Dịch, “Mình còn chưa thắng đâu.”

“Có ý gì?”

“Ở hết trong mặt chữ.”

“...” Tầm mắt Thẩm Dịch đảo qua đảo lại ở hai người họ, vuốt cằm từ từ nói, “Nhưng cậu đừng nói với mình, Tống Tiểu Tây đang chân đứng hai thuyền, còn không có chia tay với Lý Duy Diệp, hử?”

Tống Tiểu Tây không bao giờ muốn nghe thấy cái giọng âm dương quái khí kia, quay đầu bước đi.

Cô quả quyết từ chối lời mời cùng nhau ăn tối của Thẩm Dịch, để tài xế đưa về nhà trước. Tống Tiểu Tây nhìn ra ngoài cửa xe ngắm người, rồi cuộc lấy điện thoại ra, tìm số Lý Duy Diệp, ấn gọi.

Nhưng mà vừa ấn gọi xong một giây sau cô liền cắt đứt. Tống Tiểu Tây cắn môi, mở hộp thư, nhả từng chữ từng chữ, sau lại xóa, cứ thế lặp lại năm lần, rồi cuộc soạn ra một tin không hài lòng lắm, “Buổi trưa ngày mai anh có rảnh không?”, sau đó nhắm mắt lại, khí thái rất hiền ngang lăm liết ấn gửi đi.

Tống Tiểu Tây cảm thấy khéo hiểu lòng người cũng là một môn học, mà Lý Duy Diệp là người rất giỏi. Anh vẫn giống như trước khi nói lời muốn đính hôn với cô, cô ở Hải Nam năm ngày, anh không có bất cứ liên lạc nào, cho cô thời gian cân nhắc. Thậm chí Tống Tiểu Tây hoảng hốt cảm thấy Lý Duy Diệp cũng có bản lĩnh bắt được nhược điểm của đối phương, biết cô thích mềm không thích cứng, là người trời sinh có nhiều cảm giác ấy nấy, nếu như không phải Giang Thừa Mạc xen vào, chỉ cần Lý Duy Diệp có những hành động quan tâm như vậy, Tống Tiểu Tây cũng sẽ không nhả tâm từ chối anh.

Qua một khắc đồng hồ, Lý Duy Diệp nhắn tin tới: “Được. Mười một rưỡi anh tới đón em. Em đang đi học à, sao không trực tiếp gọi điện thoại cho anh?”

Tống Tiểu Tây nhíu mày nhìn tin nhắn hồi lâu, mấy ngón tay xoắn lại với nhau, không trả lời.

Buổi tối hôm đó Tống Tiểu Tây ngủ không ngon giấc.

Cô rất không am hiểu xử lý mấy loại vấn đề kiểu này. Ngày xưa cô đối xử với người khác ngoại trừ Giang Thừa Mạc ra thì luôn có thói quen bị động, không có thói quen chủ động. Lý Duy Diệp tìm cô ăn cơm cô

liền đi, Lý Duy Diệp không nói cần bản cô cũng sẽ không chủ động mời. Thậm chí ngay cả hỏi chuyện cũng khó mà nghĩ đến, nếu có một người hỏi quê cô ở đâu, trong đầu chỉ có hai phản ứng, thứ nhất: trả lời, thứ hai: từ chối trả lời, mà sẽ không nghĩ còn có loại thứ ba, đó là hỏi ngược lại đối phương.

Tổng Tiểu Tây mở to mắt nhìn trần nhà dự đoán tình hình ngày mai, đoán trước rằng nhất định sẽ không dễ chịu. Có lẽ đối với cô mà nói, việc bỏ rơi người khác ngược lại còn phải lúng túng khó chịu hơn bị người ta bỏ rơi.

Ngày tiếp theo tính thời gian cô đi xuống tầng, nhìn thấy Lý Duy Diệp đang cười hòa thuận vui vẻ. Cô rất nhanh tránh ánh mắt của anh, sau đó nghe được anh cười nói: “Mấy ngày không thấy, hơi đen. Đi du lịch sao?”

Tổng Tiểu Tây gật đầu một cái, anh dùng ngón tay chống cằm, lại quan sát khuôn mặt cô mấy giây, mở cửa xe, cười nói: “Bộ dạng này cũng rất tốt. Hôm nay em muốn ăn gì?”

Mới đầu Tổng Tiểu Tây nói tùy ý, nhưng Lý Duy Diệp kiên trì muốn cô lựa chọn, cô đành nói ăn lẩu. Hai người đi quán lẩu ngon nhất, Cao Phong Kỳ khá là nổi tiếng, nhưng trong quán lại không có ghế lò, Tổng Tiểu Tây cùng anh ngồi trong đại sảnh. Ngồi xuống, gọi món ăn, Lý Duy Diệp nhìn nhân viên phục vụ rời đi, nói với cô: “Lúc trước nói muốn cho em xem mô hình tàu hỏa gỗ, em nói em thích có một cái, vừa vặn có bạn sắp từ châu Âu về, anh nhờ mua cho em một cái. Chắc hai ngày nữa sẽ về.”

Tổng Tiểu Tây dừng một chút, nâng cằm lên, cắn môi gật đầu. Lý Duy Diệp còn nói: “Qua vài ngày là tới mùa hoa oải hương nở, ở ngoại ô thành phố A có mấy trang viên oải hương, có thể dẫn em đi nơi kia nhìn một chút.”

Tổng Tiểu Tây ngẩng đầu lên, khẽ nhú mày, chần chờ trong chốc lát, mở miệng: “Lý Duy Diệp...”

Lời của cô bị nhân viên phục vụ đến mà dừng lại, Lý Duy Diệp gấp miếng thịt dê mà cô thích nhất, nói: “Chúng ta vừa ăn vừa nói. Em muốn nói gì?”

“...”

Tổng Tiểu Tây càng không nói được. Cái câu kia đã khó nói rồi, giờ lại bị cắt đứt, liền càng khó mở lời tiếp. Bình thường cô yêu nhất thịt dê nhưng hôm nay lại không có một chút lực hấp dẫn nào, khiến một bữa cơm ngon như thế cô lại ăn như uống nước ốc. Hơn nữa lại không tìm được cơ hội nói chia tay. Không phải không đúng thời cơ, chính là bị Lý Duy Diệp lấy các đề tài khác rời đi. Tâm tình cô càng ngày càng rối rắm, rốt cục đợi cho lời lẩu lạnh, Lý Duy Diệp đứng lên nghe điện thoại.

Cô nhìn bóng lưng anh, áy náy trong lòng càng thêm sâu sắc. Rất nhanh Lý Duy Diệp cúp điện thoại, nói với cô: “Anh có chuyện cần phải đi. Em có thể tự về chứ? Lấy xe của anh đi.”

Tổng Tiểu Tây nhìn anh đưa lại chìa khóa xe, ngẩng đầu nhìn anh, không nhận.

Lý Duy Diệp rũ mắt nhìn động tác của cô, nụ cười dần dần thu lại, Tổng Tiểu Tây hít sâu một hơi, ở trong hành lang huyền ảo nhẹ giọng mở miệng: “Lý Duy Diệp, em muốn chia tay.”

Lời của cô rõ ràng cứng rắn, tất cả nụ cười của Lý Duy Diệp biến mất, nhìn cô một hồi lâu, nói: “Không được.”

31. Chương 31

“Không được.” Anh nói lại một lần nữa, giọng nói mặc dù ảm đạm nhưng chắc chắn, “Anh phí tâm phí sức lấy lòng em, nghĩ hết biện pháp để em vui vẻ, không phải vì nghe em nói câu này.”

Tổng Tiểu Tây ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của anh. Từ trước đến giờ anh chưa từng không mang nét cười, hôm nay khuôn mặt đã thể hiện ra vẻ không vui.

Đây là lần đầu tiên Tổng Tiểu Tây thấy dáng vẻ không cười của anh. Lạnh nhạt có mấy phần giống Giang Thừa Mạc, cường thế, lạnh nhạt, thậm chí còn có mấy phần vênh váo hung hăng.

Lý Duy Diệp lại mở miệng: “Em đi Hải Nam, là đi cùng Giang Thừa Mạc, phải hay không?”

Tống Tiểu Tây há hốc mồm, không cãi lại.

“Tống Tiểu Tây, chính em cảm thấy như vậy thích hợp sao?”

“...”

Lý Duy Diệp chậm rãi hít một hơi, nhìn cô chăm chăm: “Em và Giang Thừa Mạc là anh em hơn hai mươi năm. Anh không tin hai người có thể chuyển thành yêu nhau nhanh như vậy. Nếu như có chuyện đó, đã sớm xảy ra. Cần gì phải chờ đến bây giờ?”

Ý kiến riêng của editor: Chị Tây hoàn toàn bị thụ động trong mối quan hệ với Lý Duy Diệp, chính Lý Duy Diệp cũng bảo Tây suy nghĩ lại, giờ Tây nói muốn chia tay, anh lại không cho. Mãi không thành người yêu vì đơn giản Tây chưa gặp phải ai có thể là đối thủ của Giang Thừa Mạc, Lý Duy Diệp khác, nên Mạc phải hành động thôi =” lảm nhảm xong, các bạn đọc tiếp đi~ ~

~“...” Tống Tiểu Tây nói, “Đó là chuyện khác. Hiện tại em chỉ hy vọng anh có thể đồng ý chia tay.”

“Vậy anh lặp lại lần nữa, anh không đồng ý.” Lý Duy Diệp nói nhanh chóng, “Trước đó em và ai làm cái gì, anh đều không có ý so đo gì. Nhưng về sau không được.”

“...”

“Ngày mai anh trở về thành phố A một chuyến. Hiện tại sẽ đi trước.” Lý Duy Diệp thả chìa khóa xe tới trước mặt cô, nói: “Em lái xe trở về trước. Trở lại chúng ta bàn sau.”

Tống Tiểu Tây không đi xe anh về, sau khi cô thuê xe về nhà, cho chìa khóa vào phong bì ghi địa chỉ gửi về thành phố A.

Buổi tối hôm đó, như dự liệu Tống Tiểu Tây không ngủ ngon, ngày tiếp theo mang đôi mắt đen sì mời Nguyễn Đan Thanh ăn cơm.

Nguyễn Đan Thanh gọi một đồng đồ ăn, chờ phục vụ bưng tới, Tống Tiểu Tây chỉ nâng cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Nguyễn Đan Thanh buồn cười nhìn cô: “Tây Thi ôm ngực cũng không phải là người này. Mời người ta ăn cơm, chính là kiểu tiếp khách như này sao?”

Tống Tiểu Tây ỉu xiu buồn bã nằm trên bàn: “Cậu không phải khách cần phải tiếp, rõ ràng là cậu theo mình mới đúng. Căn bản tưởng nhìn cậu như hổ đói ăn cơm tâm trạng sẽ khá hơn một chút, ai biết được chẳng có tác dụng gì.”

Nguyễn Đan Thanh giận: “Nói như thế nào bây giờ? Cậu đi theo anh Thừa Mạc học gì không học, vòng vèo thế nào lại học làm hại người? Cậu quan tâm Lý Duy Diệp nói cái gì đó làm gì, dù sao cũng chỉ là vấn đề thời gian, cho dù cậu là đóa hoa thơm, cũng sẽ có ngày tàn. Đến thời điểm nào đó, anh ta sẽ buông tha cho cậu.”

Tống Tiểu Tây tức giận: “Cậu thì nói dễ nghe. Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe câu nói đêm dài lắm mộng sao?”

“Vậy cậu tham khảo ý kiến các anh trai của cậu đi. Nói ví dụ như Thẩm chủ tịch Thẩm Dịch, xem mấy anh ấy làm thế nào để quảng bạn gái đi.”

“Lý do Thẩm Dịch chia tay thì không thể tham khảo được cái gì. Hắn dùng chi phiếu để cắt bỏ mấy người lưu luyến. Mình có thể dùng chi phiếu thu mua Lý Duy Diệp sao? Anh ấy còn nhiều tiền hơn mình.”

“Vậy cậu để Giang Thừa Mạc cùng với Lý Duy Diệp, giống như các dũng sĩ trung cổ, quyết đấu đi.”

“Cậu có thể xây dựng được đề nghị gì khác không?”

“Ý kiến duy nhất có thể sử dụng mình đã nói cho cậu, đó chính là liều chết mà đánh. Nhưng cậu không muốn chết dập đầu, bản thân lại không thể giải quyết,” Nguyễn Đan Thanh buông tay cô, “Vậy thì cậu đi cầu xin vị anh minh thần vô Thừa Mạc ra mặt đi, cậu đã là người của anh ấy, hưởng chi anh ấy dọn dẹp cục diện rối rắm của cậu không phải lần một lần hai, thêm lần này cũng không sao. Có đúng hay không?”

“Đúng cái gì mà đúng, một ít cũng không đúng.” Tống Tiểu Tây cau mày hung hăng đâm rau xanh trong đĩa, “Nếu có thể nói trực tiếp với anh ấy mình đã nói rồi, còn vòng vèo tìm cậu làm gì? Nói với Giang Thừa Mạc không bằng bảo mình đập đầu chết đi cho xong!”

Buổi tối Tống Tiểu Tây ăn cơm với Giang Thừa Mạc, ở trên bàn cơm thái độ cô như đưa đám, nhai nhai không nói một lời nào, Giang Thừa Mạc vốn trầm mặc ít nói, trong nhất thời bàn ăn rất im ắng. Một lát sau, Giang Thừa Mạc nuốt canh xuống, nói: “Hôm nay em thế nào?”

Tống Tiểu Tây ngẩng đầu lên, mở to mắt: “Em không sao cả.”

Giang Thừa Mạc lại nhìn cô, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Một lát sau, mím môi, để đũa xuống, mở miệng, “Em khó có được bộ dạng buồn bực như thế. Ai kích thích em?”

Tống Tiểu Tây cứng cổ: “Anh cũng biết một tối em không nói à? Em không nói lời nào anh cũng sẽ không chủ động mở miệng tìm đề tài sao?”

Gương mặt Giang Thừa Mạc không chút thay đổi: “Anh có mở miệng hay không có quan hệ gì với em?”

“...” Tống Tiểu Tây chu mỏ, cúi đầu gấp viên thịt được chia nhỏ, đưa tới miệng anh, “Ngoan nào, há mồm, a...”

“...”

Giang Thừa Mạc nghiêm mặt mím môi nhìn cô chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng ăn.

Trên đường Giang Thừa Mạc đưa cô về, Tống Tiểu Tây vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau nghiêng đầu sang chỗ khác, nói: “Buổi tối trở về xem phim, hoặc xem phim truyền hình.”

Giang Thừa Mạc không thể làm gì khác là hừ “Ừ” một tiếng, cô lại nói tiếp: “Hai nam một nữ, hoặc là hai nữ một nam, tình cảm thật rắc rối. Càng kinh điển càng tốt, tốt nhất có thể khiến người rơi nước mắt.”

“Trước hết anh có thể xem một chút «RMS Titanic», sau đó anh có thể xem một chút «Hong lâu mộng».” Giang Thừa Mạc đánh tay lái, mắt nhìn thẳng không để ý nói, “Nếu muốn đi xem thì tự xem, không cần rủ anh.”

“...” Tống Tiểu Tây không cam lòng nuốt xuống câu muốn nhờ anh giúp, đảo tròn mắt, còn chưa làm ra khuôn mặt sắp khóc, Giang Thừa Mạc lại chậm rãi bổ sung một câu, “Hoặc là em có thể gọi Cáp Đa xem cùng với em.”

“...”

Mặc dù nói như vậy, Tống Tiểu Tây vẫn khiến hai người cùng nhau xem «RMS Titanic». Vốn là Giang Thừa Mạc thấy cô mở VCD thì muốn đứng lên đi thư phòng, nhưng bị Tống Tiểu Tây nhanh tay lẹ mắt giữ lại, khi anh còn chưa đẩy ra được thì cô đã tiến thêm một bước ngồi trên đùi anh.

Giang Thừa Mạc liếc cô một cái, đành phải lấy laptop đặt trên ghế salon, nhưng mà còn chưa kịp mở, Tống Tiểu Tây cúi người bế Cáp Đa vô tội bỏ vào trên tay anh, sau đó gấp laptop của anh lại, ném tới khay trà ở xa xa.

“...”

Giang Thừa Mạc không biểu cảm nhìn cô tắt đèn, cho đến khi trong phòng chỉ còn lại ánh sáng từ màn hình phát ra, Tống Tiểu Tây đi tới, lại ngồi trên đùi anh lần nữa, ôm cổ anh, dùng ngón tay đâm bờ vai anh, một tay khác nới chặt cổ áo của anh vén ra, sau đó tiến tới tai anh, nhẹ nhàng thổi ra một hơi, hơi thở thơm như hoa lan: “Giang, Thừa, Mạc.”

Tống Tiểu Tây rõ ràng cảm thấy thân thể Giang Thừa Mạc cứng ngắc trong chớp mắt, sau đó anh dựa vào salon, ánh mắt thâm thúy nhìn cô: “Không phải em muốn xem phim sao?”

Tống Tiểu Tây không để ý tới anh, vươn tay sờ sờ mặt anh, xúc cảm vượt quá so với tưởng tượng, ầm ập mịn màng, vì thế khi định thu tay lại thì không nhịn được sờ thêm vài cái, cho đến khi Giang Thừa Mạc bắt được tay cô, để xuống dưới, nhỏ giọng nói: “Không nên hồ nháo.”

Ánh sáng mờ ám, gò má Giang Thừa Mạc hoàn mỹ giống như điêu khắc, đẹp đến rối tinh rối mù. Tống Tiểu Tây nhìn anh, thấy biểu tình bình tĩnh, mím miệng, dùng giọng nói càng nhỏ thổi gió: “Giang Thừa Mạc, anh xem phim với em được không?”

Khóe mắt Giang Thừa Mạc hơi rạo rức, ngay sau đó anh vòng tay sau hông giữ được tay cô, tay kia bắt được ngón tay đang chọc chọc ngực anh, hôn hai cái, giọng nói càng thêm trầm thấp so với bình thường: “Gọi anh Thừa Mạc thì khả năng sẽ hiệu quả hơn.”

“...”

Khóe miệng Tống Tiểu Tây giật giật, trừng mắt nhìn anh: “Khẩu vị của anh thật nặng.”

“Là tự em suy nghĩ nhiều. Anh chỉ muốn nhắc nhở em nên biết trên dưới.” Giang Thừa Mạc bình tĩnh mở miệng, ôm cô từ trên đùi đặt xuống ghế salon, “Ngồi ngoan.”

32. Chương 32

Động tác của Giang Thừa Mạc hơi dừng một chút, quay đầu liếc nhìn cô một cái, mím môi đưa tay sờ trán cô, thấy nhiệt độ bình thường, lại dừng lại một chút, nói: “Đầu em hồng rồi à?”

Tống Tiểu Tây ném tay anh ra, nói: “Anh mới bị hồng ỹ! Anh phản ứng như vậy sao?”

“Hả?” Anh lạnh nhạt nhìn cô, đôi môi mỏng lúc mở lúc đóng, “Vậy em chia tay với Lý Duy Diệp rồi hả?”

“...”

Nhất thời Tống Tiểu Tây xẹp xuống, không rõ ràng hừ hừ hai tiếng, không nhìn ánh mắt của anh, co lại giống như con sâu trên ghế salon, ôm cái gối ngồi gặm quả táo.

Giang Thừa Mạc nhìn cô cố gắng dùng gối ôm che mặt lại, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng, tiện tay mở đèn bàn, lấy túi bài lơ khơ trên khay trà, rút ra hai lá, ở trên bàn trà từ từ ghép thành hình chữ “Nhân” (人), lại rút ra hai tờ, tiếp tục ghép hình chữ “Nhân”, lấy thêm bốn tờ ghép tiếp, sau đó từ từ ghép tiếp.

Mỗi khi Giang Thừa Mạc nhàn rỗi muốn giết thời gian, hoặc phiền não, hoặc là lúc suy tư chuyện khác, anh sẽ làm việc này. Lấy ra một dây bài lơ khơ xây kim tự tháp, tháp càng rộng càng cao càng biểu lộ anh càng không vui, đến cuối cùng, thời gian trôi qua quá lâu hoặc anh cũng cảm thấy chuyện này nhàm chán, sẽ vung tay một cái, sau đó kim tự tháp rào một tiếng, ầm ầm sụp đổ.

Tống Tiểu Tây cẩn thận từng li từng tí nhìn anh ghép đến tầng hai, sau đó nhào tới một cái, ôm lấy cánh tay anh. Giang Thừa Mạc không phòng bị, tay run, bài lơ khơ rầm rầm sụp đổ.

Anh liếc cô một cái, Tống Tiểu Tây làm ra bộ đáng đáng thương: “Anh không thể như vậy đi?”

“Anh thế nào rồi hả?”

“Anh định chuẩn bị cả đêm làm cái này sao?”

Giang Thừa Mạc trả lời: “An tĩnh. Ngồi im. Bộ dáng như này ra cái gì?”

Tống Tiểu Tây bị anh kéo mất cá chân, bắt ngồi ngay ngắn trên ghế salon. Sau đó Giang Thừa Mạc lại bắt đầu xếp kim tự tháp, mắt nhìn thẳng hỏi: “Ngày hôm qua em đi ăn cơm với Lý Duy Diệp rồi hả?”

“... Làm sao anh biết?”

Giang Thừa Mạc hừ cười một tiếng, mím môi, lại nói tiếp: “Lý Duy Diệp không chịu đồng ý?”

“...”

Cô không nói gì coi như cam chịu, Giang Thừa Mạc lại ý vị không rõ cười một tiếng, từ từ nói: “Cũng sớm biết anh ta không chịu.”

Tổng Tiểu Tây cười nhạo anh một tiếng: “Anh là Gia Cát Khổng Minh sao? Còn tiên tri được rồi à?”

“Thôi đi. Chẳng lẽ không ai nói cho em, cưới em thì tương đương với cưới toàn bộ thần khải sao?” Giang Thừa Mạc lạnh mặt nói, “Hai năm qua ba em thân thể không được khỏe, đang định trao quyền thừa kế, bắt được em như heo này thì tương đương với đào được khối Kim Sơn lớn, em thật sự cho rằng Lý Duy Diệp sẽ buông tay?”

“...”

Một mắt Giang Thừa Mạc nhìn cô nín lấy quần áo, dừng một chút, không để ý, tiếp tục không nhanh không chậm chơi bài, trước tiên xoay lá bài, sau đó ngón áp út cong lên, vào trong tay thì xào bài, một lát sau thấy cô vẫn trong trạng thái bất động, lại chậm rãi bổ sung thêm một câu: “Nếu như Lý Duy Diệp sáng khoái đồng ý, thì nên thành Diệp Duy Lý rồi.”

Tổng Tiểu Tây nhíu lông mày: “Xem ra Lý Duy Diệp không giống là loại người như vậy.”

Giang Thừa Mạc lạnh lùng xuy một tiếng, rất nhanh kéo quần áo ra từ trong tay cô, tránh ngón tay của cô tựa vào ghế sa lon, hết sức chăm chú chơi bài như cũ. Một lát sau Tổng Tiểu Tây phục hồi tinh thần, đẩy đẩy anh, thấy anh không có phản ứng, lại gãi gãi hông anh, thấy vẫn không có phản ứng, cô định rút lá bài đi, lúc này anh dừng lại liếc nhìn cô một cái.

Tổng Tiểu Tây tức giận nhìn anh: “Tú lơ khơ hoàn hảo hơn so với em có phải không?”

Giang Thừa Mạc so với cô càng tức giận hơn: “Khó nói. Tối thiểu tú lơ khơ đáng tin hơn em nhiều, sẽ không chân đứng hai thuyền.”

“...”

Tổng Tiểu Tây bị nghẹn lại, nhảy xuống ghế salon đi dép quay đầu bước đi. Nhưng chỉ đi một bước liền bị Giang Thừa Mạc bắt được cổ tay, cô vừa quay đầu lại, Giang Thừa Mạc mở miệng: “Chạy đi đâu?”

“Anh quản được sao?”

Tổng Tiểu Tây hất tay anh ra, Giang Thừa Mạc vẫn không nhúc nhích nhìn cô chốc lát, chợt khẽ mỉm cười, nói: “Vừa này em nói kết hôn là có ý gì?”

“...” Tổng Tiểu Tây cố tự trấn định, “Cái đó, có ý gì?”

“Anh còn tưởng rằng em muốn anh giúp em giải quyết cục diện rối rắm này. Chẳng lẽ anh hiểu sai rồi?”

“...”

Giang Thừa Mạc không nóng không lạnh cười một tiếng, buông cổ tay cô ra, khoanh tay tựa vào ghế salon phía sau, từ từ nói: “Tại sao mỗi lần anh cũng cảm thấy, chỉ khi nào em không thu thập được cục diện rối rắm mới có thể nhớ tới anh?”

Ánh mắt của anh lạnh đến mức khiến Tổng Tiểu Tây theo phản xạ rút cổ lại, một giây tiếp cô lập tức ôm lấy cánh tay của anh, không màng tự trọng lặp lại chiêu cũ: “Anh cũng không thể nói oan uống người khác như vậy. Em kể cho anh một câu chuyện cười được chứ? Khi đó có một quả cà chua đi dọc đường...”

Lời của cô còn chưa nói xong, thì bị Giang Thừa Mạc đánh gãy: “Cái này nghe rồi.”

“Có một con cá mập nuốt một hạt đậu xanh...”

“Chè đậu xanh.”

“...” Ánh mắt sáng ngời của Tổng Tiểu Tây nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh nhạt của anh, nhất thời từ bỏ.

Giang Thừa Mạc lại lấy bài ra lần nữa, Tổng Tiểu Tây theo cánh tay của anh đi thẳng lên trên cổ anh, ôm, sau đó dùng giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ, như cây liễu non mới nhú vào mùa xuân: “Giang tiên sinh, Giang đồng, Giang... Anh Thừa Mạc.”

“...”

Tổng Tiểu Tây đánh bạo tóm lấy lỗ tai anh, thấy anh không phản ứng, nói: “Người nào không biết Giang Thừa Mạc... Anh Thừa Mạc nhiệt tình vì lợi ích chúng nhân, có thể đi thuyền trong bụng Tề tướng. Quốc sắc thiên hương chim sa cá lặn tài trí hơn người ngọc thụ lâm phong, một nhánh hoa lê áp hải đường, người ta gọi là ngọc diện Tiểu Phi Long, người như vậy trên trời dưới đất không ai có thể sánh ngang được, ưm...”

“Được rồi.” Lời bịa chuyện của cô dài đến tám trăm dặm, cuối cùng bị Giang Thừa Mạc dùng quả nho ngăn miệng lại. Anh xoay mặt đi, bình tĩnh mở miệng: “Chuyện em quay đầu trở về lại biến thành chuyện của anh? Im lặng, đi mở đèn.”

Tổng Tiểu Tây không biết lúc này Giang Thừa Mạc giải quyết chuyện này như thế nào, nhưng anh làm việc từ trước đến giờ luôn giọt nước không lọt, nếu mở kim khẩu đáp ứng, cô chỉ cần đếm thời gian chờ đợi kết quả là được. Mấy ngày kế tiếp Tổng Tiểu Tây thực sự rất an nhàn, không có sự cố gì xảy ra, cho đến một ngày không biết vì sao vị u linh mẫu thân lại nhớ tới cô, gọi điện cho cô, dùng giọng điệu nhàn nhạt nói một câu: “Tiểu Tây, đến Quân Tử Lan.”

Tổng Tiểu Tây nhìn điện thoại bị cắt đứt, thậm chí Trần Thanh Hân còn không hỏi cô có thời gian hay không. Cô nhúu lông mày nhìn màn hình thật lâu, tạm thời dề xuống cảm xúc cuộn cuộn muốn sôi trào, thở dài một cái, cầm chìa khóa xe khoắc áo đi ra ngoài.

Sau khi đến mới phát hiện vị trí gần cửa sổ không chỉ có Trần Thanh Hân. Trần Thanh Hân ngẩng đầu nhìn cô, ngoắc tay về phía cô, rất nhanh ba vị phụ nhân quý phái xinh đẹp giống như Trần Thanh Hân quay lại nhìn cô.

Tổng Tiểu Tây điều chỉnh khuôn mặt cứng ngắc như đá, từ từ đi tới, Trần Thanh Hân kéo tay cô để cô ngồi vào vị trí bên cạnh, cười nhạt với mọi người: “Con gái của tôi, Tổng Tiểu Tây.”

Tổng Tiểu Tây theo Trần Thanh Hân giới thiệu lần lượt gọi “Cô Trần” “Cô Vương” các loại, ở trong lỗ tai nhét một đồng khách sáo ca ngợi từ phía họ, nghe được có người hỏi cô: “Tiểu Tây có bạn trai chưa?”

Trần Thanh Hân khẽ mỉm cười, uống một ngụm trà nói: “Gần đây đang lui tới với Lý Duy Diệp ở thành phố A.”

“Lý Duy Diệp? Nhị công tử thành gì đó sao?” Người nọ nói tiếp: “Tôi đã thấy một lần, là người khiêm tốn lễ độ, bộ dáng cũng được, cùng với Tiểu Tây thật xứng đôi. Lui tới bao lâu? Có tính toán tiến tới nữa hay không?”

“Ít ngày trước Lý Duy Diệp ngược lại tìm tôi một lần, hỏi tôi chuyện đính hôn.” Trần Thanh Hân nói, “Tôi nói với cậu ta Tiểu Tây vẫn còn đang đi học đấy. Tiến thêm như nào còn xem chính bọn chúng.”

Còn mấy vị kia gật đầu hòa theo, sau lại chuyển đến những đề tài khác. Tổng Tiểu Tây nhìn thấy nhẫn kim cương sáng chói trên ngón tay cái Trần Thanh Hân, lại nhìn mấy vị khác trên cổ đeo dây chuyền ngọc trai, lại nghe chuyện thảo luận ngọc thạch châu báu, rất không thú vị muốn nằm ngủ ở trên bàn.

Nhưng cô không dám. Ở dưới mắt Trần Thanh Hân, cô không dám ngồi không đứng đắn, tư thế uống trà cũng cẩn thận. Dưới ánh mắt Trần Thanh Hân, Tổng Tiểu Tây châm trà cho các vị cô dì này, kết quả nghe mấy vị này bàn chuyện hôn nhân các gia đình, chỉ muốn kêu rên.

Bất quá chuyện gia đình là một chủ đề dài dòng, Tổng Tiểu Tây đếm tới hai nghìn vẫn không thấy họ có dấu hiệu muốn kết thúc, trong lúc cô muốn sờ điện thoại trong túi, nhưng nhiều lần bị Trần Thanh Hân quét mắt tới, không thể làm gì khác hơn là mỉm cười cứng ngắc, tiếp tục đàng hoàng ngồi uống trà.

Mãi cho đến tối nhóm người mới rời đi, tiếp theo Tổng Tiểu Tây lại bị Trần Thanh Hân tinh thần hoàn hảo mang đi ăn món dưỡng sinh, Tổng Tiểu Tây ăn rất không thú vị, đành ngồi nhắm nháp trà, chợt nghe Trần Thanh Hân nhếch miệng: “Biết mục đích buổi chiều ta gọi con tới không?”

Tổng Tiểu Tây chỉ cảm thấy nhức đầu, gật đầu một cái, nói: “Ngài cảm thấy con quen quá ít người, muốn cho con có nhiều kiến thức hơn.”

Trần Thanh Hân gật đầu một cái, lại lạnh nhạt mở miệng: “Đã nói cho con biết chỗ gặp mặt, như thế nào con vẫn một thân áo mỏng ăn mặc đơn giản. Những giấy vấy lấm trước mua vứt đâu? Còn có những đồ trang sức kia nữa?”

Tống Tiểu Tây ngăn chặn sự mất bình tĩnh không ngừng dâng lên, ngăn gọn nói dối: “Mẹ gọi quá vội, con chưa kịp về nhà.”

“Bình thường không phải con cũng ăn mặc như thế này chứ? Con gái Trần gia có người nào giống như vậy?” Ánh mắt Trần Thanh Hân mang trách cứ, tức giận nói: “Còn nữa, để tóc ngắn lúc nào? Tại sao cắt bỏ mái tóc quần lằn trước? Kiểu tóc này không thích hợp với con.”

“...” Tống Tiểu Tây nghe gầy đàn ở sâu trong hội quán, khép mắt im lặng không trả lời.

Trần Thanh Hân liếc cô một cái, lại hỏi: “Lý Duy Diệp có nói chuyện đính hôn với con hay không? Con trả lời như nào?”

Một miếng Tống Tiểu Tây cũng không nuốt trôi, tiếng nói cứng ngắt: “Nói rồi. Con không đồng ý.”

Trần Thanh Hân khẽ cau mày, hỏi: “Tại sao?”

Tống Tiểu Tây cầm chiếc đĩa cũng ngại nặng, vứt xuống, lấy khăn ăn lau miệng, nói: “Có không ít biến cố. Bọn con không đính hôn, về sau cũng sẽ không có quan hệ yêu đương gì nữa.”

“Đến tột cùng có chuyện gì xảy ra? Ít ngày trước không phải rất tốt sao?”

Tống Tiểu Tây mím môi, sắc mặt dần lạnh xuống, cắn chặt răng, không trả lời nữa.

Trần Thanh Hân khẽ trầm ngâm, mở miệng: “Lúc lui tới lặng yên không tiếng động, lúc chia tay cũng là người khác hỏi mới trả lời, xảy ra chuyện như vậy tại sao con không bàn bạc với người lớn một chút? Cái đứa bé này tại sao lại lỗ mãng như vậy? Lý Duy Diệp cũng không nói cho ta biết, đến tột cùng là các con đang làm cái trò gì?”

Lời của bà cứng rắn đi xuống, Tống Tiểu Tây đột nhiên “Pằng” một tiếng ném khăn ăn.

Ly thủy tinh ngay lập tức rơi xuống, thô lỗ vòng vài vòng lăn đến bên trong. Trần Thanh Hân khẽ giật mình, dừng lại nhìn cô.

Tống Tiểu Tây ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng, giọng nói cứng rắn giống như sắt thép: “Con lỗ mãng chỗ nào? Con lúc nào muốn cùng các người bàn bạc một chút?”

33. Chương 33

Trần Thanh Hân khôi phục sự tỉnh táo, nhàn nhạt nhìn mày lại, trầm giọng nói: “Chú ý thái độ bây giờ của con.”

“Thái độ hai bên làm ra. Xin ngài nói lời này thì trước hết hỏi ngài một câu ngài có tư cách chất vấn tôi hay không.” Sắc mặt Tống Tiểu Tây hoàn toàn lạnh xuống, nói: “Ngài bắt tôi chuyện gì cũng phải nói cho ngài nghe, vậy tôi xin lỗi, tôi không làm được.”

“Hai mươi năm trước ngài không hề hỏi tới cuộc sống của tôi, bây giờ đột nhiên muốn thành hình tượng người mẹ hoàn mỹ sao? Là đột nhiên lương tâm bùng phát sao? Còn thật ra là trong lúc rảnh rỗi, cuối cùng nhớ tới mình có một đứa con gái rồi, muốn có người để chăm chọc giải trí giết thời gian sao?”

“Ngài như vậy có ý gì? Tại sao nhúng tay vào chuyện của tôi? Tư cách của ngài sớm đã bị chính ngài hủy bỏ rồi. Tôi lúc đầu muốn ngài đi hợp phụ huynh, sao ngài không nhúng tay? Lúc tôi phát sốt ngài ở nước ngoài vội vàng tuyên thệ kết hôn cùng với người yêu của ngài, điện thoại đưa cho thư ký, khi đó sao ngài không nhúng tay? Thậm chí chuyện tôi rời nhà trốn đi ngài còn không biết, thành tích trung học đại học, có nhớ rõ ràng? Ngài và Tống Thường Thanh, một người tình yêu là trên hết, một người tiền là vạn năng, tôi thật muốn hỏi, tôi làm con gái hai người, ở trong lòng hai người có thể đứng vị trí thứ năm không?”

“Hiện tại ngài chợt hiểu rồi, cảm thấy nên gọi điện thoại, lấy chút cái gì châu báu ra đền bù thì sẽ diễn tả được tình thương của mẹ, trong lòng ngài an tâm, còn tôi phải phối hợp sao? Tôi là cái gì mà phải phối hợp? Nói thật ra, tôi một ít cũng không thích nhận điện thoại của ngài, nửa phần cũng không muốn.”

“...”

“Tôi biết rõ hiện tại ngài rất thất vọng đối với tôi, muốn tôi biến thành thực nữ, khéo léo lanh lợi, hiểu nhân tình thế thái, mà tôi đã lớn như vậy, tôi chính là lười biếng cố chấp như vậy, cũng không muốn khéo léo lanh lợi, càng không muốn bị ngài nói những điều chỉ giáo như này. Trong lòng tôi đối với phương thức sống của ngài chán ghét vô cùng.”

Tống Tiểu Tây nhìn Trần Thanh Hân mạnh mẽ thản nhiên uống trà, tốc độ nói càng lúc càng nhanh, sắc mặt càng lúc càng lạnh: “Trước kia ngài làm cái gì tôi chưa từng can thiệp, về sau tôi làm cái gì cũng không hi vọng ngài can thiệp vào. Tôi không phải Cáp Đa, cũng không phải Mật Ly, cũng không phải sủng vật ngài gọi thì tới đuổi thì đi của ngài. Nếu vốn trong lòng ngài không thể nào chú ý tới tôi, cũng không cần phải cố gắng tỏ thái độ quan tâm như thế. Ngài không được tự nhiên, tôi cũng cảm thấy mất tự nhiên. Tôi cùng ngài một năm gặp mặt một lần là đủ rồi, tôi không muốn nhìn thấy ngài nhiều hơn nữa.”

“Tất cả trang sức châu báu ngài đưa tôi đều để trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng, hôm nào tôi sẽ nhờ người đưa trả về.” Tống Tiểu Tây lau khuôn mặt đầy nước mắt, không nhìn sắc mặt Trần Thanh Hân đang khó coi đến cực điểm, nói tiếp, “Trước kia ngài có hỏi tôi có hận ngài hay không. Tôi đương nhiên không hận ngài. Ngài ở trong lòng tôi không là gì cả, tôi lười phải hận.”

Tống Tiểu Tây nói xong, lạnh lùng liếc mắt nhìn phục vụ đang âm thầm rình coi, cho đến khi cô ta phải cúi đầu, lại lấy mấy tờ tiền tệ từ trong túi ra, phẩy tay áo bỏ đi.

Cô mở cửa sổ ra, lái xe băng quơ đi dạo lung tung một lát, thường xuyên bị đèn đỏ cộng với kẹt xe làm không nhìn được, vừa ngẩng đầu, khi thấy cách đó không xa tổng bộ chỗ Giang Thừa Mạc chỉ cách một con phố.

Tống Tiểu Tây thay đổi sách lược, chậm rãi lách lư đi đến lầu dưới công ty anh, từ cửa sổ xe thò đầu lên nhìn, kiến trúc khí thế hoành tráng, cô nâng mí mắt lên, tốn một chút hơi sức mới thấy được tầng cao nhất.

Tống Tiểu Tây đầu óc trống rỗng ngồi ngây ngẩn một lúc, lấy điện thoại di động gọi cho Giang Thừa Mạc, vang lên mấy tiếng có người nhận, chung quanh rất an tĩnh: “Nói.”

“Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Công ty.”

“Đang làm gì?”

Giang Thừa Mạc yên lặng một chút, nói: “Đi họp.”

“Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Vậy thật tốt, em cũng chưa ăn.” Tống Tiểu Tây đóng cửa xe, đi vào bên trong, “Em đang ở dưới tầng của công ty.”

“...”

Tống Tiểu Tây theo lời Giang Thừa Mạc đi lên, cửa thang máy tầng cao nhất vừa mở, đứng phía ngoài là thư ký lãnh nhục bằng sương Ngải Mộc. Đôi tay cô để trước người, khẽ gật đầu với cô: “Tổng tiểu thư. Giang tiên sinh vẫn ở phòng họp, tiên sinh nói cô có thể đến phòng làm việc chờ một lát.”

Tống Tiểu Tây đi theo bước chân của cô: “Có việc gấp sao? Thời gian này cũng nên tan làm rồi.”

“Mấy ngày hôm nay nhiều việc một chút.” Ngải Mộc nói, “Cô muốn uống nước trái cây hay trà?”

“Nước lọc. Cám ơn.”

Thiết bị trong phòng làm việc lắp đặt không thiếu một cái gì, Tống Tiểu Tây nhìn quanh một vòng, phát hiện không khác gì so với lần trước, Ngải Mộc bưng ly nước tới: “Giang tiên sinh nói, nếu như cô cảm thấy nhàm chán, trước tiên có thể nghỉ ngơi đi ngủ một giấc.”

“...”

Phòng làm việc Giang Thừa Mạc có một phòng nghỉ ngơi, nghe nói bên trong mặc dù nhỏ nhưng đầy đủ, Tống Tiểu Tây nhìn cánh cửa kia rất nhiều lần, chỉ là chưa từng bước vào. Vừa nghe Ngải Mộc nói, liền không khách khí đẩy cửa bước vào.

Nếu như nói phòng làm việc lắp đặt thiết bị như muốn ra vẻ đối phó người ngoài, thì phòng nghỉ ngơi khắp nơi lộ rõ phong cách Giang Thừa Mạc, cực kỳ đơn giản không dài dòng, đây là nơi để hưởng thụ không để uất ức bản thân.

Màu trắng đen làm chủ, chiếc giường màu tối chiếm không gian không nhỏ, trên tủ đầu giường đặt ảnh ba người gia đình Thẩm Tống Giang, một tủ sách, không dư đồ thừa nào khác.

Tống Tiểu Tây lục lọi, trang sách chằng chịt rất nhiều bút ký. Đại khái là sách Giang Thừa Mạc thường xuyên lật xem, đánh giá bên ngoài tủ sách, có không ít đều là bài trí.

Sách Giang Thừa Mạc đọc có chút chủ nghĩa thuần túy. Anh thích nhất hoàn toàn đều là chữ nhỏ, mặc dù có thêm vài bức tranh có ý nghĩa thực dụng hoặc là đồ phổ. Những năm gần đây sách mà Giang Thừa Mạc khiêu nại nhiều nhất là nói về các bữa ăn, trang phụ bản không cần thiết càng ngày càng nhiều, chữ cũng càng ngày càng lớn, càng ngày càng dài dòng, thấy thế nào cũng là phá hủy mỹ quan của sách.

Tống Tiểu Tây lại ngược lại với anh, vì vậy cô lật vài quyển sách đã thấy mệt mỏi rồi, trực tiếp cởi giày lên giường ngủ. Cô ngủ rất nông, cũng không đóng kỹ cửa phòng, một lát sau có tiếng đẩy cửa, sau đó là một giọng nam trầm ồm: “Tống Tiểu Tây ở đây?”

“Đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Tần số tiếng bước chân dừng một chút, sau đó dần dần đến gần, Tống Tiểu Tây lập tức nhắm nghiền hai mắt, thả nhẹ hô hấp, sau một lúc cửa bị đẩy mở, Tống Tiểu Tây cảm thấy được Giang Thừa Mạc mở cửa nhìn vào hai giây, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tống Tiểu Tây mở mắt ra, nhảy xuống giường, đi tới cánh cửa, chậm chạp mở ra một đường, nhìn ra phía ngoài. Ngải Mộc đứng thẳng tắp trước bàn làm việc báo cáo tình huống, Giang Thừa Mạc dựa lưng ngồi nghe như có điều suy nghĩ, tay trái chông cằm, giữa ngón trỏ và ngón giữa còn có một cây bút máy, đang nhẹ nhàng lay động theo quy luật, một lát sau mở miệng: “Cái đó không được. Để bọn họ làm lại.”

“7% là 7%, nhiều hơn một phần cũng không được.”

“Nói tôi không rảnh. Để cho hắn chờ.”

“Không phải nói ngày mai muốn đi ra ngoài sao? Chuyện như vậy cũng giao cho Vương Minh đi làm đi.”

Giang Thừa Mạc vừa dứt lời, thì có tiếng gõ cửa vang lên: “Ngày mai cậu phải đi ra ngoài? Đi đâu? Là theo Tống Tây ghi giấy sao? Tống Tây chia tay thành công với Lý Duy Diệp rồi?”

Tống Tiểu Tây dừng một chút, từ từ đóng cửa lại. Sau đó nghe được Giang Thừa Mạc xuy một tiếng: “Cậu nhàn rồi không có việc gì hả cứ ngày ngày chạy sang bên đây làm cái gì?”

“Phía bên cậu nhiều mỹ nữ hơn so với mình a. Nhất là vị thư ký đại nhân, Ngải Mộc tiểu thư, xinh đẹp như vậy khiến mình thần hồn điên đảo.” Thẩm Dịch vừa nhắc chân, lấy một cốc nước, ngồi xuống trên ghế sofa, chỉ đồng hồ đeo tay, “Lúc này không cho người ta tan việc, cậu không đối với nhân viên quá hà khắc đấy chứ?”

“Cậu nói bé đi.” Giang Thừa Mạc gõ bàn một cái, “Tống Tây ngủ bên trong.”

Thẩm Dịch sắc mặt một ngụm nước: “Hai người các cậu đã keo sơn đạt đến trình độ này rồi sao? Đi làm cũng dính vào nhau? Trời ạ, trời ạ, trời ạ...”

Thẩm Dịch còn muốn nói nữa, Tống Tiểu Tây chợt kéo cửa ra, ba người còn lại nghe được động tĩnh, cũng quay lại nhìn cô, sau đó đều ngừng thở chờ đợi.

Người phá vỡ trầm mặc là Thẩm Dịch, “Ai nha” một tiếng rất nhanh che mắt: “Anh thật ra không thấy. Cái gì cũng không thấy...”

Động tác của anh quá khoa trương, ngay cả băng sơn Ngải Mộc cũng phải có chút ý cười, nhưng rất nhanh lại nhin được. Tống Tiểu Tây theo tầm mắt của anh cúi đầu, áo sơ mi của cô không biết lúc nào bị mở ra, loáng thoáng lộ ra làn da bên trong.

Tống Tiểu Tây kêu khê một tiếng, lại đóng cửa một lần nữa.

Rất nhanh cắn răng cắn lợi nghe được tiếng cười thật lớn của Thẩm Dịch sau cánh cửa: “Ai da, oh my God, thật là không được, hai người các cậu thật đúng là không lên tiếng thì thôi bỗng nhiên nổi tiếng. Cậu bình thường không phải ra vẻ trang nghiêm sao, hiện tại lại như thế nào khó lòng kìm nổi vậy? Quần áo không chỉnh tề cũng mang tới phòng làm việc, cậu không sợ nhân viên cấp dưới học theo sao?”

“Cậu mơ mộng nhiều quá rồi.”

“Sớm biết thì lúc nhỏ mình cũng nuôi một em gái nha, đợi trưởng thành lấy làm con dâu, cuộc sống này thật tốt đẹp.”

“Không phải cậu có rất nhiều em gái sao. Hai năm trước còn một hơi thu năm, này tiếp theo một người một đưa qua một găng tay, không phải cậu làm chuyện này hay sao?”

Nụ cười Thẩm Dịch thu lại mấy phần, ho một tiếng: “Vây cũng là gặp dịp thì chơi, gặp dịp thì chơi...”

“Gặp dịp thì chơi? Nhưng lại có một người tên là Hàm Hàm lui tới với cậu ba tháng đây? Chẳng lẽ mình nhớ nhầm rồi?”

“Nhất định là cậu nhớ sai rồi.”

“Ừm, có lẽ nhớ sai. Người nọ không gọi Hàm Hàm, gọi Lam Lam.”

“Không phải vậy...”

Giang Thừa Mạc không nhìn anh biến sắc, nói tiếp: “Không gọi Lam Lam chẳng lẽ là Thiên Thiên? Không đúng, Thiên Thiên hình như là người bạn gái tốt nhất của cậu, tên là Thủy Thủy?”

“Van cầu cậu đừng nói nữa...”

Lúc rời công ty Giang Thừa Mạc có vẻ mệt mỏi, vì vậy Tống Tiểu Tây lái xe về nhà. Giang Thừa Mạc nhắm hai mắt, nghe một đường cô oán trách Trần Thanh Hân: “Bà ta không ở nước ngoài thật tốt đi, trở về nước làm cái gì? Bà ta dựa vào gì cả vú lấp miệng em? Bà ta coi em là búp bê sao? Em làm sao có thể để mặc người khác định đoạt? Bà ta dựa vào cái gì đến sắp đặt em?”

Cô nói mỗi đoạn, Giang Thừa Mạc cũng chậm rãi “Ừ” một tiếng, Tống Tiểu Tây xoay qua bắt mắt nhìn anh: “Anh ừ một tiếng là được à? Tốt nhất cũng phối hợp với em đi chứ?”

Giang Thừa Mạc nhú nhú mi: “Anh nói em không thích nghe.”

“Trước kia dù em không thích nghe hơn, vẫn làm theo lời anh sao?”

“Khi đó cũng không phải em lái xe.” Giang Thừa Mạc vẫn nhắm mắt như cũ, từ từ nói, “Anh nói vài câu trong cơn tức giận em thả tay lái thì làm sao bây giờ? Anh cũng không muốn mệt mỏi lái xe...”

“...”

Tống Tiểu Tây ghen một hơi ở trong cổ họng, nặng nề hừ một tiếng. Trong xe yên tĩnh trong chốc lát, vẫn là cô không nhin được phá vỡ trầm mặc: “Anh mệt như vậy sao?”

Giang Thừa Mạc nhắm mắt không trả lời cô, Tống Tiểu Tây còn nói: “Ngải Mộc nói hai ngày nay việc trong công ty tương đối nhiều, anh làm cái gì?”

Anh chậm rãi “Ừ” một tiếng, “Hai ngày nữa phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?”

Giang Thừa Mạc mở mắt, nhìn cô, lại khép lại, môi mỏng khép mở phun ra hai chữ: “Bí mật.”

“...” Tống Tiểu Tây quay đầu trừng mắt liếc anh một cái, “Em cũng phải đi.”

“Em cảm thấy có khả năng sao?”

“Vậy anh muốn đi bao lâu?”

“Còn không xác định.”

Tống Tiểu Tây không lấy được thông tin hữu ích gì, hỏi một vấn đề cuối cùng: “Anh là đi công tác sao?”

“Không phải.”

“Đến tốt cùng là cái gì?”

Cô chờ đợi trong chốc lát, vẫn không có câu trả lời. Lại uốn éo, anh đã một tay chống cằm, nghiêng người ngủ.

Hai người đến nhà Giang Thừa Mạc, Cáp Đa buông tha quả cầu vàng, lắc lư cái đuôi nhanh chân chạy tới. Giang Thừa Mạc nhìn nó hứng khởi quay vòng bên chân trong chốc lát, lại nằm lệch trên sofa ngủ. Tống Tiểu Tây nhìn anh, nhìn sắc trời tối đen bên ngoài, đành phải tự đi vào bếp.

Cô vòng qua vòng lại một vòng, phát hiện mình thuần thực chỉ có thể làm mì sợi. Lấy trứng gà, thái hành nhỏ ném vào trong nồi, lại thêm chút dầu vừng, chờ nước sôi ngàn ngút, mì đã mềm, tắt lửa.

Sau đó, cô ôm Cáp Đa tiến tới bên người Giang Thừa Mạc, thấy anh không mở mắt, liền bắt lấy móng vuốt Cáp Đa chạm vào tay anh, chờ Giang Thừa Mạc nhú mi, Tống Tiểu Tây lại sửa tư thế Cáp Đa, cho nằm sấp lên người anh, liếm chiếc cằm của anh, lúc này rốt cuộc Giang Thừa Mạc mở mắt ra.

Anh vừa mở mắt liền nhìn thấy một màn buồn cười. Tống Tiểu Tây mặc chiếc tạp dề màu nâu, hai tay cầm bông cải xanh, tiến tới mũi anh, nói: “Xinh đẹp không?”

Giang Thừa Mạc nhìn trong chốc lát, bỗng dưng phì một tiếng bật cười: “Em muốn làm gì?”

“Cải xanh cũng là hoa. Anh không tiễn em, em cũng có thể tiễn anh chứ?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô, lại nhìn rau dưa kia, lúc này anh có thể mở miệng nói những lời lấy độc trị độc nhưng khác thường là anh không nói lời nào, chỉ cười một tiếng, sau đó tay nhéo người cô, rồi thật sự đón bông hoa cải kia.

“Vậy, đa tạ.”

34. Chương 34

“A, anh xem nếu anh nhận hoa của em,” khuôn mặt Tống Tiểu Tây tươi cười, sau đó không chút do dự bỏ qua Cáp Đa, tiến lên ôm cổ Giang Thừa Mạc, sau đó mây bay nước chảy lưu loát ngồi xuống đùi anh, dịu dàng nói nhỏ nhẹ từng bước dẫn dắt, “Vậy có phải nên cho em một chút hồi báo không?”

Giang Thừa Mạc nghiêng người nhìn cô, khóe miệng còn vài ý cười: “Hoa của em? Đây là em thuận tay cầm ra từ phòng bếp nhà anh chứ? Ý mượn hoa hiến Phật(*) của em được đấy hả?”

(*) Mượn hoa hiến Phật (): Có thể hiểu là mượn hoa dâng Phật, là mượn hoa của người khác dâng cúng lên Phật. Ý nói: Dùng của người này để lấy lòng người khác, giống như lấy xôi làng đãi ăn mày.

Lông mày Tống Tiểu Tây nhướn lên, cợt nhả: “Cũng không thể nói như vậy. Không phải anh nói của em là của anh, của anh là của em sao? Bông cải của anh chính là bông cải của em, em lấy bông cải của em đưa cho anh, không có gì không ổn, có đúng hay không?”

“Của em đều là của anh thì không sai,” Giang Thừa Mạc từ từ nói, “Của anh là của em thì anh chưa nói qua chuyện này.”

“...”

Tống Tiểu Tây nhíu mày, nắm ngón tay cái của anh lên cắn, bị Giang Thừa Mạc tay mắt nhanh nhẹn nắm được mũi, hơn nữa thuận tay lấy cái gối úp lên mặt cô, Tống Tiểu Tây lấy chân đá anh, Giang Thừa Mạc bắt được cổ chân của cô, Tống Tiểu Tây vừa cười lại ngứa, cuối cùng mệt thở hồng hộc. Giang Thừa Mạc rút cuộc buông cô ra: “Em muốn hồi báo cái gì?”

Tống Tiểu Tây lại đá anh một cước, bị Giang Thừa Mạc bắt được bàn chân, thậm chí còn dùng các ngón tay cọ cọ, Tống Tiểu Tây lại cười điên cuồng, cố tránh tay của anh lần qua lần lại trên sofa, Giang Thừa Mạc nhìn cô: “Nói mau.”

Tống Tiểu Tây thu chân lại, hắng giọng: “Hai ngày nữa anh muốn đi đâu?”

Giang Thừa Mạc dừng một chút, thuận tay ôm lấy Cáp Đa, vỗ về bộ lông mềm mại của nó, nói chậm rãi: “Em chỉ hỏi một chuyện nhảm chán?”

Một tay Tống Tiểu Tây chống nạnh: “Chuyện này không phải không thể nói được hay không? Chẳng lẽ anh cảm thấy chuyến đi của anh có ý nghĩa sao? Hay anh có bệnh khó nói nên muốn lên đi khám bệnh sao? Hay là đi giết người phóng hỏa cướp ngân hàng? Hay là làm trò gì không muốn cho ai biết? Anh có biết giấu giếm còn đáng ghét hơn bị lừa à?”

Tống Tiểu Tây cười nhạo một tiếng, kéo mũi Cáp Đa, nói với nó: “Chúc mừng mày, trước kia tao nghĩ mày là động vật có trí thông minh thấp nhất, giờ mày vinh dự đứng thứ hai rồi.”

Tống Tiểu Tây: “...”

Xét thấy Giang Thừa Mạc từ chối không nói về chuyến đi của mình, Tống Tiểu Tây tỏ thái độ rõ ràng, trừ khi anh xin lỗi, sẽ không chủ động để ý tới anh. Thấy biểu hiện như thế, Giang Thừa Mạc chỉ cười một tiếng, tiếp tục nghiêng đầu trên Cáp Đa. Tống Tiểu Tây tức giận đi ra khỏi nhà, hơn nữa trong mấy ngày liên tiếp quả thực không để ý tới anh.

Trong khi đó, Trần Thanh Hân gọi điện thoại, Tống Tiểu Tây liếc mắt nhìn, không nghe máy, bên kia cũng không có làm gì nữa; lại qua một ngày, Tống Thường Thanh cũng gọi điện tới, bảo cô đến nhà Tống một chuyến, lúc này Tống Tiểu Tây suy nghĩ một chút, đồng ý.

Cô dưới sự giúp đỡ của người giúp việc đi qua vườn hoa nhỏ, Mật Ly thấy cô, đuôi ngoáy tít vui sướng chạy tới. Tống Tiểu Tây ôm nó, ngẩng đầu lên, Tống Thường Thanh đang đeo kính lão cắt sửa hoa, thấy cô tới đây, chỉ cái ghế cách đó không xa, ý bảo cô ngồi xuống.

Rất nhanh có người bưng trà nước tới, Tống Thường Thanh tiếp tục cắt sửa hoa cỏ, Tống Tiểu Tây mím môi uống một ngụm, Tống Thường Thanh mở miệng: “Trà này như thế nào?”

Tống Tiểu Tây nói thật: “Con sẽ không phẩm trà.”

“Đây là Sư Phong Long Tỉnh mà Lý Duy Diệp đưa.”

Tống Tiểu Tây sắc mặt một cái, nhìn một chút nước trà, bỏ qua đặt lại trên bàn nhỏ.

Tống Thường Thanh cuối cùng bỏ một bụi hoa cỏ xuống, rửa tay, cũng châm cho mình một ly trà, nhìn nhìn cô, cười nói: “Cùng nhau chơi một ván?”

Mặt Tống Tiểu Tây không chút thay đổi: “Con không hiểu cờ tướng.”

“Mã tẩu nhật, tượng tẩu điền, xa tẩu trực lộ, pháo phiên sơn, (**) những câu này con nghe qua rồi chứ?” Tống Thường Thanh nói, “Cha dạy con.”

(**) Cách đi của bốn quân “Mã” “Tượng” “Xe” “Pháo” trong cờ tướng. (Mình không biết dịch như nào cho thuận miệng, nên giữ nguyên chữ Hán.

“Cha.” Tống Tiểu Tây hơi lạnh mặt, “Người bảo con đến chơi cờ uống trà?”

Tổng Thường Thanh thở dài: “Tóm lại con là con gái của cha, cha gọi con tới đây chỉ muốn gặp con. Nếu con đến đây rồi, nói chuyện tốt với nhau rất khó sao?”

“Nói chuyện tốt cái gì?” Tổng Tiểu Tây nói, “Lúc này chẳng lẽ người không muốn nói hộ Lý Duy Diệp sao?”

“Tại sao phải nói hộ cho cậu ta?”

Tổng Tiểu Tây cười lạnh, nhìn chỗ khác: “Vậy người pha trà Lý Duy Diệp đưa cho người làm gì?”

Tổng Thường Thanh nhìn cô, nói: “Hôm qua Thừa Mạc tới tìm cha, nói hiện tại con đang cùng một chỗ với thằng bé.”

“...” Tổng Tiểu Tây trầm mặc một lúc, lạnh giọng nói, “Cho nên sao? Có phải người cũng giống mẹ nói con không xin phép người sao?”

Tổng Thường Thanh lại nhìn cô, thở dài, cúi đầu uống trà.

“Hoặc là người sẽ nói con là đứa chân đứng hai thuyền?” Tổng Tiểu Tây nhú mi, cả người biến thành con nhím, “Hay là muốn giáo huấn con, con làm việc rất lỗ mãng, không nên phung phí tình cảm của Lý Duy Diệp?”

Tổng Thường Thanh đặt ly trà xuống: “Một câu cha cũng chưa nói, chính con cứ bùm bùm nói một đống.”

Tổng Tiểu Tây cúi đầu hừ một tiếng: “Những lời này mấy hôm trước đều đã nói rồi, hiện tại con giúp người nói lại một lần thôi.”

“Cha không phải mẹ con. Cha không cùng quan điểm với bà ấy.” Tổng Thường Thanh ần ần cái trán, “Chuyện của con tự con làm chủ. Bà ấy nói gì con không cần nghe, cha nói rồi, trước kia con không muốn nghe thì giờ cũng không phải nghe. Con hơn hai mươi tuổi rồi, tự do yêu đương tự do hôn nhân, cha cũng không còn trẻ, muốn nói thật một câu với con, cha chỉ hi vọng bản thân con thích là được rồi.”

“...”

“Trước kia Lý Duy Diệp có đi tìm cha, nhưng con không thích thì cũng không còn biện pháp, nếu con không đồng ý thì cha cũng không đồng ý. Cha chỉ nghe Thừa Mạc nói, cậu ta không chịu chia tay với con khiến con buồn phiền.” Tổng Thường Thanh nói, “Thật ra con không cần buồn phiền. Nếu con chịu tâm sự hết với cha, mười Lý Duy Diệp cũng không cần phải sợ.”

“...”

“Còn có, con cùng một chỗ với Thừa Mạc, cha suy nghĩ cả đêm, cũng tán thành. Thằng bé lớn hơn con, tính tình hai người các con cũng bù trừ cho nhau, cũng thân thuộc từ bé, về sau có phát triển như nào cũng được. Hơn nữa nhà Giang và nhà Tổng, cũng coi như nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Tổng Tiểu Tây nâng mí mắt, ngẩn cổ nói: “Người tán thành hay không tán thành cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Tối thiểu, đồ cưới sau này của con là cha chuẩn bị.” Dường như Tổng Thường Thanh đã sớm dự đoán được cô sẽ nói như thế, còn cười cười, sau đó lấy từ bên cạnh ra một chiếc hộp nhỏ dài, đưa cho cô, “Đây là hộp khăn gôm sứ, cha có người bạn từ Ý mang về, con thích thì mang đi đi.”

Tổng Tiểu Tây đi ra khỏi nhà Tổng, lại chống đỡ nửa ngày, sau đó vẫn không nhận được gọi điện cho Giang Thừa Mạc. Trước khi anh kịp nói gì Tổng Tiểu Tây đã chặn trước: “Được rồi, em biết anh phải nói gì, không phải anh nói anh phải đi ra ngoài sao? Em nhớ anh lắm được chưa? Anh không thể rảnh rỗi gọi điện cho em được sao? Lúc này rõ ràng là anh không đúng có phải không? Anh không thể không có thói quen một ngày phải nói chuyện với em được hả?”

Giang Thừa Mạc ho khan một tiếng: “Em đang làm gì?”

“Ăn cơm.” Tổng Tiểu Tây đâm cái thìa, nói: “Em muốn ăn mỳ Ý anh làm!”

Anh chậm rãi “Ừ” một tiếng: “Hai ngày nữa.”

“Còn có thịt dê nướng!”

Anh lại “Ừ” một tiếng: “Được.”

“Cùng với thịt quay!”

“Có thể.”

“Tại sao hôm nay anh tốt vậy? Tổng Tiểu Tây nghi ngờ trừng mắt nhìn di động, lại tiến tới bên tai, “Hiện tại rốt cuộc anh đang ở đâu?”

“Trên địa cầu.” Mơ hồ có tiếng va chạm, trước khi Tổng Tiểu Tây nổi bão Giang Thừa Mạc cười một tiếng, nói, “Tổng Tiểu Tây.”

“... Chuyện gì?”

“Thật khó cho em làm một việc tốt.”

“... Có ý gì?”

“Ý trong mắt chữ.” Ở đầu bên kia anh dừng một chút, mở miệng lại thì giọng nói mang theo chút dịu dàng, “Ngoan, hai ngày nữa anh quay về thành phố T nấu cơm cho em ăn.”

“...”

Hiếm thấy Giang Thừa Mạc dùng giọng nói dịu dàng thận trọng như thế nói chuyện, Tổng Tiểu Tây liền chết quẩn lấy cũng không biết được chỗ của anh. Cô buồn bực ngã xuống giường ngủ trong chốc lát, lúc tỉnh lại thì nghĩ ra chủ ý, vì thế rất nhanh cầm lấy chìa khóa xe đến phòng truyền thông kinh doanh gần đó.

Tổng Tiểu Tây tuyệt vọng rằng cô chỉ quan tâm Giang Thừa Mạc, mà không phải muốn đặc biệt hỏi thăm anh, loại chuyện này là tình huống đặc biệt, tuyệt đối sẽ không tái phạm. Đọc lẩm bẩm ‘A Di Đà Phật’ hai lần, sau đó dùng mật mã điện thoại Giang Thừa Mạc nhập vào máy.

Một đoạn danh sách dài trôi ra, Tổng Tiểu Tây lật tới hàng cuối cùng, tìm được nơi Giang Thừa Mạc vừa gọi điện thoại, thành phố A.

Tổng Tiểu Tây ngẩn người, lại ngẩn người.

Sau đó đột nhiên cô hiểu ra chút gì đó, vì vậy lại cầm lấy chìa khóa xe lái thẳng tới sân bay.

Máy bay hạ cánh, theo trực giác cô đi thẳng tới khách sạn hồi trước ở thành phố A. Ở quầy lễ tân giải thích cận kề mấy cau, nhân viên liếc nhìn cô một cái, nói mấy câu trong điện thoại, một lúc lâu sau, cúp điện thoại, lễ phép nói với cô: “Số phòng của Giang tiên sinh là 3302.”

Năm phút sau, phòng 3302 vừa mở, Tổng Tiểu Tây không thềm nhìn trực tiếp nhào tới. Lúc cô được hai cánh tay vững chắc đỡ thì nghe thấy một tiếng kêu đau, Tổng Tiểu Tây muốn buông tay để nhìn, lại bị Giang Thừa Mạc ôm chặt hơn, sau đó dùng đầu gối đóng cửa lại, hỏi: “Làm sao em tìm được?”

Tổng Tiểu Tây cắn một cái trên cổ của anh, nói: “Em thần thông quảng đại nha.”

“Thôi đi.” Giang Thừa Mạc để cô ngồi ngay ngắn trên sofa, xoay người đi rót nước, nghĩ nghĩ, chậm rãi nói, “Em tra danh sách trò chuyện của anh?”

“...” Tổng Tiểu Tây ngoan cố, lên tiếng phủ nhận, “Không có.”

“Không?” Giang Thừa Mạc hừ một tiếng, “Được rồi. Lần tới anh đổi mật mã.”

Tổng Tiểu Tây tiếp tục ngụy biện: “Là Ngải Mộc nói cho em biết.”

“Ngải Mộc bây giờ vẫn cho là anh đang nghỉ phép ở thành phố L.”

“...” Tổng Tiểu Tây đi đến gần, từ cốc ở trong tay anh uống một ngụm nước, lại quẩn tới ôm cổ của anh, “Em là quan tâm anh nha. Người bên đường còn ai có thể khiến em lo lắng như vậy? Đúng không?”

Giang Thừa Mạc cúi đầu nhìn cô, xoay mặt đi hừ một tiếng.

Tổng Tiểu Tây nâng mặt anh, sau đó nở một nụ cười cho anh xem: “Anh tới thành phố A làm gì?”

“Không phải em cũng đoán được anh làm cái gì? Giang Thừa Mạc xuy một tiếng, “Danh sách trò chuyện cũng đã xem, anh không tin em chỉ nhìn dòng cuối cùng.”

“...” Tống Tiểu Tây bị nghẹn lại. Giang Thừa Mạc nói không sai, đường đến sân bay cô có lấy đồng hóa đơn kia lật đi lật lại nhìn, tìm được cuộc trò chuyện với Lý Duy Diệp. Thời gian không lâu, nhưng vẫn khiến cho người khác suy nghĩ lung tung.

“Này, anh nói chuyện với anh ấy như thế nào?” Tống Tiểu Tây nhìn ánh mắt anh quét tới, rất nhanh thức thời đổi lại câu nói, “Khăng định hiệu quả không tệ đúng không? Giang tiên sinh anh minh thần võ quyết thắng ở ngoài ngàn dặm, lập sách lược cho toàn quân, nhất định là bách phát bách trúng, cái gì khó khăn đều có thể vượt qua được hết phải không?”

Giang Thừa Mạc không nhần nại, cười giễu cợt, bỏ bàn tay cô đang sờ lên ra: “Mặc kệ em.”

Tống Tiểu Tây lại rất nhanh ôm lấy thắt lưng của anh, từ phía sau cọ cọ đi lên, nhận thấy lưng của anh cứng lại, sau đó nghe thấy anh thấp giọng nói: “Xuống dưới.”

“Không.” Tống Tiểu Tây từ bờ vai của anh nhô đầu ra, thối thối, cọ cọ, nói: “Anh Thừa Mạc, anh nói với Lý Duy Diệp như nào? Anh đều nói anh ấy sẽ không dễ dàng đồng ý chia tay người, tại sao anh ấy lại dễ dàng đồng ý chia tay như thế?”

Giang Thừa Mạc quay đầu: “Em muốn biết?”

Tống Tiểu Tây học theo giọng của anh: “Anh cảm thấy sao?”

“Tự em đoán đi.”

“...” Tống Tiểu Tây còn muốn nói nữa, lại “A” một tiếng, “Trên người anh vì sao có mùi dầu hoa hồng? Anh bị muỗi đốt? Hay là bị thương?”

Giang Thừa Mạc dừng một chút, không để ý tới cô, đi thẳng về phía phòng rửa mặt. Tống Tiểu Tây bị anh bỏ qua, ở phía sau suy nghĩ thật nhanh, lại nhanh chóng chạy theo, từ phía sau kéo lấy góc áo anh, sau đó nhân lúc anh không phòng bị nahnng chóng vén lên.

Cô chỉ kịp nhìn mấy chỗ xanh xanh tím tím, đã bị Giang Thừa Mạc kéo áo lại quăng tới ghế sofa.

“Động tay động chân lần nữa thì bây giờ em trở về thành phố T.”

Tống Tiểu Tây ngó trái ngó phải, Giang Thừa Mạc mặc quần áo không khác bình thường, dã mặt cùng không có gì khác lạ, giống như không hề có những vết tích mà cô vừa nhìn thấy ở đằng sau lưng. Cô cố gắng đi theo sau lần nữa, bị Giang Thừa Mạc lạnh lùng quét mắt một cái, không thể làm gì khác hơn là đứng im tại chỗ.

Cô nheo mắt nhìn sắc mặt của anh, cẩn thận mở miệng: “Anh... Sẽ không đánh nhau với Lý Duy Diệp chứ?”

Giang Thừa Mạc không đáp lại, chỉ lăm lăm đi vào phòng tắm, hơn nữa khóa cửa lại. Tống Tiểu Tây bị ngăn cách bởi cánh cửa, nói vọng vào: “Mặc dù... Nhưng các anh làm thế không thấy trẻ con à? Còn đánh điếc? Không phải đua xe sẽ tốt hơn so với đánh nhau sao? Trước kia không phải Thẩm Dịch cũng đua xe với tình địch sao?”

Một lát sau, bên trong có người lạnh lạnh mở miệng: “Làm sao em biết bọn anh không đua xe?”

“...” Tống Tiểu Tây lại ngửi được mùi dầu hoa hồng nồng đậm, nói “Anh đang bôi dầu sao? Không với tới sau lưng chứ? Em giúp anh.”

“Không.”

Tống Tiểu Tây vịn vịn chốt cửa, thấy không nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là gõ cửa: “Đến tốt cùng anh như thế nào? Sẽ không bị nội thương chứ? Cho em nhìn cũng không sao mà...”

Qua hai giây, cánh cửa phòng tắm bật mở, mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi nhắc cổ áo của cô lên kéo tới cửa phòng, sau đó buông lỏng, Tống Tiểu Tây bị ngăn cách bên trong bên ngoài: “Đi thuê một phòng khác. Hôm nay đừng tới tìm anh.”

“...” Tống Tiểu Tây thành khẩn nhìn anh, “Em ở cùng một phòng với anh không được sao?”

Giang Thừa Mạc mím môi nhìn cô năm giây, Tống Tiểu Tây cho rằng anh muốn đồng ý, ai biết anh đóng cửa lại, tiếng nói nhẹ nhàng truyền tới: “Không được.”

“...”

Hai ngày sau, Tống Tiểu Tây vẫn rình coi vết thương trên người Giang Thừa Mạc. Cô từ phía sau ôm cổ anh, quần lấy để kể chuyện xưa cho anh, Giang Thừa Mạc để mặc cô nháo, ngồi đọc một bài báo phân tích thị trường chứng khoán, một lát sau thấy phía sau yên tĩnh, quay đầu lại nhìn, thấy ánh mắt của Tống Tiểu Tây đang chăm chăm vào chỗ hở đằng sau lưng.

Giang Thừa Mạc cuộn tờ báo lại, mím môi “Pằng” một tiếng đập tới, lúc Tống Tiểu Tây vung về che đầu kêu đau thì anh đứng dậy đi về phòng ngủ, lúc trở lại đã đổi một bộ quần áo bảo thủ, còn đóng hết khóa sơ mi cực kỳ chặt chẽ gió thổi cũng không lọt.

Tống Tiểu Tây bắt đắc dĩ nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Không phải là em chưa nhìn qua...”

Thấy anh không để ý tới cô, lại bổ sung một câu: “Lúc anh bơi lội không phải là một người sao, trước kia em đã lên nhìn lâu rồi, không phải anh không biết chứ?”

Giang Thừa Mạc liếc nhìn cô một cái: “Xác thực anh không biết. Anh chỉ biết lúc còn bé em thay quần áo hay tắm, toàn bộ quá trình anh đều nhìn qua rồi.”

“Anh...” Tống Tiểu Tây ôm một chiếc gối hung hăng ném tới.

Sau Tống Tiểu Tây lại làm bộ như vô ý đập vào khay trà, sau đó ngồi xổm xuống lớn tiếng kêu đau. Nhưng cô không ngờ Giang Thừa Mạc không bị lừa, môi cũng không động, chỉ tiếp tục cúi đầu lật báo, còn hết sức nhàn nhã uống một ngụm nước. Sau nữa Tống Tiểu Tây lại cắn răng, đụng thật vào góc bàn, lúc này khay trà phát ra một tiếng chói tai, Tống Tiểu Tây đau đến chảy nước mắt, khổ nhục kế này của cô đã đổi được cái liếc mắt của Giang Thừa Mạc, anh rất nhanh để tờ báo sang đi tới nhìn thương thế của cô.

Chỉ là như vậy, Tống Tiểu Tây vẫn không được như ý. Bởi vì lúc Giang Thừa Mạc nhìn đầu gối của cô, bàn tay cũng siết chặt hai cổ tay cô, Tống Tiểu Tây ra sức giãy dụa, cũng không thể giãy khỏi gông cùm của anh.

Tống Tiểu Tây u ám mở miệng: “Rốt cuộc anh có cho em xem hay không? Có phải anh thật bị tàn phế rồi? Nếu như bị đứt xương sườn không chữa được, em sẽ không cần anh nữa.”

Giang Thừa Mạc nâng mí mắt, lạnh nhạt nói: “Em mơ đi.”

Cuối cùng Tống Tiểu Tây chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ. Lúc này cô dẫn lòng, thừa dịp Giang Thừa Mạc đọc tạp chí, ngắt chuẩn thời gian và cự ly, nắm gối ôm trong tay, lấy tư thế Đại hoa miêu nhào tới trên người anh. Giang Thừa Mạc đột nhiên bị cô dùng gối chụp vào mặt, hơn nữa hình như dùng sức quá lớn, anh từ phía sau gối rên lên một tiếng, Tống Tiểu Tây coi như không nghe thấy gì hết, dùng đầu gối chặn lại hai tay anh, vừa chặn vừa nói: “Có phải rất đau không? Để cho em xem, để cho em xem...”

Cô còn chưa nói hết, Giang Thừa Mạc đột nhiên phì cười. Anh lấy gối ôm ra, cầm bàn tay đang làm loạn của cô: “Được rồi. Cho em xem.”

Anh kéo tay áo lên, mãi cho đến khi kéo lên tới cao nhất. Lý Duy Diệp xuống tay không nhẹ, từ cùi trở xuống khá hơn một chút, còn trở lên là từng khối bầm tím lớn, da Giang Thừa Mạc trắng nõn, vì vậy nhìn càng kinh hãi đập vào mắt.

Tống Tiểu Tây hít vào một hơi.

Giang Thừa Mạc kéo tay áo xuống, Tống Tiểu Tây chậm rãi ngồi thẳng, mấp máy môi, từ từ ôm cổ anh, nhỏ giọng nói: “Anh Thừa Mạc...”

Anh nhìn nét mặt của cô cười, chậm rãi “Ừ” một tiếng, Tống Tiểu Tây nói: “Rất đau chứ?”

“Cũng hơi hơi.” Giang Thừa Mạc đẩy cô ra muốn tiếp cận đôi môi, “Ngồi im.”

Tống Tiểu Tây ôm lấy cánh tay của anh: “Lý Duy Diệp cho anh đánh thành cái dạng gì rồi hả?”

Giang Thừa Mạc bình tĩnh mở miệng: “Hiện tại cậu ta giống như toàn bộ là ngày mừng tám tháng chạp (***) . Bên trong cũng xanh xanh tím tím.”

(***) Ngày mừng tám tháng chạp ở Trung Quốc là ngày ăn cháo. (QT)

Tống Tiểu Tây phì cười, nhồm dầy ôm lấy đầu của anh, dùng răng nanh cắn đôi môi nhạt màu của anh, Giang Thừa Mạc cau mày giằng co trong chốc lát, hơi hơi hé miệng, đầu lưỡi Tống Tiểu Tây thần tốc tiến vào, không thông thạo đảo khắp miệng anh.

“ ... ”

Năm phút sau, Tống Tiểu Tây bị đảo khách thành chủ, Giang Thừa Mạc hôn môi khiến hai mắt đắm sương mù, cô không biết mình nằm trên ghế sofa khi nào, chớp chớp mắt, bỗng nhiên tay phải bị nắm, sau đó trên tay chợt lạnh cúi đầu, một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo đã an vị trên ngón áp út của cô.

Tống Tiểu Tây chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái, nhìn chằm chằm nhẫn kim cương kia tầm một phút, thẳng đến khi có thể nghe được tiếng đồng hồ trên vách tường, tầm mắt mới chậm rãi chuyển dời đến gương mặt Giang Thừa Mạc, nói: “Anh cứ cầu hôn em như vậy?”

Cô ngồi dậy, nhìn lại nhẫn kim cương, lại nhìn anh, hai tay nhấc mặt của anh: “Quý một gói xuống đâu? Hoa tươi đâu? Bữa tối dưới ánh nến đâu? Chỉ một cái nhẫn kim cương à? Nghi lễ thân sĩ của anh đâu? Ngay một chút biểu tình lãng mạn anh cũng không có!”

“Mời em chú ý một chút.” Giang Thừa Mạc cầm lấy bàn tay đang làm loạn của cô, thản nhiên nói dưới ánh mắt bất mãn của cô, “Là nửa tháng trước em cầu hôn, anh chỉ suy nghĩ sau đó đồng ý thôi.”

35. Chương 35

Hai người trở về thành phố T thì ngày tiếp theo có cuộc liên hoan. Sau khi Tống Tiểu Tây tan lớp tự mình tới, đang được nhân viên phục vụ hướng dẫn đi tới phòng, còn chưa đẩy cửa ra, đã nghe được tiếng nói chuyện lớn ở bên trong: “Ai ui, ban đầu người nào mạnh miệng nói Tống Tiểu Tây chỉ là em gái của hắn ta? Chúng ta đều cho là thật, giờ lại nói em gái sắp thăng cấp thành lão bà rồi, Giang Thừa Mạc, Giang đồng, Giang công tử, ngài có thể giải thích cho mọi người biết chiếc nhẫn sáng long lanh trên tay ngài có ý nghĩa gì chứ?”

Giang Thừa Mạc còn chưa trả lời, đã có người thứ hai nói tiếp: “Nói đúng nha. A đúng rồi, mình còn nhớ tới một sự kiện, lần trước mình nói với Giang Thừa Mạc muốn giới thiệu đối tượng cho Tống Tiểu Tây, các cậu đoán xem Giang Thừa Mạc nói cái gì? Cậu ta bắt mình gửi tính tuổi tác, tính cách, sở thích của người đó cho cậu ta, cậu nói xem như vậy là sao? Sau khi mình gửi tới, không nhận được kết quả gì. Mình nói, căn bản có phải cậu không nói với Tống Tiểu Tây, lưu toàn bộ lý lịch đẩy vào trong máy tính rồi à?”

Giang Thừa Mạc từ từ trả lời: “Sở Dục kia không đáng tin cậy. Người quá lảng nhăng .”

“Cậu thôi đi, cậu đã nhận định người ta như thế thì đám người như mình nói ích gì, dù gì cậu cũng có lý do. Tốn lại mình đã nhìn ra, cậu thẳng nhai này lòng dạ xấu xa từ lâu rồi, dù sao trừ cậu ra, bất cứ người nào cũng không vừa mắt cậu, đúng không?”

“Hơn nữa tớ lại nghĩ ra một chuyện khác.” Người thứ tư nói tiếp, “Cậu nói sau khi kết hôn với Tống Tiểu Tây, phần tiền mừng của mình là một phần hay hai phần đây? Là một phần lớn và một phần nhỏ hả? Thật ra cậu thật là nước phũ sa không chảy ruộng ngoài, kiếm lão bà còn tiết kiệm cả tiền gả em gái, chúng ta thì sao chúng ta thì sao?”

“Các cậu cũng đừng cần nhần nữa.” Sau đó Thẩm Dịch từ từ chen vào, “Mình còn chưa nói gì đấy. Tống Tiểu Tây là em các cậu thì vẫn là em dâu các cậu, nhưng trên người mình thì sao? Nhỏ tuổi hơn mình với Giang Thừa Mạc, nhưng sau này lại phải gọi Tống Tiểu Tây là chị dâu? Thế buồn chết mình rồi.”

“Trước kia không phải tự cậu nói sẽ gọi chị dâu Tống Tây hay sao?”

“Trước kia Giang Thừa Mạc còn nói tuyệt đối không có ý nghĩ không an phận với Tống Tiểu Tây đâu rồi, làm sao cậu không nói cậu ta?”

“Ai nha, trước đừng nói tới cái này. Đến tột cùng lại đề cập tới kết hôn trong cuộc nghị sự này a, để mình nói luôn, mình sẽ giới thiệu cho một cửa hiệu chụp ảnh rất đẹp.”

“Tống Tây còn chưa tốt nghiệp đâu, kết cái gì hôn hả?”

Thẩm Dịch lên tiếng: “Đừng nhắc tới những thứ kia, trước tiên nói lại chuyện tối hôm nay. Nhìn thấy quả anh đào này chưa? Tối hôm nay sẽ để Giang Thừa Mạc và Tống Tiểu Tây mỗi người cắn một nửa, không cắn được thì đừng nghĩ sẽ được đi!”

“Thật ra thì không cần như vậy, trước tiên cứ để Giang Thừa Mạc cắn hết quả anh đào, sau đó hôn dứt lại cho Tống Tiểu Tây cũng được mà!”

Mọi hồi yên lặng, cuối cùng Giang Thừa Mạc cũng cười một tiếng: “Cút!”

Tống Tiểu Tây hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào. Một đám người lắc ly rượu dừng lại, sau một khắc trong phòng liền người ngã ngựa đổ, từng tiếng kêu cộng thêm tiếng va chạm của khay trà ghé salon: “Tống Tiểu Tây tới có hơi trễ rồi! Đến ngồi chỗ này! Chỗ này anh Thừa Mạc của em đặc biệt giành chỗ cho em!”

Tống Tiểu Tây cười như không cười quét qua nơi phát ra tiếng nói, sau đó vẫn tới chỗ Giang Thừa Mạc ngồi xuống. Giang Thừa Mạc đang bóc quả nho, thấy ánh mắt Tống Tiểu Tây nhìn thẳng vào anh, ngón tay đưa lên dừng một chút, thay đổi lộ trình, cuối cùng cầm quả nho nhét vào trong miệng Tống Tiểu Tây.

Sau đó, chỉ nghe thấy một trận ồn ào từ bốn phương tám hướng truyền tới: “Ai...”

Thẩm Dịch nhanh nhẹn, thấy cảnh tượng buồn nôn, cầm ly rượu đã được rót đầy, đưa tới trước mặt Tống Tiểu Tây, dùng nụ cười đàn anh tùm tùm với cô: “Tiểu Thất, em xem, anh không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ hỏi em một câu, làm người tóm lại phải có điểm tự giác phải không?”

Tống Tiểu Tây liếc mắt nhìn anh, “Di” một tiếng: “Tự giác cái gì? Từ nay về sau anh tự giác gọi em là chị dâu sao?”

Tiếng nói vừa dứt, toàn thể cười vang, ngay cả khóe miệng Giang Thừa Mạc cũng vểnh lên. Bên cạnh có người nhìn thấy, vỗ vai Thẩm Dịch, trong lời nói mang theo vài phần đồng tình: “Đồng chí Thẩm Dịch, cậu gọi đi. Gọi một tiếng này, rồi uống ly rượu lên, ngủ một tối, ngày mai quên chuyện này đi là tốt rồi.”

“Tống Tây còn chưa đăng ký kết hôn với Giang Thừa Mạc đâu, mình mới không gọi.” Thẩm Dịch ghét bỏ liếc mắt nhìn Tống Tiểu Tây, “Rượu này muốn uống thì phải Tống Tây uống. Mình tốt xấu gì cũng là bà mối của hai người họ, Tống Tây, vong ân phụ nghĩa anh thấy nhiều lắm, nhưng cũng không thể hơn hai người đi? Em nói có phải hay không?”

“Anh trừ bỏ chụp mũ người khác thì không thể nói cách khác sao?”

Thẩm Dịch cười: “Được rồi. Anh không thay đổi phong cách, anh cũng chỉ uống rượu. Em cạn một chén, anh cạn hai chén. Không cho phép Giang Thừa Mạc thay em, chỉ một mình em. Dù gì anh cũng có công cống hiến, em cũng nên cho anh một chút mặt mũi chứ? Cái này có thể chứ?”

Tống Tiểu Tây nhìn anh, lại nhìn ly rượu kia, cầm lên uống một hơi cạn sạch.

Xung quanh trầm trồ khen ngợi, Thẩm Dịch ngậm ly rượu, nhìn cô, cười cười, cũng một hơi uống sạch.

Ngày xưa tụ hội đều có vài thủ đoạn, chọc cười hài hước, đêm nay đều rơi vào trên người cô và Giang Thừa Mạc. Mà bản tính Giang Thừa Mạc lạnh nhạt, chỉ vài lần ném thử rượu vang trên bàn, mọi người mời rượu anh không có hiệu quả, vì thế toàn bộ đều tập trung trên người Tống Tiểu Tây, hơn nữa bị Giang Thừa Mạc từ chối giúp đỡ.

Tống Tiểu Tây chén to chén nhỏ uống hết, rất nhanh gương mặt bị rượu làm đỏ. Cô thuận thế dựa vào Giang Thừa Mạc, cầm tay anh khoắc lên vai mình, cầm đi lên: “Mệt mỏi...”

Thẩm Dịch lấy ly rượu gỗ gõ bàn: “Có người như em sao Tống Tiểu Tây, còn biết mượn đao giết người? Không muốn uống nữa liền cầu cứu Giang Thừa Mạc, em thấy mình có tiền đồ không? Người con gái cần tự lập, tự mình cố gắng hiểu hay không?”

Tống Tiểu Tây hé mắt nhìn anh: “Tự mình cố gắng vì lợi ích của các anh, đừng cho em là cái gì cũng không hiểu, người ngốc mới uống rượu với các anh.”

Toàn bộ lại cười, Giang Thừa Mạc cũng mỉm cười: “Tốt lắm, không phải muốn đánh mặt chược sao?”

Chơi mặt chược sẽ không có phần của Tống Tiểu Tây. Vài người vây thành một vòng lớn, cô ghé mắt vào trên lưng Giang Thừa Mạc nhìn anh đánh bài, trở mắt nhìn anh lần thứ ba đánh tam vạn dịch (không biết là gì, chắc là cách chơi trong mặt chược) ra ngoài, túm túm tay áo, Giang Thừa Mạc quay đầu nhìn cô, khóe miệng hơi vênh lên, lại rất nhanh đánh thất đồng ra. Sau đó chợt nghe Thẩm Dịch “Aha” một tiếng: “Ngại quá, pháo hồ nhé!”

Tống Tiểu Tây cảm giác được cơn say đang dần dần lớn hơn, cảm tựa ở trên vai Giang Thừa Mạc. Tâm tình Thẩm Dịch tốt lắm, một bên vừa đánh vừa trêu chọc: “Tống Tây em chính là phúc tinh của anh. Em ở đây khiến Giang Thừa Mạc không yên lòng, bình thường sao có thể thắng được trên tay của cậu ấy nhiều như thế nha.”

“Vậy anh ấy không khiến anh vui?”

“Vui lắm.” Thẩm Dịch chớp chớp mắt, cười, “Em cũng không tưởng tượng được, em không ở đây cậu ta sẽ làm gì anh sao? Không được, lần tới chơi mặt chược nhất định phải túm được em. Tất cả may mắn của anh đều dựa vào em.”

Vài ván tiếp theo vẫn là Giang Thừa Mạc thả bài, chờ sắp thua, anh đẩy bài ra: “Không chơi.”

Thẩm Dịch “Chặc” một tiếng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì rượu của Tống Tiểu Tây: “Được rồi. Lần tới mình mời khách, nhớ cho kỹ nhé.”

Tống Tiểu Tây nửa mê nửa tỉnh bị Giang Thừa Mạc ôm ra khỏi hội quán. Cô tựa sát vào người anh, có thể ngửi được mùi nước hoa nhẹ nhẹ ở trên người anh. Vừa không làm nức mũi, lại thắm vào tận ruột gan.

Nghĩ đến Thẩm Dịch là nguyên nhân cô từ nhỏ tới lớn thân thiết với Giang Thừa Mạc. Trước đây lúc chọn sữa tắm Thẩm Dịch đều chọn có mùi thơm ngát, trưởng thành thì càng tinh tế lựa chọn hơn, kem dưỡng gel cạo râu nước hoa tất cả đều phải thơm. Sau Tống Tiểu Tây châm chọc anh: “Anh là con gái sao? Cả ngày thơm nức như vậy?”

Thẩm Dịch nói: “Làm ơn, nước hoa là một lễ nghi cơ bản được không?”

Tống Tiểu Tây nói: “Chẳng lẽ có người nói anh hôi nách, anh nhất định phải dùng nước hoa che đi sao?”

“Em mới hôi nách, cả em và Giang Thừa Mạc đều hôi nách!” Thẩm Dịch một cái đánh vung tới, một bộ dáng trẻ con cãi lớn, “Là con gái phải biết rụt rè em có hiểu không?!”

Toàn bộ sức nặng toàn thân của Tống Tiểu Tây đều dựa vào người Giang Thừa Mạc, một bên ngửi, một bên bàn tay từ dưới thắt lưng anh cọ cọ đi lên, ánh mắt sương mù, hỏi: “Trong tủ quần áo của anh có túi hương sao?”

“Không có.”

“Vậy làm sao người anh có một mùi thơm nhàn nhạt như thế?”

Cô vừa nói vừa kiễng chân tiến đến dưới cằm anh, Giang Thừa Mạc nghiêm mặt đẩy đầu cô ra, Tống Tiểu Tây ghé vào trên người anh, anh nhanh chóng lui về sau, cô loạng choạng thiếu chút nữa ngã, Giang Thừa Mạc nhanh tay giữ cô lại, nhìn bộ dáng của cô, khẽ thở dài một cái.

Tống Tiểu Tây lại bám gần, nhéo cà vạt của anh, miệng thử cắn cắn, Giang Thừa Mạc thật vất vả đưa cô tới bãi đỗ xe, cô còn nói: “Vừa rồi sao anh cố ý thua Thẩm Dịch nhiều như vậy?”

Ngữ khí của Giang Thừa Mạc nhẵn nạy: “Nếu không thua, tối nay em phải dùng đầu lưỡi ăn quả anh đào.”

Tống Tiểu Tây tiếp tục mở miệng: “Vừa rồi ở bên ngoài em cũng nghe được. Cái Sở Dục kia rốt cuộc là ai? Giống như có hơi quen thuộc...”

“Không ai. Người qua đường...”

“Ngày mai em muốn ăn bẻ bẻ...”

Giang Thừa Mạc vỗ vỗ mặt cô, nói: “Bộ dạng này của em cũng như bẻ bẻ.”

“Máu ứ đọng trên người anh đã đỡ rồi chứ?”

“Đỡ rồi.”

“Đến tốt cùng vì sao Lý Duy Diệp muốn đánh nhau với anh? Hai người đánh một chút là xong sao?”

“Không sai biệt lắm.”

“Đến tốt cùng anh nói chuyện gì với Lý Duy Diệp ở thành phố A? Anh ấy tốt như vậy cứ thế bỏ đi sao? Em cũng không tin...”

Rốt cuộc Giang Thừa Mạc đỡ cô đến cạnh xe: “Em đánh giá rất cao sức quyến rũ của mình.”

“Còn có một chuyện.” Tống Tiểu Tây nhún chân ôm cổ anh, ngón tay chọc chọc, nói hàm hồ, “Đến tốt cùng khi nào anh bắt đầu thích em?”

Giang Thừa Mạc không trả lời vấn đề của cô, nhét cô ngồi vào ghế lại phụ: “Em uống say.”

Ở trong xe Tống Tiểu Tây cũng không thành thật. Tay muốn tháo giày an toàn, Giang Thừa Mạc nhìn thoáng qua, không ngăn cản, một lát sau cô muốn lướt sang ôm cổ anh, Giang Thừa Mạc không chớp mắt nhìn thẳng, thản nhiên cảnh cáo: “Lại quấy rối em tự bắt xe về.”

“Vậy trước tiên anh phải xuống xe nha.” Tống Tiểu Tây cười hì hì nhìn anh, bàn tay sờ đầu của anh, lại véo nhẹ mặt anh, “Anh còn chưa nói anh yêu em đâu.”

Khuôn mặt Giang Thừa Mạc lạnh lùng: “Ngồi im.”

“Anh không cần phải bày ra bộ mặt không được tự nhiên như này, em sẽ không bị dọa sợ đâu.” Con số đèn đỏ bắt đầu đếm ngược, một tay Tống Tiểu Tây đè lại chân anh, một tay đè bờ vai anh, sau đó thân mình uốn éo lại gần, hôn một cái ở trên mặt anh, “Nói đi!!!”

Giang Thừa Mạc dừng lại một giây, nói: “Em cũng còn chưa nói đâu.”

Tống Tiểu Tây “A” một tiếng, rất nhanh biết nghe lời mở miệng: “Em yêu anh.”

Giang Thừa Mạc lại dừng lại một giây, nói: “Anh đã biết.”

Tống Tiểu Tây dùng sức nhìn anh, Giang Thừa Mạc thản nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, dưới ánh sáng mờ mờ mỉm cười, sau đó sờ sờ mặt cô, rồi ấn cô ngồi trở lại ghế: “Tốt lắm. Ngày mai cho em ăn bẻ bẻ.”

“...”

Câu trả lời của Giang Thừa Mạc quá không vừa ý, Tống Tiểu Tây đang muốn tiếp tục ép buộc. Cô coi lời cảnh cáo của Giang Thừa Mạc như gió thoảng bên tai, giống như con bạch tuộc, Giang Thừa Mạc bỏ tay cô ra khỏi chân, cô có thể bám vào chỗ khác, tám chân nhảy múa, cuối cùng Giang Thừa Mạc không nhịn nổi nữa. Anh kéo cô ra khỏi xe, Tống Tiểu Tây thuận thế bổ nhào vào người anh: “Anh cố em đi lên đi.”

Giang Thừa Mạc không khách khí chồm áo lên đầu cô: “Nghĩ hay quá nhỉ!?”

Rốt cuộc hai người vào phòng, Giang Thừa Mạc ấn mở đèn tường thì bị Tống Tiểu Tây ôm lấy cánh tay, cô ở trong bóng tối ngẩng mặt lên, đôi môi tiến tới tai anh, cắn một cái.

Động tác của Giang Thừa Mạc hơi bị kiềm lại, Tống Tiểu Tây không ngừng cố gắng, nhỏ giọng nói: “Chúng ta làm đi?”

Giang Thừa Mạc mím môi, bàn tay chậm rãi thu hồi, sau một lúc lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nhéo tai cô, tiếng nói âm trầm vang lên: “Tống Tiểu Tây, em không say đi.”

“Em say.” Tổng Tiểu Tây nói xong, mạnh mẽ tiến về phía trước đẩy Giang Thừa Mạc ra sau.

Giang Thừa Mạc lùi đến vách tường, hai tay tiếp nhận sức nặng cô xông tới. Tổng Tiểu Tây kiễng chân cắn môi của anh, một giây sau, Giang Thừa Mạc lật ngược lại, ép cô trên tường, dùng sức hôn môi cô.

Đầu lưỡi của anh thăm dò vào khoang miệng của cô, cọ sát, qua lại, khiến cả người Tổng Tiểu Tây nhũn ra. Cô bị Giang Thừa Mạc khóa chặt ôm eo, theo tiếng va chạm, cuối cùng hai người cũng dờn đến trên ghế salon.

Hai chân Tổng Tiểu Tây quỳ xuống bên người anh, ngón tay dò vào trong quần áo của anh, trong bóng tối cảm thấy hô hấp Giang Thừa Mạc gấp gáp. Rèm cửa sổ phòng khách không kéo lên, ánh trăng mờ hồ chiếu xuống, soi mờ ảo bóng dáng gò má hai người. Tổng Tiểu Tây nuốt nước miếng, vươn tay, sờ lông mày của anh, sau đó từ từ hướng xuống, dọc theo chóp mũi và khóe môi rồi đến cổ, đường cong của anh tuyệt hảo, làn da bóng loáng, ánh mắt thâm thúy mang theo một chút dịu dàng hiếm có, Tổng Tiểu Tây nhìn một giây đồng hồ liền tiến tới, đột nhiên Giang Thừa Mạc kéo tay cô, đưa tay cô tới khóe miệng, cắn từng ngón một.

Cả người Tổng Tiểu Tây mềm yếu tựa vào anh, đầu gác lên vai anh. giọng nói nhẹ nhàng mềm mại: “Thật ra anh rất yêu em, đúng không?”

Giang Thừa Mạc hơi nghiêng đầu, hôn cằm cô, tay từ eo đỡ cô dậy, sau đó dùng hàm răng cắn mở nút áo của cô.

Trước kia làm sao Tổng Tiểu Tây có thể biết được ngón tay và đầu lưỡi Giang Thừa Mạc có thể linh hoạt như thế. Tay của anh từ phía dưới dò vào trong áo cô, ngón tay hơi lạnh chạm vào da thịt nóng bỏng, Tổng Tiểu Tây rên một tiếng, rất nhanh ôm cổ anh. Áo của cô mở một nửa, Giang Thừa Mạc nghiêng đầu hôn xương quai xanh của cô, đôi môi mỏng mút một cái, Tổng Tiểu Tây lập tức nhũn mày lui về, lại bị anh giữ được mạnh mẽ kéo về.

Đầu óc Tổng Tiểu Tây mơ hồ, hai người không biết từ lúc nào đã trượt xuống sàn nhà, Giang Thừa Mạc ngăn cô lại, bàn tay cô cởi áo sơ mi của anh, áo bị kéo rơi xuống sàn nhà. Giang Thừa Mạc cúi xuống, chóp mũi dán sát vào chóp mũi cô, hạ mí mắt, tiếng nói trầm thấp, còn hơi khàn: “... Nên đi phòng ngủ.”

Tổng Tiểu Tây lè lưỡi liếm bờ môi anh, nhỏ giọng nói: “Trong phòng ngủ của em đổi thành giường đơn.”

“...”

Chiếc thảm vừa dày vừa rộng, lại hơi cứng. Giang Thừa Mạc dùng đầu ngón tay ma sát theo viền môi cô hai lần, sau đó nắm được cằm cô nhẹ nhàng hôn, một lát sau cách ra một chút khoảng cách, thấp mặt xuống nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Em thật nghĩ xong?”

Tổng Tiểu Tây đáp lại là ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh tuần kia dùng sức hôn lên.

Giang Thừa Mạc cúi người xuống, ôm cô hôn từng tắc từng tắc một. Hai người từ đầu lưỡi đến chân mày dán sát lại, chặt chẽ không để ngọn gió nào thổi qua, Giang Thừa Mạc hôn cô sâu, hơi ngược mặt lên, giọng nói nhẹ nhàng hiếm thấy: “Nghe nói, sẽ hơi đau.”

36. Chương 36

Tiếng nói của anh rất thấp, lượn quanh ở bên tai, Tổng Tiểu Tây cảm thấy cả người giống như bị nung nóng đến nhũn cả ra. Giang Thừa Mạc cọ cọ vành tai của cô, Tổng Tiểu Tây ô ô một tiếng, muốn cuộn người lại, lại phát giác ngón tay của anh đã thò vào phía dưới, cảm giác khác thường rất nhanh truyền tới, hơn nữa ngày càng mãnh liệt.

Tổng Tiểu Tây cau mày như muốn bật cười, liếm liếm đôi môi đã khô khốc, cánh tay vòng lên cổ anh, sau đó dùng đầu lưỡi đụng chạm cổ của anh.

Cô còn chưa kịp rút lui, phía dưới đã bị đụng mạnh một cái. Tống Tiểu Tây hít sâu một hơi, mở to hai mắt, còn chưa kịp mở miệng nói, nước mắt đã tuôn ra ngoài.

Cuối cùng cô cũng cảm nhận được rõ ràng cảm giác Giang Thừa Mạc gọi là “Có chút đau”. Câu kia sử dụng rất thích hợp nói hoàn cảnh bây giờ, có điều cái đau đớn không phải chỉ là một chút, mà tuyệt đối như uy lực của khối TNT (thuốc nổ TNT). Lúc Giang Thừa Mạc thử tiến vào, Tống Tiểu Tây cảm thấy trong đầu mình như nổ tung, tất cả đều trống rỗng.

Giang Thừa Mạc dừng lại, Tống Tiểu Tây còn cúi đầu hít vào, anh sờ khuôn mặt cô, dùng ngón tay lau đi vài giọt lệ trên khóe mắt, Tống Tiểu Tây bắt lấy ngón tay của anh, hai mắt sưng mù đầm lệ, giọng nói mang theo tiếng nức nở: “Anh nói, lúc ván đã đóng thuyền, tấm ván gỗ có phải cũng đau như vậy không? Như thế nào em đều cảm thấy anh chính là cái đinh, em là tấm ván gỗ kia...”

Ở trong bóng tối Giang Thừa Mạc mím môi nhìn cô một lát, cúi đầu, đỡ lấy sau cổ của cô, qua một hồi, sau đó mở miệng: “... Anh chỉ biết lực đạo này là như nhau.”

Anh bây giờ kiên nhẫn hơn so với vừa rồi. Hô hấp dồn dập của hai người tràn ngập căn phòng, tay Giang Thừa Mạc giữ chặt ở hông cô, từng chút từng chút thông thả tiến vào, lại từng chút từng chút thông thả lui ra. Tống Tiểu Tây cau mày muốn tránh thì phát hiện ra, bản thân đã bị anh cố định chắc chắn, không thể giãy dụa. Sau lại cô bóp cổ tay của anh, anh làm đau cô một chút, cô sẽ dùng lực đạo giống thế trả lại, sau đó lực đạo của anh lớn hơn, Tống Tiểu Tây cũng dùng lực đạo lớn hơn một ít, Giang Thừa Mạc kêu rên một tiếng, trở tay bắt lấy tay cô đưa đến miệng, từ đầu ngón tay tới lòng bàn tay, hôn dịu dàng từng tí từng tí một, nhện nhạo như xuân thủy.

Rất nhanh toàn thân Tống Tiểu Tây mềm nhũn. Dù điều hòa có mở, cô vẫn cảm thấy khô nóng không thể chịu nổi. Cái trán Giang Thừa Mạc cũng chảy ra từng giọt mồ hôi, có một giọt ngưng tụ, sau đó rơi xuống ngực cô.

Tống Tiểu Tây nhắm mắt, anh lại bắt đầu chậm rãi va chạm. Tiếp theo từng đợt từng đợt, Tống Tiểu Tây cảm thấy mình như chiếc khăn lông ướt bị vắt đến khô kiệt, lăn lộn qua lại; hoặc như cánh diều, lắc lư mơ hồ, toàn bộ quá trình đều bị Giang Thừa Mạc chủ đạo. Cô rõ ràng kêu đau, hai chân không tự chủ được vòng ở thắt lưng của anh; kết quả cả người đều ướt sũng, Tống Tiểu Tây nằm ở trên thắm nhìn khuôn mặt sáng sủa kia, ngón tay không nhìn được đưa lên vuốt ve, hơn nữa còn từ từ hạ xuống, cuối cùng dừng lại trước vòm ngực trơn nhẵn của anh, xoa bóp ần ần, sau đó đột nhiên bị Giang Thừa Mạc cầm lấy đầu ngón tay: “Dừng tay.”

Rồi Tống Tiểu Tây mơ hồ choáng váng bị Giang Thừa Mạc ôm lên, ở trong phòng tắm cô đã mơ màng ngủ mất, ngay sau đó bị anh ôm đặt trên giường, Giang Thừa Mạc cũng nằm xuống theo, hai tay áp sát lại, ôm cô sát vào trong lòng.

Bàn tay của anh ở trên lưng cô vuốt ve lên xuống, sau đó hôn lên chóp mũi cô, lại hôn lên đôi mắt cô, thấp giọng nói: “... Ngày mai đổi thành giường đôi.”

Tống Tiểu Tây rất muốn đáp trả, nhưng cô đã mệt muốn chết, nói cũng lười, giãy dụa một lát, rất nhanh ngủ mất.

Ngày hôm sau lúc Tống Tiểu Tây mở mắt ra, cả người khó chịu, xương khớp đau như bị xe tải cán qua. Cô quay đầu nhìn bên gối, không một bóng người, có tiếng nói chuyện từ bên ngoài cửa truyền tới: “Hôm nay tôi không tới công ty. Cô đi gặp Vương Thụ Tân thay tôi.”

“Ngày kia.”

“Ngày mai không được. Tôi không rảnh.”

Tống Tiểu Tây muốn mở miệng, lại phát hiện yết hầu khô khốc, không thể nói ra tiếng, hơn nữa còn nhanh chóng hắt hơi một cái.

Ngay sau đó cửa phòng đã bị đẩy ra, Giang Thừa Mạc mặc quần áo ở nhà xuất hiện ngoài cửa, nhìn cô một cái, thoáng dừng một chút, mím môi, rất nhanh xoay người rời đi, lúc trở về trogn tay cầm một hộp khăn.

“...”

Trong một ngày tiếp, Tống Tiểu Tây khổ sở vượt qua một ngày hắt hơi chảy nước mũi liên tục.

Cô vốn không muốn ngày tiếp theo sẽ thành như vậy. Theo dự tính của cô, nên là ôm ấp vui vẻ hòa thuận trong phòng, cô sẽ ăn no nê điểm tâm cùng cơm trưa được chuẩn bị cẩn thận, Giang Thừa Mạc không chừng còn có thể bưng nước lấy khăn mặt hầu hạ cô rửa mặt đánh răng, sau đó cô kêu đau thắt lưng, tám phần có thể được hưởng thụ sự xoa bóp dịu dàng của Giang Thừa Mạc.

Nhưng mọi chuyện theo cô đoán đều không ngừng bị hắt xì cùng nước mũi phá hủy toàn bộ. Lòng Tống Tiểu Tây tràn đầy buồn bực, thắt lưng đau cộng thêm đầu óc choáng váng, chớp mũi đỏ ửng không có sức tựa vào vai Giang Thừa Mạc, nuốt xuống miếng cháo cuối cùng anh đút cho, mang theo giọng mũi nói: “Một chút hương vị cũng không có.”

“Cảm mạo phải ăn nhẹ.”

“Hôm nay anh không cần đi công ty sao?”

“Không cần.”

“Em muốn ăn lẩu...”

“Giờ không thể ăn cái đấy.”

“Vậy anh cũng không thể bắt em ăn cháo cả một ngày chứ?”

Giang Thừa Mạc bình tĩnh trả lời: “Giữa trưa có thể ăn rau xào.”

“...” Tống Tiểu Tây nhỏ giọng nói, “Em muốn ăn thịt...”

“Không được.”

Tống Tiểu Tây nghiêng rằng, miệng lại gần, ở khoảng cách một centimet bị Giang Thừa Mạc tránh được, sau đó lấy cái chăn bao chặt lấy cô, không biểu cảm mở miệng: “Ngủ ngoan.”

Tống Tiểu Tây mở đôi mắt hồng sắp khóc, lại hắt hơi một cái, tội nghiệp nói: “Cả người em đều khó chịu.”

Giang Thừa Mạc đứng cạnh giường nhìn cô trong chốc lát, sau đó cởi dép nằm xuống, kéo cô vào trong ngực, điều chỉnh tư thế, lòng bàn tay tìm tới sau lưng cô, ấn nhẹ từ thắt lưng.

Lòng bàn tay của anh ấm áp, chỉ chạm vào cũng đã hiệu quả. Tống Tiểu Tây gối lên một cánh tay của anh, muốn hôn anh, kết quả lại bị anh tránh né.

“Vì sao anh tránh em? Sợ em lây bệnh cho sao? Chẳng lẽ em bị cảm không có liên quan với anh sao? Nhất định là em bị cảm ở phòng khách đêm qua. Sàn nhà lạnh như vậy, nằm trên sàn là em, đương nhiên anh không bị cảm rồi.” Tống Tiểu Tây vươn tay theo chiếc chăn, tiếng nói khàn khàn, ánh mắt đáng thương, “Anh quả nhiên là...”

Lời của cô còn chưa nói xong, môi đã bị Giang Thừa Mạc bao phủ. Cọ sát dây dưa không biết bao lâu, mãi cho đến khi Giang Thừa Mạc bỗng nhiên lui về sau nửa thước hít sâu một hơi.

Rất nhanh tay của cô bị anh cho vào trong chăn, Giang Thừa Mạc đơn giản mở miệng: “Ngủ.”

“Em không ngủ được...” Tống Tiểu Tây hừ hừ, “Anh kể chuyện cổ tích cho em nghe đi.”

“Không có chuyện nào hay.” Giang Thừa Mạc lặp lại lần nữa, “Nhắm mắt, ngủ.”

“Giang Thừa Mạc...”

“Năm nay em đã hai mươi hai.”

“Lúc Andersen viết truyện cổ đã hơn ba mươi rồi đó.”

“Nhưng em là Andersen sao?”

Tống Tiểu Tây thấy anh vẫn nghiêm mặt, lại nhẹ giọng thổi một hơi: “Thừa Mạc...”

“Anh Thừa Mạc...”

Giang Thừa Mạc mím môi giằng co với cô một lúc lâu, cuối cùng vẫn đứng lên, xoay người ra cửa phòng.

Một lát sau anh chở về, trong tay là một quyển truyện Andersen. Ngồi lại giường một lần nữa, lạnh nhạt đọc: “Ngày xưa có một ông vua, hắn muốn kết hôn với một công chúa, nhưng phải là một công chúa chân chính...”

Mặc dù đã là truyện cổ tích theo khuôn sáo cũ, nhưng được đọc từ miệng Giang Thừa Mạc cũng trở thành một phong vị khác. Anh kể chuyện cổ tích như đi diễn thuyết, rõ ràng đầy nhịp điệu, còn mang theo chất giọng trầm thấp của riêng mình, âm cuối hơi khiêu khích, êm tai dễ nghe, cực kỳ giúp làm giảm khó chịu. Đầu Tống Tiểu Tây lắng nghe như được hát ru, chỉ chốc lát sau thế nhưng cầm tay anh ngủ thật.

Lúc cô tỉnh lại đã là chạng vạng. Hơi nghiêng đầu, Giang Thừa Mạc cũng đang ngủ bên cạnh cô, một tay vắt lên trán, tay kia tùy ý để bên hông cô, tấm thảm lông để một góc, đôi môi hơi mím, đường cong của khuôn mặt nhìn nghiêng giống như mỹ nghệ được điêu khắc tỉ mỉ, nhìn mãi không chán.

37. Chương 37

Tống Tiểu Tây khẽ động, Giang Thừa Mạc cũng mở mắt ra theo. Chỉ là hình như vẫn hơi buồn ngủ, giương mắt nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, đưa tay sờ sờ mặt cô, tiếng nói có chút mơ hồ: “... Đói bụng hay không? Anh đi làm cơm tối.”

Trong khoảng thời gian kế tiếp, trong lúc vô tình Tống Tiểu Tây hưởng thụ cách đối xử vượt xa người thường đến từ Giang Thừa Mạc.

Trước kia cô bị bệnh cũng không được đối xử như thế, khiến ngày hôm nay cô quả thật có chút thụ sủng nhược kinh.

Ví dụ như, cô chỉ rên hừ hừ khẽ hai tiếng, Giang Thừa Mạc sẽ từ phòng bếp đi ra, tới trước mặt cô sờ trán của cô, sau đó hỏi xem cô có thoải mái hay không; sau khi nghe câu trả lời của cô xong, lại hỏi xem cô muốn cái gì. Hơn nữa động tác cực kỳ dịu dàng, lời nói tuyệt đối ôn hòa.

Sau đó, dù Tống Tiểu Tây có công phu sư tử ngoạm, lật điện thoại ví tiền của anh, để anh công từ phòng ngủ đến phòng khách, mặc dù lúc đầu Giang Thừa Mạc cau mày, nhưng cuối cùng cũng đồng ý hết.

Tống Tiểu Tây chưa bao giờ nhìn thấy được một mặt dễ thương lượng như thế của anh, bỗng nhiên không hiểu vì sao lại nhớ tới một câu trước kia Nguyễn Đan Thanh nói với cô, đàn ông tốt cũng phải cần từ từ dạy bảo.

Từ điện thoại và ví tiền của Giang Thừa Mạc, Tống Tiểu Tây không tìm được bất cứ khả nghi nào, nhưng cũng đồng thời không có đồ gì khiến cô mừng rỡ.

Trong ví tiền của anh có ảnh gia đình, trong điện thoại di động thì hình ảnh mỹ nữ cũng không có; trong tin nhắn trừ quảng cáo bỏ đi thì cũng chính là tin tức linh tinh, mà số điện thoại di động trong danh bạ thì lại càng không thú vị, toàn bộ tên đều như tổng giám Vương, ông bà B, chú Triệu... Đứng đắn, sau lại có chữ “Thẩm” nhảy ra khiến cô hiềm nghi, ấn vào mới phát hiện đó là số điện thoại của Thẩm Dịch. Tống Tiểu Tây theo dự đoán tìm xuống, tìm tới chữ “Tây”, ấn vào, quả nhiên là số của cô.

Tống Tiểu Tây nhìn chữ “Tây” một lát, sau đó gõ gõ mấy chữ sửa thành “Bảo bối”, sửa xong cũng thấy chua, lại xóa bỏ, sửa thành “Em Tây”, vẫn cảm thấy chua, sửa đổi thành “Người yêu”, sau đó cảm thấy chua như cũ, nhưng lúc này cô đã chua xong nên hiện ngang lăm liệt nhắm mắt ấn xác nhận.

Thật ra, Giang Thừa Mạc công cô đến phòng khách xem ti vi, tất cả đều nhờ vào da mặt dày của Tống Tiểu Tây. Cô ôm chăn nói muốn ra phòng khách xem ti vi, Giang Thừa Mạc lấy dép cho cô, nhưng Tống Tiểu Tây vừa xuống giường thì bắt đầu giả vờ làm Lâm Đại Ngọc liễu yếu đờ đưa theo gió, vọt cái trán hừ hừ rên choáng váng đầu, Giang Thừa Mạc khoanh tay mắt lạnh nhìn cô biểu diễn, đứng im không nói, một lát sau Tống Tiểu Tây nhu nhược không xương tự cọ tới, một tay ôm lấy eo anh.

Giang Thừa Mạc bỏ cô lại xoay người rời đi, nhưng Tổng Tiểu Tây nhân cơ hội trèo lên lưng anh. Theo bản năng anh bắt được bắp chân cô đang bò lên, nói: “Em đây là thối gió? Rõ ràng là hút gió?”

Tổng Tiểu Tây ôm lấy cổ anh, móng vuốt tiến vào vạt áo của anh, tiếng nói còn vô tội uất ức: “Cái này không phải hành động bình thường của đôi yêu nhau sao? Anh không chủ động, em cũng không chủ động, hai ta sẽ trở thành tương kính như tân (Tôn trọng nhau như khách) sao? Người mới bắt đầu yêu nhau có thể tương kính như tân sao? Giờ đã tương kính như tân rồi, về sau thì thành cái gì nữa?”

Giang Thừa Mạc bỏ qua lời nói nhảm của cô: “Đối với người đã quen biết hơn hai mươi năm còn đột nhiên có tình cảm cuồng nhiệt như đôi yêu nhau sao?”

“Thử một chút nha.” Tổng Tiểu Tây giống như con bạch tuộc bám lên người anh, nói: “Nói không chừng có thể làm đấy. Chẳng lẽ em ở một chỗ với anh nhất định phải bỏ qua trạng thái yêu trực tiếp tiền thành vợ chồng già sao? Cũng là do anh với em biết nhau hơn hai mươi năm sao? Nhưng hơn hai mươi năm chúng ta là người yêu sao? Không phải đúng không? Tình anh em của chúng ta còn tốt hơn tình yêu rồi. Anh không cảm thấy thua thiệt, nhưng em thấy thua thiệt lắm.”

Sau đó cô cắn lỗ tai anh, hà hơi nói: “Thật ra thì anh cũng cảm thấy thua thiệt đúng không? Chỉ là anh ngượng không nói ra miệng thôi.”

“Anh không có.”

“Anh có.”

“Không có.”

“Anh có.”

“Không có.”

“Thôi đi.” Tổng Tiểu Tây vỗ bờ vai anh, ý vị sâu xa nói, “Em biết anh hai mươi hai năm, em đi guốc trong bụng anh rồi. Anh cho rằng một từ hai chữ là có thể gạt được em sao?”

“...”

Tổng Tiểu Tây như ước muốn, cuối cùng được Giang Thừa Mạc công vào phòng khách.

Thật ra cô muốn được anh bế giống như trong quá khứ một lần, cô nhớ lại cẩn thận, hình như từ nhỏ đến lớn trừ một lần duy nhất bị treo chân rồi được Giang Thừa Mạc bế kiểu công chúa xuống lầu, lúc khác cũng không được hưởng thụ qua đối xử như thế.

Xét thấy chuyện này là một việc cực kỳ cao cấp khó khăn, cô cũng chỉ có thể từng cấp từng cấp một luyện lên.

Ở trong phòng khách Tổng Tiểu Tây cũng không đành lòng. Giang Thừa Mạc ngồi đoan chính ở trên ghế salon xem ti vi, Tổng Tiểu Tây nâng cằm nhai mấy quả anh đào, nhìn anh một cái, từ từ lại gần, sau đó đưa tay, từ vạt áo ở nhà của anh thò vào dò xét bên trong.

Chỉ là chưa tới được da thịt bóng loáng bên hông của anh thì bị bắt được, sau đó bị Giang Thừa Mạc mặt không đổi sắc bỏ ra ngoài.

“Không phải em nói em muốn xem ti vi sao?”

“Nhưng tin tức không có gì hay mà.”

“Vậy em muốn xem cái gì?”

Tổng Tiểu Tây làm mặt dày, mắt cũng không nháy, lời ngon tiếng ngọt thuận miệng ra ngoài: “Em muốn xem anh nha.”

Thanh âm của cô hạ xuống, hình như thấy được khuôn mặt của Giang Thừa Mạc có màu đỏ khả nghi, vậy mà cô chưa kịp thấy rõ, bị anh lấy gối che tầm mắt. Đợi tới lúc cô ném được gối ra, Giang Thừa Mạc đã khôi phục lại hình tượng không biểu cảm, mắt nhìn thẳng, nhàn nhạt mở miệng: “Em lại ngứa da à?”

Tổng Tiểu Tây ôm lấy anh, ngón tay đâm từng cái một đi lên theo cánh tay của anh, thẳng tới cổ anh, ôm, sau đó nhìn gò má của anh, hôn một cái.

“ ... ”

Cách mới này rất hữu hiệu. Thời gian Giang Thừa Mạc nói lảng sang chuyện khác càng lúc càng ngắn, Tổng Tiểu Tây bị tay anh giữ lấy gáy, đầu tiên là lướt theo hình môi của cô, đợi cô không nhịn được muốn cắn thì anh lui về phía sau, sau khi cô lộ ra ánh mắt bất mãn thì lại gần, cứ như vậy mấy lần, mới linh hoạt tiến vào, dịu dàng giống như nước treu chọc đầu lưỡi của cô.

Cuối cùng lúc tách ra thì ý thức của Tổng Tiểu Tây đã mờ lung, chỉ nghe được Giang Thừa Mạc cắn bờ môi cô, nhỏ giọng nói: “Ngày mai đi cục dân chính, có được không?”

Tiếng của anh trầm xuống, còn mang theo vài phần dịu dàng thản nhiên, có chút hấp dẫn, còn có sự an ủi dễ dàng. Thậm chí Tổng Tiểu Tây cũng không biết anh đang nói cái gì, chỉ biết là không thể từ chối giọng nói đó, liền mơ mơ màng màng “Ừ” một tiếng.

Qua năm giây, cô bỗng dưng mở to mắt, đẩy anh ra ngồi thẳng dậy: “Anh nói cái gì? Cục dân chính?!”

Giang Thừa Mạc chậm rãi “Ừ” một tiếng, lạnh nhạt nói: “Em đã đồng ý.”

“Em không đồng ý! Em mới không đi cái gì cục dân chính!” Tổng Tiểu Tây như bị bỏng tới đuôi, “Ba” một cái nhảy xuống khỏi đùi anh, “Em mới hai mươi hai tuổi! Hai mươi hai tuổi! Em mới không cần kết hôn sớm như vậy!”

Giống như Giang Thừa Mạc đã dự đoán trước được phản ứng này của cô, ngón tay đặt trên thành ghế sa lon, vẫn ung dung thong thả như cũ, giọng nói như không bận tâm: “Tổng Tiểu Tây, nói chuyện phải giữ lời.”

“Cái gì em cũng không nói! Em là bị lừa! Nói như vậy mới là lạ đấy!” Tổng Tiểu Tây cầm lấy gối ôm ném về phía anh, lại cầm cái nữa ném tiếp, “Em còn chưa tốt nghiệp!”

“Trước tiên có thể báo danh.” Giang Thừa Mạc mở miệng: “Chờ em tốt nghiệp xong thì cử hành hôn lễ.”

“Không được. Nói không được chính là không được.” Tổng Tiểu Tây quắc mắt nhìn anh chằm chằm, “Có người như vậy sao?”

Lông mày Giang Thừa Mạc nhướng cao lên, hạ giọng nói: “Vậy em muốn như thế nào?”

“ ... ” Tổng Tiểu Tây ngheh cổ, lại ngoan cố, “Anh cho em lý do.”

“Ngày mai anh phải đi công tác.”

Giang Thừa Mạc vắt chân, từ từ nói: “Tổng Tiểu Tây, em đã nói trước rồi, em muốn kết hôn.”

“Chẳng qua là em...” Dưới cái nhìn của anh, Tổng Tiểu Tây nuốt bốn chữ “tùy cơ ứng biến” vào trong bụng, lại ngoan cố, “Dù sao không được, không được là không được.”

“Tổng Tiểu Tây,” Giang Thừa Mạc nói không một chút biểu cảm, “Ngày hôm qua chúng ta không dùng biện pháp.”

“ ... ”

Tổng Tiểu Tây há hốc mồm, lại há hốc mồm, phát hiện ra vấn đề này chọc trúng tử huyệt của cô. Cô nhìn Giang Thừa Mạc, nhìn lại tay chân của mình, lại nhìn Giang Thừa Mạc, phát hiện người này không nhanh không chậm chờ đợi câu trả lời của mình, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Một lần mà thôi. Ngày hôm qua là kỳ an toàn của em chứ?”

“Hình như không phải.”

“ ... ”

“Dù sao chính là em không đi cục dân chính.” Khuôn mặt Tổng Tiểu Tây bắt đầu lã chã chực khóc, mang theo tiếng nức nở, nói, “Chờ báo danh xong, khẳng định có một đồng người thúc giục em cử hành hôn lễ.”

Em còn chưa chơi đủ, em mới không kết hôn với anh sớm như vậy. Anh gặp qua mấy người hai hai tuổi kết hôn chưa? Lúc anh hai hai tuổi cũng không kết hôn mà, anh không thể yêu cầu em bây giờ kết hôn được.”

“Em có thể chơi xong rồi cử hành hôn lễ.” Ngón tay Giang Thừa Mạc gõ gõ lên thành ghế, nói: “Người bên kia để anh phụ trách. Nhưng phải đi báo danh trước.”

“Quý mới cổ thể tin anh! Hôm nay anh giả trò lừa bịp lừa em, ai có thể đảm bảo sau này kết hôn rồi anh đổi chủ ý, nghĩ ra một đồng thứ lừa em cử hành hôn lễ!”

Giang Thừa Mạc khẽ nghiêng đầu, dùng một ngón tay chống cằm nhìn cô một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Tổng Tiểu Tây, lúc nào thì đầu óc em đã nâng cấp lên thành hệ điều hành Windows XP?”

Tổng Tiểu Tây khinh bỉ nhìn anh. “Chuyện anh không biết khá... Không đúng, đầu của em vẫn luôn là hệ điều hành Windows XP! Dù anh có nói cái gì, em không đi, không đi là không đi. Anh dám bức bách em, em sẽ nhảy từ trên này xuống! Không tin anh thử xem?”

Ngày tiếp theo Tổng Tiểu Tây ở ban công gió thổi một ngày.

Trừ lúc ăn cơm, cô đều nằm trên ghế dựa ở ban công, một khi Giang Thừa Mạc xuất hiện trong vòng năm thước, cô liền nhảy dựng lên tiến tới bên cạnh ban công, mở cửa sổ, tỏ thái độ muốn nhào ra bên ngoài. Mỗi lần Giang Thừa Mạc đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô một cái, đặt đĩa quả hạnh đào hoặc cốc sữa, sau đó xoay người rời đi.

Cuối cùng tới chạng vạng, Tổng Tiểu Tây ăn xong cơm chiều Giang Thừa Mạc làm lại chạy tới ban ban công gió thổi, thổi trong chốc lát, chợt nghe thấy cửa có tiếng, cô chạy ra, mới phát hiện Giang Thừa Mạc đã đổi xong giày, đang định rời đi.

“... Anh đi đâu vậy?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, nói: “Buổi sáng ngày mai đi công tác, trở về chuẩn bị hành lý.”

Tổng Tiểu Tây “Nha” một tiếng, cuốn cuốn tóc xoăn, nhìn thời gian, từ từ đi tới, nói: “Hiện tại cục dân chính đóng cửa rồi chứ?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, cười nhạt.

“VẬY... Anh đi công tác bao lâu?”

“Hai tuần.”

Tổng Tiểu Tây lại “Nha” một tiếng, rút cuộc tiến tới cạnh anh, ngược đầu nhìn anh, nói: “VẬY... Anh sẽ nhớ em chứ?”

Giang Thừa Mạc cúi đầu nhìn cô, “Ừm” một tiếng: “Nói không chừng.”

“VẬY em để anh xác định chắc chắn.” Tổng Tiểu Tây nói xong, đè anh lên tường, kiễng chân ôm chặt cổ anh, cặp chân theo vắt lên thắt lưng anh.

“...”

Cuối cùng Giang Thừa Mạc vừa thay xong quần áo lại cởi xuống, hơn nửa ngày đó không mở cửa nhà nữa.

Ngày đầu tiên Giang Thừa Mạc đi công tác, Tổng Tiểu Tây lăn hai vòng trên ghế sofa ở phòng khách, sau đó lấy điện thoại di động nhắn tin cho anh, trên đó chỉ viết ba chữ: “Ngày thứ nhất.”

Ngày thứ hai, Tổng Tiểu Tây lại nhắn cho Giang Thừa Mạc tin nữa, trên đó cũng viết chỉ có ba chữ: “Ngày thứ hai.”

Sau đó còn chưa tới ngày thứ ba, Tổng Tiểu Tây lại nhắn cho Giang Thừa Mạc, trên đó viết: “Nửa ngày thứ hai.”

Thế nhưng đối với tin nhắn của cô, Giang Thừa Mạc lại không có thái độ gì. Hồi xưa anh đi công tác, dù sao vẫn là hôm sau hoặc cách mấy ngày sẽ gọi điện cho cô một lần, dặn dò một chút chuyện, dù gì cũng sẽ gọi điện báo bình an, nhưng lần này Tổng Tiểu Tây gửi tin nhắn như đá chìm đáy biển, một lần Giang Thừa Mạc cũng không gọi điện lại.

Tổng Tiểu Tây cũng không để ý, tiếp tục đứng giờ nhần tin cho anh: “Ngày thứ ba.”

“Một phần ba ngày thứ ba.”

“Hai phần ba ngày thứ ba.”

“Ngày thứ tư.”

“Một phần ba ngày thứ tư.”

“Một nửa ngày thứ tư.”

Ngày thứ tư Giang Thừa Mạc đi công tác, Tổng Tiểu Tây đi ăn cơm tối với Nguyễn Đan Thanh. Lúc cô về nhà đã tám rưỡi, mới vừa đóng cửa, thì bất thành linh bị một sức lực lớn đặt bên tường. Cô còn chưa kịp phát ra tiếng, đôi môi bị ngậm chặt, mở ra, rất nhanh đầu lưỡi mang theo hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái và vô cùng quen thuộc đánh úp tới.

Chìa khóa và túi xách trong tay Tổng Tiểu Tây rơi xuống đất, đôi tay vòng chắc cổ đối phương, đôi chân gác lên hông của anh, hai người dán sát vào nhau, gian phòng quá mức yên tĩnh, hơi thở mập mờ quanh quẩn hai người, nồng sâu, cao thấp.

Thật lâu sau, Tổng Tiểu Tây mới được buông ra. Trong bóng tối, trán của Giang Thừa Mạc chạm vào trán cô, chóp mũi dán vào chóp mũi cô, bàn tay vẫn đặt ở bắp đùi cô như cũ, cô nghe được anh nhỏ giọng hỏi: “Đi đâu?”

“... Anh đã đi công tác về? Thế nào nhanh như vậy?”

“Không.” Anh dừng một chút, nói “Buổi sáng mai quay lại.”

“Chỉ một buổi tối sao? Tổng Tiểu Tây kiểm chế khóe miệng muốn nhếch cao của mình, cố làm vẻ kinh ngạc, “Tại sao vậy chứ?”

“... Nhớ em.” Đôi môi Tổng Tiểu Tây lại bị cắn, giữa hai người truyền tới tiếng nói không rõ, “Em hài lòng?”

Tác giả có lời muốn nói: ...

38. Chương 38: Ngoại Truyện Ngải Mộc

Tôi đưa lưng về phía giường cài lại nút áo sơ mi cuối cùng, đi giày cao gót, cẩn thận từng li từng tí cầm túi sách, đang định im hơi lặng tiếng rời đi, sau lưng một giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Em đi đâu vậy?”

Sống lưng tôi cứng đờ, xoay người, mặt không chút thay đổi, giọng nói còn lạnh nhạt hơn so với anh: “Về nhà.”

Thẩm Dịch ngồi dậy, lộ ra đường cong sống lưng khêu gợi, cũng làm bộ muốn xuống giường: “Anh đưa về.”

“Không cần, cảm ơn.”

Anh cài áo choàng tẩm, nhìn tôi một cái, vẫn kiên trì câu nói kia: “Anh đưa em về.”

Tôi nghĩ tôi bắt đầu có chút thẹn quá hóa giận, giọng nói nguội lạnh trả lời anh: “Tôi nói không cần.”

Lúc này không đợi anh nói nữa, liền cầm túi sách của mình lên đi ra khỏi phòng khách sạn.

Tôi đeo kính râm gần như che nửa khuôn mặt, tự nhận lấy một tư thái không có sơ hở nào đi ra khỏi thang máy, cho đến lúc chui vào taxi, mới dám nhử lông mày lại, sau đó bàn tay che mắt, nhẹ nhàng thở dài một cái.

Tôi thề, trước đó, tôi đập vỡ đầu cũng không từng nghĩ tới mình sẽ dính vào bất cứ thứ gì với Thẩm Dịch người này.

Nghĩ tới Ngải Mộc tôi cũng được tính là một thành phần tri thức cao cấp, đi học được học bổng quốc gia, công việc cũng là trợ lý cao cấp. từ nhỏ đến lớn được vô số vinh dự khen ngợi, đếm không hết những đầu đá碌碌 mới bắt đầu được tới vị trí ngày hôm nay, không muốn kết hôn trước ba mươi tuổi, không muốn trước khi kết hôn mà say rượu xảy ra chuyện tình một đêm, càng không muốn nghĩ tới tình một đêm lại là Thẩm Dịch, người đàn ông như vậy.

Thẩm Dịch, là người bạn thân của lãnh đạo không nói không cười của tôi, nghe nói từ nhà trẻ đã am hiểu quyền rũ các cô gái nhỏ.

Càng trưởng thành càng bề bộn vô số hoa, con cháu nhà giàu, lời ngon tiếng ngọt, một đường phù hoa gầy liễu trải qua trăm ngàn mỹ nữ đã đạt tới vị trí hoa hoa công tử (playboy), tôi tính không năm mươi thì cũng một tá, không một tá thì ít nhất cũng đếm hết đầu ngón tay.

Trong taxi tôi luôn suy nghĩ một vấn đề, đêm hôm trước, đến tận cùng tại sao tôi lại uống nhiều rượu như vậy? Lại đến cuối cùng tại sao lại muốn lên giường với Thẩm Dịch hả?

Nhưng mà cho dù là say rượu, cuối cùng cũng là mình phạm sai lầm. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một câu có thể giải thích đúng nhất: này quả thật là... nghiệp chướng.

Tôi rất muốn dành thời gian để tìm một nơi để tóm tắt lại bài học này, nhưng tôi không nhàn rỗi. Thậm chí tôi còn chưa kịp về nhà đổi quần áo, vị lãnh đạo có khuôn mặt trước sau như một đã gọi điện thoại tới.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, tám giờ ba phút. Vượt qua thời gian quẹt thẻ một phút.

Vị cấp trên của tôi luôn đúng giờ quá mức, tác phong của quân Đức, cảm thù đến tận xương tủy việc chậm trễ kéo dài thời gian, có người trở về phòng họp một một phút, vị đó đóng cửa không cho người ta vào bên trong.

Tôi vuốt trán, có chút nhức đầu. Hít sâu một hơi, nhanh chóng nhắm lại bản nháp trong bụng, sau đó xốc lại tinh thần, đi vào.

“Ngải Mộc.” Giọng nói Giang Thừa Mạc trước sau như một vang lên, tôi đang dự đoán sẽ nhận trách cứ của anh, không ngờ anh lại nói, “Hôm nay tôi cho phép cô nghỉ một ngày.”

“...” Tôi há miệng, không thể không nói ý nghĩ của mình, “Tại sao?”

Anh không bận tâm trả lời, “Vừa rồi Thẩm Dịch gọi điện cho tôi.”

“...”

Nếu đây là một bộ phim hoạt hình Anime, tôi nghĩ nhất định có thể nhìn thấy hình ảnh kinh điển là trên trán chính mình đột nhiên rơi xuống ba cái vạch đen.

Thẩm Dịch, anh đúng là... mụ nội nó.

Tôi cắn răng nghiêng lợi hỏi thăm một câu, lấy lại bình tĩnh, giọng nói vẫn điềm đạm như trước: “Cám ơn ngài. Vậy năm phút sau tôi sẽ đưa ngài lịch trình trong ngày.”

“Ừ. Còn có một việc.” Giang Thừa Mạc trầm ngâm trong chốc lát, mở miệng: “Ngày hôm qua trước khi tan làm cô phân chia bánh ngọt là mua ở tiệm nào?”

Tôi nhần nhịn không cho nghĩ lung tung phân tích rõ lời của anh, thành thực trả lời: “Giao nhau giữa Sơn Đông và Thượng Hải, có cửa hàng màu sữa ở đó. Chỗ đó cách công ty khá xa nhưng mà tôi có điện thoại của họ, ngài có thể gọi điện bảo họ mang đồ tới...”

“Không cần.” Anh cắt ngang lời tôi, nói, “Chỗ kia cách trường học Tổng Tây không xa lắm, lúc tôi đi đón cô ấy thuận tiện mua là được rồi. Cô có ăn qua vị gì khác không? Có cái gì ngon muốn giới thiệu?”

Tôi tiếp tục mắt nhìn mũi mũi nhìn tim: “Vị ngon tương đối nhiều. Lát nữa tôi sẽ gửi cho ngài.”

“Tốt lắm, cám ơn.”

Tôi còn nhớ rõ, năm ngoái có một cô gái mới được điều động xuống, ngày đầu tiên đi làm khăn trương lo lắng đưa văn kiện cho Giang Thừa Mạc, sau khi ra nắm chặt tay tôi, ánh mắt phát sáng, nói: “Chị Ngải Mộc, Giang đồng có bạn gái?”

Tôi bất động thanh sắc rút tay của mình ra, thản nhiên nói: “Không nghe nói. Như thế nào?”

Cô ấy hưng phấn: “Làm sao có thể? Vừa rồi em đi vào thì Giang đồng đang nói chuyện với một cô gái! Lúc nói chuyện khoe miệng còn hơi mang theo nét cười! Biểu tình còn cực kỳ kiên nhẫn! Hơn nữa chủ đề là du lịch ăn cơm đi dạo phố! Giang đồng còn đồng ý sau khi tan tầm đón cô ấy đó! Cái dạng này sao có thể không phải là bạn gái được?”

Tôi thở dài trong lòng, đưa văn kiện giao cho cô ấy, bình tĩnh nói: “Đây không phải là bạn gái, đó là em gái lớn lên từ nhỏ với ngài, Tổng Tiểu Tây. Chuyện bát quái đời tan tầm thì nói, còn bây giờ đi sửa lại mấy biểu mẫu này đi, tan tầm giao cho tôi.”

Tôi càng lớn tuổi, lại càng cảm thấy, cái từ mỗi người có mệnh riêng của mình vô cùng tuyệt diệu.

Cõi đời này có bao nhiêu người thiếu cơ hội, cả đời nghèo khổ vì cuộc sống sinh hoạt, lại khó khăn mới có được miếng cơm manh áo; lại có loại người, vì mua được một Chanel Versace LA MER, chân không chạm đất ba bữa cơm, nhưng đằng sau là những tháng ngày viêm túi nghiêm trọng.

Nhưng còn có loại người khác, ví dụ như Tổng Tiểu Tây, là người sống tự do tự tại không phiền não. Người khác có thể trầm tư suy nghĩ nhưng chỉ riêng cô không cần lo lắng cái gì cả, người khác tốn hết tâm tư mới mua được cái túi nhưng cô chỉ cần quẹt thẻ của Giang Thừa Mạc là có thể thoải mái mua được.

Tôi đang bận rộn đến mờ mắt, dù sao vẫn không thể không cảm khái Tổng Tiểu Tây: “Ai, khi nào thì tôi cũng có người anh trai cho tôi chỗ dựa đây?”

Với cuộc sống khó khăn này, luôn có một cô gái, khiến người ta phải cảm khái và hâm mộ.

Chính tôi cũng thấy những lúc Giang Thừa Mạc và Tổng Tiểu Tây chung sống, luôn không giải thích được nghĩ tới một câu nói, nếu có kiếp trước kiếp này, vậy Tổng Tiểu Tây chính là khoản nợ đời trước của Giang Thừa Mạc.

Hình như là khoản nợ nhiều không trả hết được.

Có một lần, tôi đi theo Giang Thừa Mạc mở một cuộc họp hội đồng quản trị, bởi vì là chuyện cực kỳ quan trọng, toàn thể nhân viên tập trung tinh thần hết mức, tôi ngồi cạnh Giang Thừa Mạc phụ trách ghi chép, bị không khí đè ép đến mức không dám thở mạnh, đúng lúc đấy điện thoại Giang Thừa Mạc rung rung.

Tôi thấy anh nhíu nhíu mày, tiện tay lật úp điện thoại. Một lát sau di động lại rung lần nữa, anh chống cằm dừng lại hai giây, lật ngược trở lại.

Lúc này là một tin nhắn, tự động hiện lên màn hình của Tổng Tiểu Tây: “Em ngã gãy chân... SOS... SOS... SO...”

Tiếp theo tôi thấy khoe mắt Giang Thừa Mạc nháy vài cái, đưa tay xoa bóp mi tâm, thuận tiện bảo bộ phận quản lý đang diễn giảng dừng lại.

Tiếp theo tôi nghe được giọng nói trầm thấp của Giang Thừa Mạc: “Thật xin lỗi, tôi có việc cần đi.”

“...”

Tin tưởng tôi, toàn bộ thành viên hội đồng quản trị không hện mà cùng bày ra một vẻ mặt.

Hơn nữa, sau khi anh rời đi, tôi sắp xếp tư liệu của quản lý cao cấp, quản lý Thái suy nghĩ một chút, đi chậm mấy bước, quay đầu hỏi tôi: “Ngải Mộc, đến tận cùng Giang đồng có chuyện gì gấp?”

Tôi há hốc mồm, nói: “Thật xin lỗi, tôi cũng không biết.”

Ngày thứ hai Giang Thừa Mạc vẫn chưa về công ty, tôi phụng mệnh mang tài liệu tới nhà, vừa đi tới cửa nghe được cuộc nói chuyện bên trong: “Em muốn ăn chocolate...”

“Không có chocolate. Đọc kỹ sách ngữ văn của em.”

“Cho, co, late...”

“Câm miệng.”

“Anh Thừa Mạc...”

“Em nói một trăm lần cũng vô dụng.”

“... Vậy em bóc hạt thông cho anh ăn.”

“Nói nữa em về nhà của mình.”

Lúc này Tống Tiểu Tây hoàn toàn yên lặng. Tôi định thần, gõ cửa, rất nhanh nhìn thấy một chân Tống Tiểu Tây bị bó thạch cao, nhìn thấy tôi, thu lại khuôn mặt đang làm mặt quỷ, ho khan một tiếng, đổi thành ngồi đoan chính.

Lúc tôi rời khỏi, nhàm chán đếm từng con số trong thang máy, “Ting” một tiếng cửa thang máy mở ra, đang muốn đi vào trong, không ngờ thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Tôi dừng một chút, Thẩm Dịch cũng dừng một chút, sau đó tôi giành nói trước: “Thẩm tiên sinh.”

Nét mặt Thẩm Dịch giống như nuốt một quả trứng gà, sau đó nặn ra một nụ cười: “Ừ.”

Tôi tiến vào anh đi ra, sau đó nhấn số, nhìn cửa thang máy một chút nữa thì đóng, trước một giây hoàn toàn đóng lại anh chợt đưa tay đẩy ra.

Thẩm Dịch cứng rắn mở cửa thang máy, chân giữ cửa, nhìn tôi một lát, không quan tâm tiếng chuông của thang máy, mở miệng: “Ngải Mộc, chúng ta không cần xa lạ như vậy chứ?”

Tôi lạnh nhạt nói: “Tôi thấy chúng ta vẫn luôn là như vậy. Ngày đó là trường hợp ngoài ý muốn, cứ coi như chưa từng xảy ra thôi.”

Anh cười cười, nói: “Em có thể coi như không có gì?”

Sắc mặt tôi không đổi: “Có thể.”

Anh nghiêng đầu, lại nhìn tôi một lát, nói: “Nếu anh không thể coi như không có gì thì thế nào?”

Tôi nói: “Tôi nghĩ, nhiều lắm là một tháng, lấy tính cách của anh, anh sẽ thấy không có gì nữa.”

Tôi thừa dịp anh trầm ngâm đập một cái vào chân anh, khi anh bị đau thu chân lại tôi rất nhanh bấm nút đóng cửa, sau đó khước miệng vênh lên: “Hẹn gặp lại.”

39. Chương 39: Ngoại Truyện Ngải Mộc

Trôi qua hơn một tháng, có vài tin scandal của Thẩm Dịch truyền tới tai tôi, chuyện anh với tình yêu mới của mình. Nghe nói là một người mẫu nào đó thời gian trước vinh dự được giải thưởng quốc tế, đáng người hạng nhất, là người mới được cưng chiều trên trang bìa của nhiều tờ báo...

Có đồng nghiệp đang thảo luận kỹ thuật của Thẩm Dịch càng ngày càng cao, chẳng qua tôi chỉ muốn xác nhận những scandal của anh không có câu nào là liên quan tới tôi, tiếp theo tôi cũng không lo để ý cái gì khác. Tôi nói Thẩm Dịch là Thần tình, anh quả nhiên là Thần tình. Tôi nói trong vòng một tháng Thẩm Dịch sẽ coi thường chuyện kia, quả nhiên trong một tháng anh hoàn toàn xóa bỏ chuyện kia sạch sẽ.

Tôi cảm thấy, ngày nào đó nếu mình thất nghiệp, có nên suy tính mở cửa hàng bói toán, tính số mệnh.

Chỉ là rất nhanh những câu chuyện nhỏ dừng lại, bởi vì Giang Thừa Mạc đột nhiên đẩy cửa phòng làm việc, nhìn xung quanh một lần, cuối cùng rơi vào trên người tôi, tiếng nói mặc dù dễ nghe nhưng lạnh nhạt: “Ngải Mộc, tiệc rượu buổi tối cô đi theo tôi.”

Tôi lên tiếng trả lời. Chờ cửa phòng làm việc đóng lại lần nữa, có người lại gần: “Chị Ngải Mộc, tâm tình Giang tổng hôm nay hình như không tốt lắm.”

Tôi nói: “Đều hiện rõ như vậy, còn cần cô nói ra sao?”

Cô ấy rụt cổ lại: “Rốt cuộc Giang tổng làm sao rồi?”

Sau chuyện đợt trước, tôi nghĩ tới những chuyện có thể xảy ra với Giang Thừa Mạc mô phỏng lại một lần trong tâm trí, cuối cùng dưới con mắt lóe lên tia bất quá của cô nhân viên, hàm hồ nói: “Có lẽ liên quan tới dạ tiệc ngày hôm qua.”

Tuy tôi nói vị cấp trên này khuôn mặt thường xuyên cau có không quan tâm người, lại thiếu kiên nhẫn, nhưng những việc khiến anh thực sự nổi giận cực kỳ hiếm thấy, gần như không có. Cho dù một người sơ sót làm tổn thất không nhỏ cho một đơn hàng, hoặc là gặp gỡ đối tác Nhật Bản thì đối phương không lý do đột nhiên trở mặt, anh cũng chỉ nhú mày một cái, tỉnh táo suy xét, tỉnh táo phân phó cho từng người, tỉnh táo chủ trì hội nghị khẩn cấp, tỉnh táo cứu vãn toàn cục. Thậm chí anh cực ít nói nặng lời.

Vậy mà cũng là vị cấp trên vô địch siêu nhân, lúc đối mặt với Tống Tiểu Tây lại biến thành người khác. Khuôn mặt vô cảm nói đầu óc Tống Tiểu Tây là hệ điều hành Windows 2000, sẽ cầu nhau, mỉm cười, tức giận, còn có thể chịu đựng sự mệt mỏi nửa đêm ngồi trên xe trở về khách sạn nghe Tống Tiểu Tây nói nhảm câu được câu không trong điện thoại.

Có một lần Tống Tiểu Tây vô tình giá lâm tổng bộ công ty, tôi đến đưa tài liệu, đầu ngón tay còn chưa gõ tới van cửa, liền từ khe hở nhìn thấy Giang Thừa Mạc đang đứng trước mặt Tống Tiểu Tây, gương mặt không chút thay đổi, tư thế kia như muốn gõ đầu Tống Tiểu Tây, người sau rất có tính toán trước nhắm mắt lại, cô nhắm rất chặt, mắt cũng nhắm thành một đường, Giang Thừa Mạc nhìn khuôn mặt nghiêng lên của cô, ngón tay giật giật, nhưng cuối cùng không hạ xuống.

Tôi muốn vào nhưng lại lui ra ngoài. Sau đó có người vỗ bả vai tôi, tôi quay đầu lại, đồng nghiệp ngoác mắt chỉ vào bên trong phòng làm việc, nhỏ giọng nói: “Chị Ngải Mộc, chị ở nơi khác có thấy qua tình anh em tình thâm ý trọng như vậy sao?”

Tôi nghiêm mặt, lạnh giọng nói: “Có chuyện gì cũng không liên quan tới cô. Nhanh đi làm việc.”

Thật ra tôi cũng tự thấy bất quá, tôi đây cũng cảm thấy vị cấp trên tình cảm đã vượt qua phạm vi che chở chăm sóc đối với Tống Tiểu Tây.

Đến nay tôi còn nhớ, mấy năm trước Tống Tiểu Tây chính thức thông báo chuyện tình cảm của mình cho Giang Thừa Mạc thì vị kia vẫn trước sau như một, nét mặt trầm ổn bình tĩnh. Anh luôn vui buồn không thể hiện, khi công tác cực kỳ không vui cũng chỉ nâng mí mắt lên, ánh mắt sắc bén nhìn bạn, cho đến khi chính bạn cúi đầu, ảo não ôm đồ sửa soạn lại lần nữa. Những lúc anh đọc được tin nhắn tới lui của Tống Tiểu Tây nhưng chỉ nhú mày, hơn nữa nhìn tin nhắn cả nửa ngày, thư ký cách anh không xa gọi anh cũng không nghe thấy.

Tôi không thể không lặng lẽ tới gần một chút, khẽ giật giật môi, không biến sắc nhỏ giọng nói: “Giang tổng.”

Tôi gọi anh hai lần, rốt cuộc anh quay đầu nhìn sang: “Chuyện gì?”

“Thư ký Hàn đang chào hỏi với ngài.”

Lúc này anh mới ngẩng đầu lên, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười. Tôi nhìn tầm mắt của anh, thở dài trong lòng, nhắm mắt tiếp tục nhỏ giọng nói: “Là người bên phải.” =))

“...”

Thật ra thì xế chiều còn có tiết mục thú vị khác, đối tác còn ân cần đề nghị dẫn chúng tôi đi xem hoa oải hương nở, hơn nữa buổi tối còn có tụ hội bạn thời đại học của Giang Thừa Mạc, vậy mà vị thủ trưởng kia của tôi chỉ nhàn nhạt trở về: “Không được. Tôi còn có chút việc phải trở về thành phố T. Đa tạ. Xin lỗi.”

Vì vậy làm việc liên tục ba ngày đến mười hai rưỡi đêm, chia đều mỗi ngày ngủ sau giờ tôi đây, bởi vì một việc tình yêu của Tống Tiểu Tây, không biết dành được mấy phần quan tâm của Giang Thừa Mạc, không

thể vó ngựa không ngừng quay trở về thành phố T.

Ở trên đường tôi nhìn nhin quan sát khuôn mặt lạnh nhạt của Giang Thừa Mạc, suy nghĩ một chút, có lẽ là kỳ sinh lý nóng nảy quá phá, thế nên không nhìn được mạo hiểm không sợ chết mở miệng.

Tôi nói: “Giang tổng.”

Anh ngẩng đầu khỏi quyển tạp chí: “Chuyện gì?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Tổng tiểu thư có thể tự mình biết đúng sai, ngài nên suy tính cho cô ấy nhiều tự do hơn.”

Anh nhìn tôi, lại cúi đầu lật tạp chí. Một lát sau cũng không thấy anh nhìn xong một tờ, tiếp theo, lúc tôi nghĩ anh coi rẻ lời đề nghị của tôi, anh nhàn nhạt lên tiếng: “Cô ấy còn nhỏ.”

“...”

Tôi trừ không có lời nào để nói, thì vẫn là không có lời nào để nói.

Trên đời này có người anh còn quen thuộc số đo quần áo giày thậm chí mũ của em gái mình, có lẽ còn có người anh cho em gái mình cùng sở hữu máy tính và mật mã chi phiếu, có lẽ còn có người anh chỉ có dung túng cùng cương chiều đối với tính khí của em gái, có lẽ còn có người anh để ý mỗi tình yêu của em gái, nhưng là mới đến nay thôi, tôi tự nhận đã nhìn qua vô số người, Giang Thừa Mạc vẫn là người anh trai có thể xử lý hết thấy mọi chuyện liên quan tới em gái mình hơn tất cả các người anh khác.

Tiệc rượu buổi tối Giang Thừa Mạc dẫn tôi theo, sau khi xã giao với hai vị lớn tuổi, bản thân tôi lại nhìn thấy được Thẩm Dịch từ trong đám người.

Sau một khắc anh ấy cũng nhìn thấy chúng tôi, tiếp theo dừng một chút, lấy một ly rượu đỏ từ người phục vụ, đi về hướng này.

Tôi an phận biết anh tới mục tiêu là Giang Thừa Mạc, không phải là tôi. Tại tiệc rượu không thú vị lại không thể không tham gia này, Thẩm Dịch thấy Giang Thừa Mạc, giống như là ông thấy hoa tươi, vì vậy dùng giọng điệu cà lơ phất phơ gọi “Anh Thừa Mạc a”, tiếp theo liền giả bộ nhỏ nhắn nhu nhược không tương tổ ý muốn cọ xát tới đây nói chuyện phiếm.

Tôi chưa từng thấy Thẩm Dịch om sòm lại vừa tinh anh kỳ lạ như vậy. Từ bát quái dưỡng sinh tới mỹ nữ, mặc dù Giang Thừa Mạc không nói tiếng nào, anh cũng có thể tự đảm nhận một vai hát từ đầu cho tới cuối. Không chỉ như thế, anh còn luôn làm bộ dáng phong tình vạn chủng, theo thói quen khoác vai Giang Thừa Mạc, sau đó dùng giọng điệu lừa bịp nói chuyện: “Giang tiên sinh, hôm nay ngài buồn đến bệnh đi?”

Khuôn mặt Giang Thừa Mạc không biểu cảm, trả lời: “Là đầu cậu bị lừa đá mới đúng.”

Thẩm Dịch “Chặc” một tiếng: “Ngày hôm qua Tổng Tiểu Tây lại bị người ta theo dõi nha. Cậu không nắm chặt thì cũng đừng hối hận nha.”

Giang Thừa Mạc đi về phía trước một bước, ném cánh tay của anh từ trên vai xuống, mặt không đổi sắc như cũ nói: “Tổng Tiểu Tây bị ai để mắt tới là chuyện của cô ấy. Lý Duy Diệp ở đây không thành được gió lớn gì.”

Thẩm Dịch cười đến đào hoa xinh đẹp: “Đúng, đúng, đúng. Lý Duy Diệp không phải gió lớn gì, Tổng Tiểu Tây cũng chỉ là em gái bé nhỏ của cậu, một tháng sau cậu vẫn nói câu đấy Thẩm Dịch tôi nguyện ý theo họ của cậu.”

Lời của Thẩm Dịch vừa nói ra, một cánh tay mảnh khảnh xuyên qua khuỷu tay anh đi lên, ngay sau đó một giọng nữ nhẹ nhàng cười: “Anh là muốn đổi tên thành Giang Dịch sao? Sao em cảm thấy tên gọi này không phù hợp với hình tượng của anh nhỉ?”

Tôi theo giọng nói nhìn sang, vị này là bạn gái mới của Thẩm Dịch, mềm mại ướt át, chỉ là mặt mũi có mấy phần quen thuộc.

Ngược lại mỹ nhân lại còn kinh ngạc hơn so với tôi, mang theo vài phần mừng rỡ: “Ngải Mộc? Cậu là Ngải Mộc?”

Tôi rút cuộc nhận ra.

Thì ra là trong lúc vô tình Thẩm Dịch trêu chọc đúng hoa khôi đại học kiêm bạn học cùng lớp với tôi. Khi đó danh tiếng cô xinh đẹp lan ra cả bên ngoài, sau vài năm, hôm nay ở tiệc rượu này, cô vẫn chói lọi như cũ, lung linh xinh đẹp.

Nụ cười như hoa đào của Thẩm Dịch dần thu lại, nhìn tôi, lại nhìn cô ấy, nói: “Hai người quen nhau?”

Chu Hiểu Nghiên cười nói: “Năm đó Ngải Mộc của bọn em là nhân vật lớn, luôn luôn đứng vị trí thứ nhất, ai dám không biết?”

Tôi tự động bỏ qua khóe mắt đang nhìn tới của Thẩm Dịch, cũng cười nói: “Cái gọi nhân vật lớn thực sự không dám nhận. Thanh danh của mình cũng không vang dội như của cậu.”

Sau đó thời gian tiếp có chuyện để làm. Chu Hiểu Nghiên là người lương thiện lại nhiệt tình, cô thoát khỏi khuỷu tay Thẩm Dịch, kéo tay tôi, sau đó lú lú một phen ôn lại kỷ niệm đại học. Nói chuyện mọi người trong lớp đường ai nấy đi, nói chuyện thầy giáo già, sau lại nhắc tới hôn nhân.

Cô hỏi tôi về tương lai, tôi nói: “Tạm thời chưa gặp phải ai khiến mình muốn yêu và kết hôn. So với việc kết hôn, ngược lại mình hi vọng được tăng tiền lương hơn.”

Lời này bị Giang Thừa Mạc nghe được, anh cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn về phía tôi, sáng khoái nói: “Được. Đợi ngày mai đi công tác về tôi sẽ tăng lương cho cô.”

Tôi chấp tay trước ngực, cúi đầu xuống: “Vậy thì đa tạ ông chủ.”

Chu Hiểu Nghiên chỉ cười: “Nếu Giang tổng thực sự tốt như vậy, chuyện này sẽ tốt hơn nếu giúp Ngải Mộc nhà chúng tôi tìm bạn trai có được không?”

“Chuyện giúp đỡ như vậy, chính Giang tổng còn không được đâu, em còn tìm cậu ta giúp đỡ cái gì.” Hai tay Thẩm Dịch nhét vào túi, chậm rãi quét mắt qua một cái, khôi phục lại nụ cười hoa hoa công tử, “Lúc nào Giang Thừa Mạc bắt được Tống Tiểu Tây vào tay, chuyện như này mới nói tiếp.”

“Tống Tây là ai?”

Thẩm Dịch cười dịu dàng: “Ừm, là con dâu nuôi từ bé của Giang Thừa Mạc.”

“...”

Tiệc rượu tản dần, bởi vì tôi thuận đường với Chu Hiểu Nghiên, bị cứng rắn lôi lên xe của Thẩm Dịch. Tôi ngồi với cô ấy ở ghế sau, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lỗ tai chỉ nghe câu được câu không hai người tán tỉnh.

Mặc dù tôi không cố ý nghe, nhưng lúc nói chuyện vẫn nghe được vài phần hương vị. Sau Chu Hiểu Nghiên muốn lấy số di động của tôi, bước xuống xe, tôi và Thẩm Dịch ở trong một không gian kín mít, qua mấy phút, tôi suy tư chốc lát, mở miệng.

“Thẩm Dịch, Chu Hiểu Nghiên là một cô gái rất tốt. Anh phụ lòng những người khác thì có thể, tốt nhất đừng trêu đùa cô ấy.”

Thẩm Dịch chậm rãi nói: “Anh muốn trêu đùa thì em định làm gì?”

Tôi nói: “Tôi không thể làm gì.”

“Nhưng em cũng đã nhìn ra, cô ấy là bất hạnh lên nhằm thuyền người xấu, rất thích anh.”

“Anh tốt nhất tự mình giải quyết.”

Anh từ kính chiếu hậu cười với tôi một tiếng: “Em ghen?”

Lông mày tôi nhíu lại, nói: “Ghen cái đầu anh.”

“Thời đại học em rất thân với cô ấy sao?”

“Có thân hay không cũng chả liên quan gì. Lấy dung mạo khí chất và đức tính của cô ấy, cho dù tôi chỉ là bạn cùng lớp, cũng không thể không bảo vệ cô ấy một lần.”

“Em có hảo tâm như vậy sao? Lần đầu tôi nhìn thấy.” Thẩm Dịch nở nụ cười, “Tôi còn tưởng mấy năm nay lẫn lộn xã hội, em đã sớm vứt cái hảo tâm này đi rồi đấy.”

“Có những thứ này hay không cũng như trời sinh cầm thú, ví dụ như anh. Tôi không phải.”

“Hai ngày trước Tống Tây nói cho anh biết, nghe nói gần đây trên web có lưu hành mấy truyện ngôn tình nhân thú yêu.”

Tôi nhìn ra ngoài, không lên tiếng.

“Thật ra thì chính là em đang ghen chứ gì?”

Tôi quay đầu lại, lẳng lặng nói: “Anh thối lắm.”

40. Chương 40: Ngoại Truyện Ngải Mộc

Ngày thứ hai sau khi tôi theo Giang Thừa Mạc đi công tác về, ở trên bàn làm việc thấy một bó hoa tươi. Bó hoa rất to, bông hoa đỏ tươi ướt át, nụ hoa xấu hổ e ấp, tôi nhìn chốc lát, bỗng phát hiện sau lưng có rất nhiều cặp mắt đang nhìn mình, vừa nghiêng đầu, tất cả đồng nghiệp đồng loạt cúi đầu.

Tôi thở dài trong lòng một cái, rút ra một tấm thiệp nhỏ, thấy nó được vẽ hình trò chơi Angry Birds đang rất thịnh hành trên di động, một con lợn màu xanh lá cây ẩn dưới dưới đồng gạch không chịu ra ngoài, một con chim màu đỏ lông mày nhíu lại bất chấp tất cả phi về phía đồng gạch kia.

Góc phải phía dưới ký một chữ “Thẩm”.

Tôi vò nát tấm thiệp ném vào thùng rác, đang đau đầu vì bó hoa này, nghĩ xem có nên trực tiếp ném xuống dưới tầng không, dư quang khóe mắt liếc cửa thang máy mở ra, Thẩm Dịch chậm rãi bước tới.

Thẩm Dịch rất thường xuyên tới tòa nhà này, vả lại mỗi lần tới đều mang theo tương mạo hoa đào tràn lan, còn nói lời ngon ngọt, khiến một đồng nghiệp cô nương ở đây không có cách nào miễn dịch được với anh. Rất nhanh đã có người chào đón, cười nói: “Thẩm tổng là nước cứu chúng tôi ra khỏi lửa sao?”

“Tại sao?”

“Hai ngày nay cảm xúc Giang tổng không tốt, Thẩm tổng biết lý do không?”

“Biết.” Thẩm Dịch bị lời thuận thể dựa vào mép bàn, hai tay đút trong túi, khóe mắt tà tà, duỗi chân lười nhác, cười nói, “Biết cũng không thể nói cho các cô biết.”

“Đáng ghét... Tại sao có thể như vậy chứ?”

Thẩm Dịch cười như gió xuân thổi: “Hai ngày nay các cô cũng không có tin gì khác? Ngày ngày bàn tán chuyện của ông chủ, như vậy cũng không tốt nhé.”

“Chúng tôi mấy ngày nay bận chân không chạm đất, ngày ngày vòng quay ông chủ, không bắt quái chuyện này thì còn chuyện gì nữa sao? À, đúng rồi, còn có một chuyện, hôm nay chị Ngải Mộc nhận được một bó hoa tươi đó.”

Mắt Thẩm Dịch thoáng nhìn, tôi coi như không nhìn thấy, nghe anh nghiêng đầu cười nói: “Hoa này thật đẹp nhỉ? Toàn bộ là hoa hồng, hồng chói lọi.”

“Ah, làm sao Thẩm tổng biết?”

“Làm sao tôi không biết được? Cô biết ai tặng không?”

“Chị Ngải Mộc không nói...”

“Không cần hỏi cô ấy, tôi nói cho cô biết, là tôi tặng.”

Thẩm Dịch vừa cười, vừa vỗ bả vai tiểu cô nương đã đứng hình kia: “Tôi đi xem ông chủ tâm tình không tốt kia của các cô. Các cô cũng đi làm việc đi.”

Thẩm Dịch vừa biến mất sau cửa văn phòng, tôi liền cảm thấy trong phòng một mảng yên tĩnh, toàn thể mười mấy đôi mắt đều rơi trên người tôi.

Chính tôi rên rỉ một tiếng trong lòng, không có uy lực gì liếc một vòng, mặt lạnh lùng thét lên: “Đi làm việc!”

Một lát sau, tôi ôm tài liệu, đang định gõ cửa thì nghe được bên trong truyền ra giọng nói u oán: “Mình làm quân sư miễn phí cho cậu, cậu không cảm tạ thì thôi, còn xua đuổi mình ra ngoài, có người như cậu sao?”

Giang Thừa Mạc cười lạnh: “Ra bên ngoài mới là người, ở bên trong là lợn. Cậu là lợn?”

“Mình nói cho cậu biết, cậu đừng nói sang chuyện khác.” Thẩm Dịch nói, “Mình sẽ không giống hai người các cậu ma ma chít chít như vậy. Có cái gì cứ phải lo trước lo sau như thế? Chẳng lẽ cậu còn lo lắng Tống Tiểu Tây không tiếp nhận người anh này? Thôi đi, cái dạng của cô ấy, không có cậu thì sẽ chẳng có ai nữa. Cậu cứ trực tiếp tiến tới là được rồi, nói cho cô ấy biết, cô ấy có hai lựa chọn, một là theo cậu nói yêu đương, hai là đi cục dân chính. Nếu không cũng đừng nhận người anh này. Cô ấy chắc chắn chọn một đó. Xảy ra vấn đề gì mình sẽ chịu trách nhiệm được không?”

“Vô nghĩa!”

“Cậu có hiểu mỹ nhân kế không hả? Cậu biết khổ nhục kế chứ? Cậu cứ như vậy, sau đó như vậy, sau đó ôm lấy Tống Tiểu Tây, sau đó sẽ như vậy,” tôi nghe thấy một tiếng vỗ tay, “Chuyện như vậy 100% sẽ thành công đó!”

“Chó má!”

“Ai nha, hai ta đánh cược được không? Nếu cậu thật sự làm như lời mình nói, nếu mình thua, mình bồi thường một cái xe an ủi cậu được không?”

Giang Thừa Mạc cười lạnh lùng

“Là Porsche! Porsche mẫu mới nhất, được chứ?”

Sau đó tôi không nghe thấy nói chuyện nữa, lát sau chợt nghe thấy một tiếng bịch, truyền tới tiếng Thẩm Dịch gào lên: “Tốt xấu gì mình cũng tâm tính thiện lương, cậu phát hỏa cũng không cần như vậy chứ?”

Tôi nín thở trầm ngâm, lặng yên không tiếng động lùi lại hai bước, vừa làm ra điệu bộ cúi đầu. Rất nhanh cửa phòng mở ra, tôi ngẩng đầu, đối diện là cổ tay áo của Thẩm Dịch.

Tôi lại cúi đầu, nói cung kính: “Thẩm tổng.”

Anh “Ừ” một tiếng, tiến về phía trước, tôi lùi về phía sau một bước, anh lại tiến một bước, tôi không nhúc nhích, ở khoảng cách mười centimet thì anh dừng lại.

Anh cười nói: “Hoa đẹp không?”

Tôi nói: “Đẹp.”

Anh còn nói: “Em có thích không?”

Tôi trả lời: “Không thích.”

Anh đột nhiên cúi người, tôi hoảng sợ, lập tức lùi về sau một bước, phòng bị nhìn anh: “Thẩm tiên sinh, mời tự trọng.”

“Tôi trọng lượng(*) bảy mươi cân, tiêu chuẩn khỏe mạnh cực kỳ phù hợp.” Anh không chút để ý, cười, “Tối nay anh mời em ăn cơm được chứ?”

(*) có nghĩa là tự trọng, cũng có nghĩa trọng lượng, cân nặng.

“Tôi có việc.”

“Ngày mai thì sao?”

“Ngày nào tôi cũng không rảnh.”

Anh vẫn lơ đãng, nghĩ nghĩ, nói: “Năm nay em hai mươi bảy tuổi, đúng không?”

“...”

Dám hỏi tuổi, mắt của tôi giống như dao bay tới, không nghĩ anh vẫn như cũ tỏ vẻ không thấy, nói tiếp: “Anh nghe Giang Thừa Mạc nói, em tốt nghiệp là vào làm ở công ty này luôn, chưa từng nói qua yêu đương?”

“...”

“Vậy trước kia em từng yêu đương sao?”

Tôi cố gắng bình tĩnh, muốn từ bên trái đi qua, bị Thẩm Dịch nhanh tay nhanh mắt cản lại, muốn sang bên phải, lại bị anh ngăn trở, cuối cùng tôi hung hăng giẫm một cái, anh hít sâu một hơi, khuôn mặt đau khổ vươn cánh tay thon dài ngăn trước mặt tôi.

“Đến cuối cùng là anh muốn làm gì?”

Anh cúi đầu, trong ánh mắt là sự chân thành thuần khiết: “Anh thích em, thích em đến tận xương tủy. Nếu hiện tại em hoa không chủ, không bằng hai chúng ta kết giao được không? Hử?”

Tôi nhìn bốn phía, nơi này là góc chết. Chỉ cần Giang Thừa Mạc không đi ra, nơi này cũng chỉ có chúng tôi.

Mặt tôi không thay đổi nhìn anh, tay vòng ra sau, chân đá vào đầu gối của anh, một cái tay giữ cổ họng của anh, hung hăng đập một cùi chỏ lên lưng anh.

Đây là chiêu học từ năm nhất lão sư dạy cho tôi để thử nghiệm phương pháp mới.

Thẩm Dịch rên một tiếng, bản thân tôi trước khi anh ngã nhào buông anh ra. Anh lui về sau một bước, che cổ họng, khẽ trợn to hai mắt, nhìn tôi như nhìn thấy quái vật.

Tôi liếc mắt một cái, nghênh ngang rời đi.

Mấy ngày nay tâm tình Giang Thừa Mạc rất kém. Tâm tình của anh bình thường không tốt cũng sẽ không biểu lộ ra, cũng không thể hiện trong lời nói cử chỉ, mà thể hiện ra ở hiệu suất làm việc.

Gần đây Giang Thừa Mạc đều liên tục mất hồn trong giờ họp, quản lý Vương ở bộ phận quản lý vừa lên diễn giảng xong, lúc dừng lại chờ thì anh đang một tay chống cằm, Vương Quan nhìn khuôn mặt vô cảm không động đậy của anh, vẻ mặt càng không yên, nhìn tôi xin trợ giúp, tôi đành hắng một cái, cúi đầu, nhắm mắt nhỏ giọng nói: “Giang tổng.”

Lúc này rốt cuộc anh tỉnh táo lại. Ngẩng đầu lên, trầm mặc một phút, mở miệng: “Dự tính không được. Còn có thể thêm một bước nữa. Cái khác có thể. Người khác.”

Buổi tối trước khi tan làm, tôi thu dọn đồ không dùng bỏ đi, lúc xuống lầu vô ý đi cùng Giang Thừa Mạc. Ở công ty ông chủ tôi trước sau như một tiếc chữ như tiếc vàng, lần này ở trong thang máy lại mở miệng: “Ngải Mộc, người trong nhà cô thúc giục cô tìm bạn trai chưa?”

Tôi nói: “Nói tới hai lần.”

Anh lại hỏi: “Cô muốn tìm người như nào?”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Tốt nhất có thể bảo vệ được tôi, có chủ kiến, có thể cho tôi ý kiến.”

Khóe miệng anh cong cong, lại nói: “Còn gì nữa?”

“Những thứ khác đều là chuyện nhỏ.” Tôi trả lời, “Tôi đương nhiên hi vọng bạn trai tôi anh tuấn có sức quyến rũ, người cao mét tám trở lên, dáng người thon dài có khí chất, đủ dịu dàng, đủ chăm sóc, đủ khéo léo hiểu lòng người, có kiên nhẫn, còn có nhiều thời gian ở bên tôi, còn có thỉnh thoảng cho tôi chút niềm vui. Nhưng những thứ này không thể nào đáp ứng hết được, cho nên tôi chỉ chủ yếu mong người ấy có thể đáp ứng cái thứ nhất là được rồi.”

Lần này anh có hơi suy tư, nhàn nhạt cười một tiếng, không nói nữa.

Cuối cùng trong lòng tôi nghi ngờ không biết cuộc nói chuyện không chủ ý này có được hiệu quả gì không. Bởi vì ngày tiếp theo Giang Thừa Mạc xuất hiện tại phòng làm việc thì vẻ mặt không những không có phần hòa hoãn, ngược lại càng thêm lạnh nhạt. Anh vẫn không thích tiệc tùng cùng tụ hội như cũ, mấy ngày tiếp theo càng một mỗi, đẩy toàn bộ tiệc rượu dạ tiệc lại cho tôi.

Mà tiếp theo mấy ngày, từ tin đồn bát quái cuối cùng tôi suy đoán rằng: quả nhiên Giang Thừa Mạc có vấn đề với em gái Tổng Tiểu Tây mình vẫn thường che chở.

Cô ấy nói yêu đương rồi, đáng tiếc bạn trai không phải là Giang Thừa Mạc.

Tiếp theo, bạn trai chân thật của Tổng tiểu thư cũng nổi lên mặt nước. Nghe nói là Lý công tử đến từ thành phố A, gia thế tương mạo đáng người rất tốt, kiên nhẫn, dịu dàng, chăm sóc, khéo léo hiểu lòng người, còn đến thành phố T vui chơi thỏa thích với Tổng Tiểu Tây.

Tôi hồi tưởng lại một chút lời nói lúc nói chuyện với Giang Thừa Mạc, sau lưng chợt thổi qua một cơn lạnh lẽo.

Mặc dù cho tới bây giờ Giang Thừa Mạc vẫn là thiên chi kiêu tử, nghĩ muốn gì hình như cũng là hạ bút thành văn, mà tôi nhìn mặt anh mấy ngày nay, chỉ đồng tình nghĩ tới một từ.

Rõ là... Đau khổ.

Ông chủ không vui mừng, kẻ xui xẻo sẽ là nhân viên. Thời gian làm việc của Giang Thừa Mạc càng ngày tan làm càng trễ, từ năm rưỡi kéo dài tới sáu giờ, lại từ sáu giờ kéo dài tới bảy giờ, cuối cùng thậm chí lần đầu tiên trong lịch sử kéo dài tới tám giờ.

Ông chủ chưa về, làm sao chúng tôi dám về trước. Vì thế mọi nhân viên đều khổ sở trông mòn con mắt về phía văn phòng của Giang Thừa Mạc, mắt cũng không nhắm, dường như cứng ngắc như từng hòn vọng phu.

Lúc gần đến tám giờ tối, chúng tôi đều bụng đói kêu vang. Có đồng nghiệp còn sót lại gói Oreo, chưa đầy một phút đã bị mọi người chia năm sẻ bảy. Ở dưới sự giật dụa, cuối cùng tôi cũng lấy hết dũng khí đi tới phòng Giang Thừa Mạc, tay vừa đặt lên ván cửa, chợt nghe thấy giọng nói âm trầm truyền tới: “Tổng Tây, em không cần nói cho anh biết, hiện tại em đang ở thành phố A.”

Cơ bản Giang Thừa Mạc không dùng giọng điệu như vậy nói chuyện nhiều. Ít nhất đến nay tôi chưa từng nghe qua. Giọng nói của anh bây giờ lạnh như tảng băng cầm lên từ dưới hồ mùa đông, còn có thể cảm thấy từng đợt khí lạnh. Ngay cả tôi đều có một chút kinh sợ.

Tôi đang chuẩn bị quay trở về, bên trong vang lên một tiếng động như một vật gì bị đập vỡ.

Rất nhanh cửa phòng làm việc bị mở ra từ bên trong, sắc mặt Giang Thừa Mạc khó chịu xuất hiện tại cửa, nhìn tôi một cái, không nói nhiều sải bước rời đi.

Tôi quay đầu lại nhìn, trên mặt đất phong làm việc, chiếc điện thoại quý giá màu trắng bạc số lượng có hạn của Giang Thừa Mạc an tĩnh nằm trên mặt đất. Chỉ là điện thoại kia là điện thoại bền nhất trong truyền thuyết, hôm nay đã không chịu nổi tan nát. Theo như tôi nhìn thấy, mảnh nhỏ xa nhất cách đến năm thước.

41. Chương 41: Ngoại Truyện Ngải Mộc

Khuê Mật từng có một thời gian nghiên cứu Tarot, từng tỏ vẻ huyền bí nói với tôi, bạn phải tin tưởng, thế giới này chính những thứ tương khắc sẽ hấp dẫn nhau, luôn có người khiến bạn không bỏ được, thấm tận vào xương tủy, cần rằng nghiêng lợi cũng không thể làm gì.

Mà đó chính là Mr.Right của bạn.

Cái dạng Mr.Right này, tôi tự nhận sống hai tám năm chưa từng gặp qua, nhưng mà lại cảm thấy, đối với Giang Thừa Mạc mà nói, Miss Right chắc hẳn đã gặp được.

Buổi sáng ngày hôm sau, người ném võ điện thoại, Giang Thừa Mạc, không xuất hiện ở công ty. Mà tôi dưới con mắt mọi người nhận được một bưu kiện, được gửi từ nước ngoài, phía dưới chỗ người gửi ký một chữ “Thẩm” rỗng bay phượng múa.

Tôi cẩn rằng mở bưu kiện trước bao con mắt của các đồng nghiệp đang dõi theo, không nghĩ rằng chỉ là chiếc lá và đá.

Chiếc lá được sản xuất hàng loạt, còn viên đá rõ ràng là được Thẩm Dịch nhặt, trên bề mặt còn sót vài hạt cát. Tôi lấy đồ bên trong nữa ra, lại phát hiện ảnh chụp phía dưới.

Trên hình là bãi cát gần biển, phía trên bị người ta vẽ hai chữ “Ngải Mộc”, góc phải còn vẽ một hình trái tim.

Tôi lật mặt sau xem, trên đó viết “Maldives, dẫn đến tình yêu của chúng ta.”

Tôi cho hết mọi thứ vào bên trong ngăn kéo, hít sâu một hơi, coi như không nhìn thấy những người xung quanh đang nhìn chằm chằm, tiếp tục mắt nhìn mũi mũi hướng tìm làm việc.

Một lát sau, có số điện thoại lạ gọi tới. Tôi nhận máy, người đó báo tên họ, là trợ lý của Thẩm Dịch.

Tôi nói: “Xin chào, xin hỏi có việc gì không?”

“Ngại quá đã làm phiền cô. Chuyện là như này, nếu tiện có thể nói, tôi xin phép muốn hỏi cô chỗ của Thẩm tổng.”

Tôi dè dặt nói: “Triệu tiểu thư, cô mới là trợ lý của anh ấy.”

Không nghĩ tới vị trợ lý này còn dè dặt hơn cả tôi: “Thẩm tổng nói chỉ có cô mới biết được ngài ấy ở chỗ nào. Nếu tôi có việc thì tìm cô trước.”

“Tôi không biết.”

“Trước khi đi Thẩm tổng nói trước khi ngài ấy rời đi cô sẽ nhận được đồ của ngài ấy, cho nên nhất định biết ngài ấy bây giờ đang ở đâu.”

Tôi cẩn rằng hít sâu một hơi: “Tôi không nhận được bất cứ cái gì hết.”

“Chuyện này...”

Tôi quả quyết cúp điện thoại.

Tôi nhẫn nhịn kích động muốn gọi điện cho Thẩm Dịch, liều mạng lờ công việc ra làm như một ninja, năm phút sau cũng nuốt xuống được khó chịu này.

Lúc xế chiều tôi lại nhận được số điện thoại lạ, lần này là Giang Thừa Mạc: “Ngải Mộc, mang laptop của tôi tới bệnh viện trung tâm. Phòng 1407 dãy nhà A.”

“...” Hàng năm lúc kiểm tra sức khỏe vị ông chủ này luôn đạt tiêu chuẩn, có thể nằm viện quả thật ngoài dự đoán của tôi. Tôi nói, “Ngài ngã bệnh?”

“Tôi không sao.” Giọng nói Giang Thừa Mạc nghe vẫn có phần bất đắc dĩ, thậm chí trong nháy mắt tôi nghĩ tới bộ dạng anh đưa tay bóp trán, “Chẳng qua là có người chuyện bé xé ra to mà thôi. Tóm lại cô đưa đồ tới cho tôi là được rồi.”

Tôi đáp ứng, rất nhanh nghe được bên kia có giọng nữ mơ hồ truyền tới: “Con nói ta là chuyện bé xé ra to? Nếu không phải đột nhiên ta muốn tới thăm con... có phải con định ở nhà với cái đầu nóng hừng hực như thế không? Lên cơn sốt hai ba ngày cũng không chữa trị, con cố ý phải không?...”

Nửa chữ phía sau tôi không nghe rõ, bởi vì Giang Thừa Mạc quả quyết cúp điện thoại.

Tôi mang laptop tới bệnh viện trung ương, đến cửa phòng Giang Thừa Mạc thấy không khóa, còn có thể nghe được cuộc nói chuyện bên trong: “Con cũng chỉ phát sốt, ngại cần gì lo lắng quá như vậy? Còn bắt con nằm viện?”

“Những ba chín độ rưỡi, con còn nói không việc gì! Con hôn mê bất tỉnh rồi!”

“Chẳng qua là con đang ngủ.”

“Con còn già mồm với ta? Ta còn không vì sức khỏe của con sao?” Giọng nói của Giang phu nhân không cao, nhưng đủ uy nghiêm, “Còn nữa, con và Tống Tiểu Tây bao lâu rồi không về nhà Giang thăm chúng ta rồi hả? Dì Hân của con đề cập với con nhiều lần, hi vọng có thể gặp con bé Tiểu Tây một chút, sao con không chuyển lời?”

“Hiện giờ phương pháp dì Hân muốn bồi dưỡng tình cảm không đúng. Xuất phát từ quá khứ Tống Tây cũng sẽ không có thiện cảm với tình cảm mẹ con này. Con nói với dì Hân mấy lần rồi, dì ấy đều không tiếp thu. Đợi dì ấy nghĩ thông suốt thì hãy nói.”

“Giang Thừa Mạc, con được lắm, còn dám dạy dỗ cả trưởng bối?”

“Mẹ, đây là phòng bệnh, ngại cũng nói là con phát sốt, ngại có thể nhỏ giọng một chút được không?”

“Vậy con cũng phải để ta yên tâm một chút có được hay không! Con và Tống Tiểu Tây có phải thấy người lớn chúng ta già rồi, mọi việc có thể không nói cho chúng ta? Chuyện Tống Tây có bạn trai, con bé là xấu hổ không nói, sao con cũng không nói với ta?”

Giọng nói của Giang Thừa Mạc hơi hệt: “Cũng không phải chuyện gì lớn, sớm muộn cũng phải chia tay.”

Giang phu nhân lại bị tức giận: “Con nói lời này là ý gì!”

Tôi lại thở dài trong lòng, gõ gõ cửa, cầm laptop và tài liệu đi vào, Giang phu nhân nhìn thấy tôi, rất nhanh nghiêng đầu nổi giận với Giang Thừa Mạc: “Cũng nhập viện rồi còn muốn bận rộn cái gì? Con không nhìn đến chuyện công ty chút thì công ty sẽ sụp đổ sao?”

Tôi chưa từng thấy cấp trên của mình có mặt trẻ con như thế. Đối mặt với lửa đạn cường công không thể dùng trí giải quyết, anh đáp lại là ngã đầu nằm trên giường, nhét toàn bộ mình vào trong chăn, từ trong chăn truyền tới giọng nói bình tĩnh: “Ngải Mộc, đưa tiền Giang phu nhân giúp tôi.”

Giang phu nhân trước sau như một ưu nhã quý khí giận đến trợn tròn mắt hạnh, chỉ vào đồng chăn trắng: “Giang Thừa Mạc!”

Chờ tôi tiễn Giang phu nhân về, Giang Thừa Mạc đã lôi tài liệu ra xem. Trên mặt anh còn đỏ ửng do sốt, kìm nén tiếng ho khan xong thì nói với tôi: “Giúp tôi làm một số điện thoại mới.”

Tôi cúi đầu, từ trong túi lấy ra một chiếc điện thoại hãng Apple, đưa tới.

Giang Thừa Mạc nhìn cái hộp: “...”

Tôi nói: “Sim không bị hỏng, đã cho vào bên trong.”

Giang Thừa Mạc: “...”

Anh nhìn tôi một cái, mở máy. Không lâu sau đó có nhiều tiếng báo phát ra, anh nhìn từng cái gửi tới, cuối cùng mặt không đổi sắc ném điện thoại sang một bên.

Giờ khắc này, tôi thật hoài nghi anh gọi tôi tới lần này thật ra là để tôi mang máy tính hay là mua điện thoại đến.

Ngày tiếp theo Giang Thừa Mạc làm ngư cảnh cáo của Giang phu nhân, bỏ lại chai nước biển xuất hiện tại công ty. Mà tôi lần nữa nhận bưu kiện từ nước ngoài. Lúc này Thẩm Dịch đi Singapore, trong cái bọc vẫn là chiếc lá và hòn đá, cùng với chữ “Ngải Mộc” viết ở bờ biển Singapore.

Sau đó, thư ký Thẩm Dịch lại gọi điện cho tôi một lần nữa hỏi thăm hành tung của anh.

Tôi rút cuộc không nhẫn nại được nữa, trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Thẩm Dịch chào đón bằng tiếng huýt sáo, tiếng cười nhẹ nhàng muốn đánh đòn truyền tới: “Cuối cùng nhận được bưu kiện rồi hả?”

“Đầu óc anh bị nước biển cuốn đi rồi à?”

“A, chẳng lẽ em không thích những vật nhỏ kia?”

“Tôi không thích.”

“Vậy em ném đi là được rồi.” Thẩm Dịch lơ đãng nói, “Chẳng qua ngược lại anh nghe bạn học thời đại học Chu Hiểu Nghiên của em nói, lúc học đại học em mơ ước tương lai có rất rất rất nhiều tiền mặt, làm người vợ công việc, sau đó người đàn ông của em dù ở bất cứ nơi nào cũng đều nhớ tới em.”

“...”

“Chu Hiểu Nghiên còn nói, lúc ấy em cực kỳ mơ mộng, đó là hi vọng trên bãi biển dưới ánh mặt trời, người đàn ông của em ở sa mạc hay ốc đảo đều luôn nhớ tên em, khi đi dạo bờ cát còn viết tên của em, cùng với nền văn minh Maya...”

Tôi cắt đứt lời anh, cắn răng nói một câu: “Đây không phải tôi nói. Tất cả điều này đều là mơ ước của Chu Hiểu Nghiên.”

“Nói dối.” Thẩm Dịch tiếp tục chậm rì rì mở miệng, “Mơ ước của Chu Hiểu Nghiên anh cũng thuận tiện hỏi rồi, cô ấy nói có thể có một biệt thự nông trường của riêng mình ở New Zealand, có máy gặt thu sữa. Sau đó buôn bán trên châu phi thúy, nhàn rồi không có việc gì trên giường đếm từng viên từng viên.”

“...”

Anh bắt đầu dùng giọng nói mê hoặc: “Cho nên, em xem, anh không nói sai cái gì đúng không? Đồng chí Ngải Mộc, sao em phải bao bọc mình kín như vậy. Anh thích em, chẳng lẽ em hưởng thụ cảm giác được người khác thích không được sao?”

Tôi lạnh lùng ngăn anh cổ tạo không khí: “Anh câm miệng.”

Thẩm Dịch “Chặc” một tiếng, còn không ngừng cố gắng: “Ngải Mộc, em là con gái. Con gái là gì, từ nhỏ phải biết tự giác hưởng thụ. Giang Thừa Mạc coi em là con trai mà sai việc, bản thân em không thể cũng nghĩ mình như thế. Con gái là được che chở. Mà nếu em đồng ý kết giao với anh, em có thể yên tâm, anh chắc chắn che chở em rất tốt.”

Tôi hít sâu một hơi, nói: “Thẩm Dịch, mấy bưu kiện anh làm, vứt xuống biển đi.”

Tổng Tiểu Tây đi thành phố A ba ngày, sắc mặt Giang Thừa Mạc như thường. Anh vẫn bình tĩnh chủ trì hội nghị, bình tĩnh ký kết văn kiện, thậm chí còn bình tĩnh đi ăn cơm với bạn gái trước, Tả Tiêm.

Giống như ngày đó người ném điện thoại di động không phải là anh.

Chẳng qua là tôi để ý có chút bất đồng.

Giang Thừa Mạc để ý điện thoại rất kỹ so với hồi xưa. Cho dù là anh ở hội nghị tiếp khách hay là bữa ăn, điện thoại đều đặt cách tay trong vòng mười centimet, thậm chí ngay cả lúc bắt tay đối tác anh cũng cầm điện thoại trong tay.

Ngày thứ tư Tổng Tiểu Tây đi thành A, tôi vừa báo cáo tiến độ với Giang Thừa Mạc xong, chân còn chưa bước ra khỏi phòng, đột nhiên nhận được điện thoại của Tổng Tiểu Tây.

“Giang tổng...”

“Chuyện gì?”

Tôi lại quay lại, giơ màn hình điện thoại cho anh: “Điện thoại của Tổng tiểu thư.”

Ngay sau đó thấy bút máy trong tay Giang Thừa Mạc “cạch” một tiếng, rơi xuống trên bàn.

Căn cứ vào Giang Thừa Mạc là lãnh đạo trực tiếp của tôi, tôi rất không phúc hậu ấn nút mở.

“Xin chào, Tổng tiểu thư.”

Rất nhanh nghe thấy giọng nói chần chừ của Tống Tiểu Tây: “Tôi nghe anh Thẩm Dịch nói, anh Thừa Mạc bị bệnh. Có thật không?”

Tôi nhìn trộm sắc mặt của Giang Thừa Mạc, trong ánh mắt của anh có gì hơi lóe qua, lại ẩn nấp rất nhanh, trở thành khuôn mặt không chút thay đổi.

Anh dùng khẩu hình nói với tôi: “Nói tôi không bệnh.”

Tôi âm thầm thở dài, nói: “Giang tiên sinh vẫn khỏe mạnh như trước, cũng không có cái gì không tốt cả.”

Nói xong lại nhìn trộm. Không nghĩ tới Giang Thừa Mạc dùng hai tay che mắt, giấu đi bộ dạng muốn ngáp, làm ra bộ dáng “Tôi thật sự mệt mỗi thật sự mệt mỗi.”

Tôi âm thầm hít khí lần hai.

“Vậy anh ấy đang ở công ty sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh... Gần đây tâm tình anh ấy như nào?”

Tôi ngẩng đầu lại nhìn Giang Thừa Mạc, anh nghiêm túc, tiếp tục không tiếng động mở miệng: “Tôi không sao.”

Vì thế tôi chỉ tiếp tục máy móc: “Tổng tiểu thư, cô cũng biết, ở công ty Giang tiên sinh là ông chủ vui giận không thể hiện.”

Chờ Tống Tiểu Tây cúp điện thoại, tôi lại nhìn vẻ mặt Giang Thừa Mạc, trong nháy mắt phúc chí tâm linh(*), bỗng nhiên lĩnh ngộ được hai ngày nay vì sao vị ông chủ này của tôi gần như coi điện thoại là người yêu.

(*) – phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng sáng ra, khi vận may đến người ta linh hoạt khôn ngoan hơn.

Tôi cất điện thoại, đang tính đi ra ngoài, xoay người đóng cửa thì nghe thấy tiếng điện thoại của Giang Thừa Mạc vang lên. Anh liếc mắt một cái, nhíu mày, lại giãn ra, lại nhíu mày, sau đó khoanh tay, khẽ mím môi, vẫn nghe tiếng chuông, không nhận điện.

Tình yêu chính là tra tấn ngọt ngào. Tôi đóng cửa xong, chợt nghĩ tới một câu như vậy.

Buổi chiều họp, Giang Thừa Mạc hiển nhiên không yên lòng. Vẻ mặt của anh mệt mỏi, một tay chống trán nghe báo cáo thường niên, tôi cách anh rất gần, có thể nghe thấy được tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên liên tục.

Giang Thừa Mạc đang họp, ánh mắt có vài phần lạnh lùng, chờ hơn sau mười tiếng chuông báo tin nhắn, vẻ lạnh lùng trong trẻo dần dần biến mất. Cuối cùng Vương Quan nơm nớp lo sợ nói xong, đang chờ đợi phán xét, cuối cùng Giang Thừa Mạc nâng mắt lên, liếc con số trên màn hình máy chiếu, rồi khước miệng vênh lên thông thả nói.

“Không tệ.”

Giang Thừa Mạc cực hiếm nói hai chữ này. Bình thường anh nói “Còn có thể” cũng đã là khen ngợi rồi. Vì thế trong nháy mắt, phía sau Vương Quan như có một đôi cánh, hơn nữa còn thẳng tắp bay lên bầu trời.

Lúc tan họp Vương Quan kéo tôi, trong ánh mắt gần như bao trùm lệ quang: “Ngải Mộc, tối hôm nay tôi mời khách, cô nhất định phải đi.”

“Mời khách? Lý do gì?”

“Chẳng lẽ cô không cảm thấy hôm nay là vận may của tôi sao? Tôi thế nhưng nghe được hai chữ “Không tệ” từ miệng Giang tổng! Thật sự là không uống công tôi mất ăn mất ngủ hai tuần lễ bàn bạc, ăn không ngon ngủ không yên...”

Tôi cúi đầu thở dài một hơi, ôm văn kiện đánh gãy anh ta mơ mộng: “Quản lý Vương.”

“Chuyện gì?”

“Không phải tôi đã kích anh. Chẳng lẽ anh nghĩ hôm nay Giang tổng khích lệ là kế hoạch kia thật sự không tệ sao?”

“...” Vương Quan nhìn xa xa đã không còn bóng dáng ông chủ, chậm rãi nói, “Lần trước cô nói là do em gái Tổng Tiểu Tây của Giang tổng... Lần này cũng sẽ không...Giang tổng, ngài ấy...”

“Anh có nghe qua ‘Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà’ chưa?” Tôi đồng tình liếc nhìn anh một cái, “Tôi khuyên anh nên tìm lại chỗ sót, hai ngày nữa không chừng Giang tổng sẽ mổ xẻ báo cáo của anh cũng không chừng.”

– thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà: Tiêu Hà() (?-193 TCN) vốn là người huyện Bái (ở vùng Giang Tô ngày nay), là Thừa tướng nhà Hán. Tiêu Hà cùng với Trương Lương, Hàn Tín là “tam kiệt nhà Hán” (Phi Tam kiệt tất vô Hán thất nghĩa là không có tam kiệt trợ giúp thì không có triều Hán). Ông có đóng góp nhiều cho thành công của Lưu Bang trong thời Hán Sở tranh hùng. Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc (, “thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà”).

“...”

Sáng sớm ngày tiếp theo, tôi đưa cho Giang Thừa Mạc một báo cáo hoàn chỉnh, anh điểm mũi, trầm ngâm một lát, hỏi tôi: “Giữa trưa và buổi chiều không có việc gì?”

“Đúng vậy.”

“Cô chắc chắn?”

Tôi rất chắc chắn.

Nhưng ông chủ không để vào đầu, tôi nuốt lời định nói ra trở lại. Tôi cúi đầu đau khổ nhớ lại, thật sự nghĩ không ra cái gì. Một lát sau, đột nhiên có một điều lóe qua, lập tức ngẩng đầu, giọng nói chân thành: “Thật xin lỗi, là tôi quên. Thời gian trước phó tổng ở thành phố A muốn mời ngài đến thành phố A nhìn vườn công viên công nghiệp mới xây. Ngày hôm nay không có chuyện gì, có lẽ ngài có thể tới xem...”

Đúng là quân tâm khó dò, rốt cuộc Giang Thừa Mạc nói: “Có thể.”

Tôi rất muốn thở dài một hơi nhưng vẻ ngoài vẫn cung kính như cũ: “Bây giờ tôi đi đặt vé máy bay.”

Hơn nữa không phải đặt hai tờ, mà là ba.

Những lời này dưới mắt Giang Thừa Mạc, tôi lại nuốt trở về.

Buổi trưa phó tổng bên kia nhận được điện đến máy bay đón tiếp, dáng vẻ cẩn thận kính cẩn, rõ ràng là vừa sợ hãi vừa thụ sủng nhược kinh đối với việc Giang Thừa Mạc đột nhiên đại giá quang lâm.

Anh ta lợi dụng lúc không ai chú ý nín tay tôi, thấp giọng nói: ‘Thư ký Ngải.’

“Chuyện gì?”

“Bộ phận có phải xảy ra vấn đề gì không? Vì sao ông chủ đột nhiên đột kích kiểm tra?”

“Chẳng lẽ không phải lúc trước anh mời Giang tổng tới thăm vườn công viên công nghệ mới xây sao?”

“Tôi thuận miệng nói như vậy, nào dám hi vọng xa vời sẽ thật... Cô thật không có nhìn thấu chuyện bên trong sao?”

“Không có chuyện gì cả.” Tôi nói, “Anh chuẩn bị bữa trưa buổi chiều đi thăm sớm, sau đó để cho Giang tổng một tài xế, chuyện còn lại không cần quản.”

“Chỉ đơn giản như vậy? Tại sao? Là muốn cải trang vi hành à?”

Tôi nhìn trần của đại sảnh sân bay, nói: “Không phải.”

“Vậy?”

“Bí mật.”

“ ... ”

Nói tóm lại, việc đón người cũng không quá trôi chảy. Trở về theo chuyến bay là ba người, từ sân bay lên xe về lại là hai người. Tôi quay đầu nhìn sắc mặt ông chủ một cái, lạnh giống như một khối băng. Hơn nữa anh đang cảm với mỗi một, mà da của anh vốn trắng, giờ phút này nhìn gần như trong suốt.

Cũng không biết đến cuối cùng là có chuyện gì. Rõ ràng vừa rồi ở khách sạn thành phố A mà Tổng Tiểu Tây ngủ lại, hai người còn có loại hài hòa không được tự nhiên.

Ngày tiếp theo Giang Thừa Mạc không đến công ty. Nhưng Thẩm Dịch phơi nắng một vòng thì xuất hiện, còn mang mỗi người một phần quà tặng, nghe nói Giang Thừa Mạc không ở công ty, lòng mày nhú lại, cười nói: “Hử? Thế vừa vặn. Tôi tìm Ngải Mộc.”

Ở dưới ánh mắt quỷ dị của mọi người, anh đặt một món quà trên bàn tôi, sau đó chống tay, ngồi trên bàn của tôi.

Tôi dùng ánh mắt như muốn bắn anh, anh vẫn dùng giọng nói như cũ còn mang theo vài phần tủi thân: “Bình tĩnh đừng tức giận nữa nhé? Anh xin lỗi em.”

“ ... ”

Anh còn tiếp tục diễn: “Ngoan nha, em xem anh mua cho em một hộp Chocolate...”

Tôi đứng bật dậy: “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Đến phòng trà, Thẩm Dịch để một cửa mở, phía sau tôi mở miệng: “Nếu hôm nay ông chủ em không ở đây, em có thể về sớm một chút được chứ? Buổi tối chúng ta ăn cơm cùng nhau được không?”

“Thẩm tổng, bệnh viện tâm thần mời đi phía bên phải đầu đường.”

Thẩm Dịch bỏ qua lời nói: “Ảnh anh chụp cho em đâu? Em vứt đi đâu rồi? Em có nhìn mặt sau chứ?”

“Vứt. Không có.”

Thẩm Dịch vẫn ý cười, bỗng nhiên tới gần một bước, tôi còn chưa kịp tránh, đã ở trên mặt tôi hạ xuống một nụ hôn chuồn chuồn lướt.

Tôi giận dữ, tay nhanh chóng vươn ra, muốn làm ra chiêu thức lần trước, không nghĩ tới lúc này tay chân anh nhanh nhẹn, thế nhưng nắm lấy tay tôi, rất nhanh giữ chặt nó trên tường.

“Em đã nghe qua câu lạt mềm buộc chặt?” Thẩm Dịch mở miệng nhẹ giọng nói bên tai tôi, “Lần trước là để tùy em làm thôi.”

Tôi cắn răng trừng anh, dạ dày vì tức giận mà âm ỉ đau: “Buông tay.”

Anh thật sự nghe lời buông tay. Sau đó ngón tay xoa cằm, liếc mắt nhìn tôi một cái, cười cười, bỗng nhiên nhanh như chớp vươn tay, sờ mặt của tôi.

Thẩm Dịch lúc tôi chưa phản ứng đã lui về phía sau một bước dài, cười nói: “Em yêu, ngày mai anh lại đến.”

“Anh đi chết đi!”

Sau khi Thẩm Dịch rời đi, tôi vuốt ngực. Trong nháy mắt cả phòng cực kỳ yên tĩnh, sau đó có một đồng nghiệp mở miệng: “Chị Ngải Mộc, theo quy định của tầng chúng ta, có người yêu thì phải mời khách. Chị không quên chứ?”

Tôi hít sâu một hơi, nghiêng đầu sang chỗ khác: “Khi nào thì tôi nói yêu đương?”

“Không cần phải mạnh miệng.” Người còn lại nói tiếp, “Chị Ngải Mộc không phải đã sớm ở cùng một chỗ với Thẩm tổng rồi sao?”

Tôi kiềm chế muốn rống to nói: “Tôi không có quan hệ gì với anh ta.”

Đồng nghiệp Tề gửi cho tôi một ánh mắt khinh bỉ cộng thêm không tin tưởng: “Quý mới tin. Hai người đến phòng trà âu yếm, lúc đi ra khuôn mặt đều ửng đỏ, trừ bỏ cái kia còn cái gì nữa? Thẩm tổng ở nước ngoài tặng quà, ngày đầu tiên còn mang hoa hồng tới, làm sao không có quan hệ gì được?”

“Là anh ta nhàn rồi nhàm chán.”

Sau đó đồng nghiệp trăm miệng một lời: “Thôiiiiii...”

Vì sao mọi người trong thiên hạ đều nghĩ tôi là bạn gái của Thẩm Dịch?

Quả thật là không giải thích được.

Gần đây Giang Thừa Mạc bị cảm trở lại, lại không uống thuốc, khiến bệnh tình mãi không dứt. Mà tính tình của anh càng ngày càng hồng бет, nói chuyện càng lời ít ý nhiều, điện thoại gọi tới cũng không được.

Trong căn hộ của anh nhiều hơn một vị, ngoài Giang phu nhân ra còn có dì Vương, chuyên phụ trách bữa ăn mỗi ngày của Giang Thừa Mạc. Một ngày tôi đi qua, dì Vương ra mở cửa thì nháy mắt với tôi: “Ngải tiểu thư, hôm nay cô tốt nhất nên nói ít làm ít.”

Tôi hơi cười: “Đã xảy ra chuyện gì sao? Ngày hôm qua vẫn khỏe mà?”

Dì Vương chỉ phương hướng phòng ngủ, lấy tay che miệng nói nhỏ với tôi: “Chiều hôm qua Tiểu Tây tới thăm, không biết vì sao hai người cãi nhau. Thừa Mạc từ lúc Tiểu Tây trở về tâm tình hết sức không tốt, tối hôm qua không ăn cơm, điểm tâm hôm nay cũng không ăn, vẫn đối bụng nhắm hai mắt.”

“Tại sao phải trở mặt?”

“Không biết sao. Tôi nấu cơm chỉ nghe thấy trong phòng ngủ bịch một cái, lúc đi ra cũng chỉ thấy Tiểu Tây che miệng hoang mang rồi loạn chạy ra ngoài. Lúc tôi gõ cửa phòng Thừa Mạc, thấy cậu ấy che trán, giống như bị cái gì đập vào tạo thành một khối máu ứ đọng.”

“...” Tôi kiềm chế suy nghĩ viển vông, ho khan một tiếng, rồi nhắm mắt đi về phía phòng ngủ.

Lúc tôi thấy mặt ông chủ, quả nhiên thấy trên trán anh có một khối máu ứ đọng. Bởi vì da trắng, càng rõ ràng hơn. Tôi ho một tiếng, coi như không nhìn thấy, đưa tài liệu tới, đợi mười giây, anh nhắm mày lại, cầm chiếc bút bắt đầu gạch.

Màu xanh từ bút lông càng ngày càng nhiều ở trên mặt giấy, trong lòng tôi run sợ đứng hai phút, anh đóng tài liệu lại, ném qua, lần nữa lui vào trong chăn, phun ra một câu: “Để bọn họ làm lại lần nữa.”

“...”

Vương Quan đáng thương. Cùng một tài liệu, mấy ngày trước còn được cùng một người tán dương.

Giang Thừa Mạc luôn ần ần khắc chế, lần này không biết cùng Tổng Tiểu Tây làm sao, rốt cuộc giận chó đánh mèo lên đầu nhân viên. Không chỉ Vương Quan, tôi cũng gặp tai họa. Đầu tiên là bắt bẻ quy cách, còn bị chỉ trích lỗi chính tả, Giang Thừa Mạc nghiêm nghị, dùng từ không nể mặt, khiến tôi sợ hãi.

Tôi có nỗi khổ không thể nói, chỉ có thể tan việc ném cốc trà giấy để phát tiết.

Lại qua mấy ngày, Giang Thừa Mạc từ cảm biến thành sốt, bị hành hạ. Giang phu nhân rốt cuộc bày ra tư thái trưởng bối uy nghiêm, cưỡng chế anh đi bệnh viện, còn vội vã làm kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Kết quả kiểm tra thấy Giang Thừa Mạc rất khỏe mạnh. Vì vậy Giang phu nhân lại phải chấp nhận để Giang Thừa Mạc về nhà nghỉ ngơi.

Lại qua mấy ngày, tình hình Giang Thừa Mạc rốt cuộc chuyển biến tốt. Anh đi làm bình thường, sắc mặt cũng khôi phục lại vẻ không biểu cảm như trước. Tôi đi sau lưng anh, anh đi tới cửa phòng làm việc, lúc cầm tay nắm cửa đột nhiên quay lại, nhìn về phía tôi.

Ngón tay anh ma sát trên tay nắm cửa hai lần, nói: “Nếu như Tổng Tiểu Tây tìm tới công ty, cô nói tôi không muốn gặp cô ấy.”

Tôi ngẩng đầu lên, anh đẩy cửa phòng làm việc, cũng không quay đầu lại bổ sung một câu: “Cứ nói như vậy. Cô ấy hỏi lý do, để cho chính cô ấy tự suy nghĩ.”

Sau khi hạ lệnh, ngày tiếp theo quả nhiên Tống Tiểu Tây xuất hiện ở công ty.

Tôi nhắm mắt, ngăn cản cô ấy trước cửa phòng làm việc, chần chờ, lại không thể không mở miệng: “Tống tiểu thư, Giang tiên sinh dặn, bây giờ ngài ấy tạm thời không muốn gặp cô. Cô có thể quay lại sau.”

Tống Tiểu Tây nghe xong, quay đầu bước đi. Trong nháy mắt của thang máy đóng lại, cửa phòng Giang Thừa Mạc bị người từ phía trong mở ra, ông chủ của tôi khó chịu tới cực điểm đang đứng ở cửa, vẻ mặt lạnh nhạt, cả người phát ra hơi thở lạnh lùng lan xa đến năm mét.

Qua một phút, anh nhìn chằm chằm thang máy. Lại qua một phút, Giang Thừa Mạc mím chặt môi, không nói một lời nào đi ra ngoài.

Tôi đứng tại chỗ thở dài một hơi.

Buổi tối hôm đó tôi về đến trước nhà, nhớ tới sáng sớm nhắc nhở mình lần phải mua một thứ, quay lại đường cũ bước thong thả, ở siêu thị chung cư mua một bao gạo mười cân.

Bao gạo không nhẹ, tôi ba bước dừng một đi trở về. Chợt nhớ tới từng bàn một chuyện với Khuê Mật rằng có muốn cuộc sống độc thân không. Lúc đó tôi nói, có một người đàn ông không bằng nuôi một con chó, đàn ông không thể trung thành như chó, cũng không như con chó chào đón mỗi lần tan làm chờ bản thân về nhà, có đàn ông để làm gì?

Khue Mật khinh bỉ nhìn tôi một cái, nói, chuyện như vậy phải nghĩ tới hướng tươi đẹp, con gái chỉ có một mình, không có người đàn ông bên cạnh xách vật nặng ngồi xe bus, không có đàn ông thay cậu thay đèn trần nhà, không có đàn ông lúc cậu bị bệnh có thể thay quần áo bón thuốc cho cậu, những con chó, chỉ có cậu chăm sóc nó, nó không thể chăm sóc lại cậu. Nuôi chó có lợi gì?”

Bây giờ suy nghĩ một chút, một câu thành sấm.

Cha mẹ không ở bên, cái thành phố này chỉ có mình tôi. Một người độc thân tôi đây, không thể mua hai lần cân, bởi vì xách không nổi. Mà sau khi mua mười cân gạo, cũng chỉ có thể nặng nhọc xách lên lầu.

Rốt cuộc tôi bò tới được cửa phòng mình, lúc tìm chìa khóa bị một bóng đen bao phủ sợ hết hồn.

Thẩm Dịch nhanh chóng che miệng tôi, nhỏ giọng nói: “Là anh.”

Tôi vung tay anh ra, gần như muốn cầm bao gạo đập lên anh: “Anh tới làm gì?”

Anh không trả lời mà hỏi lại: “Cái người này ở đây sao đèn hành lang cũng không có?”

Tôi chê cười: “Thẩm tổng, anh nếu chưa sống bằng tiền lương của giai cấp công nhân, xin đừng nói lời ngu xuẩn như vậy.”

Thẩm Dịch cười một cái, nói: “Mai anh tới đổi giúp em.”

“Đa tạ, không cần. Mời anh trở về đi.”

Anh không cử động, chỉ nói: “Em xách cái gì? Gạo sao? Anh xách vào giúp em.”

Tôi mở khóa, dừng lại, xoay người, ngẩng đầu lên tìm được mặt anh, nhìn anh, bình tĩnh nói: “Thẩm Dịch, đến tột cùng thì anh muốn làm gì?”

Anh dừng lại một chút, lại rất nhanh biến thành cơn nhả: “Anh thích em, muốn theo đuổi em mà. Lại nói bây giờ tất cả mọi người đều nghĩ chúng ta là một đôi, chúng ta thuận theo nguyện vọng của mọi người không tốt sao?”

“Không cần nói năng ngọt xớt. Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Anh cũng nghiêm túc trả lời em.” Anh thu hơn phân nửa nụ cười, cúi đầu nhìn tôi, nhẹ nói: “Anh thật sự rất thích em.”

“Vậy tôi cũng nghiêm túc trả lời anh.” Tôi nói, “Cám ơn anh ưu ái, tôi không với cao nổi. Chuyện xảy ra đêm hôm đó anh cũng có nhiều kinh nghiệm, nhiều hơn một lần hay ít đi một lần cũng không có gì. Mời về sau anh đi đường Dương Quan của anh không cần để ý tới cầu Độc Mộc của tôi. Là tôi chân thành cầu xin anh.”

Thời gian tiếp theo, quả nhiên Thẩm Dịch không xuất hiện. Tôi cố ý cản hết tất cả các tin tức bất quải, cho nên cũng không biết Thẩm Dịch có hay không nhiều thêm một đóa cúc nở rộ hay một bông cúc non đời đi lực chú ý.

Giang Thừa Mạc và Tống Tiểu Tây vẫn còn đang tiếp tục chiến tranh lạnh với nhau. Lại qua mấy ngày, tôi chậm lựt biết được tin tức Lý Duy Diệp yêu cầu đính hôn với Tống Tiểu Tây.

Khi đó Giang Thừa Mạc ngồi phía sau bàn làm việc to rộng, đôi tay đặt hình chữ “ ” ở trên bàn, ánh mắt trầm tư, khuôn mặt lạnh lùng không nói một lời. Tôi nhìn anh một chút, đang chuẩn bị lui ra ngoài, bị anh gọi lại.

Anh nói: “Nghe nói Thẩm Dịch thổ lộ với cô?”

Tôi: “...”

Anh còn nói: “Nghe nói cô từ chối.”

Tôi: “...”

Tôi định thần lại, quyết định phản kích: “Giang tổng.”

Anh nhìn tôi... Tôi bình tĩnh mở miệng: “Nghe nói ngài còn chưa thu được Tống tiểu thư về tay.”

Giang Thừa Mạc: “...”

Tôi khê cần rằng, liều chết nói: “Chúng ta đều ở đây đánh cuộc Tống tiểu thư có thể đính hôn hay không. Một bồi hai đánh cuộc. Tôi cá là không. Ngài chính là toàn bộ hi vọng của tôi, ngài cũng không thể để tôi thất vọng.”

Giang Thừa Mạc: “...”

Lại qua hai ngày, đột nhiên Giang Thừa Mạc bảo tôi đặt vé đi Hải Nam, hơn nữa dặn thời gian càng sớm càng tốt.

Lại mấy ngày tiếp, tôi biết được tin Tống Tiểu Tây vì Giang Thừa Mạc làm tức giận bay đi Hải Nam.

Mấy ngày này ở thành phố T ánh sáng đẹp ngời, bồn hoa dưới công ty nở màu đỏ chói thật vừa lúc.

Ông chủ không ở đây, những đồng nghiệp khác có thời gian thư giãn, mà tôi so với ngày thường càng thêm hết sức chăm chỉ. Liên tục dưới ánh mắt của đồng nghiệp đi sớm về muộn, mỗi ngày đến tận chín giờ tối mới về nhà.

Trạng thái của tôi vẫn duy trì cho đến khi Giang Thừa Mạc thành công mang Tống Tiểu Tây trở lại từ biển Nam.

Tại sân bay tôi gặp Thẩm Dịch. Vẫn là đôi mắt đào hoa dưới cặp kính đen, gió nhẹ nước chảy, nói cười riu rít, quần áo thoải mái, cổ áo cởi ra hai nút.

Tôi bất động thanh sắc đứng dịch sang bên cạnh.

Từ đầu tối cuối, hai chúng tôi không nói với nhau câu nào.

Buổi tối hôm đó, tôi tìm một quán món cay Tứ Xuyên, gọi cánh gà, tôm xào cay, cá nheo nấu, một nồi lẩu ếch, chống đỡ đến lúc ngồi không nổi nữa.

Sau đó, ngày tiếp theo, tôi vinh quang tự làm tự chịu, bị bệnh đau bảo tử.

Xin Giang Thừa Mạc nghỉ, tâm tình của anh rất tốt, sáng khoái đồng ý. Tôi che dạ dày đổi quần áo, cầm ví tiền còng lưng xuống như người già từ từ đi ra bên ngoài.

Trước lúc đóng cửa tôi nhìn qua gương, người bên trong không đánh phấn, sắc mặt tái nhợt, quần thâm đậm dưới mắt, tóc có hơi rối, giống như một nữ quỷ.

Tôi đau bụng không còn hơi sức chần chu lại bản thân. Lúc soi gương, bỗng nhiên lại nhớ tới cuộc nói chuyện với Khuê Mật về nuôi chó hay có một người đàn ông.

Trong lúc nhất thời càng tủi thân.

Nghĩ ưu điểm nhược điểm, cảm xúc giống như cơn lũ, mãnh liệt từ tim tản ra.

Lục phủ ngũ tạng không chỗ nào không buồn xót.

Bản thân nhú mảy bắt tỉnh táo lại, đóng cửa.

Tự tôi đi bệnh viện lấy số, tới khám. Bác sĩ giơ ngón tay ấn mấy chỗ trên người tôi, sau đó soạn soạn viết đơn thuốc. Trước khi để tôi đi lấy thuốc, quan sát tôi một lượt, nói: “Dạ dày túi mật ruột non đều có vấn đề. Gần đây ăn uống không quy luật hả? Còn bị thất tình?”

“...”

Nơi này thật không hổ là bệnh viện lớn, bác sĩ mỗi người đều mắt sáng như đuốc. Nói trúng trọng điểm.

Tôi lấy thuốc xong đi bắt xe, nghe thấy một người gọi tên tôi: “Ngải Mộc.”

Tôi quay đầu lại, là Thẩm Dịch. Một thân tây trang màu xanh dương đậm, trên cổ còn có chiếc cà vạt tôi màu. Nhìn dáng dấp không biết là chạy tới từ nơi nào.

Tôi đứng bất động, nhìn anh từng bước từng bước đi qua, cúi đầu nhìn tôi, nói: “Anh đưa em về.”

Lần này tôi không từ chối, chỉ nói cảm ơn.

Khi người ta ngã bệnh luôn hi vọng có người cho mình lệ thuộc, để bản thân có thể thả lỏng một chút.

Tôi lên tầng trước, Thẩm Dịch đi theo lên. Tôi mở cửa, Thẩm Dịch cũng muốn đi vào. Tôi xoay người ngăn lại.

Tôi hoài nghi không biết có phải bởi dạ dày thông với thực quản, thực quản thông với miệng, dạ dày đau xót nói không lưu loát: “Thẩm Dịch.”

Anh nhìn tôi: “Em nói.”

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Em thích anh.”

Anh nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu, sau đó mắt khẽ cong khoe miệng nhếch lên: “Tin tức tốt. Sau đó thì sao? Anh biết phía sau câu đấy sẽ còn câu nhưng mà đấy.”

Tôi nói: “Không sai. Em thích anh, nhưng em không hi vọng đi cùng với anh.”

“Tại sao?”

“Anh lăng nhăng. Chúng ta không thể nào không chia tay. Em không cần một người bạn trai tạm thời như vậy.”

Anh nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu, sau đó nói: “Anh không lăng nhăng nữa là được chứ?”

“Em không tin.”

“Vậy như thế nào em mới bằng lòng tin?”

Khoe miệng tôi giật giật, mở miệng: “Cũng có một cách. Một năm anh nấu cơm cho em. Nếu anh kiên trì được một năm, em sẽ theo đuổi anh.”

Tôi cố ý gây khó dễ, không ngờ anh nghiêng đầu, nhìn tôi, vẫn cười đến xinh đẹp tùy ý: “Được. Có thể.”

Trưa hôm đó Thẩm Dịch vào phòng bếp của tôi, liên tục làm bảy ngày cơm, cho đến khi bệnh đau bao tử của tôi khỏi hẳn đi làm.

Sau hai tuần, tôi biết được tin Tống Tiểu Tây và Lý Duy Diệp chia tay thì Thẩm Dịch mang bữa cơm trưa mặn chay phối hợp đến phòng làm việc của tôi trước tất cả con mắt của đồng nghiệp.

Nửa năm sau, Tống Tiểu Tây và Giang Thừa Mạc đính hôn. Mà cơm trưa miễn phí của tôi vẫn tiếp tục.

Một năm sau, khi Tống Tiểu Tây tốt nghiệp không lâu, bị Giang Thừa Mạc bắt đi cử hành hôn lễ. Thẩm Dịch và tôi cùng tham dự.

Thẩm Dịch dựa vào lan can nhìn một lát, chợt quay đầu hôn một cái lên mặt tôi.

Lúc tôi ngẩng đầu, anh đã làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, mắt nhìn chăm chú vào bàn ghế trước mặt.

Tôi nói: “Giả vờ cái gì mà giả vờ? Em nói rồi em sẽ theo đuổi lại anh.”

Anh mím môi, ba giây sau vẫn không nhin được cười lên, quay đầu: “Được.”

Lại qua một phút, anh nghiêng đầu hỏi lại tôi: “Nhưng mà, em đã từng theo đuổi ai chưa?”

“Chưa.”

Tâm tình của anh rất tốt, sờ mặt tôi, mắt cười khê cong, giọng nói nhẹ nhàng: “Không lo. Anh sẽ dạy em.”

42. Chương 42

Kể từ khi Tống Tiểu Tây thăng cấp làm bạn gái, khi Giang Thừa Mạc kéo cô đi, không còn xách cổ áo nữa, mà là ôm eo. Quần áo của hai người từ cửa đến phòng ngủ, theo bước chân hỗn loạn rơi xuống tứ tung trên đất. Tống Tiểu Tây chọc chọc anh, nói: “Nếu không anh nói lại ba chữ kia một lần đi.”

“Ba chữ gì?”

“Chính là vừa rồi ở cửa...”

“Nghĩ hay quá nhỉ.”

Tâm tình Tống Tiểu Tây không tệ, không ngừng cố gắng: “Vậy từ lúc nào anh bắt đầu yêu em?”

Lúc này trong phòng chỉ còn ánh trăng soi xuống hai người, Giang Thừa Mạc đang hôn cô thì dừng lại, sau đó cúi người xuống, cắn cắn môi cô, hàm hồ mở miệng: “Hình như gần đây em béo lên.”

“...”

Cảm thấy cực kỳ không hài lòng với câu trả lời của anh, Tống Tiểu Tây cho rằng cần có biện pháp ép buộc anh. Vì thế trong thời gian tiếp, Giang Thừa Mạc vừa động cô đã kêu ngừng, tăng tốc cô liền kêu chậm, còn nói sức lực anh quá nặng, vừa hừ hừ phản đối vừa không an phận lùi lại đầu giường, Giang Thừa Mạc không nhin được nữa, xách eo của cô lại đang tính sẽ trừng phạt thì Tống Tiểu Tây bắt đầu lả chã chực khóc, lấy ra một tư thái người mạnh ăn hiếp kẻ yếu, từ thân thể đến mọi thứ, khóc lóc kể lể quả nhiên đàn ông đều như nhau, Giang Thừa Mạc không chịu cảm nhận cảm thụ của cô.

Giang Thừa Mạc dừng lại, trong bóng đêm âm u nhìn cô, định dùng ánh mắt càn quét mọi thứ ẩm ỉ của cô.

Tống Tiểu Tây không sợ chết tiếp tục nhỏ giọng nói: “Nói anh yêu em à?”

“...”

Giang Thừa Mạc mím môi, không trả lời.

Tống Tiểu Tây vươn tay ra, sờ sờ trên mặt anh, phát hiện trên trán anh rịn rất nhiều mồ hôi.

Cô tiếp tục nhỏ giọng nói: “Có phải anh rất khó chịu hay không? Có bao nhiêu khó chịu?”

Giang Thừa Mạc bỗng nhiên ngồi xuống, sau đó dùng đầu gối chặn một chân của cô, sau đó bắt lấy tay của cô.

Tư thế này cực kỳ mới mẻ. Trực giác Tống Tiểu Tây thay đổi, lập tức muốn lui ra sau, nhưng không nghĩ tới Giang Thừa Mạc nắm rất chặt, hơn nữa trầm giọng nói: “Em dám chạy?”

“Anh muốn làm cái gì...”

Lời cô chưa nói hết, anh đã dùng một động tác trả lời cô. Giang Thừa Mạc cong các ngón tay lại, nhẹ nhàng trượt ở gan bàn chân – chỗ mẫn cảm nhất của cô hai ba cái, sau đó lại dùng đầu ngón tay cọ cọ, xoa xoa.

“Ồ...”

Trong nháy mắt Tống Tiểu Tây gần như giật bắn dậy từ trên giường. Lập tức nghiêng người né tránh, nhưng lực đạo của Giang Thừa Mạc khéo léo, áp sát lại xoa theo quy luật, cô lăn qua lăn lại trên giường, cũng không thoát khỏi bàn tay của anh.

Tống Tiểu Tây dùng chân phí công vẽ một nửa vòng tròn ở trên giường, vừa cầm gối ném Giang Thừa Mạc, người sau linh hoạt tránh đi, Tống Tiểu Tây ngứa khó chịu, nước mắt sắp rơi ra ngoài, nói không rõ ràng: “Không được...”

Anh thế nhưng lại dùng phương pháp Trương Vô Kỵ đối phó Triệu Mẫn xử lý cô, quả thật trong lòng Tống Tiểu Tây cắn răng nghiêng lợi, muốn cắt anh làm tám khúc.

Giang Thừa Mạc không vì thế mà dừng lại, Tống Tiểu Tây lập tức thay đổi lời nói, giọng nói mềm mại như một đóa hoa: “Anh Thừa Mạc...”

Lúc này anh rút cuộc dừng lại, Tống Tiểu Tây một thân đầy mồ hôi, cảm giác bản thân còn đang run rẩy. Giang Thừa Mạc ôm cô lên, hôn một cái trên chóp mũi của cô, rất nhanh Tống Tiểu Tây đẩy mặt anh ra: “Cho anh như vậy sao!”

Anh nhàn nhạt trả lời: “Không phải em hỏi anh có bao nhiêu khó chịu?”

“...”

Lần này Giang Thừa Mạc đem Tống Tiểu Tây vắn tới vẹo đi như chiếc khăn lông, cho đến khi Tống Tiểu Tây cảm thấy mình đã trở thành chiếc lá mùa thu sắp mất đi sức sống, cô đều không dám phản kháng trở lại.

Sáng sớm hôm sau, toàn thân Tống Tiểu Tây xụi lơ, nhưng vẫn bị Giang Thừa Mạc moi ra từ trong chăn, giống như dựng pho tượng dậy, sau đó cố định ở mép giường, sau đó ngáp liên tục thất cà vạt cho anh.

Tống Tiểu Tây ngáp đến mức nước mắt chảy hết ra ngoài, xét thấy đêm hôm qua bị dạy dỗ nên không dám oán trách, không thể làm gì khác hơn là hỏi anh: “Anh còn trở về nữa không?”

“Để xem tình hình.” Giang Thừa Mạc nhìn cô lại muốn nhắm mắt, không nặng không nhẹ vỗ một cái lên trán cô, “Điểm tâm của em anh đặt trong phòng bếp, sau khi rời giường đun nóng lại lần nữa.”

Tống Tiểu Tây đang mơ màng không nghe rõ gì cả, chỉ gật đầu theo giọng nói của anh. Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, nhếch môi, chợt nắm cằm cô, hôn một cái.

Mắt Tống Tiểu Tây từ đường thẳng trợn lên thành trăng rằm, anh nói: “Nghe được vừa rồi anh nói gì?”

“Ừm...”

“Anh nói cái gì?”

“...”

Tống Tiểu Tây dưới ánh mắt anh, đổi thành vòng tay ôm lấy hông anh, gò má dán lên, nằm trước ngực anh giả chết.

“...”

Cô mặc váy ngủ, cánh tay cùng phía sau lưng hở ra một tảng lớn cảnh xuân, Giang Thừa Mạc nhìn trong chốc lát, nhéo nhéo lỗ tai của cô, lại gọi tên cô: “Tống Tiểu Tây.”

“Chuyện gì?”

Giang Thừa Mạc nói: “Hôm nay em không muốn ra khỏi cửa.”

“Tại sao?”

Anh tìm điện thoại, bật camera, chụp cổ của cô, sau đó cho cô xem.

Qua năm giây, trong phòng ngủ truyền ra một tiếng kêu to cực kỳ tức giận: “Giang Thừa Mạc! Anh đi chết đi!”

Tổng Tiểu Tây ở trong nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày tiếp theo theo hướng dẫn của Giang Thừa Mạc trong điện thoại dùng khăn lông chườm nóng, cuối cùng khiến vết hôn ở cổ và bả vai tiêu mất hơn nửa. Ở trong điện thoại Tổng Tiểu Tây nói yếu ớt: “Anh giải quyết mấy thứ này có vẻ rất quen thuộc nhỉ?”

Giang Thừa Mạc bình tĩnh nói: “Tìm được trên mạng.”

“...”

Lại qua mấy ngày, Tổng Tiểu Tây đang đi dạo bên ngoài thì nhận được điện thoại của mẹ Giang Thừa Mạc, mời cô về nhà họ Giang ăn cơm trưa.

Từ lần trước Tổng Tiểu Tây đến nhà họ Giang gặp Trần Thanh Hân, cô không trở về lần nào nữa. Trần Thanh Hân và nhà họ Giang ở gần nhau, hai người lại qua lại thường xuyên, cô sợ tình huống nào đó sẽ gặp lại. Huống hồ trước mặt Tổng Tiểu Tây còn có một Giang Thừa Mạc, anh không trở về, cô cũng không trở về.

Nhưng hôm nay cô không có lý do không đồng ý. Tổng Tiểu Tây cúp điện thoại, chẳng biết làm sao lại có cảm giác quỷ dị. Loại cảm giác này không hề báo trước đột nhiên xuất hiện, thậm chí khiến sống lưng cô lạnh toát.

Tổng Tiểu Tây suy nghĩ trong chốc lát, vẫn quay đầu xe, chạy tới khu đông.

Tổng Tiểu Tây vừa vào cửa thì được tiếp đón nhiệt tình hơn mức bình thường. Giang phu nhân tự mình ra đón cô, loại chiến trận này quả thật khiến cho cô thụ sủng nhược kinh.

Giang phu nhân cười híp mắt dẫn cô tới phòng khách, sai dì Vương bưng lên một đĩa trái cây, sau đó cầm tay cô, bàn tay vỗ vỗ vuốt ve, quan sát cô: “Nhìn có chút gầy? Học rất nhiều sao?”

“Không ạ. Con nhàn lắm, mới vừa rồi còn đang đi dạo lung tung trên đường.”

Tổng Tiểu Tây nhớ tới câu đêm khuya ngày hôm trước Giang Thừa Mạc nói “Hình như gần đây em béo lên”, trong lòng nhất thời ghen lại.

“Vậy thì tốt. Tiểu Tây à.” Giang phu nhân dừng một chút, liếc nhìn sắc mặt của cô mở miệng, “Ta nghe nói, Thừa Mạc cầu hôn với con có phải không?”

Sau một khắc, ngum nước vừa mới tiến vào cổ họng của Tổng Tiểu Tây toàn bộ ho khan ra ngoài.

Giang phu nhân “Nha” một tiếng, lập tức vỗ lưng cho cô, vừa cười vừa nói: “Đừng xấu hổ như vậy. Chuyện đó Thừa Mạc đã sớm nói với chúng ta rồi, chúng ta cũng biết rõ rồi.”

“...”

“Chuyện như vậy thật tốt. Rất lâu rồi ta chưa gặp chuyện gì khiến ta vui mừng như này.” Khuôn mặt Giang phu nhân tràn đầy nét cười, “Trước đây ta còn lo lắng con sẽ gả cho nhà khác, sẽ ít liên lạc với nơi này hơn. Tính khí Thừa Mạc không tốt, đối với con gái cũng không được, trước kia ta cũng lo lắng cho thằng bé, hiện tại hai con hỗ trợ cho nhau, lại quen thuộc, các con ở cùng một chỗ, thật là kết cục không thể tốt hơn.”

“...”

Mắt Tổng Tiểu Tây nhìn xung quanh, có chút hối hận vì sao lúc này mình không nghe theo trực giác, cô vốn nên tìm lý do từ chối sau đó lái xe bỏ chạy.

Giang phu nhân dừng một chút, lại thử thăm dò cô: “Các con tính ngày kết hôn rồi sao?”

Tổng Tiểu Tây lại lớn tiếng ho khan lần nữa.

Giang phu nhân vỗ tay cô: “Đứa bé ngoan, chuyện này không thể qua loa. Thật ra thì ta cũng đi tìm người tính qua, cũng thương lượng với ba mẹ con rồi, tháng sáu sang năm sau khi con tốt nghiệp là ngày cực tốt. Ngày này mà qua, muốn kết hôn phải chờ thêm một năm nữa rồi.”

Tổng Tiểu Tây có chút suy yếu trả lời: “Dì à, con không muốn kết hôn sớm như vậy.”

“Không còn sớm mà. Lúc kết hôn con cũng hai mươi ba rồi, Thừa Mạc cũng hai chín. Hai người trưởng thành quyết định đi chung với nhau, sớm định xuống tránh cho đêm dài lắm mộng, có phải không?”

“Ba mẹ bên kia còn chưa nói đấy...”

“Ba mẹ con đã sớm gặp mặt với chú của con rồi.” Giang phu nhân nói, “Hai người cũng cảm thấy sang năm là ngày tốt.”

“...” Tống Tiểu Tây tạm thời không nghĩ ra lý do nào khác.

“Hôn lễ cần chuẩn bị tốt. Cũng không thể bạc đãi con. Ta nghe nói Thừa Mạc đi công tác, vậy thì chờ thằng bé trở lại, hai nhà gặp mặt thương lượng chuyện hôn lễ một chút.”

“...” Một hơi Tống Tiểu Tây giấu ở trong ngực, nhất thời không thể phản bác khuôn mặt tươi cười của trưởng bối.

Tống Tiểu Tây buồn bực ăn cơm ở nhà họ Giang xong, buồn bực về nhà, buồn bực lên mạng cả một ngày, vẫn buồn bực đến khi Giang Thừa Mạc trở lại.

Ở giây đầu tiên cô thấy Giang Thừa Mạc, giọng nói không tốt chất vấn: “Giang Thừa Mạc, nói, có phải anh lại giở trò quỷ hay không?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái, đặt rương hành lý xuống, ánh mắt rất bình tĩnh: “Trò quỷ cái gì?”

“Kết hôn...” Tống Tiểu Tây hướng cả một ngày nín nhịn uất ức về phía Giang Thừa Mạc, cắn ngón tay mang theo tiếng khóc nức nở, mắt đầy nước, “Các người tại sao có thể như vậy? Em nói không muốn kết hôn? Tại sao bắt em phải kết hôn! Em còn không đồng ý! Không ai nghe tiếng lòng em sao! Em không muốn kết hôn! Không muốn chính là không muốn! Tại sao bắt em kết hôn hả?”

Lông mày Giang Thừa Mạc nhướn lên, “Ừm” một tiếng, đi tới ôm bả vai của cô, làm bộ như bình tĩnh: “Ba mẹ đi tìm em?”

“Anh biết rõ còn hỏi! Rõ ràng anh thông đồng với người lớn! Nếu anh không nói cho bọn họ biết anh đã cầu hôn rồi, bọn họ sẽ thúc giục sao? Nói không chừng chính anh âm thầm bày mưu kế đó!”

Giang Thừa Mạc khẽ “Hừ” một tiếng, nhàn nhạt cười: “Về sau em tốt nghiệp nhàn rồi không có việc gì làm, không bằng đến làm Giang phu nhân.”

Tống Tiểu Tây ném tay của anh ra, từ trên ghế sofa đứng lên, chống nạnh, trên cao nhìn anh chằm chằm: “Anh đừng có mà được tiện nghi còn khoe mẽ! Người nào nhàn rồi không có việc gì làm hả? Tính chuyện của anh, quên chuyện của em đi sao? Em mới không có rảnh không có việc gì! Còn Giang phu nhân! Tên già cỗi nào! Giống như em đã hơn ba mươi tuổi rồi! Thanh xuân của em đều phải mai táng dưới tên Giang phu nhân sao? Cũng không yêu đương gì hết, kết hôn cái gì hả? Anh đã muốn chơi kết hôn, còn phải kéo theo người còn chưa chơi đủ là em hay sao?”

Giang Thừa Mạc chờ cô nói xong, mới ôm cô từ trên sofa xuống, Tống Tiểu Tây òa khóc ở trong ngực anh, muốn đá qua, bắt đắc dĩ hai chân không phát lực được.

Cuối cùng cô cũng buông tha, hai tay vòng ở cổ anh, nước mắt tuôn trào, ánh mắt tuyệt vọng: “Thực sự muốn kết hôn sao?”

Ánh mắt Giang Thừa Mạc vô cùng chắc chắn: “Tốt nghiệp xong thì kết hôn.”

“Em đây về sau kết hôn có gì tốt sao?”

“Vị trí Giang phu nhân không phải là thứ tốt nhất cho em sao?”

“Vị trí Giang phu nhân có gì tốt? Phải sinh con, phải chạy ngược chạy xuôi với anh, còn phải đâm lưng xoa bóp cho anh, hiện tại một cái em còn chưa hưởng thụ, vì sao em muốn kết hôn?”

“Vậy em muốn như nào?”

Tống Tiểu Tây quệt nước mắt, nói: “Sau ba năm kết hôn không cho phép muốn có con.”

Giang Thừa Mạc dừng một lát, nói: “Còn gì nữa?”

“Trước tiên anh nói anh có đồng ý không?”

Giang Thừa Mạc nhìn cô trong chốc lát, nói: “Có thể. Nhưng nếu có tình huống ngoài ý muốn, phải giữ lại.”

Tống Tiểu Tây cho rằng như vậy là công bằng, cũng đồng ý. Sau đó nhìn sắc mặt anh, thấp giọng nói: “Còn có... Anh phải nói cho em biết anh đàm phán với Lý Duy Diệp như thế nào.”

Giang Thừa Mạc nhìn cô, nói: “Có thể. Nhưng phải đợi sau kết hôn mới nói.”

“Dựa vào cái gì!”

Tiếng nói của anh thản nhiên: “Phòng giữa ngày nào đó em hối hận, xem như không thể lấy đi một phần tiền đặt cọc.”

43. Chương 43

Tuy rằng Tống Tiểu Tây đồng ý kết hôn, nhưng tóm lại trong lòng vẫn không tình nguyện. Ngày hôm sau cô hết nhảy thì đứng, hoặc không hình ảnh nhảy rầm lên giường, hay dùng tuyệt thực để phản đối Giang Thừa Mạc và trưởng bối hai nhà, mua một số trái cây và kem đánh răng ở lì trong phòng. Mặc dù vẫn thất bại, nhưng cô chán nản, cuối cùng cũng thành công làm Giang Thừa Mạc nổi điên.

Sau n lần Tống Tiểu Tây từ chối ăn uống, sắc mặt Giang Thừa Mạc trầm xuống, “Ba” một tiếng buông đũa xuống.

Theo bản năng cô rút cổ lại, nhỏ giọng nói: “Anh muốn làm gì?”

Anh khoanh tay nhìn Tống Tiểu Tây ôm chân bàn không thả, nói: “Anh đếm tới ba, bò từ dưới bàn ra ăn cơm.”

Tống Tiểu Tây cứng cổ: “Em không ra ngoài thì anh làm gì?”

“Chuyện tối hôm qua làm lại một lần?”

Da mặt Tống Tiểu Tây đỏ lên, đá qua một cước, lại sợ anh bắt được rút về, giọng nói nhỏ hơn so với lúc nãy: “Anh không thể đổi hình thức sao? Liên tục ba ngày giống nhau, anh không ngại phiền sao?”

“Ai cho em ba ngày liên tiếp không ăn cơm?”

“...”

Lại qua năm phút, Giang Thừa Mạc đã không kiềm chế được nữa, cúi người xuống thò tay xuống bàn, túm lấy cánh tay Tống Tiểu Tây lôi ra.

Anh xách cổ áo cô cho đến bồn rửa tay, nhét hai móng vuốt của cô dưới nước, Tống Tiểu Tây bẹt bẹt miệng, Giang Thừa Mạc nhàn nhạt hỏi: “Sớm muộn em cũng phải kết hôn, tại sao không kết hôn bây giờ?”

Tống Tiểu Tây hít mũi, lớn tiếng nói: “Dù sao một ngày anh cũng phải ăn ba bữa, sao không ăn một lần cho xong?”

Anh cười nhạt một tiếng, lấy móng vuốt của cô ra ngoài, lau sạch sẽ, kéo cổ áo cô đến bàn ăn. Tống Tiểu Tây ngồi xuống lập tức gục đầu, vùi mặt xuống mặt bàn, bắt đầu nhỏ giọng khóc, tiếng thút thít mang theo sự bi thương, bà vai còn lên xuống theo tiếng thút thít.

Giang Thừa Mạc vuốt vuốt mi tâm, nói: “Ngày hôm kia em náo loạn như vậy là muốn anh xếp hàng chờ ký tên, ngày hôm qua náo loạn muốn anh đồng ý cho em xuất ngoại hai năm rưỡi, lúc này em lại muốn đưa ra chủ ý gì?”

Tống Tiểu Tây ngược mắt lên, lại thút tha thút thít hai tiếng, Giang Thừa Mạc gấp một viên thịt viên nhét vào miệng cô: “Nói trọng điểm.”

“... Vậy anh đáp ứng em rồi em mới nói.”

Giang Thừa Mạc lạnh nhạt nói: “Vậy em tiếp tục khóc đi. Dù sao chuyện em yêu cầu ngày hôm qua anh cũng không đồng ý, em cũng không khóc được bao lâu.”

“...” Tống Tiểu Tây than thở che mặt, sau ngón tay nhìn sắc mặt Giang Thừa Mạc, nhỏ giọng nói: “Về sau một tuần một lần, không thể nhiều hơn nữa.”

Huyết thái dương của Giang Thừa Mạc nhảy một cái, quyết đoán từ chối: “Không được, đổi cái khác.”

“Chỉ cái này.”

Giang Thừa Mạc cầm chiếc đĩa lên lần nữa, thản nhiên nói dứt khoát: “Không có cửa đâu.”

Ngay sau đó Tống Tiểu Tây lần thứ ba nói: “Anh không tôn trọng nhân quyền! Tại sao mọi chuyện phải theo ý anh? Hiện tại em đều không có quyền gì rồi, kết hôn thì phải sống làm sao... Giang Thừa Mạc, em chán ghét anh! Em hận anh! Em nguyện rửa anh! Em không muốn kết hôn với anh...”

Giang Thừa Mạc dưới trần xì xà xì xồ của cô vẫn thản nhiên ăn cơm trưa, sau đó ung dung lau khóe miệng, xoay người bưng bát cơm cô không đụng đi vào phòng bếp, Tống Tiểu Tây lập tức ngừng miệng, nín lại áo của anh: “Anh làm gì thế? Lãng phí lương thực thật đáng xấu hổ!”

Giang Thừa Mạc dùng ngón tay búng lên trán cô: “Anh đi hâm nóng lại, được chứ?”

“...” Hai tay Tống Tiểu Tây ôm lấy hông anh từ phía sau, như cũ không quên cò kè mặc cả, “Mỗi lần về sau lúc em nói dừng anh phải dừng.”

Giang Thừa Mạc cúi đầu nhìn cô một cái, chợt cười quỷ dị.

Tống Tiểu Tây linh cảm không tốt, trực giác muốn chạy trốn, nhưng còn chưa kịp đã bị anh nhanh tay nhanh mắt giữ chặt eo, trong giây lát bị bế lên kệ.

Cô bị anh cố định ở một chỗ hẹp, Tống Tiểu Tây há hốc mồm: “Anh... Anh muốn làm gì...”

“Tống Tây,” Anh cắn đôi môi của cô, ánh mắt bắt đầu thay đổi trở nên thâm thúy, ngón tay dò vào trong quần áo của cô, chậm rãi nói: “Lúc anh không muốn dừng em ngăn cản được không?”

“...”

Tống Tiểu Tây rất buồn bực, Tống Tiểu Tây rất tủi thân. Mọi chuyện trước đây đều theo ý cô, giờ đây kết hôn đại sự cô lại cảm giác như mình bị mua bán ép buộc. Đầu tiên là bị dụ dỗ đi đăng ký, ngay sau đó bị các trưởng bối bắt đính hôn, sau nữa bị lấp bởi quà đính hôn, tiếp theo bị Giang Thừa Mạc kéo đi chụp ảnh cưới và thử bánh gato cưới. Sau anh lại muốn cô đi chọn qua tặng kết hôn, đêm hôm trước bị dày vò khiến Tống Tiểu Tây quát to “Không đi không kết thì không phải đi”, nhắm hai mắt lại, quần chặt chắn trên người giả chết.

Gần tới thời gian tụ hội bạn bè thời trung học đệ nhị của Tống Tiểu Tây, Tống Tiểu Tây được Giang Thừa Mạc đưa đến cửa khách sạn thì bị vây lấy.

Đồng học Giáp nhảy mắt ra hiệu: “Tiểu Tây, người vừa rồi mặc đồ đen đưa cậu đến là ai hả?”

Tống Tiểu Tây: “A ha.”

Đồng học Ất xấu bụng: “Sao mình nhớ năm ngoái vị kia được Tống Tiểu Tây giới thiệu anh Giang cũng chỉ là anh của cậu thôi chứ? Vậy bây giờ đang đính hôn với ai?”

Tống Tiểu Tây: “A ha ha.”

Đồng học Bính: “Khỏi phải ha ha, tối hôm nay cậu chờ chết đi!”

Tống Tiểu Tây: “A ha ha ha.”

Tống Tiểu Tây bị ép vài chén bia, sau đó đối tượng trung học cô từng thầm mến, là lớp trưởng đại nhân một mình lại đây mời rượu cô. Tống Tiểu Tây hí đôi mắt say lơ đãng ngửa đầu nhìn anh ta, không khỏi lần nữa cảm thán số mạng bi ai của mình. Cô vẫn cảm thấy mặc dù Giang Thừa Mạc phù hợp thẩm mỹ của

cô, nhưng lại không hợp với tính của cô. Rõ ràng người trong lòng phải có bộ dáng như lớp trưởng trung học đệ nhị này, ngọc thụ lâm phong, hòa ái dễ gần, cực kỳ che chở con gái, cười dịu dàng sẵn sóc, lúc nói chuyện ôn hòa nhẹ nhàng, giống như là một làn gió mát, thấm vào ruột gan.

Lại không nghĩ tới cuộc đời này cô phải gả cho một người khó chịu như thế, lời nói ác độc, không có tình cảm, không hiểu một tý gì lãnh mạn, trừ giỏi kiếm tiền ra cũng không có những thứ yêu thích khác.

Tổng Tiểu Tây lần nữa muốn khóc.

Hôm nay cô đối với người mình từng thầm mến vẫn theo bản năng có chút khắt trương, cho tới khi đối phương khẽ mỉm cười, ngón tay nắm chặt ly rượu mới thả lỏng một chút. Sau khi bị lớp trưởng đại nhân có tài ăn nói lừa rót cho một ly rượu, Tổng Tiểu Tây nghe được anh ta cười nói: “Nói thật nha, thời trung học mình còn từng thầm mến cậu.”

Tổng Tiểu Tây nhìn anh ta, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, sau một lúc lâu mới thốt ra được một chữ “A.”

Khuôn mặt dịu dàng của lớp trưởng cười rộ lên: “Lúc cấp ba hai ta được ngồi cùng bàn cậu còn nhớ chứ?”

“Nhớ...” Không chỉ có nhớ, vẫn còn rất nhớ. Tổng Tiểu Tây lúc ấy biết được tin này thiếu chút nữa không mừng rỡ mà ngất đi.

“Mình có một lần lấy lý do hỏi bài thi gọi điện thoại cho cậu, kết quả anh trai của cậu nhận, nói cậu không tiện nghe điện thoại.”

Tổng Tiểu Tây nghĩ nghĩ: “Mình không nhớ có chuyện này...”

“Mình cảm thấy cậu không nên nhớ rõ.” Lớp trưởng đại nhân nói tiếp, “Lúc mình muốn cúp điện thoại, anh trai cậu ngăn lại, giọng nói hàm súc hỏi thăm mười tám đời nhà mình, còn có trong nhà có mấy mẫu mấy con bò, sau đó trực tiếp hỏi một câu, đồng học, có phải cậu yêu thích em gái tôi không?”

“...”

“Mình bị anh ấy lừa, cuối cùng anh ấy cực kỳ khách khí cúp điện thoại.”

“... Sau đó?”

“Sau đó ngày tiếp theo mình bị đổi chỗ.”

Tổng Tiểu Tây há hốc mồm: “...”

Má lúm đồng tiền trên mặt lớp trưởng đại nhân như ẩn như hiện, cười như gió xuân, vô cùng thành khẩn: “Mình không nói một câu giả dối. Vị anh trai là vị kia, cậu nên biết chứ?”

Tổng Tiểu Tây tiếp tục há hốc mồm: “...”

Bởi vì sự kiện này, Tổng Tiểu Tây oán niệm Giang Thừa Mạc rất lớn. Thế nên lúc anh lái xe tới đón cô đóng cửa cái bịch, vô duyên vô cớ đẩy Giang Thừa Mạc ra: “Đừng có tới gần như vậy, em không biết anh.”

Giang Thừa Mạc nhìn cô một cái: “Em uống say rồi hả?”

“Anh mới uống say!” Tổng Tiểu Tây chống nạnh nhìn anh chăm chăm, “Anh có biết hay không chia rẽ nhân duyên sẽ bị sét đánh hả?”

Giang Thừa Mạc gương mặt nhìn ra bên ngoài một chút, sau nhìn cô một cái, nói: “Tiếp tục.”

“Anh còn nhớ rõ lớp trưởng hồi cấp ba của em chứ?”

“Thay đổi ba người, em nói người nào?”

“Người đẹp trai nhất làm lớp trưởng hai năm!”

“Nhớ! Sao?”

Sau lưng Tống Tiểu Tây bùng lên ngọn lửa cháy hừng hực: “Tại sao anh tự tiện thay em làm chủ? Em tắm anh liền nhận điện thoại của em sao? Anh cứ như vậy mà nghe à? Lúc ấy còn nói người gọi nhầm điện thoại sao? Giang Thừa Mạc, anh đi chết đi!”

Về mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi, nhắm hai mắt dựa vào thành ghế, chậm rãi nói: “Học trung học đệ nhị nói yêu đương mà còn lý luận?”

“Đừng nghĩ nói sang chuyện khác! Một điều là một điều! Bằng mặt không bằng lòng anh còn lý lẽ?”

Giang Thừa Mạc mở mắt ra, lạnh lùng nhìn sang: “Anh làm giúp em còn không tình nguyện rồi à? Chẳng lẽ em muốn đồng ý cậu ta?”

“... Vì sao em không thể chấp nhận anh ấy!”

“Nói tới nói lui như con gái, đáng đáp thì mặt phấn má đào, làm việc không quả quyết, lúc đó đây là mắt nhìn người của em?”

“Đó gọi là dịu dàng! Dịu dàng! Cái gì mà như con gái! Chẳng lẽ dung mạo anh không phải mặt phấn má đào! Không phải anh cũng là một người mặt trắng sao! Môi hồng răng trắng, âm nhu yếu mệnh!”

Sắc mặt Giang Thừa Mạc trầm xuống: “Tống Tây, chú ý từ ngữ em dùng.”

Tống Tiểu Tây ôm cái gối ném trên đầu anh: “Chú ý cái quỷ! Em muốn chia tay với anh!”

Giang Thừa Mạc cưỡng chế cô ngồi tại chỗ, hai tay hai chân cũng bị anh chế trụ, miệng cũng bị anh che: “Em uống say rồi, ngủ đi.”

Tống Tiểu Tây lè lưỡi liếm anh đang cúi xuống, lợi đúng Giang Thừa Mạc lơ dềnh công phu nhắm ngay miệng, hung hăng cắn một cái.

Tiếp theo hai người không có hình tượng đánh nhau, Tống Tiểu Tây hờ hững đá anh bắt anh cắn anh, một lát sau đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu lên: “Giang Thừa Mạc, sẽ không phải từ trung học đệ nhị anh đã yêu thích em rồi chứ?”

“...” Giang Thừa Mạc ném gối ôm tới trên mặt cô, buông cô ra, sau đó ngồi thẳng, lạnh nhạt nói: “Em uống say rồi.”

“Là sự thật?”

“Em uống say rồi.”

Ngày Tống Tiểu Tây và Giang Thừa Mạc kết hôn, thành phố T đã trôi qua thời tiết âm u, hôm đấy hoa thơm chim hót, gió mát dễ chịu, trời xanh mây trắng.

Tống Tiểu Tây vẫn có chút không tình nguyện, vì vậy không thể làm gì khác hơn là an ủi mình, cô kết hợp với Giang Thừa Mạc là do số mệnh quấy phá, ý của ông Trời. Cô chính là Trời cao phái xuống cứu anh, nếu như không có cô, vậy không biết được cô vợ sẽ phải cưới một người đàn ông không thú vị ở đâu mất rồi.

Tống Tiểu Tây mặc không phải áo cưới mình chọn, chậm rãi đi lên thăm dò.

Bốn tháng trước, cô và Giang Thừa Mạc cãi nhau một trận, dưới cơn nóng giận Tống Tiểu Tây chạy đến vùng khác ở hai tháng. Đợi đến khi cô bị Giang Thừa Mạc lôi trở về thì áo cưới đã được may xong. Tống Tiểu Tây lại giận dữ lần nữa, Giang Thừa Mạc kéo cô vào cửa hàng, lúc cô còn chưa hiểu gì, đã có nhân viên khuôn mặt tươi cười mang áo cưới tới.

Áo cưới dài ngắn vừa đủ, chiều rộng đúng, số đo vừa khít, hơn nữa lại còn làm nổi bật lên bộ ngực cùng vòng eo uyển chuyển. Lòng chứa sự đập phá của Tống Tiểu Tây nửa ngày không tìm ra cái xấu, nín nửa ngày, nói: “Đây là người nào chọn?”

Giang Thừa Mạc: “Anh.”

Tống Tiểu Tây mắt không chớp: “Cái này khó coi.”

Giang Thừa Mạc mắt cũng không nháy: “Vậy thích hợp cho em mặc.”

“ ... ”

Trong hôn lễ, Tống Tiểu Tây vẫn nhỏ giọng lảm nhảm như cũ: “Tại sao anh lại tự chủ trương? Áo cưới của chính em còn không để cho em chọn?”

“ ... ”

“Về sau em làm chủ bán công ty của anh được không? Sao anh không mang em từ bên ngoài về sớm hơn? Là anh cố ý có phải không?”

“ ... ”

“Em cả đời kết hôn một lần, anh thế nhưng không cho em hạnh phúc!”

Mặt Giang Thừa Mạc không thay đổi nhìn về phía trước, chợt giật giật môi, mở miệng nói: “Anh yêu em.”

“Anh nhưng...” Tống Tiểu Tây chợt thu lời nói, trợn to mắt nhìn anh, dừng lại mười giây đồng hồ, ngơ ngác nói, “Anh nói cái gì?”

“Áo cưới đẹp không?”

“Rất đẹp.”

“Còn hối hận hiện tại kết hôn không?”

“Không hối hận...”

Anh gật đầu một cái: “Vậy thì tốt. Nhớ về sau lấy lời khai dừng có đổi ý.”

Tống Tiểu Tây đứng bất động, lôi kéo cánh tay của anh: “Anh có thể lặp lại ba chữ kia có được không???”

Giang Thừa Mạc cúi đầu, vỗ mu bàn tay cô, khẽ mỉm cười: “Nhất định là em xuất hiện ảo giác rồi.” Dứt lời khoác vai cô quẹo phải, “Nhìn ống kính.”

“Tách tách” một tiếng, ảnh chụp khuôn mặt tươi cười của hai người.

Mà con đường hạnh phúc, còn có thể rất dài rất dài.

[Hoàn chính văn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-noi-yeu-em>